JENNY ASHCROFT

INSULA DE LA RĂSĂRIT

Două mari iubiri.
O trădare neașteptată.
Un război care schimbă totul.

LITERA

blue MOON

JENNY ASHCROFT
INSULA
DE LA
RĂSĂRIT
Două mari iubiri.
O trădare neașteptată.
Un război care schimbă totul.
LITERA
blue
MOON

blue
MOON

JENNY ASHCROFT

INSULA DE LA RĂSĂRIT

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

Island in the East
Jenny Ashcroft

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Insula de la răsărit
Jenny Ashcroft

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Ionel Palade
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ASHCROFT, JENNY
Insula de la răsărit / Jenny Ashcroft;
trad. din lb. engleză: Simona Săsărman –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8030-3
ISBN EPUB 978-606-33-8084-6
I. Săsărman, Simona (trad.)
821.111

Singapore, octombrie 1897

Atmosfera din dormitor era apăsătoare, jilavă și închisă. Obloanele erau ferecate. Ferestrele nu fuseseră deschise de zile bune. Pielea lui Mae era lipicioasă din cauza transpirației care îi acoperea gâtul și îi irita pielea capului. O putea simți curgându-i pe corp, pe sub rochie. Afară, greierii cântau în grădină și în jungla de dincolo de ea. Maimuțele țipau în depărtare. Asculta în liniște cacofonia nocturnă, luptându-se cu gândul că nu avea s-o mai audă niciodată. Peste numai câteva ore avea să plece – nu era ceea ce ar fi sperat, nici ceea ce și-ar fi dorit – dar avea să plece, departe de acest loc, de această insulă. Respirația i s-a iuțit în aerul greu. *Nu singură*, și-a amintit, așezându-și o mână pe stomac. *Nu singură.*

Aproape venise vremea.

Ochii i s-au îndreptat către umbrele biroului ei, către mormanele de hârtii care îl acopereau. Documente de călătorie, certificate… și bancnote, din seiful lui Alex. Era îngrozită la gândul că nu ar fi fost suficiente. Fruntea acoperită de transpirație s-a încruntat într-o expresie de panică faţă de faptul că ar fi fost posibil să nu fie suficiente. Oricum, era prea târziu pentru a remedia situația.

Voia să plece acum. Așteptarea era dificilă. Dar trebuia s-o vadă pe Harriet mai întâi. În sfârșit își dăduse seama ce trebuia să facă. Degetele i s-au încleștat din cauza încordării, strângând așternuturile de sub ea. *Doar rezistă. Va veni.*

Va veni.

A trecut o oră. S-a îngrijorat întrebându-se unde era David și la ce se gândea. A studiat ușa și a încercat s-o invoce pe Harriet. *Vino.*

Vino.

Și apoi, în sfârșit, în liniștea casei s-a auzit un zgomot. L-ar fi recunoscut oriunde: pașii ei trosnind pe parchet. Nu și-a luat privirea de la ușă în timp ce aștepta. Stătea complet nemișcată. *Rezistă*. Mânerul s-a învârtit, iar ușa s-a deschis, lăsând să intre în cameră lumina lumânării și pe sora ei geamănă.

S-a uitat în ochii lui Harriet, identici cu ai ei în toate privințele. I-a privit în timp ce se căscau, umplându-se de o îngrijorare acută.

– O, Doamne, a spus ea. O, Mae.

Capitolul 1

Londra, ianuarie 1940

Ivy s-a oprit în fața ușii sălii de așteptare a cabinetului și a inspirat lent. Și-a coborât privirea către picioare, uitându-se la pantofii ei pe linoleumul spitalului, la felul în care nailonul dresului se încrețea în dreptul gleznelor. *Poți* s-o faci. Și-a îndreptat sacoul uniformei de marină și a intrat.

În sala de așteptare era liniște. Pe peretele cel mai îndepărtat era o ușă de stejar cu o placă de alamă pe care stătea scris: DOCTOR MICHAEL GREGORY, MBCHB[1], MD[2], CCT[3], FRCPSYCH[4]. Fotolii uzate erau aliniate de-a lungul a doi pereți, un birou lângă al treilea perete. O recepționeră, aproximativ de aceeași vârstă ca Ivy – între douăzeci și treizeci de ani – stătea la birou. Avea deschisă în fața ei o copie ponosită a revistei *Time* și o țigară în mână.

A zâmbit și s-a uitat la Ivy.

– Bună ziua.

– Bună ziua. Sunt Ivy Harcourt, am venit la doctorul Gregory.

– Da, sigur. Femeia a făcut semn spre ușa de stejar cu mâna în care avea țigara. Nu durează mult. E pe terminate cu un marinar care s-a întors din Mediterană. Luați loc.

Ivy s-a lăsat în scaunul care era cel mai aproape de ea și a simțit arcurile scârțâind. Și-a încrucișat picioarele, apoi le-a așezat paralele.

Recepționera s-a uitat la ea curioasă.

– O cană de ceai?

– Nu, mulțumesc, a spus Ivy.

– Ciocolată?

– Sunt bine, serios.

– Cafea atunci? Am cafea Camp.

Ivy a scuturat din cap.

– Mulțumesc.

Nu ar fi putut să bea nimic. Femeia a continuat s-o evalueze.

– Ești bine, așa-i? a întrebat vorbind rar.

– Se pare că nu. Ivy s-a forțat să râdă. Părea îngrozitor de emoționată. Presupun că de aia am venit aici.

Femeia a deschis gura, în mod evident pregătită să pună mai multe întrebări, dar atunci ușa de stejar s-a deschis. Un băiat palid, îmbrăcat în uniformă albă de marinar, s-a strecurat afară, având capul plecat. Un alt bărbat a venit în urma lui. Doctorul Gregory, a presupus Ivy, ghidându-se după costumul din stofă de lână și aerul competent. Purta ochelari și avea o batistă de un roșu-aprins în buzunar. Ivy s-a întrebat cât de des le-o oferea pacienților.

S-a întors către ea. Avea ochi blânzi.

– Ofițer Harcourt, intră, te rog.

Biroul era micuț, încălzit de un radiator cu gaz. Doctorul avea un birou din mahon, două fotolii și o singură fereastră care era împânzită de bandă adezivă maro pentru a o proteja de explozii. Linoleumul era acoperit de un covor și pe birou era așezată o vază cu flori de plastic. Cineva încercase să-i confere încăperii un aer intim.

Doctorul a invitat-o pe Ivy să se așeze într-unul dintre fotolii, după care s-a așezat în celălalt. S-a întins spre birou și a luat de pe el o fișă și o pipă. A întrebat-o pe Ivy dacă o deranja fumul. (Nu o deranja.)

– Deci, a spus el. Ai cam avut o experiență.

Ivy și-a dres vocea.

– Sunt… – vocea i s-a spart. A încercat din nou. Sunt bine.

– Nu te mai dor coastele?

– Nu.

– Și nu mai ai dificultăți la respirație? Și-a consultat în mod ostentativ notițele. Ivy s-a gândit că face asta în beneficul ei, ca să nu se simtă ca și cum ar fi știut deja totul despre ea. Ai avut o infecție urâtă din cauza prafului, a spus el. Văd că ai stat îngropată nouă ore.

– Sunt mai bine acum.

S-a uitat la ea îngrijorat.

– Dar ai fost trimisă la mine.

Ea a înghițit în sec, dorindu-și să fi cerut un pahar cu apă.

– Da.

– Pentru că doctorul care te-a tratat de când ai avut accidentul, a spus aruncând o privire pe notițe, doctorul Myer, nu crede că ești într-o stare potrivită pentru serviciul militar.
– Nu.
– Tu crezi că ești într-o stare potrivită?
– Vreau să mă întorc să muncesc.
– Hmmm, a spus doctorul Gregory. Doctorul Myer este îngrijorat pentru, a spus întorcând o pagină a fișei medicale și aranjându-și ochelarii, atacuri recurente și acute de claustrofobie asociate cu stări grave de șoc. S-a uitat la Ivy. Este adevărat?
Ivy s-a forțat să-i mențină privirea.
– Sunt bine.
Ochii doctorului s-au ridat într-o expresie de regret.
– El crede că nu. Și mi s-a spus că ai cerut un transfer de la vechiul tău post în Camberwell. Că ai depus cererea din spital.
– Așa este.
– Ai fost surprinsă de bomba care a căzut foarte aproape de buncărul în care lucrai, nu-i așa?
– Da.
– Și avuseseși un șoc grav la muncă, mai devreme în acea dimineață?
– Da.
A trebuit să se forțeze să răspundă.
– Nu vrei să te întorci acolo după toate câte s-au întâmplat în noaptea aia?
– Dumneavoastră v-ați întoarce?
– Nu suntem aici ca să vorbim despre mine.
Ivy s-a mutat în fotoliu. Camera era fierbinte.
– Ivy, a spus Gregory, vreau să-mi spui, cu cuvintele tale, de ce nu poți face față întoarcerii la Camberwell.
Transpirația a început să-i provoace mâncărimi pe sub uniforma de lână. A făcut semn din mână către radiator.
– Vă deranjează dacă îl dăm mai încet?
Doctorul și-a așezat pipa pe brațul fotoliului, s-a ridicat în picioare și a traversat camera spre radiator. S-a uitat în spate la Ivy în timp ce a îngenuncheat ca să dea căldura mai încet.
– Știu că trebuie să fie greu pentru tine, a spus el. Nu vrei să fii aici. Nimeni nu vrea vreodată. Încerc să nu iau asta la modul personal. A zâmbit. Era o

glumă. Ivy a încercat și ea să schițeze un zâmbet. Dar ca să te pot ajuta să te vindeci, trebuie să-ți pun aceste întrebări. Vreau să ai încredere în mine, să-mi vorbești despre toate lucrurile care s-au întâmplat. Tot acest proces va fi mult mai ușor dacă o vei face. Pare OK ce spun?

– Da, a spus Ivy, deși nu era sigură.

– Bine. Doctorul și-a reluat locul și a dat paginile fișei medicale. Hai să începem cu ceva puțin mai ușor. Când te-ai înrolat în Serviciul Naval?

– La începutul războiului.

– De ce în marină?

– Fostul meu îndrumător a sugerat asta.

– Din cauza limbilor?

– Da. Știa că aveau nevoie de oameni care vorbeau germana. S-a gândit la mine.

– Și tu ești ascultătoare. Gregory a zâmbit întrebător. Ce-i aia, mai exact?

Ivy s-a uitat la fișă.

– Nu aveți notat?

– Fă-mi pe plac.

A simțit ciupituri pe spate. A auzit din nou cuvintele rostite de Gregory. *Suferiseși un șoc grav mai devreme în acea dimineață.* Știa în ce direcție o conducea.

– Nu am voie să vorbesc despre ceea ce fac. Pereții au urechi.

Buzele doctorului au tresărit.

– O încercare curajoasă, Ivy. Dar singurele urechi de aici sunt ale mele și eu am semnat Actul Secretelor Oficiale. Așa că…

A dat din cap, sugerându-i să continue.

– Tragem cu urechea, a spus cu precauție, la semnalele radio.

– Cine „tragem“?

– Pitulicile, oameni din Serviciile de Informații Marine. La stația noastră sunt și niște WAAF[5].

– În Camberwell?

– Da.

– Și la cine trageți cu urechea?

– Vase, comunicații care pleacă din Germania…

– Mai ales piloți, totuși, nu?

– Da, a spus Ivy lent. La stația noastră.

– Piloți britanici?

– Îi auzim uneori. Dar suntem interesați mai ales de ceea ce spune aviația germană.
– De ce?
– Le scapă niște lucruri când vorbesc, a spus ea. Despre localizarea vaselor lor. Trimitem asta la Amiralitate. Apoi traiectoria de zbor și altitudinea. Îl ajută de comandant să știe unde pot fi interceptate.
– Foarte ingenios. A tras din pipă. Doar asta auzi? Coordonatele și țintele?
– Nu, a spus ea cu atenție.
– Nu?
– Nu, oamenii vorbesc și despre alte lucruri.
– Cum ar fi?
– Luna, a spus ea, știind că nu asta voia doctorul de la ea, cât de frumos arată deasupra mării.
– Trebuie că arată.
– Da.
– Ce altceva mai auzi?
Simțea ca și cum ar fi fost încercuită, încolțită.
– Piloții ne vorbesc, a spus, încercând în continuare să se sustragă interogatoriului.
– Îți vorbesc ție?
– S-au gândit că ascultăm.
Gregory a zâmbit.
– Și ce spun, Ivy?
– Spun lucruri de genul *Guten Abend, meine Fraulein*[6]. *Deutschland ruft an.* Înseamnă *Sună Germania.*
– Da, vorbesc și eu puțin germana. S-a uitat în notițe. Ai învățat la Cambridge?
– Da.
– Și japoneză?
– Da.
S-a uitat la ea.
– Îmi plac limbile străine.
Ivy a zâmbit reținut, neliniştită în legătură cu următoarea întrebare.
– Și ce spun băieții tăi? a întrebat Gregory. În intervențiile lor.
– Multe lucruri.
– Dă-mi un exemplu.

A tras aer în piept.
– *Tally-ho,* a spus ea. *Ai grijă la altitudine, la aripă. Bandiți la ora zece*. Și-a ridicat umerii. Spun așa de multe lucruri.
– Și uneori îi auzi murind, a spus el cu ochii îndurerați.
Deși se pregătise pentru asta, Ivy a tresărit.
– Ivy?
– Da, a spus ea.
– Cum te simți când îi auzi murind?
– Supărată. Foarte supărată.
– Și altceva?
– Mă gândesc la oamenii pe care îi iubesc, la oamenii care îi iubesc. Mă întreb dacă știu ce se întâmplă.
Doctorul a făcut o grimasă de tristețe, ca și cum ar fi înțeles.
A urmat o scurtă tăcere. Ivy s-a întrebat plină de speranță dacă avea de gând să lase lucrurile așa.
Dar…
– Ai auzit murind pe cineva la care țineai, nu-i așa? a întrebat. Ultima oară când ai fost la secție, cu mai puțin de o oră înainte de a fi surprinsă de bombă.
Ea s-a uitat în gol.
– Ivy?
– Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus ea.
– Cred că te va ajuta dacă o s-o faci.
– Vreau să uit că s-a întâmplat.
– Știu, a spus el, dar nu cred că poți. Nu înainte de a te confrunta cu asta.
Nu a spus nimic.
– Nu poți fugi de lucruri, Ivy, altfel vei face asta toată viața.
Ivy s-a uitat la pantofii ei. Aveau o zgârietură pe degetul mare de la piciorul drept. Ar fi trebuit să-i lustruiască.
– Doctorul Myer mi-a spus că la spital te trezeai noaptea strigând numele lui Felix și că aveai nevoie de lumină ca să poți dormi. A notat aici, a spus Gregory bătând cu degetul în fișă, că stadiul claustrofobiei tale după ce ai fost îngropată nouă ore era așa de avansat, încât nu ai mai vrut să mergi la adăpost, ai implorat să ți se permită să stai în salon.
Ivy și-a simțit obrajii arzându-i.
– Nu te judecă nimeni, a spus Gregory, poate cu excepția ta.
– Sunt bine acum, serios.

– Nu mai ai nevoie de lumină ca să dormi?

Îmbujorarea lui Ivy s-a accentuat.

– Cum sunt nopțile tale acum, că ești acasă, Ivy? Cum ești când te duci la adăpost?

Nu a spus nimic. Dar s-a imaginat tremurând ca un copil terorizat sub acoperișul contorsionat al *Andersonului*[7] bunicii ei, așteptând următoarea bombă care avea s-o găsească.

– De ce nu vrei să te întorci la Camberwell? a întrebat Gregory.

– Eu…, a început Ivy. Eu…

– Ce te îngrijorează mai mult? Gregory a pus întrebarea cu blândețe. Ideea de a te întoarce în locul în care ai fost surprinsă de acea bombă, sau unde ai auzit acel lucru înfiorător întâmplându-i-se iubitului tău?

– Nu era iubitul meu.

– Nu?

– Nu. Fusese.

– Poate, a spus Gregory, asta a făcut să fie și mai rău?

Ivy s-a tras de guler.

– Radiatorul e așa tare în continuare.

– Nu-mi pot imagina cât de traumatizant trebuie să fi fost, a spus Gregory, să auzi așa ceva, chiar nu pot. Și apoi aproape să fii omorâtă tu însăți, chiar în aceeași noapte.

S-a întors înspre geamul aburit. Se întuneca. Ora patru și era deja aproape noapte.

– De ce ești așa de hotărâtă să te întorci la muncă, Ivy? Ce crezi că o să obții prin altă detașare?

– O să pot să merg înainte.

– Greșit, a spus Gregory.

Speriată, Ivy a întrebat:

– Pardon?

– Nu o să mergi înainte, a spus el. Nu poți, până nu vei fi procesat ceea ce s-a întâmplat.

– Am procesat.

– Nu vrei nici măcar să vorbești despre asta.

S-a uitat din nou la fereastră.

– Ce te deranjează afară, Ivy?

– Se întunecă, a spus ea.

– Și?
– Nu-mi mai place să ies afară când e întuneric.
Mărturisirea i-a scăpat înainte s-o poată opri. Doctorul a oftat.
– Du-te atunci, du-te acasă.
Asta a surprins-o.
– O să-mi dați certificat, îmi acordați transferul?
Părea prea ușor, prea frumos ca să fie adevărat.
– Bineînțeles că nu ți-l dau, a spus Gregory. Ne vedem mâine. Vino la ora unu, așa o să avem mai mult timp.

A ajuns la unu fără cinci, hotărâtă fiind să se comporte mai bine.
– Te-ai întors? a întrebat recepționera.
– Mi-e teamă că da, a spus Ivy.
Femeia a privit-o meditativ.
– Te superi dacă te întreb ce problemă ai?
– Sunt bine.
– Chiar ești?
– Da.
Recepționera a oftat.
– Toți spun așa.

Radiatorul era dat la minimum în biroul lui Gregory în acea zi. Începuse să plouă de când ajunsese Ivy la spital; picăturile se prelingeau pe panourile ferestrelor.
– Momentan locuiești cu bunica ta, a spus Gregory. E adevărat?
– Da.
– Și înainte de asta?
– Eram într-o cazarmă cu unele dintre celelalte fete de la sediu, aproape de Camberwell.
– Ți-e dor de ele, de celelalte fete?
– Mă sună destul de des.
– O, da?
– Da, a spus ea. Vor să știe când se termină convalescența.
– Asta vor? Aproape că a zâmbit. Ieși vreodată cu ele, cu fetele?
– La ceai, uneori. M-au invitat să mergem să dansăm săptămâna viitoare.
– Pare o idee bună.

– Chiar?
Ivy nu era sigură. Gregory a studiat-o.
– Îți place la bunica ta?
– Da.
– Ea te-a crescut, nu-i așa?
– Da.
– Te simţi confortabil să vorbești despre motivul din care s-a întâmplat asta?
Ivy nu se simţea confortabil cu asta, dar a spus:
– Ambii mei părinți au murit în ultimul război.
– Asta e foarte trist.
Nu avea de gând să-l lase s-o zdruncine, nu cu asta.
– Este, a spus ea.
– Cum au murit?
– Tatăl meu a fost ucis în Mesopotamia. Mama mea a făcut gripă chiar după ce m-am născut. Era voluntar australian.
– E înmormântată aici?
– Da.
– Te duci la ea la cimitir?
Ivy se ducea destul de des; bunica obișnuia s-o ducă lunar când era mică; împreună îi arătau desenele pe care Ivy le făcea la școală, îi povesteau despre excursiile la mare.
– Ivy?
– Da, merg la ea la mormânt.
– Și la cel al tatălui tău? Ai fost vreodată să-l vizitezi?
– Nu prea înțeleg de ce vorbim despre asta…
Gregory nu a spus nimic. Ivy a oftat.
– Am mers o dată, a spus. Am călătorit până acolo. Fusese singura dată când Ivy o văzuse pe bunica ei plângând. *Băiatul meu*, spusese ea în timp ce stăteau în fața crucii simple din lemn inscripționate cu textul: CĂPITANUL BEAU ALEXANDER HARCOURT, GĂRZILE REGALE LONDONEZE. 1898–1918. *Băiatul meu.* Erau așa de multe morminte acolo, a spus Ivy. A fost oribil.
– Te-ai gândit la părinții tăi, Ivy, când ai fost îngropată de acea bombă?
Ivy s-a strâmbat. Deci din cauza asta vorbeau despre acel eveniment.
– Nu, a spus, nu m-am gândit.

– Deloc?
– Nu cred.
– La ce te-ai gândit? Ai stat acolo destul de mult timp.
Și-a aruncat ochii pe fereastră. Ploua torențial. Nu avea umbrelă.
– E mult timp să stai captiv nouă ore sub o clădire, a spus Gregory.
– Este, a spus Ivy.
– Nu vrei să vorbești despre asta?
– Nu, nu prea.
– O să te rog să vorbești, totuși.
– Așa m-am gândit și eu.
– Ivy, vrei să te uiți la mine?
Încet, smulgându-și privirea de la picăturile de ploaie, a făcut ce i se ceruse. Doctorul s-a uitat din spatele ochelarilor. Astăzi avea o batistă albastră în buzunarul blazerului.
– Ai plecat din tură devreme, a început Gregory. Nu și-a verificat notițele. Era puțin după ora zece seara. Părea că citea primele pagini ale unei povestiri. Tocmai auziseși cum Felix fusese doborât.
– Da, a spus ea încet.
– Fuseseși trimisă acasă.
– Da.
– Pentru că erai foarte supărată.
– Bineînțeles că eram supărată.
– Se auzise semnalul de eliberare a străzilor?
– Așa e, a spus ea.
– Trebuie să fi fost foarte întuneric pe stradă.
– Da.
– Descrie-mi, Ivy.
Și-a aranjat corpul în fotoliu.
– Era frig, a spus. Ceață. Nu aveam la mine torța.
– Așa că nu vedeai.
– Nu clar.
Se împleticise ca un crab, frecându-se de zidurile clădirilor prin întuneric. Plânsese? Nu-și amintea. Probabil.
– Unde erai, a întrebat Gregory, când ai auzit avioanele venind?
– La jumătatea distanței spre metrou.
– Nu te așteptai să apară?

– Nu. Se furișaseră.
– Nu s-au auzit sirene?
– Nu înainte de a începe bombardamentele.
– Și bombardau peste tot în jurul tău?
– Da.
– Cum a fost asta?
Și-a umplut gura cu aer și l-a expirat, amintindu-și împotriva voinței ei: luminile orbitoare, cacofonia auditivă și căldura neașteptată a flăcărilor; teroarea pe care a simțit-o în timp ce alerga prin fum.
– Trebuie să te fi simțit copleșită, a spus Gregory.
– Nu auzeam. Nu vedeam, a spus ea.
– Credeai că o să mori?
Ivy a scos un sunet ciudat, ceva între râs și suspin.
– Da, a spus, părea destul de probabil.
– Ce s-a întâmplat?
– M-am trezit. Eram pe burtă, aveam fața lipită de o piatră. Când am ridicat mâinile, a spus ea ridicându-le câțiva centimetri pentru a demonstra, am atins o piatră.
– Aveai coastele rupte, nu-i așa?
– Da. Bărbatul, Stuart îl chema, era pe mine. Totul era negru. *Suntem într-un cocon*, șoptise Stuart. *Să nu te miști nici un milimetru, să nu riscăm să-l stricăm.* Nu a fost nici un pic de lumină. Ivy s-a scuturat, amintindu-și întunericul implacabil. Oricât de intens m-aș fi uitat. Era numai negru.
Gregory a notat ceva.
– Acest bărbat, Stuart, spune-mi despre el.
– Mi-a salvat viața. Vocea i-a devenit din nou ezitantă.
– Cum?
– M-a menținut calmă, m-a distras. Mi-a pus așa de multe întrebări despre toate, a spus trăgând adânc aer în piept. A vorbit și a vorbit, mi-a spus despre soția lui, copiii lui. M-a oprit din a respira prea repede ca să nu folosesc tot aerul.
– A făcut asta până ați fost salvați?
– Nu.
– Nu?
Ivy s-a uitat în ochii lui.
– Știi că nu.

Gregory s-a uitat la ea fără să tresară. Ivy s-a uitat la ceasul de pe perete. Venise de mai mult de o oră. Cu siguranță că era timpul să plece.

Gregory a întrebat:

– Cum te-ai simțit când ai auzit oameni venind să vă salveze?

– Am crezut că visez.

– Le-a luat destul de mult timp să ajungă la tine, nu?

– Da.

– Aproape au renunțat. Iar tu epuizaseși aproape tot aerul, așa că era greu să țipi.

Ivy a dat din cap.

– De ce nu au renunțat, Ivy?

– Am zgâriat pietrele. M-a auzit o femeie.

– Stuart nu a făcut nimic?

– Nu.

– De ce nu?

Ivy a înghițit.

– Știi de ce nu.

– Ce i se întâmplase, Ivy?

Se uita în poală. Putea să-i simtă greutatea pe spate, capul presându-i gâtul.

– Murise, a spus ea. Sângerase.

– Deci erai blocată într-o gaură mică, cu un mort peste tine. Un bărbat care îți salvase viața. Și tocmai auziseși cum cineva la care țineai fusese doborât.

Ploaia lovea geamurile. Ceasul de pe perete ticăia.

– Ce noapte înfiorătoare trebuie să fi fost, Ivy. Ce noapte groaznică, groaznică.

– Vreau să vorbim despre Felix, a spus Gregory în a cincea ședință. Era o altă dimineață ploioasă. Jacheta de lână a lui Ivy răspândea un iz de umed în biroul încălzit. O lumină firavă se strecura prin ferestre. O lampă mică lumina pe birou.

– Fostul meu vecin, a spus Gregory, de când eram copil, avea o pisică pe care o chema Felix.

– O pisică?

– Da.

– O! Ivy și-a dorit ca focul să nu fi fost aprins. Ce fel de pisică?

– O pisică nemțească, Ivy. Vecinul meu era neamț.

Ivy și-a simțit stomacul contractându-se.
– Felix nu a fost un pilot din RAF[8], cum a crezut toată lumea, nu-i așa?
A tăcut puțin, ca să se adune.
– Cum ți-ai dat seama?
– O intuiție, a spus, fără un ton incriminator. Am rugat un prieten să-mi dea numele bărbaților englezi care au fost doborâți în noaptea aceea. Erau numai doi, și pe nici unul nu-l chema Felix.
– Te rog, a spus ea, nu spune nimănui.
– Nu voi spune.
– Dacă ar afla celelalte fete. Dacă ar afla co…
– Nu vor afla. Nu vorbesc niciodată despre nimic din ceea ce discutăm aici. Dar trebuie să fie foarte greu pentru tine să ții acest secret.
Ivy a tras de un fir din jachetă.
– Bunica mea știe.
– Era pilot pe un bombardier?
Ea a scuturat din cap. Luptător. Pilota un *Messerschmitt*.
– Cum v-ați cunoscut?
– La Cambridge, în primul an. Era mai mare decât mine, numai cu doi ani. Lucra în Londra înainte de începerea războiului, era traducător la ambasada Germaniei, dar obișnuia să vină în vizită.
– Când s-a dus acasă, în Germania?
– Când a izbucnit războiul. Nu a vrut să se ducă.
– Nu?
– Îi ura pe naziști. Tatăl lui era împotriva lui Hitler. A dispărut acum câțiva ani. A tras de firul din bluză, desfășurându-l. Felix m-a cerut de nevastă, a spus, surprinsă că pentru prima oară vorbea fără să fi fost împinsă de la spate. Mi-a spus că dacă m-aș fi măritat cu el, ar fi putut rămâne în Anglia.
– Dar ai refuzat.
– Nu-l iubeam. Nu-l mai iubeam. Ivy a tras firul. N-aveam idee ce urmează, cum avea să fie războiul ăsta. S-a uitat la Gregory. Dacă aș fi știut ce ar fi însemnat pentru el să se ducă înapoi, l-aș fi ajutat, l-aș fi pus la adăpost.
– Nu aveai cum să știi, a spus Gregory.
– Mi-a scris, a spus Ivy, vorbele ieșind din ea. (Asta însemna că se făcea bine? Că avea să-l viseze pe Felix noaptea?) Vara trecută. A trimis o scrisoare printr-un refugiat, un evreu. A adus-o la bunica mea.
– Ce scria în scrisoare?

– Că era în iad. Nu credea că avea să supraviețuiască războiului. M-a rugat să-i trimit vorbă, să-i spun că mai țineam la el.
– Și nu ai făcut asta?
– Nu, a spus Ivy. Eram prea speriată, nu știam ce mi s-ar fi întâmplat dacă ar fi aflat cineva că încercam să trimit scrisori în Germania. Am fost lașă.
– Mai țineai la el?
– Nu suficient. Nu atunci.
– Dar acum?
– Da, a spus.
– Când l-ai auzit prima dată în transmisiune?
– Aproape imediat ce am început la Camberwell. I-am recunoscut vocea. Întotdeauna ascultam pentru el. Nu voiam să i se întâmple nimic rău.
– Bineînțeles că nu voiai.
– Era bun, a spus ea, cu ceilalți piloți. Mai ales cu băieții noi. Le spunea să-și verifice altitudinea, nivelul de oxigen. Le spunea să nu aibă emoții, că avea grijă de ei.
– Pare un om bun.
– Era. Ivy și-a lipit mâinile de obraji. Și-a dat seama că plângea. Avea niște dureri așa de îngrozitoare când a murit. Îi luase foc motorul.
– Îmi pare rău. Gregory s-a aplecat în față și i-a dat batista lui Ivy, cea roșie pe care ea o observase în prima zi. Nimeni nu ar trebui să audă asta vreodată.
– Nimeni nu ar trebui să treacă prin asta.
– Nu, a fost el de acord. Nu ar trebui.
– Nu a meritat, a spus Ivy. L-am dezamăgit. Și-a șters ochii. Când am fost prinsă sub dărâmături după aia, am avut senzația că a fost o pedeapsă.
– Da, a spus Gregory. M-am gândit că vei spune asta.

– Bunica ți-a făcut biscuiți, a spus Ivy când a venit la sesiunea a noua, dându-i recipientul de tinichea în timp ce Gregory o poftea înăuntru.
– Îmi plac biscuiții, a spus el. Te rog, mulțumește-i din partea mea.
– E bucuroasă că vin la tine.
– Crede că ai nevoie?
– Și-a folosit aproape toată rația de zahăr pe biscuiți, așa că da, crede că am nevoie.
S-au așezat. Gregory și-a aprins pipa.
– Ai încercat să dormi cu lumina stinsă azi-noapte?

– Da, a spus ea.
– Și?
– Am adormit, dar pe urmă m-am trezit.
– Ai avut alt coșmar?
– Da.
– Despre a fi îngropată sau despre Felix?
A ezitat.
– Amândouă, a recunoscut.
Doctorul a notat ceva.
– Am aprins lumina înapoi, a spus, apoi au pornit sirenele, așa că a trebuit oricum să mergem în Anderson.
– Cum ai fost în timpul raidului?
– Îngrozită, a spus, dorindu-și ca răspunsul să fi fost altul. Bombele nici măcar nu erau așa de aproape, dar zgomotul, adăpostul, toate mă striveau… Pielea i-a devenit lipicioasă numai vorbind despre asta. Nu puteam respira, nici măcar să văd nu puteam.
– Și când s-a oprit?
– Când s-a oprit, a spus ea. Eram pe podea și bunica stătea în genunchi lângă mine. Nici măcar nu-mi amintesc când ne-am așezat.
Gregory a dat încet din cap.
– Îți mulțumesc că ai avut încredere să-mi spui asta.

La a douăsprezecea ședință a lui Ivy, Gregory a sugerat să meargă la plimbare în parcul de vizavi. Era o zi rece, cu vânt și o burniță fină. Izul de praf de pușcă de la raidul de noapte persista în aer. Și-au luat două cești de ceai dulce de la un chioșc. Ivy a insistat să plătească pentru ele. Începuse să-i placă de doctor, cu vocea lui blândă și expresia de bonom. A suflat în ceai pentru a-l răci în timp ce înaintau pe potecă spre heleșteu.
– Ești mai relaxată aici, a observat Gregory.
– Da, prefer să fiu în aer liber.
– Când ți se pare că lucrurile sunt dificile, când ești într-un spațiu închis, cum e adăpostul, sau când te panichezi, gândește-te la locuri ca ăsta. S-ar putea să te ajute.
– Bine.
Au mai mers puțin. Au trecut de o bancă de lemn. Gregory a sugerat să stea jos puțin.

– Te-am rugat ieri, a spus el, să te duci la dans cu fetele cu care ai lucrat. Te-ai dus?

– M-am dus.

– Cum a fost?

– A fost… S-a întrerupt. Cum să descrii călătoria nesfârșită cu metroul, drumul prin pana de curent către sală, zgomotul formației și căldura tuturor acelor corpuri? Suportabil. S-a încruntat spre cana aburindă. Înainte îmi plăceau lucrurile de genul ăsta.

– Ai vrea să-ți placă din nou. Nu a fost o întrebare.

Cu toate astea, Ivy a răspuns. Devenise așa de mult mai ușor să fii sincer, cel puțin cu el.

– Da, a spus.

– Și ai dansat? Mă aștept că ai primit multe invitații.

– Una sau două.

– Și ai acceptat vreuna?

S-a uitat la el într-o parte în dimineața iernatică. O studia prin lentilele ochelarilor. Respirația i se vedea în pulverizări albe.

– Știi ce o să spun, a spus ea.

– Atunci spune, a răspuns el.

– Nu, a spus. N-am acceptat nici o invitație.

– Din cauza lui Felix?

– Da.

– Crezi că ar vrea să stai pe marginea unui ring de dans tot restul vieții? Că ar vrea într-adevăr să te învinuiești în felul ăsta?

Ivy s-a gândit la felul în care Felix obișnuia s-o țină de mână la petreceri la Cambridge, la îngrijorarea lui că avea să-și găsească pe altcineva după ce el s-ar fi dus la muncă în Londra. La cuvintele lui din acea ultimă scrisoare pe care i-a trimis-o. *Spune-mi că mă poți iubi în continuare, spune-mi, și voi crede că pot să trec prin asta.*

– Da, a spus, chiar cred că ar vrea.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că trebuie să te duci înapoi la Camberwell?

Era a cincisprezecea ședință.

– Nu vreau să mă întorc la Camberwell.

– Dar vrei să te întorci la muncă.

– Da.

Gregory și-a făcut palmele clopot sub nas.

– De ce?

– Pentru că vreau să merg mai departe.

– Să eșuezi, a spus el.

– Bine. S-a uitat spre tavan, căutându-și cuvintele. Vreau să fiu eu însămi din nou, să muncesc, să fiu normală. M-am săturat de grădinărit și împletit și de toate lucrurile pe care bunica mă pune să le fac ca să mă distragă. M-am săturat să fiu cineva care trebuie distras. Vreau să fiu eu.

Ochii doctorului s-au îngustat, iar ea nu și-a dat seama dacă în mod aprobator sau din cauza dezamăgirii.

– Trebuie să te întorci la Camberwell, a spus el.

– Ce? a început ea înspăimântată. Eu…

Doctorul a ridicat palmele, reducând-o la tăcere.

– Doar o tură, a spus. Am fost rugat să te trimit în după-amiaza asta. Nu cred că e ceva foarte înțelept, dar se pare că asta e irelevant. Este o nevoie presantă de mai mulți ascultători și cineva de la Amiralitate a hotărât că vor să vadă cum progresezi.

– Nu pot vedea cum progresez în altă parte?

Întrebarea aproape a sufocat-o.

– Mi-e teamă că nu. Du-te direct de aici. Ne vedem mâine și putem vorbi despre cum a fost.

A deschis gura pentru a protesta din nou, dar el a vorbit primul.

– Trebuie să mergi, Ivy. Îmi pare rău. Un ordin, oricât de regretabil ar fi, este un ordin.

A rămas privind în gol încă o vreme și apoi, având în vedere că într-adevăr nu părea să existe altceva de făcut, s-a ridicat încet și, cu picioarele grele din cauza groazei, a plecat.

– A fost… OK, a spus în dimineața următoare. Dar te rog, nu mă obliga să mă întorc acolo.

– Nu?

– Nu. Ar fi putut să-i spună atunci cât de panicată fusese în timp ce se ducea spre buncăr, trecând pe lângă molozul clădirilor care căzuseră peste ea. Ar fi putut descrie felul în care îi tremuraseră mâinile când își pusese căștile, suferința care a lovit-o când a reglat conexiunea *wireless* și a auzit vocile bărbaților și băieților. Dar nu avea nevoie s-o facă. A văzut din îngrijorarea

din privirea lui că deja înțelesese. Am făcut-o, a spus. Am demonstrat că pot. Probabil aș putea s-o fac din nou dacă chiar ar trebui, dar te rog să nu spui că asta urmează să mă rogi să fac.

– Nu fac asta, a spus Gregory. De data asta era în spatele biroului. Nu se vedea fișa lui Ivy, doar niște hârtii ce păreau oficiale. Ești transferată, a spus el.

– Sunt? S-a sprijinit de spătarul fotoliului. Sunt pregătită?

Se aștepta să se simtă diferit.

– Nu ești pregătită pentru nimic, după părerea mea. Dar ziua de ieri a fost un test și șefii au hotărât că l-ai trecut. E nevoie de tine peste hotare.

– Peste hotare? a repetat ea prostește.

– Da, a spus el, japoneza ta a aranjat asta.

– Japoneza mea?

Părea incapabilă să se abțină din a repeta tot ce spunea el.

– Lucrurile se înfierbântă în est. Și-a scos ochelarii, și-a frecat fruntea. Te-aș ține pe tușă încă două luni, dac-aș putea. Vreau să continui să te văd până pleci, să te învăț niște strategii de a face față la claustrofobia ta. Călătoria, cabinele… Chiar nu sunt sigur că e o idee bună.

Acum, că Gregory menționase asta, nici Ivy nu era.

– Când plec?

– Săptămâna viitoare.

– Unde? Unde în est?

– Pleci în Singapore, Ivy. Ei, ce crezi despre asta?

Bachelor of Medicine and Bachelor of Surgery, diplomă de licență în medicină și diplomă de licență în chirurgie, titluri acordate în Marea Britanie și în alte țări, cum ar fi Noua Zeelandă și Africa de Sud, după cursuri de cinci ani

Medicinae Doctor, doctor în medicină

Certificate of Completion of Training, certificat de încheiere a educației, acordat medicilor din Marea Britanie care demonstrează încheierea pregătirii într-o anumită specialitate.

Fellow of Royal College of Psychiatrists, absolvent al Colegiului Regal al Psihiatrilor

Woman’s Auxiliary Air Force – Serviciul Auxiliar al Femeilor din Forțele Aeriene

Bună seara (în limba germană în original)

Adăposturi Anderson folosite în timpul celui de-al doilea Război Mondial, de formă semicirculară, realizate din oțel ondulat și proiectate pentru a fi amplasate subteran în grădinile oamenilor

Royal Air Force, Forțele Aeriene Regale

Capitolul 2

Până ca nepoata ei să se întoarcă acasă în după-amiaza aceea, mult mai târziu decât de obicei, și să-i dea vestea, Mae nu se mai gândise de foarte multă vreme la insula de pe care evadase cu aproape patruzeci și trei de ani în urmă. Fusese o uitare greu câștigată; se gândise la Singapore de atât de multe ori după noaptea în care fugise: de fiecare dată când Beau, fiul ei, zâmbise, arătând ca tatăl lui, sau auzise sunetul greierilor într-o noapte fierbinte de vară, se găsise târâtă cu o viteză devastatoare înapoi în acel loc tropical al căldurii și al condimentelor. Nu știa cu exactitate de când nu se mai întâmplase. Dar, pe măsură ce Beau crescuse și automobilele înlocuiseră trăsurile, amintirile se retrăseseră, se îndulciseră încetișor. Deveniseră așa de distanțate acum, la șaizeci și patru de ani, încât atunci când a auzit numele acelui loc din nou, în bucătăria ei, a fost șocată.

– Ce-ai spus? a întrebat-o pe Ivy, având nevoie să i se repete.

– Singapore.

Singapore.

S-a uitat la nepoata ei, incapabilă de a se mișca. Tocmai gătea friptură de iepure; ținea cuțitul în aer, deasupra unei cepe tocate pe jumătate. Ivy, luată de valul evenimentelor, nu a observat starea de șoc a bunicii ei. Părea să fie într-o stare similară ea însăși: pielea ei deschisă la culoare părea încinsă; era încărcată cu o energie care îi lipsise în ultimele săptămâni. Și-a scos jacheta, șapca, amândouă acoperite de picături de ploaie, la fel ca părul ei negru, și le-a agățat în cuier. Întoarsă complet cu spatele, Mae și-a pus o mână, pe cea care nu ținea cuțitul, pe piept, pentru a-și regla respirația. Ivy a continuat să vorbească, spunând că avea rezervată o cușetă peste șase zile.

– Nu am știut ce să spun când m-a informat Gregory, dar acum, a spus ea, încruntată, nu știu, pare un nou început.

Lăsase ușa de la grădină întredeschisă; prin ușa crăpată intra aerul răcoros și ieșea lumina.

– Ivy, s-a auzit Mae spunând, închide ușa, iubito.

Ivy s-a uitat peste umăr ca și cum s-ar fi mirat, apoi a făcut ce o rugase Mae.

Mae și-a ridicat mâna și și-a șters ochii, care îi lăcrimau din cauza cepei. Ținea în continuare cuțitul în mână. Nu reușea să înțeleagă ce se întâmplă. Cum se întâmplă? S-a simțit hăituită. Crezuse că este în siguranță. Voia să-i spună lui Ivy să nu se ducă, s-o implore să nu se ducă, dar nu știa cum să facă asta fără să se da de gol.

A pus cuțitul jos. Acesta a zornăit la contactul cu placa de tăiat legume, iar Ivy s-a uitat la cuțit, apoi la Mae. A părut să observe pentru prima oară starea de disconfort a bunicii ei. Expresia i s-a îndulcit.

– Buni, a spus ea, nu vreau să te îngrijorezi pentru mine. Întotdeauna spunea asta, fiind foarte hotărâtă să pară OK. În afară de asta, e mult mai sigur în Singapore. Acolo nu e război.

– Nu încă, a spus Mae amorțită.

– Nu vor fi bombe, a spus Ivy. Mae nu-și dădea seama care din ele se străduia mai tare s-o liniștească pe cealaltă. Și Gregory spune că voi asculta marinari, nu piloți.

– E prea departe, a spus Mae, dându-și seama în timp ce rostea cuvintele cât de adevărate erau. Nu ești pregătită. Alt adevăr. Poate că Ivy devenise mai bună în ultima vreme la a se confrunta cu lucrurile într-o manieră plină de curaj, târându-se în oraș la dans și apoi la tura ei înapoi în Camberwell, dar asta nu însemna că-și revenise complet. Mae și-a pus degetele pe cap, conştientizând lent enormitatea evenimentelor care se desfășurau: Ivy urma să plece în mai puțin de o săptămână, spre un loc situat la mii de kilometri depărtare. Acum, că prima lovitură a șocului trecuse, își dădea seama ce plan nebunesc era. Chiar dacă Ivy ar fi fost detașată în altă parte, nu în Singapore – Ceylon, Malaysia, Bombay –, tot ar fi vrut s-o oprească. Ivy abia începuse să fie capabilă să călătorească din nou cu metroul, pentru numele lui Dumnezeu, cum ar fi putut cineva să se gândească s-o trimită în colțul celălalt al lumii?

A întrebat-o măcar atât.

Iar Ivy a spus că nu știa, dar că trebuia să se descurce. A asigurat-o pe Mae că avea să se descurce. Chiar putea. Mae s-a prăbușit în scaun cu o bufnitură.

– I-am promis mamei tale, a spus ea, când aveai doar o zi, că voi avea grijă de tine. A fost ultimul lucru pe care mi l-a cerut.

– Am nevoie să încep să mă descurc singură din nou.

– Mi-e frică pentru tine.

– Și mie mi-e frică, dar mi-e frică tot timpul. Nu știu cum am lăsat asta să devină cine sunt.

– O, Ivy…

– M-am gândit la asta tot drumul spre casă. Sunt prea multe lucruri aici, în Londra, care să-mi aducă aminte. Chiar acum, pe stradă, eram îngrozită că vine un raid. De fiecare dată când trec pe lângă un teren care a fost bombardat, simt mirosul de praf și vreau să fug. Și-a căscat ochii spre Mae cu o expresie rugătoare, pentru a o face să înțeleagă. Sunt așa de obosită să fiu speriată. Și dacă rămân aici, cred că o să-mi petrec restul războiului fiind din ce în ce mai speriată, nu mai puțin speriată.

Mae s-a uitat la ea peste masă, observând, așa cum se întâmpla de multe ori, cât de extenuată era; frumoasa ei față era afectată de anxietate, avea umbre ale lipsei de somn sub ochi. Slăbise așa de mult în ultimele săptămâni. Uniforma atârna pe ea. Și cât timp trecuse de când râsese, râsese cu adevărat? Mae nu-și amintea, iar asta îi frângea inima.

– Îmi tot zici, a spus Ivy, că trebuie să las totul în urmă. Că merit asta.

– Meriți, iubito. Îmi doresc doar să mă crezi.

– Ei bine, dacă asta este șansa mea de a o lua de la capăt? Să mă duc într-un loc în care nu-mi voi aminti tot timpul.

– Crezi că-l poți uita pe Felix? a întrebat Mae în mod ciudat.

Ivy a ezitat.

– Cred că pot încerca să uit bombardamentul. Ar fi un început.

Mae a oftat, simțindu-se câștigată împotriva voinței ei.

– Vrei să mergi în Singapore? a întrebat vlăguită.

Cumva, a reușit să nu tresară când a rostit cuvântul. Ivy a ridicat din umeri ca și cum nu ar fi știut ce voia.

– Știu doar că nu pot rămâne aici.

Mae și-a trecut mâna peste față.

– O, Ivy, a spus din nou, nu mă așteptam la asta.

Cumva, fără ca Mae să fi acceptat planul, au trecut la discuția despre posibilitatea ca Ivy să plece, la lucrurile pe care trebuia să le facă înainte de plecare: vaccinurile, cursurile pentru a-și actualiza japoneza, deplasarea la depozit pentru a-și ridica echipamentul tropical. Au luat cina, au ascultat știrile de seară la radio și, în sfârșit, Ivy, ghemuită în fotoliul de lângă foc, și-

a mâncat toată budinca; era ca și cum din cauza vorbitului ar fi uitat că nu-i e foame. Cu un efort de voință, Mae a păstrat o expresie neutră de fiecare dată când a fost menționat Singapore. Nu a lăsat șocul să iasă din nou la suprafață.

A fost însă ușurată când Ivy s-a dus la culcare devreme. A așteptat până i-a auzit pașii în camera de deasupra, apoi a închis ochii și s-a așezat înapoi în fotoliu. O dureau mușchii din cauza efortului prelungit de a-și controla emoțiile.

În sfârșit, nu era nici un raid. A stat lângă focul care scădea, a ascultat, dar chiar și când a devenit clar că nu avea să fie un raid, nu a reușit să se convingă să meargă la culcare. Nu ar fi reușit să doarmă.

În schimb, a urcat pe treptele care scârțâiau și s-a dus la ușa camerei lui Ivy, ca să arunce o privire la nepoata ei care dormea. Avea respirația regulată; deocamdată nu avea un coșmar. Ar fi putut să înceapă unul. Întotdeauna se întâmpla așa. Mae și-a sprijinit capul de tocul ușii, după care și-a lăsat privirea să rătăcească prin cameră: s-a uitat la hainele lui Ivy care erau așezate pe scaunul de la măsuța de toaletă, la cărțile de pe băncuța de la fereastră, la cufărul vopsit în alb din colț, plin cu anualele nepoatei ei de pe când era fetiță și cu jucăriile de mult abandonate pe care Mae nu avea inima să le arunce. În pod era un cufăr identic, plin cu lucrurile tatălui lui Ivy: preaiubitul fiu al lui Mae. La un moment dat, fusese camera lui. Când avea doi ani, Mae pictase pereții cu desene reprezentând animale; împreună umpluseră rafturile cu soldăței de jucărie și cuburi de lemn. Și-l putea imagina foarte clar, ca și cum ar fi stat acolo, în fața ei: picioarele grăsuțe încrucișate pe podea, limba scoasă printre dinți în timp ce se purta un război cu figurinele. Putea simți căldura obrazului lui lipit de obrazul ei atunci când îl lua în brațe ca să-l sărute. Putea să-i audă chicotelile. *Haide, mama, vino* să te joci. E mai amuzant dacă jucăm amândoi. Și-a închis ochii din cauza suferinței. Nu devenea mai ușor de suportat.

Și părea prea greu, îngrozitor, faptul că la nici măcar două decenii după ce fusese obligată să-l privească pe fiul ei plecând la război, trebuia s-o lase și pe fiica lui să facă același lucru.

Pentru a nu știu câta oară s-a întrebat cum ar fi putut s-o oprească. Ar fi putut vorbi cu doctorul Gregory, să implore marina… Apoi, la fel de repede, și-a amintit cuvintele lui Ivy. *Dacă asta este șansa mea de a o lua de la capăt?* Și-a amintit disperarea tonului ei și a știut că nu avea să-i poată sta în cale.

Sau ar fi putut?
Nu, nu ar fi putut.
Trebuia s-o lase să plece.
Sigur asta nu ar fi dus la nimic rău. Ivy avea dreptate: chiar era mai sigur în est. Cel puțin pentru moment. Și nu avea cum să mai fie acolo cineva care să-și amintească. Nu după atâția ani.
Nu avea cum.
Cine ar mai fi putut fi acolo?

În zilele care au urmat, întrebarea a chinuit-o. Chiar în timp ce o trimitea pe Ivy la nenumăratele programări pe care le avea, cu un zâmbet hotărât pe față, numele de mult uitate ale persoanelor pe care le cunoscuse pe insulă i se perindau prin minte: Sally, David, Laurie… Fețele lor i se învârteau în fața ochilor, după ce așteptaseră tot acest timp în subconștientul ei. A încercat să-și spună din nou că ar fi trebuit să fie de mult dispăruți; morți, probabil, sau trăind în altă parte. Pensionați. Drumurile lui Ivy nu aveau să se intersecteze cu drumurile nici unuia dintre ei. S-a străduit așa de mult să se convingă de asta.
Ciudat cum niciodată nu reușea să creadă pe deplin.
– Ești în continuare îngrijorată, a spus Ivy în timp ce o săruta de la revedere într-o dimineață geroasă. Și-a menținut tonul lejer, dar ochii ei albaștri erau plini de îngrijorare. Îmi dau seama.
Mae ura faptul că-i mai dădea un motiv de neliniște.
– Sunt bine, a spus, strângând-o de mână. O să-mi fie dor de tine, asta-i tot.
– Am senzația că e altceva ce nu-mi spui…
– Nu, a spus Mae, străduindu-se să aibă o voce egală. Nu.
Ivy și-a îngustat ochii. Era clar că încerca să se hotărască dacă să insiste.
Mae a ridicat mâna ca să-i îndrepte gulerul care era deja drept și a forțat unul dintre zâmbetele ei.
– Trebuie să pleci, a spus, înghițindu-și cuvintele prin care ar fi implorat-o să stea. *Dacă asta este șansa mea de a o lua de la capăt?* O să întârzii la vaccinări.
Ivy a ezitat o clipă, apoi, spre ușurarea lui Mae, a dat din cap și a plecat.
Mai târziu, când nepoata ei s-a întors acasă râzând din pricina unui locotenent care sărise de fiecare dată când asistenta se apropiase de el cu un ac, Mae a fost sigură că făcuse bine mai devreme când își mușcase limba. Și

deși bănuia că starea bună de spirit a lui Ivy era forțată – în beneficiul amândurora –, a râs și ea. Ar fi dezamăgit-o pe Ivy orice altceva ar fi făcut.

În scopul de a se liniști cel puțin dintr-un punct de vedere, a început să scotocească prin ziare, căutând confirmarea faptului că lumea se aștepta ca Singapore să rămână un teritoriu pe cât de sigur avea ea nevoie să creadă că avea să fie. Articolele însă erau în marea lor majoritate despre luptele din Mediterana și Africa; nu a găsit decât un editorial, și având în vedere că era unul care critica lipsa de pregătire a insulei pentru război – *M*ările din jurul insulei rămân neapărate; spațiul aerian este liniștit, având o rezervă minimă de avioane. *Numai barurile sunt pline, zgomotoase din cauza unei bravade relaxate care este într-o totală contradicție cu pericolul iminent reprezentat de Imperiul Japoniei* –, a făcut-o să se simtă mai degrabă mai rău decât mai bine.

Zilele treceau prea repede. Mai erau cinci până când Ivy ar fi trebuit să plece, apoi trei și apoi, dintr-odată, nici una.

Dimineața zilei plecării a debutat cu umezeală și ceață. O mașină cu luminile farurilor micșorate pentru camuflaj a venit după Ivy. Mae era mulțumită că cel puțin își puteau lua la revedere în intimitatea casei. Îi făcuse cu mâna lui Beau din port; ar fi fost prea mult să joace scena din nou.

S-a agitat în timp ce șoferul punea valizele în portbagaj, asigurându-se că nepoata ei avea tot ce-i trebuia, deși o ajutase la împachetat și știa că avea totul. Chiar și ea își dădea seama că vocea îi era gâtuită din cauza încordării de a-și controla suferința până după plecarea lui Ivy.

– Am totul, a spus Ivy cu blândețe, cu ochii strălucindu-i sub șapcă.

Șoferul era acum la mașină. Mae l-a urmărit punând cufărul în portbagaj, apoi urcându-se la volan și așteptând.

– Buni…, a început Ivy, privind-o printre lacrimile care îi curgeau pe obraz.

– Vino aici, a spus Mae, și a tras-o în brațe, așa cum făcuse de sute de ori înainte. Ivy s-a agățat de ea; corpul îi părea atât de neînsemnat sub toate straturile, atât de vulnerabil. *Nu pleca*. De data asta, cuvintele aproape și-au făcut loc la suprafață. *Nu acolo.*

Stai cu mine.

– Îți promit că o să fiu bine, a șoptit Ivy, ca și cum ar fi fost în mintea lui Mae.

Mae nu a spus nimic. Nu mai avea încredere în ea să vorbească.

Brațele lui Ivy au strâns-o mai tare.

– O să fiu bine, a spus din nou.

Mae a dat din cap. Și pentru că știa că nu ar fi făcut-o niciodată dacă nu ar fi făcut-o atunci, a strâns-o pe Ivy pentru ultima oară și a împins-o cu blândețe.

Ivy a mai zăbovit o clipă. Dar apoi, cu un zâmbet curajos care a sfâșiat-o pe Mae, s-a întors brusc și s-a îndreptat în viteză spre mașină, ca și cum și ea ar fi avut nevoie ca scena să se încheie.

S-a așezat pe locul ei și s-a uitat în spate la Mae prin geamul aburit. Aceasta și-a încrucișat brațele, cu unghiile înfipte în carne, luptându-se cu nevoia disperată de a alerga după Ivy, de a o îmbrățișa din nou, cât încă era suficient de aproape ca s-o atingă.

Când mașina în sfârșit s-a îndepărtat, a fost ca o ușurare.

Mae a rămas pe treapta umedă din fața casei, uitându-se în continuare în direcția mașinii care dispăruse de mult. Cât făcea asta, mintea îi era invadată de așa de multe dorințe.

Fă să fie în siguranță.

Fă să se întoarcă acasă.

Și în timp ce gândurile i s-au îndreptat din nou către insula îndepărtată pe care Ivy avea să se găsească în câteva săptămâni: *Te rog, fă să nu mai fie nimeni acolo.*

Capitolul 3

Singapore, 1941

Laurie fusese foarte aproape de a refuza deplasarea înapoi în Singapore. Când viceamiralul îl desemnase noul șef regional al Inteligenței Combinate, o divizie a personalului Forțelor Maritime, Terestre și Aeriene însărcinată cu detectarea mișcărilor japonezilor, Laurie i-a spus să găsească pe altcineva pentru acest rol. Era prea bătrân, spusese el, pentru un nou stagiu la tropice. *Ar trebui să stau cu soția mea lângă șemineu, urmărindu-mi nepoții crescând.* Viceamiralul i-a răspuns că nepoții trebuiau să crească nemonitorizați, pentru că țara avea nevoie de el. *Japonezii se apropie și trebuie ca toată lumea să fie pregătită înainte ca ei să aterizeze și să fie al naibii de târziu.*

Asta era, după cum se auzise, mai ușor de zis decât de făcut; în puținele săptămâni de când se întorsese, Laurie descoperise că în ceea ce privea pregătirea pentru pericolul ce escalada rapid dinspre Japonia, conducerea insulei se dovedea alarmant de ineficientă. Nu era numai vina lor; era dificil să stabilești o apărare când Cabinetul de Război le refuza continuu cererile pentru armament și oameni. Prioritatea o reprezentau fronturile active din Europa. Ducându-se cu mașina la serviciu în baza Navală Singapore, Laurie îi înjura pentru obtuzitate.

Și-a mânuit mașina de serviciu printre posturile de pază înspre baraca în care avea sediu. Aerul mirosea a sare, pește și gaze de eșapament de la mașina lui; deși atmosfera nu era la fel de încălzită cum avea să fie mai târziu, dimineața era deja apăsătoare din cauza căldurii. Uitase intensitatea temperaturii, felul în care se prelungeau zile, ani la rând; o vară nesfârșită, necruțătoare. Se schimbaseră așa de multe lucruri de când locuise ultima dată pe insulă: vechiul centru al orașului dispăruse, iar magazinele lui cu fațade din lemn, trăsurile trase de cai și felinarele cu gaz fuseseră înlocuite cu magazine universale, cinematografe cu aer condiționat, baruri și săli de dans;

în locurile în care înainte fuseseră drumuri de pământ și pâlcuri dese de copaci, acum erau drumuri asfaltate și trotuare; tigrii nu mai rătăceau pe la granițe. Dar umiditatea continua să existe. Și-a șters fruntea cu batista, amintindu-și cum obișnuia să facă același lucru când era un tânăr de douăzeci și șapte de ani, uimit în continuare că ajunsese în același loc, făcând același lucru, la șaptezeci de ani.

A tras mașina în fața clădirii Inteligenței Combinate și a coborât, având pantalonii uzi din cauza căldurii, apoi și-a croit drum către biroul său.

Aerul din cameră era încărcat. S-a mișcat prin încăpere ca să deschidă ferestrele și să pornească ventilatorul din tavan. S-a așezat la birou, a luat hârtiile pe care secretara le lăsase pentru el și le-a frunzărit. A fost ușurat să afle că două vase cu trupe fuseseră în sfârșit deviate dinspre Africa spre insulă. Nu suficiente, nu în cantitatea la care speraseră toți, dar măcar era ceva simbolic. Cererea lui pentru mai mulți ascultători fusese de asemenea aprobată, mulțumită intervenției viceamiralului. Laurie a frunzărit prin hârtiile despre personalul care fusese trimis. Erau doi bărbați și mai multe femei. Nu știau prea multă japoneză, dar știau toți limbajul Morse japonez. Privirea i-a fost atrasă de o femeie care vorbea japoneza. Educată la Cambridge. Și-a țuguiat buzele impresionat și s-a uitat la date. Nume: Ivy Louise Harcourt. Vârsta: douăzeci și patru de ani. Ruda cea mai apropiată: Mae…

A paralizat.

A clipit. A clipit din nou. Numele era în continuare acolo: *Mae Harcourt, născută Grafton.*

„Isuse." S-a aplecat în față în scaunul care a scârțâit, uitându-se la hârtie. „Mae Grafton." A rostit numele cu voce tare, ca și cum astfel ar fi putut face ca reapariția ei bruscă în alb și negru în fața ochilor lui să fie mai puțin suprarealistă.

„Isuse."

Se gândise la ea mai mult în ultima vreme. Din cauză că era pe insulă, că locuia cu Alex, i se furișase înapoi în conștiință. Nu că ar fi vorbit despre ea cu Alex, care nu o menționase nici el niciodată.

Obișnuiau să vorbească tot timpul despre ea.

Laurie se îngrijorase din cauza ei după ce fugise, în pofida tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. Nu știuse cum avea să reziste. Îl rugase pe Alex de multe ori să-i dea un indiciu despre locul în care ar fi plecat. Dar Alex

refuzase, fiind la fel de încăpățânat pe vremea aceea precum în prezent. Laurie nu era sigur de momentul în care renunțase în sfârșit să insiste. Presupunea că trebuie s-o fi lăsat baltă când fusese trimis în Africa de Sud, într-o lume diferită. O întâlnise pe soția lui, Nicole, la o petrecere în Cape Town, fusese fermecat de zâmbetul ei generos, de râsul și accentul ei exotic și se îndrăgostise repede de ea pentru inima, căldura și felul direct de a fi. Spre uimirea lui, care persistase până în prezent, Nicole se îndrăgostise la rândul ei. Devenise totul pentru el, și când casa din Camps Bay a început să se umple de copii, lăsase deja de mult orice alte gânduri în spate.

Măcar dacă Alex ar fi putut face același lucru. Dar locuia, în continuare, în aceeași vilă în Bukit Chandu, în care Laurie stătea acum și în care fuseseră la un moment dat gemenele. A refuzat să plece, preferând compania fantomelor. Dintre toate lucrurile care se întâmplaseră în acel an îngrozitor și care îl întristau pe Laurie – și erau multe –, felul în care vechiul lui prieten își petrecuse viața pierdut într-un trecut pe care nu-l putea schimba îl supăra cel mai tare.

S-a aplecat în față și și-a sprijinit capul în mâini. Cum avea să-i spună lui Alex despre asta? S-a uitat din nou la hârtiile lui Ivy. Părea așa ciudat – simplul fapt de a afla despre existența ei. S-a întrebat de ce era în grija lui Mae. Ce se întâmplase cu părinții ei, copilul lui Mae? Deja știa că trebuia s-o vadă cu ochii lui, s-o întrebe.

Ar fi văzut-o și Alex pe această Ivy? Laurie s-a îndoit că ar fi vrut s-o cunoască.

Poate totuși i-ar fi făcut bine.

Chiar în timp ce cântărea posibilitatea, mintea lui începuse să scornească un plan pentru a face ca asta să se întâmple. Putea să audă vocea lui Nicole ajungând până la el din căsuța lor din South Coast, Anglia, spunându-i să lase lucrurile în pace: *tu,* bătrâne *băgăreț*. De data asta a ignorat-o.

S-a uitat la ceas și a decis că omul de care avea nevoie era deja și el la muncă, s-a întins după telefon și a cerut legătura. În timp ce aștepta să i se răspundă, mintea i-a fost invadată din nou de evenimentele acelui an. A văzut gemenele, fețele lor uimitoare: acei ochi în nuanţă albastru-închis, pielea deschisă la culoare și părul negru. Aveau toate trăsăturile identice, totuși toată lumea învățase repede să le deosebească. Alex obișnuia să spună că ținuta lui Harriet făcea diferența, felul în care te privea. Laurie și-a închis ochii pentru puțin timp, amintindu-și detalii.

Legătura telefonică a făcut un clinchet. O voce a spus:

– Da? aducându-l înapoi în prezent.

A tușit, i-a spus locotenentului ce voia de la el, aranjamentele pe care trebuia să le facă pentru Ivy Harcourt.

În timp ce punea receptorul în furcă a fost din nou cuprins de amintiri, de durere. A nu știu câta oară s-a întrebat dacă lucrurile ar fi putut fi altfel atunci.

Exista ceva ce ar fi putut face vreunul dintre ei pentru a schimba ce s-a întâmplat?

Aproape jumătate de secol mai târziu, și tot nu avea idee.

Patruzeci și patru de ani mai devreme, ianuarie 1897

Dacă nu ar fi fost furtuna care se abătuse asupra insulei în acea dimineață, probabil în port s-ar fi adunat mai multă lume ca s-o vadă pe împărăteasa Indiei și incitantul ei anturaj. De când apăruse știrea că orfanele falite de douăzeci și unu de ani Harriet și Mae veneau din India ca să trăiască pe insulă, fuseseră singurul subiect în orașul Singapore. Localnicele, distrase până și de cea mai insignifiantă bârfă, fuseseră electrizate de povestea lor stranie: soții lor (dintre care mulți fuseseră angajați în serviciul civil britanic de același bărbat cu care fuseseră trimise să locuiască gemenele), în aceeași măsură. Toată lumea era nerăbdătoare să arunce o primă privire asupra fetelor. „Îmi tot imaginez cum ar putea să arate“, spusese sora lui Laurie, Sally. El, care ajunsese pe insulă fiindcă sora lui îl convinsese să ceară un post acolo, locuia cu ea în bungalow-ul guvernamental al soțului ei de fiecare dată când era în permisie pe uscat. „Mi s-a spus că sunt foarte frumoase. Bietele fete.“

Toată lumea ar fi fost acolo, așteptând-o pe împărăteasă, dacă nu ar fi plouat, Laurie era sigur de asta. Dar ploaia care tăia căldura dogoritoare era biblică; sărea de pe acoperișurile clădirilor portului, de pe palmieri, de pe coviltirele trăsurilor, udându-i pe muncitorii chinezi care alergau înainte și înapoi descărcând marfa de pe vapor.

Prietenul lui Laurie, Alex, un comerciant de succes, care era pregătit să plece el însuși pe mare pentru afaceri, a rânjit de sub umbrelă spre valurile care se rostogoleau. Unul dintre vasele companiei lui fusese ancorat, pregătit să plece, chiar lângă împărăteasă, și se zgâlțâia în chei.

– Urăsc când vremea e așa, a spus el. O să ne încetinească.

Laurie, care avusese partea lui de călătorii în timpul furtunii, a fost de acord că într-adevăr avea să se întâmple asta.

Alex a râs.

– Ești un butoi de compasiune, a spus. De ce ești iar aici?

– Îmi puneam aceeași întrebare.

S-au uitat amândoi insistent spre Sally, care stătea între ei, sub umbrela proprie. Era prea ocupată uitându-se gânditoare la pasarela vaporului pentru a observa.

Ochii i se aprinseseră cu o seară în urmă, când Laurie menționase că Alex urma să plece. Proclamase că trebuiau să-l conducă de data asta, *dragă Alex*, și îi trimiseseră vorbă printr-un servitor. Chiar și când constataseră cum era vremea, ea refuzase să-l dezamăgească pe Alex. *Ar fi nepoliticos*. Laurie, amuzat de șarada ei, spusese că era sigur că Alex ar fi înțeles. „Nu e ca și cum l-am fi condus vreodată. Nici măcar nu-l cunoști așa de bine.“ Sally scosese un sunet dezaprobator. „Bineînțeles că-l cunosc.“ (Nu-l cunoștea. În vreme ce Laurie se întâlnea deseori cu el pentru prânz sau un pahar – le făcuse cunoștință un amic din Anglia și Laurie ajunsese să se bazeze pe prietenia lui în anul pe care și-l petrecuse pe insulă –, Alex avea tendința de a evita să-și încrucișeze drumurile cu Sally sau cu soțul ei, Roger.) Dar… „Ne ducem“, spusese Sally, punându-și boneta, „pur și simplu nu pot să-l dezamăgesc pe Alex.“

Abia dacă schimbase două vorbe cu el de când îi luase cu trăsura. Tot drumul până în port se uitase pe geam, agitându-se din cauza vitezei reduse cu care se deplasau pe drumurile inundate de noroi și întrebându-se dacă aveau să ajungă la timp la destinație.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, spusese Alex sec.

Sally se încruntase înspre geam și abia se abținuse din a spune că nu se îngrijora.

Acum, ajunși în fața portului, a căscat ochii. L-a apucat pe Laurie de braț și a spus:

– Uite, uite.

În capul pasarelei de la clasa a doua a împărătesei apăruse un cuplu de femei care strângeau o umbrelă între ele. Sally a tras zgomotos aer în piept.

Buzele lui Alex au tresărit. Laurie îi spusese cât de obsesiv așteptase Sally acest moment. Încă de când se întorsese de la repetițiile corului cu o noapte

înainte, explodând din cauza veștii că gemenele veneau să locuiască împreună cu David Keeley, *David Keeley*, mâna dreaptă a guvernatorului, nu fusese capabilă să mai vorbească despre altceva. În fiecare după-amiază punea la cuptor biscuiții ei celebri – aceeași rețetă pe care o folosise mama lor acasă în Devonshire, doar că în Singapore ieșeau mult mai grei (umiditatea, spunea Sally oropsită) – și îi servea celorlalte femei pe terasa lor mărginită de junglă în timp ce întorceau problema gemenelor Grafton pe toate fețele. Cumva, prin cineva care îl cunoștea pe directorul școlii terminale pe care gemenele o urmaseră în Simla, devenise cunoscut faptul că mama gemenelor fusese servitoare și (pe voce șoptită) nemăritată. Aveau un binefăcător foarte bogat. Domnul Palmer, un proprietar de succes de plantații de arbori de cauciuc, care plătise pentru întreținerea lor întreaga lor viață. (Era, după cum se presupunea, tatăl lor.) Domnul Palmer era bolnav, bietul om, și se îngrijora pentru gemene, bunul om. Trimisese fetele, care arătau exact la fel, să locuiască împreună cu o rudă îndepărtată, David Keeley. Una dintre ele trebuia să se mărite cu el, și numai atunci avea David să moștenească întreaga avere a domnului Palmer.

„Este greu“, te puteai baza că întotdeauna avea să se găsească cineva care să comenteze cu gura plină de biscuiți, „să-ți dai seama dacă ar trebui să fii încântat sau scandalizat de romantismul întregii povești.“

Până la urmă, totuși, se hotăra că povestea era mai mult scandaloasă decât altceva și că David, un bărbat cu posibilități limitate, era în mod sigur interesat doar de banii domnului Palmer. Avea nevoie de mulți, până la urmă, dac-ar fi fost să-și îndeplinească vreodată ambiția de a deveni guvernator – ce alt motiv l-ar fi putut determina să ia în considerare (pe voce șoptită, din nou) să-și ia o soție *bastardă*?

– Nu sunt sigură că voi avea de-a face cu ele când ajung aici, spusese una dintre femei. Este realmente rușinos felul în care vin amândouă ca să concureze pentru mâna lui.

Laurie – care în mod normal încerca să ignore conversația, prefăcându-se că doarme într-un scaun de răchită – se simțise, în această situație, nevoit să vorbească.

– Presupun că nici una dintre ele nu a avut de ales.

Sally, conștientă de ambițiile profesionale ale lui Roger, și întotdeauna dornică să se integreze, îi aruncase o privire îngrozită. *Taci*, murmurase ea.

Celelalte femei pur și simplu îl priviseră confuze.

– Dar, a spus una dintre ele tărăgănat, ce șansă merită astfel de fete?

Laurie oftase din rărunchi, dar nu spusese nimic altceva. Pur și simplu nu-i păsa suficient de aceste femei, cu armatele lor de servitori și bone care le creșteau copiii, pentru a încerca să le facă să-și schimbe ideile. Mai târziu, totuși, îi spusese lui Sally că și-ar fi dorit să încerce să-și găsească niște prietene mai blânde.

– Nu există, răspunsese ea concis, și având în vedere că numai pe ele le am, te rog, nu le scandaliza.

Nevoia ei de a le impresiona era probabil ceea ce o făcuse să se târască afară în ploaie. S-a uitat la ea cum își mușca buza, pe jumătate iritat, pe jumătate fiindu-i milă de ea. Sally le-a urmărit pe gemene cum au coborât până la piciorul pasarelei; era imposibil să le distingi fețele de sub umbrelă. Un hamal chinez le aștepta în port, cu două cufere lângă el.

– Domnișoare Grafton, a strigat el în furtună. Da? Da? Tu la fel. Și-a înfipt un deget în față, apoi într-ale lor. Tu la fel.

– Ar trebui să mergem să ajutăm, a spus Alex, începând să se îndrepte în direcția lor.

Laurie, dându-și seama că avea dreptate, l-a urmat.

– Nu puteți, a spus Sally, întinzându-se după ei să-i oprească. Nu ați fost introduși. În afară de asta, îl au pe băiatul ăla să le ajute.

Bărbatul care striga avea cel puțin cincizeci de ani, dar ea le spunea întotdeauna băieți servitori. Laurie renunțase s-o mai corecteze.

Alex a vrut să meargă mai departe, dar Sally l-a blocat.

– Serios, a spus ea, Nu vrei să le faci să se simtă penibil, nu-i așa?

Alex s-a încruntat. Dar hamalul deja ajunsese la cuferele gemenelor și le conducea spre un ponei și o șaretă. Plecau, aproape plecaseră.

Dar una dintre fete s-a oprit. A ieșit de sub protecția umbrelei și s-a întors uitându-se direct spre Laurie, Alex și Sally, făcându-i să-și dea seama că-i observase privindu-le. Laurie o privea la rândul lui, incapabil să se abțină. Era conștient că Alex făcea același lucru. Nu doar frumusețea fetei era cea care-l făcea să se uite (deși Sally avusese dreptate, era foarte frumoasă). Mai era ceva. Avea o vulnerabilitate aproape dureroasă, stând acolo așa expusă, cu ploaia căzând în jurul ei. Alex trebuie să fi simțit același lucru pentru că s-a dus spre ea, dar în același moment fata s-a întors din nou și a plecat grăbită. A ajuns la șaretă în câteva clipe.

Alex a înjurat.

– Ar fi trebuit să mergem.
– E prea târziu acum, a spus Sally.
– Ai fi zis, a spus Laurie, că acel Keeley o să vină să le întâmpine chiar el.
Alex, care se certase cu David în anul precedent din cauza soluției arogante pe care acesta o găsise unei dispute pe tema unei plăți, a râs scurt.
– Keeley nu iese niciodată în ploaie. Preferă să rămână uscat și să vină alții la el.
– Poate e jenat, a spus Laurie. Eu așa aș fi în locul lui.
– Jenat? a spus Alex. Nu am întâlnit niciodată un om căruia să-i pese mai puțin de ce gândesc alții.
– Mă întreb, a spus Laurie în timp ce gemenele urcau treptele șaretei, ce părere o să-și facă despre el.
– Presupun că nu foarte bună, a spus Alex. Mi se pare… nu știu, greșit, când mă uit la ele cum pleacă așa. S-a întors spre Sally. O să le inviți?
– Poate, a spus Sally.
– Îi e frică ce o să gândească oamenii, a spus Laurie. Din cauza părinților lor.
Alex s-a uitat lung la ea.
Sally, care deseori avea comentarii despre frumusețea și bogăția lui Alex, a roșit.
– O să mă gândesc la asta, a spus. O să mă gândesc.
– Sper c-o s-o faci, a spus Alex.
Și-a întors privirea spre gemene, dar deja dispăruseră în cabina șaretei.
Hamalul a biciuit poneii. Șareta s-a pus în mișcare, împroșcând apă cu roțile.
Cu un suspin, Alex a spus că și el trebuia să plece, s-o ia îna-intea furtunii.
– Ne vedem peste două săptămâni.
Laurie i-a strâns mâna.
– Pe mai târziu.

– I-ai văzut pe oamenii ăia cum se holbau? a întrebat-o Mae pe Harriet în timp ce șareta le ducea spre destinație.
– Da, a spus Harriet dezamăgită. Din acest motiv se oprise să se uite la ei.
– Trebuie să fi auzit, a spus Mae, la fel de morocănoasă. De pe tivul bonetei ei noi, picăturile de apă i se scurgeau pe mătasea din poală. Toți știu.

Harriet nu a spus nimic. Nu avea nici un rost să nege. Era evident că femeia și cei doi bărbați vorbiseră despre ele. Mae și cu ea ajunseseră să recunoască foarte bine semnele. Își petrecuseră toată viața fiind comentate pe la spate. Harriet nu spera decât că, din cauza repetării constante, atenția pe care o primeau avea să-și piardă din puterea de a le afecta.

Mae s-a uitat la ea cu ochii albaștri-închis plini de tristețe. Harriet și-a dorit să poată spune niște vorbe de consolare sau ca Mae însăși să descopere niște cuvinte pline de veselie. În mod obișnuit, una dintre ele reușea să facă asta. De-a lungul copilăriei lor, întotdeauna când primiseră vești proaste – o nouă schimbare a școlii, sau o scrisoare de la unul dintre prietenii părinților lor, prin care cereau să fie ținute separate – făcuseră cu rândul în a se consola una pe cealaltă prin vorbe. În ultima vreme însă, răspunderea căzuse mai mult pe umerii lui Harriet. Acasă, în Simla, după ce un ofițer dansase cu una dintre ele, numai ca să se înverzească de rușine mai târziu, când o soție îndatoritoare îi șoptise o vorbă despre mama lor în ureche, Mae găsise din ce în ce mai dificil să suporte desconsiderările. Harriet pierduse șirul dăților în care își înghițise durerea ca să-i spună surorii ei că nu conta și că lucrurile aveau să se schimbe pentru ele într-o bună zi. *Jur*. Dar stând acum în rochia udă fleașcă, fiindu-i greață din cauza drumului pe mare și năucită de faptul că era în Singapore, nu se simțea capabilă s-o mai facă.

Au păstrat tăcerea în cabina umedă tot restul călătoriei spre noua lor casă, în timp ce hainele li se uscau încet în spațiul încins. Harriet a observat că părul lui Mae, care în mod normal era strălucitor, se cârlionțase sub bonetă; a presupus că același lucru se întâmplase și cu părul ei și că David nu avea să fie prea impresionat de aspectul lor. S-a consolat puțin cu acest gând.

Nu-i venea că creadă că într-adevăr erau pe drum spre casa lui. Până când se urcaseră la bordul vasului în Bombay, încercase să găsească o scăpare. Dacă ar fi avut măcar un bănuț al ei, poate ar fi găsit o cale. Dar domnul Palmer trimisese cecul pentru călătoria lor și pentru noile haine (*nu e nevoie să cumpărați la mâna a doua de data asta*) profesorilor lor, nu lor. Tot așa cum, de-a lungul vieții lor, fuseseră trimise fără un cuvânt din orfelinate în internate, în școli terminale, și această mutare în Singapore fusese aranjată înainte ca ele să afle ce se întâmplă. Când directoarea lor le arătase în sfârșit scrisoarea domnului Palmer, banii pe care îi trimisese dispăruseră deja, fuseseră cheltuiți pe bilete de vapor și pe materiale scumpe la croitoria locală.

Este timpul ca una dintre ele să se mărite, spunea scrisoarea domnului

Palmer. *Trebuie să știu că cineva va avea grijă de ele. Este clar acum că nu sunt mulți cei care vor trece cu vederea circumstanțele regretabile ale nașterii lor, dar Keeley a fost convins.*

Harriet întrebase:

– De ce nu poate pur și simplu să ne lase bani nouă?

Directoarea îi spusese că trebuia să fie fericită că avea grijă de ele atât cât avea.

– Sunt destui ca el care nu fac asta.

Căutând o alternativă, Harriet întrebase dacă, în loc de asta, ar fi putut obţine slujbe, să muncească în calitate de guvernante, orice altceva în afară de a face ceea ce spusese domnul Palmer. Mae, la fel de înfuriată ca Harriet când li s-au prezentat circumstanțele regretabile așa de clar, a rămas tăcută. Directoarea dăduse din cap, părându-i în mod evident rău pentru amândouă, dar hotărâtă că era mai mult decât îi permitea reputația ei să facă, să permită sau să dea referințe pentru oricare dintre ele, cu atât mai puțin să le dea bani pentru timbre. Le interzisese de asemenea celorlalte fete să facă asta.

Așa că iată-le pe Mae și Harriet aici. În Singapore.

Harriet a încercat să-și facă o idee despre noul lor cadru uitându-se pe geam. Ploaia făcea asta imposibil; tot ce putea vedea era o ceață de vegetație și ricșele ciudate care treceau pe lângă ei. Ploaia a început să se potolească numai când au intrat pe un drum pe nume Nassim, despre care știa că era al lui David. A șters sticla cu mâna înmănușată și s-a uitat afară. Drumul era mărginit de copaci și presărat cu bungalow-uri albe, în formă de cutie, foarte asemănătoare cu cele construite în stil englezesc în India.

După o vreme au încetinit și au oprit în fața a ceea ce presupunea a fi casa lui David. Era în capătul unei mici alei invadate de palmieri din toate direcțiile. Era mai mare decât celelalte case de pe drum, având o verandă la nivelul parterului, dar în nici un caz nu era grandioasă. Cu siguranță nu se compara cu genul de vilă pe care David și-ar fi permis-o dacă ar fi putut să-și asigure moștenirea. S-a întrebat dacă deja pusese ochii pe un loc anume, dar înainte de a putea articula posibilitatea neplăcută pentru Mae, un bărbat a ieșit pe verandă.

Stătea la adăpostul bolţii, aparent nevrând să se ude. Avea între treizeci și patruzeci de ani, poate puțin mai mult, și era îmbrăcat într-un costum alb de bumbac. Părul blond era pieptănat aranjat; ochii apoși, care le căuta pe Harriet și pe Mae, nu erau deloc remarcabili. Nu era nici remarcabil de

frumos, nici respingător, nici înalt, nici scund și lui Harriet i-a displăcut instantaneu pentru că era, fără nici o umbră de îndoială, David Keeley.

S-au dat jos din șaretă și și-au scuturat fustele mototolite. David a rămas tot nemișcat. Vocea lui când a rostit cuvintele: „Mă bucur că sunteți aici – sper că o să vă placă“ era silențioasă, dar sigură; Harriet și-a dat seama că avea textul pregătit. Le-a poftit într-un hol cu pardoseală din gresie care mirosea a umed și orez aburit. A observat, așa cum observa toată lumea întotdeauna, cât de identice erau. A făcut un comentariu despre felul în care trebuiau să-și pună funde de culori diferite în păr.

Glumea?

Harriet s-a uitat la Mae. Îl privea pe David cu precauție, întrebându-se în mod evident același lucru.

El a zâmbit, dându-le de înțeles că glumea, iar Mae a zâmbit vag, mai mult jenată decât amuzată. Harriet nu a știut ce să facă.

– Vă las acum, a spus el. S-a dat în spate în timp ce o fată îmbrăcată într-o tunică și pantaloni largi și-a făcut apariția. Ling o să vă conducă în camerele voastre. Trebuie să merg la birou. A oftat. Așa o ploaie am avut în dimineața asta. Dând scurt din cap către ele și asigurându-le că avea să le vadă la cină, a plecat.

Ling le-a condus fără nici un cuvânt la ele în camere, amândouă mici, cu același tip de pardoseală ca holul și mobilate cu paturi simple joase, plase de țânțari, dulapuri și birouri din tec. Harriet și-a dat seama că David trebuie să fi cumpărat mobilierul special pentru ele. Nu aveau un aer primitor. De fapt, o înfiora să și-l imagineze pregătindu-se tăcut să le aibă la el în casă.

– Cel puțin pare amabil, a spus Mae. Mi s-a părut că încearcă să fie prietenos.

– Pare foarte rigid.

Mae s-a uitat prin cameră, părând să mediteze. Harriet a așteptat-o să fie de acord, să exprime câteva din propriile ei neliniști, dar ea doar a scuturat din umeri, a spus că ar fi fost bine să despacheteze și s-a dus în camera alăturată.

În timp ce Harriet o privea plecând, și-a dat seama că nici una dintre ele nu vorbise despre planul domnului Palmer de când ajunseseră acolo. Nu se vorbise despre el – nici de către ele, nici de către David –, totuși era sigură că era singurul lucru la care se gândeau toți. A scuturat scurt din umeri, tulburată și mai mult de strania complicitate a tăcerii lor.

După-amiaza a trecut. S-a făcut întâi din ce în ce mai cald, în timp ce soarele strălucea după furtună, apoi mai răcoare, pe măsură ce a venit amurgul – dintr-odată, exact cum se întâmpla în India. S-au îmbăiat într-o cadă de fier umplută pentru ele, în spatele bucătăriei, apoi s-au îmbrăcat pentru cină. David s-a întors de la birou și au mâncat împreună o mâncare fără gust alcătuită din pui fiert și orez la aburi.

La început nimeni nu a vorbit. Mae a fost cea care a rupt tăcerea sufocantă, întrebându-l pe David despre el. Harriet nu știa dacă era sincer curioasă, ori vorbea numai din politețe, dar, oricum, David a răspuns, povestindu-le despre munca lui, despre felul în care supraveghea fiecare departament al serviciilor civile și că tot ce trebuia să știe guvernatorul – un bărbat pe nume Soames – trecea mai întâi pe la el. Da, era o responsabilitate semnificativă, dar Soames se baza pe el. Erau veri. David, cu doi ani mai mic decât el, fusese la Eton, apoi la Oxford. Da, voia el însuși să fie guvernator într-o bună zi; de fapt, mandatul lui Soames avea să se termine în următorul an, iar planul era ca el să preia funcția, odată ce anumite chestiuni ar fi fost aranjate.

Mae nu a întrebat care ar fi fost acele anumite chestiuni. Nici Harriet. Știau foarte bine că guvernatorii erau întotdeauna însurați și bogați. Harriet s-a înroșit la față. Ce convenabil pentru David că acum găsise o modalitate de a-și asigura atât o soție, cât și bani! S-a holbat la farfuria ei plină cu mâncarea necomestibilă, furioasă din cauza măsurii în care lua cooperarea ei și a lui Mae de sigură și îngrozită de faptul că stătea în această sufragerie, dându-i toate motivele să se simtă așa.

A ridicat ochii pentru a-l privi și a fost deconcertată de faptul că se uita direct la ea. Încă încerca să înțeleagă expresia lui meditativă când Ling a intrat în cameră ca să strângă vasele.

S-a oprit în dreptul farfuriei pline a lui Harriet și a întrebat dacă mâncarea fusese în ordine. Harriet, mai mult pentru a cruța sentimentele fetei decât pentru că ar fi fost sinceră, i-a spus că nu prea îi era foame.

– A avut un gust foarte…, a căutat un termen pozitiv, sănătos.

– Ți-a plăcut? a întrebat David.

– Da.

Din nou, a spus-o pentru Ling.

Dar David, care a observat iar cât de puțini oameni îi înțelegeau preferința pentru mâncarea simplă, a fost cel care a părut cel mai fericit.

Harriet abia dacă a dormit în acea noapte. Mintea i-a măcinat fără încetare, încercând să pună la cale o modalitate pentru ca ea și Mae să evadeze cât de curând posibil. Aveau nevoie să-și găsească de lucru, dar fără referințe, fără bani, nu știa cum să atace problema. Dacă ar fi existat cea mai mică urmă de îndoială în legătură cu posibilitatea ca David să le ajute odată ce ar fi înțeles că asta era ceea ce-și doreau, ea dispăruse în secunda în care văzuse felul în care le aranjase camerele.

Aerul era fierbinte, prin geamul mic întredeschis abia dacă intra o briză de vânt pe lângă strigătele nocturne ale animalelor. Corpul o mânca din cauza transpirației care îi acoperea fiecare centimetru pătrat de piele.

Era în continuare trează când ceasul a bătut miezul nopții.

Ușa biroului lui David s-a deschis și s-a închis dedesubt; era ca și cum ar fi așteptat ca ceasul să nu mai funcționeze. Călcâiele îi pocneau pe gresia de la parter. A mers de la el din birou în sufragerie, pe hol, apoi înapoi în sufragerie. Făcea pași, îngrijorat dintr-un motiv oarecare. Harriet a sperat că era ceva legat de muncă, dar avea o senzație îngrozitoare că nu era, că de fapt se gândea pe care, dintre ea și Mae, să o aleagă.

Același gând i-a trecut prin minte și lui Mae, trează și ea în camera alăturată. Dar, spre deosebire de Harriet, ideea nu a umplut-o de furie. Nu a mai umplut-o de furie.

Poate că avusese vise la un moment dat, speranța de a trăi genul de poveste de dragoste pe care o urmărea desfășurându-se deseori în India. Pe când era fetiță, fusese fermecată de tinerele femei care veneau la vânătoare de soți din Anglia, cu zâmbetele lor fără suflare și căsniciile care se produceau instantaneu, cu copii în pătuțuri și toate acele lucruri care urmează. Chiar crezuse că în viitorul ei putea exista fericire. Nu era sigură când, mai exact, se trezise la realitate. Fusese la un moment dat în timpul șederii în Simla, totuși, la una dintre acele petreceri îngrozitoare la care nimeni nu dansa a doua oară cu ea sau cu Harriet.

A fost distrusă când a sosit scrisoarea de la domnul Palmer și a văzut că până și bărbatul pe care de mult îl acceptase drept tatăl ei și al lui Harriet (nu prințul binevoitor pe care-l aștepta să le salveze) hotărâse că singura căsătorie posibilă pentru ele era una pe care s-o cumpere – cu atât mai mult cu cât știa și ea că avea dreptate. Oamenii aceia care se holbaseră la ele în port confirmaseră: oriunde s-ar fi dus Harriet sau ea, ar fi fost alți oameni care

așteptau să le disprețuiască. Nu mai putea suporta. Și era îngrozită de faptul că dacă ar fi dat curs planului lui Harriet de a deveni guvernantă, acesta ar fi fost singurul viitor pe care l-ar fi cunoscut.

Acesta era motivul pentru care făcuse un asemenea efort la cină. Directoarea din Simla o luase deoparte înainte de plecarea lor și o convinsese că această șansă – o familie – era prea bună pentru a fi refuzată. „Nu o lăsa pe sora ta să te convingă de altceva.“ Mae nu intenționase să discute cu Harriet. Știa că nu ar fi înțeles niciodată. Sora ei era cea puternică, cea care reușea întotdeauna să adune energia pentru a o lua de la capăt în șirul nesfârșit al începuturilor lor. Mae nu știa cum reușise, dar acum se hotărâse. Iar David nu era chiar așa de rău. Puțin cam pompos, da, dar nu lipsit de bunătate; ar fi putut învăța să-l placă. Iar dacă s-ar fi măritat cu el – adjunctul guvernatorului, guvernator el însuși într-o bună zi –, nu ar mai fi fost alungată niciodată. Harriet ar fi putut locui cu ei și ar fi avut prieteni; o casă din care nimeni nu avea să le mai izgonească vreodată. O viață. Mae ar fi putut să-i ierte multe lui David, dacă ar fi putut să le ofere asta.

S-a întors pe o parte, așteptând să adoarmă, ascultând pașii lui David în timp ce mergea înainte și înapoi pe gresia de dedesubt.

– Mă întreb ce se întâmplă, i-a spus Sally lui Laurie la micul dejun în dimineața următoare.

– Cu Alex? a întrebat el, știind foarte bine că nu la asta se referise.

Sally a aruncat șervețelul spre el, împrăștiind firimituri de pâine prăjită.

Erau numai ei doi. Bebelușul, nepoata de doi ani a lui Laurie, fusese deja înmânat bonei – Laurie o putea auzi cântând la etaj –, iar Roger plecase la muncă, la biroul serviciilor civile, care, la fel ca vila guvernatorului și barăcile armatei, era în centrul micului oraș Singapore, la o distanță de aproximativ zece minute cu ricșa peste pantele line ale parcului Fort Canning.

– Cu fetele, a spus Sally. L-am rugat pe Roger să afle ce poate.

– Presupun că abia așteaptă s-o facă.

Laurie nu-și putea imagina cum cumnatul lui dornic să progreseze ar fi putut fi dornic să-i ciufulească penele șefului lui fiind indiscret.

După cum s-a dovedit, Roger a aflat foarte puține lucruri.

– Sunt aici, a spus când a ajuns acasă. Dar nimeni nu le vede.

Sally, care așteptase nerăbdătoare pe terasa din față cu o limonadă pregătită, a întrebat:

– De ce?
– Aparent nu sunt pregătite pentru oaspeți, a spus Roger, întinzându-se după băutură. Călătoria a fost foarte grea pentru ele. Keeley a zis că îmi spune imediat ce se simt mai bine.
Sally s-a așezat cu o bufnitură pe unul dintre scaunele din răchită de pe terasă.
– Cred că sunt bine, a spus ea. Doar nu vrea ca vreunul dintre noi să se învârtă pe acolo.
Absentă, a băut limonada lui Roger.
– Nici măcar nu erai prea sigură că vrei să te duci, i-a amin-tit Laurie.
Sally nu a oferit nici un răspuns, doar și-a șters lichidul din jurul gurii cu ochii mijiți.
Laurie a fost foarte aproape de a râde de expresia ei bosumflată. Aproape că și-a dorit ca David să fi fost acolo s-o vadă. În mod evident nimeni nu-i explicase că cea mai sigură cale de a ațâța o femeie precum Sally este aceea de a o amâna; judecând după expresia de pe fața ei, deja uitase că se pusese vreodată problema de a nu le vizita pe fete. Tot ce rămânea de făcut era stabilirea modalității prin care avea să reușească s-o facă.

•

Harriet, care într-adevăr era bine și agitată după o zi petrecută în casă, era afară, în grădina din față, când David s-a întors acasă în acea după-amiază. Se hotărâse să ia aer înainte de cină. Peluza nu era nici pe departe mare, dar văzuse niște orhidee. Avuseseră unele în Simla, la a căror creștere ajutase și ea. S-a aplecat peste flori mângâindu-le petalele și a închis ochii, inhalând izul de India: singura casă pe care o cunoscuse.
– Bună.
A deschis brusc ochii. David, îmbrăcat într-un alt costum de bumbac, venea pe alee. Harriet a presupus că se întorsese acasă în același fel în care plecase dimineața: cu o ricșă. Nu avea nici o trăsură, spunând că erau prea scumpe.
– Harriet, a spus el, da?
– Da.
– Nu e nevoie de fundițe, pare-se, a spus el, și și-a amintit să zâmbească mai repede de data asta.
Ea nu a zâmbit în schimb.

– Eu am plantat acele flori, a spus el.
– O?
David a dat din cap uitându-se la bulbi.
– Ești tristă? a întrebat el. Mi s-a părut că ești.
– Sunt bine, a mințit ea.
– Vreau să fii fericită.
– Chiar vrei?
– Vreau.
Atunci lasă-mă să plec, a vrut ea să spună. Dar nu a făcut-o, fiindcă el nu ar fi lăsat-o, iar ea avea mândria ei.
În loc de asta, a dat drumul petalelor din mână și s-a îndreptat de spate, pregătindu-se să intre în casă.
– Nu vorbești la fel de mult ca sora ta, a spus el. Abia dacă ai vorbit la micul dejun azi dimineață.
Fusese o mâncare uscată formată din brânză și pesmeți (David pretindea că pâinea dulce locală nu făcea bine la organism). Harriet, epuizată după noaptea pe care o avusese, nu fusese prea atentă în timp ce Mae încercase din nou să facă conversație.
– Nu sunt sigură că am prea multe de spus, i-a spus acum lui David. Dintr-un motiv oarecare, răspunsul a părut să-l mulțumească. Asta nu fusese deloc intenția ei.

În acea seară, în timpul unei noi cine insipide, l-a întrebat dacă ar fi fost dispus să le împrumute niște bani ca să se ducă să viziteze insula. (S-a gândit că dacă ar fi găsit o revistă pentru doamne, aceasta ar fi conținut liste cu agenții care angajează guvernante.) Dar David i-a spus că ar fi preferat ca ea și Mae să rămână deocamdată în casă.
– S-au auzit bârfe, a spus el. Nu-mi pasă de mine, dar chiar și așa, nu vreau să le încurajez. Și nu-mi place să mă gândesc la voi ieșite în oraș de unele singure.
– Dar am venit tocmai din India singure, a spus Harriet.
David nu a răspuns. Doar a studiat-o; avea acea expresie meditativă din nou. Harriet s-a străduit să-i mențină privirea. Să-și fi imaginat o vagă îndulcire în ochii lui?
– O să vă scot eu, a spus după mult timp. Poate duminica la biserică. Soames a spus că ar trebui să mergem. Deocamdată stați pe lângă casă.

– Cred că l-ai enervat, a spus Mae mai târziu, când s-au dus la culcare.

Harriet nu a răspuns. A preferat să nu articuleze senzația îngrozitoare că nu fusese deloc vorba despre asta.

În acea noapte, când ceasul a bătut ora douăsprezece, David a închis ușa biroului și s-a plimbat pe holul de jos.

În ziua următoare, după o altă dimineață nesfârșită și încă niște pesmeți la prânz, Mae s-a dus la etaj ca să tragă un pui de somn. Harriet s-a uitat la pereții camerei de pictură. S-a dus pe terasă, apoi a intrat înapoi în casă. A petrecut o oră scriind ciorna unei scrisori de intenţie pentru un post de guvernantă (*numai pentru a o avea pregătită*), enumerând limbile străine pe care le cunoștea – franceză, hindusă, germană – și școlile pe care le absolvise. Dar când a terminat, abia se făcuse ora cinci. A bătut cu degetele în birou și, dintr-o pornire, s-a dus în bucătărie și s-a oferit s-o ajute pe Ling în grădină. A spus că observase niște buruieni cu o seară înainte și s-ar fi ocupat bucuroasă de ele dacă Ling ar fi vrut. Ling, care a fost deranjată de ceea ce Harriet și-a dat seama prea târziu că fusese o critică, i-a împrumutat totuşi un șorț și niște unelte.

Harriet a zâmbit drept mulțumire, i-a spus că nu intenționase s-o jignească, s-a dus afară și s-a apucat de muncă. Era dificil să lucrezi pământul în căldura densă, smulgând buruienile, dar cel puțin minutele treceau mai repede.

S-a întors în grădină în următoarele două după-amiezi, trecând de la orhidee la alte straturi de flori, apoi la tunderea gardului viu.

În după-amiaza unei zile de vineri, David s-a întors acasă mult mai devreme decât de obicei, și venind pe alee, a surprins-o a doua oară.

– Îți place grădina mea, a spus el, oprindu-se în dreptul ei. Ea a observat că avea o cutie în mână. Ling mi-a spus. I-a oferit cutia. Ți-am cumpărat astea.

Intrigată și mai mult decât îngrijorată, Harriet și-a șters mâinile pe șorț și a luat cutia.

A deschis încet capacul. Înăuntru era o pereche de mănuși de grădinărit scumpe. A mijit ochii spre David. El o urmărea, așteptându-i reacția.

– Nu-mi dau seama ce gândești, a spus el.

– Nu știu ce gândesc, a recunoscut ea.

– Îți plac?

– Sunt frumoase.

David nu părea sigur.

– Dar îți plac? a întrebat el.
– Mulțumesc, a spus ea, și i s-a părut că i se face rău.

În noaptea aceea, în timp ce stătea întinsă înfierbântată în patul ei de o persoană, a auzit ceasul bătând ora douăsprezece și ușa biroului lui David deschizându-se și închizându-se la parter. A așteptat să înceapă să se plimbe, dar de data asta s-a dus la scări și le-a urcat.

Harriet s-a întors cu fața la ușă, derutată de această schimbare a obiceiului. Pașii lui au ajuns în capul scării. Au înaintat pe coridor. Harriet și-a ținut cearşaful mai strâns, dându-și seama că David se îndrepta spre camerele lor.

Călcâiele făceau zgomot pe plăcile de gresie. S-au oprit în fața ușii ei.

Ea și-a ținut respirația.

Încet, ca și cum nu ar fi vrut să facă zgomot, s-a ridicat, uitându-se prin faldurile umbroase ale plasei de țânțari, spre ușă. Mânerul s-a mișcat, ca și cum o mână s-ar fi sprijinit de el. Harriet a înghițit în sec, pândind o nouă mișcare, fără să știe cum ar fi reacționat într-o astfel de situație.

Nu s-a mișcat.

Dar ușa a scârțâit, ca și cum pe ea ar fi fost aplicată o presiune.

A auzit un oftat.

A durat mult prea mult până pașii s-au îndepărtat pentru ca să mai fie atentă.

Capitolul 4

Strâmtoarea Singapore, iunie 1941

Hamacul se clătina în ritmul mișcării crucișătorului, care fusese casa lui Ivy de când plecase din Anglia în acea dimineață sumbră, cenușie, din urmă cu patru luni. A deschis ochii amețită. A simțit o briză blândă și fierbinte pe față. A auzit clipocitul apei de dedesubt și pescărușii țipând deasupra. Pescăruși. A căscat ochii, mai trează acum, odată ce a înţeles semnificația sunetului. Obrajii înfierbântați i s-au ridicat într-un zâmbet. Deci pământul chiar era aproape. Aproape ajunseseră. În sfârșit.

S-a legănat ridicându-se în hamac, cu părul desfăcut pe spate. Răsăritul soarelui nuanța marea și aurea cei câțiva nori de pe cer. A zărit o urmă vagă de pământ și a inspirat adânc nerăbdătoare. Șocul pe care l-a simțit prima oară când Gregory i-a spus despre detașarea ei era acum numai o amintire îndepărtată, lăsată în urmă în apele Gibraltarului. La capătul atâtor luni petrecute pe mare, nu simțea decât nerăbdarea sosirii. S-a uitat la celelalte fete din hamace, dornică să le spună cât de aproape era insula, dar ele sforăiau în continuare, nepăsătoare.

Dormiseră afară de când vremea se încălzise, cu săptămâni în urmă. După zilele de început ale călătoriei, când Ivy fusese închisă în cea mai mică dintre cabine, vărsându-și fierea într-o găleată în timp ce crucișătorul își croia drum prin Atlantic, aerul deschis acționase ca un balsam asupra nervilor ei. Fără avioane, fără sirene, doar cu zumzetul motoarelor și ancorele care tăiau apa, imposibilul se întâmplase: începuse din nou să doarmă. Nu se mai trezea țipând din cauza greutății unui mort peste ea. La un moment dat, a încetat să se mai îngrijoreze că ar fi putut s-o facă. *Nu-ți pot spune cum e să nu fii obosit tot timpul,* îi scrisese lui Mae. *Uitasem.*

Trimisese câteva scrisori pe drum, oferindu-le pentru a fi puse la poștă când aveau să se oprească în vreun port, în speranța că ar fi ajuns la Mae repede și ar fi asigurat-o că, într-adevăr, se descurca. Îi spusese despre căpitanul furios

al vasului – *deloc încântat să aibă femei la bord. A trebuit să redistribuie ofițerii bărbați și să aranjeze ture separate de masă, din moment ce nu ni se permite să ne amestecăm. Excepțional de inoportun, pare-se* –, îi spusese despre celelalte fete de asemenea, *foarte vorbărețe și drăguțe*. A descris felul în care, neavând altceva de făcut, și-au petrecut zilele sub soarele din ce în ce mai dogoritor, jucând cărți, uitându-se peste notițele de la cursul de instruire în limbajul Morse japonez și citind. *Aproape că suntem ca într-o vacanță*, scrisese. Războiul ar putea să pară ceva ce se întâmplă în altă lume dacă n-ar fi *manualele și toți ceilalți soldați care ne fac cu mâna de pe punțile celorlalte vase*. Câteva dintre fete (nu Ivy) se bronzaseră; una dintre ele a trebuit să meargă la cabinetul medical deoarece a făcut insolație („pentru Numele lui Dumnezeu“, a spus căpitanul).

La începutul lui mai, au ajuns în Port Said și au descărcat cea mai mare parte a transportatoarelor de trupe – bărbați destinați războiului în deșert. *I-am privit plecând*, a scris Ivy, *mărșăluind în soare. M-am întrebat ce avea să li se întâmple*… S-a aplecat peste balustrada punții împreună cu ceilalți, având soarele fierbinte pe obraji. Bărbați cu pălării pe cap stăteau pe maluri, ținând în sus mărgele și strigând prețuri. „Nu, mulțumesc“, răspundeau cu toții. Apoi, „Succes, succes“ trupelor. („Nu mai fraternizați“, le strigase căpitanul de pe pod.)

Crucișătorul lor și cele două vase militare care rămăseseră și-au continuat drumul prin Oceanul Indian. Le fuseseră servite portocale și piersici proaspete la micul dejun, coapte în câmpurile Egiptului. *S-a făcut așa de cald acum*, s-a mânjit cerneala sub mâna lui Ivy, că până și briza e densă și e greu să adormi, dar chiar mai greu să te trezești. Fetele sporovăiesc când suntem în hamace. Vorbesc despre locurile de unde provin, despre băieții lor de acasă. *Nu le-am povestit despre moartea lui Felix. Nu* aș fi în stare să le spun *totul și ar fi drăguțe dacă ar ști părțile pe care aș putea să le povestesc. Asta m-ar face să mă simt îngrozitor, ca o impostoare. Nu le-am spus nici despre bombardament. Probabil ar fi trebuit, dar mă simt mult mai ca mine însămi zilele astea. Nu vreau ca acea versiune speriată a mea să fie persoana care sunt pentru ele. Gregory ar fi așa de supărat. „ Ratare, Ivy“, ar spune. Mi-a spus că ar trebui să continui* să vorbesc, dar n-am vorbit suficient?

Ocazional treceau pe lângă mici petice de pământ cu plaje albe, palmieri și apă turcoaz. *Insule pustii din cărțile de povești, lipsindu-le numai cuferele de comori și pirații*. Delfinii veneau aproape de vas. Toți stătuseră în vârfurile

degetelor de la picioare, aplecându-se ca să vadă, în timp ce apa sărată le stropea pielea. („Dați-vă naibii la o parte de lângă margine“, țipase căpitanul, „am avut parte de suficientă treabă din pricina voastră, fără să fie nevoie să vă salvăm din apă.“)

Cred că s-ar putea să-mi placă această călătorie, buni. Chiar așa cred. Mă distrez.

Totuși, mă gândesc la Felix tot timpul. Știu că ai vrea să *nu* mă gândesc. *Dar pare așa de incorect ca eu să mă bucur de ceva,* când el *nu poate. Uneori vreau să-l uit, să uit că e vina mea că a murit. Mă simt* așa de vinovată că-mi doresc asta.

Mă tot întreb dacă ar fi fost vreo diferență dacă i-aș fi scris atunci când m-a rugat. Oare ar fi fost doborât dacă nu s-ar fi simțit așa de descurajat?

Ivy își pusese întrebarea din nou și din nou în lunile care trecuseră. Dar nu-și dăduse seama, nici acum, când se apropiau de Singapore și se legăna încălzită în hamac, cu privirea pe cerul ce se lumina încet, dar sigur.

Una dintre fete a căscat zgomotos. Apoi alta. Soarele era tot mai sus și mai fierbinte cu fiecare centimetru pe care-l parcurgea.

Ivy s-a întins și s-a ridicat din hamac. S-a dus la balustradă în picioarele goale pe puntea sărată. Erau mult mai aproape și putea vedea insula foarte clar peste marea liniștită. Dealuri exotice se ridicau deasupra apei, iar clădirile albe se amestecau cu verdeața.

În sfârșit.

Un fior datorat în parte emoțiilor, în parte bucuriei, i-a traversat șira spinării.

Intenționaseră să acosteze la Baza Navală, dar din cauza unor muncitori aflați în grevă, au fost deturnați în portul vechi, în Golful Keppel. Era un chei mic, construit pentru flotile cu vase lungi, nu pentru vase militare. După ce ancorele au fost aruncate și pasarelele coborâte, abia atingând țărmul înfierbântat, spațiul a fost rapid copleșit. Soldați în cămăși kaki și pantaloni scurți s-au revărsat din burțile vaselor, mulți dintre ei îngrămădindu-se spre niște platani îndepărtați, unde femei în rochii în culori pastelate așezaseră mese și le încărcaseră cu urne, porțelanuri și un banner pe care scria WI[9] VĂ ÎNTÂMPINĂ ÎN SINGAPORE. Ofițeri roșii la față gesticulau și suflau în fluiere, iar șiruri după șiruri de camioane acoperite cu prelate pufăiau, așteptând, în timp ce gazele de eșapament emanate viciau un aer deja opresiv.

Căldura nu se compara cu nimic din ceea ce simțise Ivy până atunci.

Departe de brizele spațiului deschis, era o atmosferă închisă. Razele soarelui bombardau pământul, neiertătoare; umiditatea îi acoperea pielea. Înainte ca ea și celelalte fete măcar să coboare de pe pasarelă, erau deja ude și lipicioase din cauza transpirației.

Un locotenent mustăcios și-a făcut apariția pe chei. Le-a spus că numele lui este Tomlins și că toate, în afară de Harcourt, trebuiau să vină cu el. Avea un camion care aștepta pentru a le duce la barăcile lor de la post.

– Și eu? a întrebat Ivy.

Locotenentul și-a îngustat ochii într-un fel care sugera că nu știa de unde să înceapă, așa că a spus că pentru ea se făcuseră alte aranjamente. Ivy, dezorientată, a întrebat ce alte aranjamente, iar Tomlins a spus că cineva urma să vină să o ia direct; ordinul venise de la prietenul ei, comandantul Hinds.

– Cine? a întrebat.

– A cunoscut-o pe bunica ta, pare-se.

– Pe bunica mea? a întrebat ea încremenită.

– Da, a spus Tomlins, când a locuit aici.

Ivy s-a încruntat, chiar mai confuză.

– Buni nu a locuit niciodată în Singapore.

– De ce nu poate să vină cu noi? a întrebat fosta ei colegă de cușetă, Kate.

– Pentru că nu poate, a spus Tomlins. Acum, asta e tot? A dat din cap, sceptic la întrebările lor, le-a acordat un minut pentru a-și lua la revedere grăbit și apoi, spunându-le că urmau să se vadă la tura de a doua zi, a condus pe toată lumea, în afară de Ivy, lăsând-o singură pe ponton.

Ivy s-a uitat în urma lor, dezorientată de vorbele ciudate ale lui Tomlins, de viteza cu care dispăruseră toți și de faptul că aparent urma să fie trimisă undeva să locuiască cu niște străini. Nu reușea să găsească nici un sens pentru nimic din ceea ce se întâmplase, dar era mai mult decât atât, bulversată de ceea ce spusese Tomlins în legătură cu Mae, și anume că locuise în Singapore. Hotărându-se că trebuia să fi greșit – Mae în mod evident i-ar fi spus – și fără să se mai gândească la altceva, s-a așezat pe valiză.

Chiar nu părea cel mai bun început.

Încetul cu încetul, trupele care debarcaseră au fost repartizate la camioane, care au început să plece. Ivy le-a urmărit îndepărtându-se. Și-a trecut un deget în jurul gulerului cămășii umede. Picioarele îi fierbeau în ciorapii până la glezne și în tenişi. A cercetat portul din nou și a observat un bărbat îmbrăcat

în alb, nu foarte departe, uitându-se chiar la ea. Era mult mai bătrân decât ceilalți bărbați din zonă, având părul grizonant sub caschetă și pielea îmbătrânită. I-a trecut prin cap că era posibil să fi venit după ea, dar acesta și-a scuturat capul ca și cum s-ar fi gândit mai bine la ceea ce se hotărâse, s-a întors pe călcâie și a plecat.

Ciudat, s-a gândit ea.

Mai multe camioane au plecat. S-a uitat la ceasul de la mână, mijindu-și ochii pentru a putea citi ora. Trecuse aproape jumătate de oră. Avea să vină cineva după ea, până la urmă?

Tocmai se hotăra *probabil că nu*, și că ar fi trebuit să se ducă să caute ajutor, poate la standul WI, când o motocicletă a tras la malul apei și un soldat în cămașă kaki și pantaloni scurți s-a dat jos. L-a urmărit în timp ce ridica un braț bronzat în dreptul capului, protejându-și ochii de soare, apoi s-a uitat în jur, cercetând cheiul cam în același fel în care făcuse și ea.

Ivy și-a îndreptat spatele. Era acest bărbat persoana care venise după ea, în sfârșit? Gândindu-se că ar fi putut fi, s-a tensionat, pregătindu-se să se ducă la el și să-l întrebe. Dar înainte de a apuca să se miște, el a văzut-o privindu-l, și deși s-a uitat la ea, nu a făcut nici un gest în direcția ei; era evident că habar nu avea cine era. Ea și-a mutat privirea, simțindu-se jenată că o surprinsese privindu-l. Pe oricine ar fi venit să caute pe chei, cu siguranță nu era o pitulice singuratică.

Avea totuși senzația ciudată că el se uita în continuare la ea. Și-a suflat aer fierbinte peste fața deja înfierbântată. Chiar i se părea că era posibil să se uite.

Nu avea de gând să verifice.

Totuși, a verificat.

Nu a știut de ce a făcut asta.

Acum bărbatul își mijea ochii spre ea. Chiar de la depărtare îi putea observa zâmbetul întrebător. Era ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ceva. Ivy s-a gândit că probabil se întreba dacă se cunoscuseră.

I-a zâmbit, chircindu-se pe interior, și a ridicat mâna asudată. *Nu*, *nu*, voia să spună, *nu ne-am cunoscut. Nu-ți face griji pentru mine.*

El continua să o studieze. *Îmi fac griji pentru tine*, părea să spună.

De fapt, avea aerul că ar fi fost pe punctul de a abandona lucrul pentru care venise acolo și să se ducă în schimb la ea. Ivy s-a ridicat în picioare – din nou, fără să aibă idee de ce, sau măcar ce avea de gând să spună –, dar, în

orice caz, atunci a fost distrasă de sunetul numelui ei rostit cu accent american.

– Ofițer Harcourt, tu ești? Te rog, spune-mi că tu ești.

O femeie venea în fugă către ea prin cheiul pustiu, având cascheta agățată pe buclele blonde, îmbrăcată ca Ivy, în uniformă albă, doar cu niște pete de grăsime suplimentare.

– Tu ești? a întrebat din nou.

– Eu sunt, a spus Ivy, observând, oarecum alarmată, cât de aprinsă părea femeia.

Fața ei era chiar mai roșie decât și-o simțise ea mai devreme, în timpul incidentului cu soldatul.

S-a mișcat pentru a se uita dacă mai era acolo, uitându-se în continuare la ea.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, a spus femeia, oprindu-se.

S-a aplecat, cu buclele clătinându-se, și a strâns-o de mijloc.

Ivy, îngrijorată că ar fi putut fi pe punctul de a leșina, a întrebat-o dacă voia să se așeze pe valiza ei.

Femeia a spus că avea să fie bine, avea nevoie doar de o clipă.

În timp ce făcea această pauză, Ivy a aruncat o privire înapoi în direcția soldatului, exact la timp pentru a-l vedea întorcându-se și plecând. S-a întrebat dacă zâmbea în continuare, apoi s-a încruntat, fiindcă era penibil să-i pese.

Nu-i păsa.

Evident.

Dându-l afară cu fermitate din gândurile ei, i-a acordat toată atenția americancei care gâfâia în fața ei și a verificat din nou dacă avea nevoie de ceva.

Femeia a asigurat-o că era bine.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am făcut pană. A înghițit, apoi și-a ridicat ochii căscați pentru a o privi pe Ivy. Ce treabă. A expirat. Tu ești bine? Înainte ca Ivy să poată răspunde, a spus: Bineînțeles că nu ești. Probabil te topești. Toți pățesc asta când ajung aici. Toată lumea pățește asta oricum. Probabil ai bea o tărie. Și eu la fel, dar va trebui să așteptăm până mai târziu. A înghițit din nou, după care s-a prezentat, spunând că este Alma Davies. S-a întins după unul dintre mânerele valizei lui Ivy, i-a spus că ar fi fost mai bine

să plece și a condus-o traversând cheiul. Am fost îngrijorată că nu te mai găsesc aici.

– Aproape că am plecat, a spus Ivy. Eram pe punctul de a mă duce la WI.

Alma i-a aruncat o privire îngrozită. În ciuda situației, asta a făcut-o pe Ivy să zâmbească.

– Crezi că e amuzant? a întrebat Alma, jumătate în serios, jumătate în glumă. Ai avut noroc să scapi. Viitoarea mea soacră este una dintre ele, este absolut îngrozitoare. Toate *memele* sunt. Serios, nu vrei să te încurci cu ele. Ai noroc că am ajuns. Îmi poți cumpăra băutura aia mai târziu ca să-mi mulțumești. Nu ceai. Voi, englezii. Apoi a râs în triluri. Haide, a spus întinzând un deget în față și expunând un inel cu diamant, nu te mai mocăi.

– Ești logodită? a întrebat Ivy în timp ce mergeau.

– Da. Cu Phil.

– E aici?

Zâmbetul Almei a dispărut.

– A fost. Acum e în Egipt.

– Cum de faci parte dintre pitulici? Ivy alerga, luptându-se, după lunile de zile petrecute la bordul vasului, să țină pasul cu Alma. Ești americancă, nu? Canadiancă?

– Canadiancă? Almei i-a căzut falca; ar fi părut înspăimântată, cum încercase să pară când Ivy menționase WI, dacă nu ar fi avut o privire așa jucăușă.

– Nuuu, sunt din Chicago, dar am crescut aici. Tatăl meu a lucrat la bancă. Toată familia mea s-a întors în State în ‘39, dar eu am rămas aici.

– Din cauza lui Phil?

– Hmm, da. Când s-a înrolat, m-am hotărât să mă înrolez și eu. M-am gândit să intru la ATS[10], de vreme ce el e în armată, dar marina avea nevoie de șoferi, așa că asta a fost. A tras aer în piept. Aproape am ajuns. A făcut semn spre o mașină crem de pe marginea drumului. Hai să mergem la baraca noastră, să te instalezi.

– Stăm în același loc? Părea prima veste bună.

– Da. Din ordinul comandantului Hinds însuși.

– Dar cine este comandantul Hinds?

– O, este un drăguț, a spus Alma, o să-ți placă.

– Dar nu înțeleg de ce nu a vrut să merg cu celelalte fete.

– Habar n-am, a spus Alma. Dar sunt încântată că nu te-a lăsat. Celelalte

două fete din casa noastră sunt asistente care muncesc tot timpul și nu este prea amuzant. Cu tine va fi, îmi dau seama deja.

– Da? Ivy a fost plăcut impresionată de această declarație. Era aproape tentată să-i scrie lui Gregory și să-i povestească.

– Da, i-a aruncat Alma alt zâmbet. Așa că nu mă dezamăgi.

Au vorbit în continuare în timp ce Alma conducea, întorcându-se să se uite la ea mult mai mult decât se uita la drum. Au plecat din port și au intrat pe străzile late, aliniate cu palmieri, flancate de mare pe-o latură și de magazine, bănci și birouri de transport maritim pe partea cealaltă. Căldura învăluia fața lui Ivy. Simțea miros de praf, de canalizare, sare și pește. Părul ei era purtat de vânt, ridicându-se de pe fruntea transpirată în timp ce depășeau biciclete și soldați bronzați îmbrăcați în uniforme decupate. Clădirile erau din ce în ce mai mari, construcții grandioase cu coloane ale unor sedii de afaceri, iar Alma a arătat spre punctele de reper: fațada neoclasică a sediului poștei, pavilionul alb, pășunile clubului de crichet și hotelul Raffles, chiar mai alb, cu mașinile Rolls-Royce și ricșele parcate în față.

– Este ca și cum niște bucățele din vechea Anglie ar fi fost decupate și aduse la tropice, a spus Ivy.

– Te face să te simți ca și cum ai fi acasă? Ivy a mijit ochii în lumina puternică, s-a gândit la străzile sumbre ale Londrei pe care le lăsase în urmă – la găurile în care fuseseră odată clădirile, la anunțurile „programul obișnuit“ și ferestrele acoperite de benzi de scotch – și a spus:

– Nu, de fapt, nu prea.

– Ei bine, asta sigur nu-ți va aminti, a spus Alma, virând în timp ce s-a auzit claxonul unui camion al armatei. A arătat într-o parte, spre o stradă care se deschidea în lateral, împodobită cu lampioane.

– Cartierul chinezesc, a spus ea, ridicându-și vocea ca să acopere sunetul motorului. Are de cinci ori mai multă culoare și de zece ori mai puțin spațiu de parcare decât oriunde altundeva pe insulă.

Ivy și-a lungit gâtul, observând o alee de terase pictate; clădirile erau acoperite cu obloane pictate, iar spațiile dintre ele erau înghesuite cu standuri comerciale și localnici cu pălării de soare tradiționale în formă de piramide. A auzit voci străine, sfârâitul mâncării gătindu-se. Arome noi au fost purtate de vânt: orez la aburi, condimente.

– Acum uită-te aici, a spus Alma, depășind altă bicicletă. Pe dreap-ta, pe acel deal verde, este Fort Canning, unde este casa guvernatorului și sediul

GHQ[11]. Drumul ăsta este Orchard.

Au mers pe o stradă cu pomi îngrijiți și magazine cochete, vitrine udate de picăturile apei de la aerul condiționat. Alma a enumerat articolele care ar fi putut fi cumpărate de acolo: dresuri de nailon, ciocolată, cosmetice… *Nu există rații în Singapore*. I-a spus lui Ivy că avea s-o aducă acolo oricând ar fi vrut, că i-ar fi făcut plăcere. Expresia i se schimba în mod constant, expunându-i sentimentele: anxietate atunci când o altă mașină vira prea aproape de mașina lor, entuziasm când vorbea despre zvonurile legate de o nouă line de rujuri, îngrijorare când a întrebat-o pe Ivy dacă era obosită, având în vedere că mai aveau cincisprezece minute până să ajungă la casa lor, în Bukit Chandu. Ivy nu-și aducea aminte să mai fi cunoscut pe cineva care să fie atât de deschis de la început, atât de autentic. Cu cât mai mult vorbea Alma, cu atât mai mult o plăcea Ivy. Era în continuare uimită de faptul că fusese despărțită de ceilalți, dar nu se mai gândea la asta. Din câte ajunsese s-o cunoască pe Alma în cele cinci minute de când se întâlniseră, nu credea că ar fi putut să se simtă mai puțin ca și cum ar fi fost trimisă undeva să locuiască cu un străin.

Au părăsit centrul orașului și mulțimea s-a împuținat. Magazinele au făcut loc blocurilor și vilelor. Încetul cu încetul, jungla a pus stăpânire pe oraș. Un minut mai târziu ajunseseră într-o lume cu totul diferită. Ivy a fost surprinsă de viteza cu care s-a transformat peisajul. În afară de ocazionalele mașini sau camioane venind din cealaltă direcție, autovehiculul lor era singurul de pe drum. Vegetația cățărătoare formase un baldachin deasupra capetelor lor. În aer se simțea un miros dulce, de iarbă și pământ. Greierii cântau la baza ierbii și se mai auzea un sunet: un croncănit strident.

– Maimuțe, a spus Alma. Dăunătoare absolute. O să le găsești în cameră cotrobăindu-ți prin lucruri, dacă nu închizi obloanele.

Au virat la dreapta și au urcat o pantă lină. Aici erau mai multe vile, mai mari decât cele de pe drum. Aveau zidurile vopsite în alb, terase adânci care erau acoperite de jaluzele cu dungi albe și negre și pășuni întinse înconjurate de plantații dense de palmieri. Într-o grădină, doi tineri europeni îmbrăcați în pantaloni scurți și șosete trei sferturi jucau crichet. În altă grădină erau câteva femei îmbrăcate ca acelea pe care le văzuse lângă urnele WI, bând ceai.

– E grandios, a spus Ivy, cercetând liniștea luxuriantă. Atâta liniște.

– Îmi place, a spus Alma cu o expresie melancolică. Casa noastră, unde vom ajunge într-un minut, a fost a părinților lui Phil, până au predat-o pe

perioadă nedeterminată. El acolo a crescut.
– Unde locuiesc acum?
– În oraș, într-unul dintre apartamentele de lângă Orchard. Cele mai multe case de aici au fost rechiziționate pentru familiile ofițerilor sau pentru cei ca noi. A întors din nou mașina. Mi-e teamă că e o distanță destul de mare pentru tine până la muncă. Postul Y este în Kranji, aproape de granița cu Malaysia. Nu trebuie să știe nimeni că e acolo. Presupun că ar reprezenta o țintă în cazul în care, ei bine, a făcut o grimasă, știi tu…
– De unde știi despre asta?
– O, știu tot felul de lucruri. Noi, șoferii, știm.
– Serios? Ivy a zâmbit.
– Absolut, a spus Alma. Sunt trimisă în tot felul de locuri. Deseori mă duc la Kranji ca să iau rapoarte. O să te duc și pe tine în cele mai multe dimineți.
– Nu înțeleg de ce nu am fost repartizată acolo, a spus Ivy.
– Ți-am spus, a zis Alma, comandantul Hinds a aranjat.
– Dar de ce?
– De ce nu-l întrebi pe el? a spus Alma. Uite. A făcut semn spre un sedan de la intrarea în parcare. E acasă. A încetinit și a început să întoarcă mașina, ca și cum ar fi vrut să parcheze.
– Termină, a spus Ivy, întinzându-se spre volan, asta nu e mașina lui.
– Este. Alma râdea acum, împingând mâna lui Ivy la o parte. Jur. Stă la un vechi prieten de-al lui, Alex Blake. Nu știu de ce e acasă la ora asta, dar este.
Ivy a studiat-o, încercând să-și dea seama dacă ar fi trebuit s-o creadă.
– Sincer, a spus Alma, ștergându-și ochii. Jur.
Ivy se uita când la ea, când la mașină, care acum era în spatele lor.
– Serios?
– Da. Deci pot să întorc acum?
– Hai să zic „Nu“.
– Strici cheful. A încetinit din nou. Suntem aici. Casă, dulce casă.
Au tras pe aleea unei clădiri frumoase de două etaje și Ivy a privit-o intens, uitând pentru o clipă confuzia legată de motivul pentru care fusese repartizată aici. Era albă, ca toate celelalte clădiri de pe drum, sprijinită pe picioroange, și se deschidea în față spre o grădină mare. La fiecare fereastră erau jaluzele întredeschise și pe terasă era un șir de șezlonguri.
– Dumnezeul meu, aici suntem noi?
– Aici suntem noi, a spus Alma, trăgând frâna de mână.

Două fete chinezoaice au ieșit să ia valiza lui Ivy, respingând ofertele ei de a și-o duce singură.

– E în ordine, doa'nă, au spus ele. Lăsați noi să luăm. Putut. Au dat din cap, zâmbind. Putut.

– Ai face bine să le lași, a spus Alma, Nu vrei să le superi pe Dai și Lu. Ne gătesc cinele.

– Ne gătesc cinele?

Alma a râs.

– Haide, îți fac marele tur. Când au intrat în holul de lemn lustruit al vilei, Alma a avertizat-o pe Ivy că ar fi mai bine să vorbească în șoaptă; Jane și Vanessa lucrau în ture de noapte și probabil erau la etaj, dormind. Șoptind, i-a arătat camera de pictură și biblioteca – amândouă având covoare brodate și mobilier din răchită –, o baie cu pardoseală din plăci de gresie și o bucătărie de unde și-au luat amândouă câte un pahar de apă. La etaj era un alt hol mare. Aveau plase la ferestrele care permiteau unei brize să pătrundă la interior și ofereau o priveliște asupra junglei. În stânga și în dreapta lui Ivy era un coridor care avea ferestre pe-o parte și uși închise pe cealaltă.

– Noi suntem în capătul ăsta, a spus Alma, conducând-o pe Ivy la dreapta. Jane și Vanessa sunt în partea aia. A făcut semn spre stânga. Celelalte sunt folosite pentru depozitare. A deschis ușa camerei lui Ivy. Ta-da!

Era la fel de liniștită și spațioasă ca restul casei, cu o fereastră mare. O vază de flori așezată pe un cufăr cu sertare răspândea un miros de cremă de lustruit din ceară de albine și polen. În colț era un pat simplu acoperit cu o plasă de țânțari. Valiza lui Ivy era deja așezată lângă el. Ivy a traversat camera și s-a dus la fereastră, de unde s-a uitat spre grădina din spate, la straturile frumoase de flori și la pomi. Alma a venit lângă ea și i-a spus că dacă s-ar fi aplecat în față, ar fi observat cu ușurință geamul camerei învecinate, care era a ei.

– Obișnuiam să stau în camera asta când Phil locuia aici, a spus ea. El dormea în camera în care stau eu acum. Stăteam de vorbă ore întregi după ce părinții lui se duceau la culcare. Și-a așezat coatele de pervaz și și-a sprijinit bărbia în mâini, uitându-se în grădină, ca Ivy. Sunt sigură că acum toate astea i se par în altă lume.

Ivy s-a uitat într-o parte la ea, observând cât de tristă devenise dintr-odată. S-a gândit cât de singură trebuia să se simtă, cu Phil plecat. S-a întrebat dacă ar fi fost bine să spună ceva. Persoana care fusese înainte ar fi făcut asta fără să ezite, dar în ultima vreme se îngrijora mai mult să nu-i facă pe oameni să

se simtă la fel de stânjeniți pe cât s-ar fi simțit și ea dacă ar fi fost aduse în discuție anumite chestiuni. Totuși, din cauză că suspecta de asemenea că astea erau prejudecățile ei (*foarte bine*, a spus Gregory) și fiindcă în timpul călătoriei muncise din greu ca să nu lase noua reticență pe care o simțea să stea în calea posibilității de a-și face prieteni, a spus:

– Trebuie să fie greu să fii aici fără el. Probabil că sunt așa de multe amintiri peste tot.

– Sunt, a spus Alma, recunoscătoare într-un fel care a făcut-o pe Ivy să fie bucuroasă că vorbise.

– Nu te gândești niciodată să pleci? a întrebat ea.

Alma a scuturat din umeri.

– Ar fi mai rău. Cel puțin aici e real. Sau pe jumătate real. S-a încruntat. Are vreun sens ce spun?

– Sigur că are.

Alma a zâmbit trist, apoi s-a uitat în cameră și a întrebat-o pe Ivy dacă-i place.

– Nu. Ivy a dat din cap. Nu, e oribilă.

Alma a împins-o cu cotul. După o vreme a spus că trebuia să plece.

– Am senzația că ar trebui să bem ceva de bun venit, dar asta va trebui să aștepte. Trebuie să mă întorc la bază.

– Știi că ai grăsime pe rochie?

Alma s-a uitat în jos, în mod evident amintindu-și.

– O să mă schimb, a spus, și pe urmă o să mă întorc la bază. Mai ai nevoie de ceva?

Ivy a spus că totul era în regulă. Urma să facă o baie și să des-pacheteze.

Totuși, după ce Alma a plecat, s-a hotărât să meargă la plimbare și să-și miște puțin picioarele. Oprindu-se numai pentru a-și scutura puțin uniforma mototolită de transpirație, și-a mai turnat un pahar cu apă și s-a dus pe terasă, înaintând pe accesul auto umbrit de frunze, spre stradă. Fierbințeala soarelui se potolise din cauza orei, dar era în continuare foarte cald. S-a aplecat, așezându-și paharul pe jos, și și-a scos tenișii, apoi șosetele. Și-a întins degetele de la picioare, simțind transpirația lipicioasă și firele de iarbă de dedesubt. Se auzea zumzetul motorului unei mașini care era mai jos pe drum, care apoi s-a oprit, dar în afară de asta, singurele sunete erau cele făcute de greieri, păsări și, din când în când, de maimuțe. A mers în continuare, sorbind din apă în timp ce se plimba.

Nu intenționase să se îndrepte spre casa în fața căreia Alma spusese că era parcată mașina comandantului. Nu și-a dat seama că se ducea într-acolo până nu a ajuns la ea. A stat în spatele tufișurilor și s-a uitat în sus; mașina era în continuare parcată acolo și erau și doi bărbați pe terasa din față. A presupus că cel îmbrăcat în costum alb era comandantul Hinds. A mijit ochii, șocată de asemănarea cu bărbatul în vârstă pe care-l văzuse mai devreme pe chei. S-a aplecat ca să-și pună tenișii pe jos și s-a tras mai aproape ca să vadă mai bine. Era el, chiar era el. Ce ciudat. Stătea de vorbă cu un bărbat îmbrăcat în pantaloni deschiși la culoare, o cămașă albă și pălărie cu boruri. Avea un aer foarte distins, la fel ca Hinds, și părea să aibă aproape șaizeci de ani, poate chiar mai mult. Ivy putea distinge notele joase ale vocilor lor, dar nu înțelegea cuvintele.

A înaintat puțin, iar frunzele au foșnit în timp ce ea se chinuia să audă, mai curioasă decât fusese până atunci să afle mai multe despre acest comandant Hinds.

– Bună ziua? a spus o voce din spatele ei.

Ea s-a speriat, s-a întors și s-a lovit de un bărbat care aproape că stătea peste ea.

– Doamne, îmi pare rău, i-a spus ea uniformei kaki.

– Sunteți bine? a întrebat el.

– Bine.

Ivy s-a uitat în sus. Amuzat, ochii lui verzi i-au întâlnit privirea. Pentru o secundă, nu a mai fost capabilă să vadă nimic altceva. Dar apoi a devenit clar și restul feței bărbatului și, dându-și seama cine era și de faptul că fusese și el pe chei, că era de fapt soldatul care o surprinsese uitându-se la el, a căscat și ea ochii uimită.

– Tu din nou, a spus ea, dându-și seama imediat că ar fi fost mai demn din partea ei să pretindă că nu și l-a amintit așa de repede cum o făcuse.

Ochii soldatului au licărit.

– Aș putea să-ți spun același lucru, a spus el, de asemenea fără nici o prefăcătorie.

Ea nu și-a dat seama dacă era un semn bun sau nu.

I se părea destul de dificil să gândească rațional. Asta se întâmpla din cauza șocului situației.

– Ce faci aici? a întrebat, vorbind ca să-i treacă derutarea.

– Ce făceai tu acolo, jos? a răspuns el, ignorându-i întrebarea.

– Ești australian, a spus ea, ignorând la rândul ei întrebarea care-i fusese pusă.
– Sunt, a recunoscut el.
– Eu sunt pe jumătate australiancă, a spus ea.
– Da? Părea ca asta să-l amuze și mai mult.
– Da.
Fără să se lase distras, a întrebat-o din nou ce făcea în tufișuri.
– Doar mă uitam, a spus ea.
– A. Ochii lui verzi s-au mutat de la ea la arbuști. De aproape Ivy a văzut cât de tare era bronzat, ca și cum ar fi fost la tropice de ceva vreme. Părul lui castaniu-deschis avea niște accente aurii.
– La ce? a întrebat el.
Ea a ezitat, încercând să-și dea seama cum ar fi putut să explice.
– Contează? A ieșit mai tăios decât intenționase, și imediat ce a răspuns a observat tresele de pe mâneca lui. S-a îmbujorat. Era maior în armată, un grad mult mai mare decât al ei. Ar fi putut cu ușurință s-o mustre pentru obrăznicie; locotenentul care le luase pe celelalte fete de pe vapor sigur ar fi făcut asta, era sigură.
Dar el nu a mustrat-o. Doar a râs scurt. Și în timp ce făcea asta, Ivy a observat ceva dispărând de pe fața lui: o umbră – o duritate sau o tristețe – pe care nici măcar nu o observase până atunci. L-a studiat, întrebându-se ce era. Din cauza războiului, probabil.
Spunându-și că expresia lui nu avea nici o legătură cu ea, și-a mutat privirea asupra drumului și i-a văzut motocicleta parcată la marginea ierbii. Făcând legătura cu motorul pe care-l auzise mai devreme, l-a întrebat din nou ce făcea acolo.
– Locuiești aici?
– Nu. Tu?
– Acum, da.
– Ești norocoasă. S-a uitat din nou la tufișuri. Și ai venit aici în calitate de spion?
Fără să vrea, Ivy a zâmbit.
– Nu chiar, a spus ea, și apoi, având în vedere că el fusese cel care se furișase în spatele ei, l-a întrebat:
– Tu?
El a râs din cauza întrebării și din nou ceva din expresia lui s-a suspendat,

dar nu definitiv.

A spus:

– Mi-e teamă că nu am permisiunea să spun.

Ea și-a mijit ochii.

– O, serios?

– Da, serios. Îmi pare rău.

– Nu pare să-ți pară foarte rău. Și-a scărpinat laba piciorului de gleznă. Țânțarii o mușcau de piele; s-a lovit ușor, încercând să-i îndepărteze.

– Am fost îngrijorat din cauza ta mai devreme, a spus el. Arătai ca și cum ai fi fost abandonată, așa cum stăteai pe valiza ta.

– Fusesem, a spus ea.

– Dar ai fost găsită.

– Am fost.

– Nu te-aș fi lăsat acolo dacă nu s-ar fi întâmplat asta.

– Da? Și-a înclinat capul într-o parte, amintindu-și cum se uitase la ea.

– Ei bine, a spus, aste este, cu siguranță, bine de știut.

El a zâmbit.

– Deci, a spus, de ce ești aici, în Singapore?

Ivy și-a arcuit sprâncenele.

– Mi-e teamă că nu am permisiunea de a spune.

Ceva a pâlpâit în privirea lui. Ivy nu și-a dat seama dacă era iritare sau aprobare, dar pentru prima oară simțea că era în avantaj. Era pueril, dar nu s-a putut abține să nu se simtă mulțumită de sine.

A întrebat-o de unde venise, iar ea i-a spus: *Londra*. A întrebat-o cum o cheamă și i-a spus la rândul lui că el era Kit Langton. S-a interesat care jumătate a ei era australiană, iar ea, fără să se gândească, și cu siguranță nedorind să vorbească despre mama ei (s-a enervat fiindcă ea adusese subiectul în discuție), a spus că jumătatea de jos, o remarcă spontană care a avut consecința neintenționată de a-l face să se uite la picioarele ei, ceea ce a făcut-o să roșească din nou.

– Dacă nu locuiești aici, a spus ea, de ce ai venit?

– Ca să mă întâlnesc cu șeful meu, a spus el. Locuiește în casa pe care tocmai încercai s-o spargi. Încercam să-l găsesc, când te-am văzut la chei. Secretara lui mi-a spus că se îndrepta încolo.

Lui Ivy i-a căzut fața.

– Ofițerul tău șef este comandantul Hinds?

– Este în acest moment. Îl cunoști?
– Nu. Deloc. S-a uitat la cei doi bărbați, care erau în continuare pe terasă. Te rog, nu-i spune comandantului că am fost aici.
Cererea, ca aproape toate lucrurile pe care le spusese și făcuse, a părut să-l amuze. Oare întotdeauna râdea de oameni în felul ăsta?
– De ce? a întrebat.
– Doar te rog să nu-i spui.
– Și tu raportezi la el?
– Nu. Nu cred. Oare așa era? Nu știu.
– Nu știi?
– Abia am ajuns aici. Te rog, nu spune că m-ai văzut.
– Bine, a spus el.
– Mulțumesc. A expirat scurt.
– Oricum, ar fi bine să plec, a spus el. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Ivy. A zâmbit în timp ce a rostit cuvintele și, în acest timp, s-a întâmplat ceva: Ivy a rămas nemișcată și tăcută și, brusc, nu l-a mai văzut decât pe Felix.
Felix.
Pentru o vreme, uitase complet de el. Dându-și seama de asta, a fost cuprinsă de un sentiment de vinovăție. I-a răspuns la zâmbet lui Kit și, luându-și la revedere într-o manieră foarte rapidă – și înainte ca oricare dintre ei să poată să spună altceva –, s-a forțat să se întoarcă și să plece. Exact ca pe chei, l-a simțit urmărind-o în timp ce se îndepărta. De data asta însă, nu s-a întors să verifice. În schimb, simțind nevoia de a dispărea, s-a ascuns în spatele copacilor pentru restul drumului până la noua ei locuință.
A ajuns în umbra casei cu pulsul în continuare deranjant de crescut și s-a grăbit la etaj ca să se schimbe pentru baie. Numai când era deja înfășurată în prosop, pe punctul de a se duce la sala de baie de la parter, și-a scărpinat mușcăturile de țânțar și și-a dat seama că-și lăsase tenișii pe drum. *Idioată*. Și-a tras din nou pe ea fusta și bluza și a fugit să-i ia, dar pantofii, precum și Kit și motocicleta lui, dispăruseră. Probabil îi luase cu el, cu șosetele transpirate cu tot. Ivy s-a crispat la acest gând. A aruncat pe furiș o privire pe terasa pe care stătuseră bărbații, dar nu mai era nimeni acolo. Dispăruse și mașina lui Hinds. Oricare ar fi fost lucrul pentru care Kit venise la el, părea să fi fost suficient de important ca să-l facă să plece.
S-a întrebat despre ce ar fi putut fi vorba. S-a întrebat și dacă noua ei cunoștință s-a ținut de promisiunea de a ține pentru el felul în care Ivy trăsese

cu urechea; nu părea genul care să-și calce cuvântul.

Ce conta, de fapt, dacă îi spusese comandantului? Era îndreptățită să fie curioasă, nu-i așa? Hinds aranjase, la urma urmei, ca ea să fie repartizată pe aceeași stradă pe care locuia și el. O văzuse pe chei și nu-i adresase nici un cuvânt. Tot ce făcuse era să încerce să afle despre ce era vorba.

Despre ce era vorba?

Nu avea nici o idee. Și acum nu avea nici pantofi. Kit Langdon îi luase.

– La naiba, a spus ea, iar cuvântul a reverberat în jungla din jurul ei, umplând tăcerea verde, luxuriantă.

La naiba.

Women's Institute, Institutul Femeilor, o organizație care a fost înființată inițial având scopul de a ajuta femeile din zonele rurale izolate. (în limba engleză în original)

Auxiliary Territorial Service – Serviciul Teritorial Auxiliar, ramura de femei din Armata Britanică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

Sediul General

Capitolul 5

Ivy nu i-a spus Almei despre Kit când aceasta s-a întors seara acasă; decisese că nu avea de fapt nici un rost. Nu a spus mare lucru despre după-amiaza ei, doar că reușise să-și piardă pantofii – o mărturisire care a dus la o căutare la scară mare și inevitabil zadarnică realizată de către Alma și bietele servitoare, Dai, Lu și (din cauză că nu simțea că ar fi putut pur și simplu să stea deoparte și să le urmărească) Ivy. Până și Vanessa și Jane, care erau pe punctul de a pleca la Spitalul Alexandra pentru a intra în tură, li s-au alăturat. Vanessa a fost cea care a declarat (cu o voce serioasă de asistentă), în timp ce stătea în genunchi îmbrăcată în uniformă, că această căutare era un eșec; avea o pereche de saboți de rezervă pe care Ivy putea să-i împrumute. Nu făceau parte din uniformă și s-a dovedit că erau cu două numere prea mari, dar infinit mai buni decât nimic.

Când fetele au plecat la spital, a sosit un tânăr, prezentându-se drept soldatul Sam Waters. Avea fața rotundă, era numai un zâmbet și în timp ce-i arăta lui Ivy documentele pe care trebuia să le semneze, îi spunea că este funcționarul administrativ al postului și că avea să fie acolo când ea avea să-și înceapă munca a doua zi. S-a oferit să vină să o ia, lucru care ei i s-a părut foarte drăguț, dar Alma, ieșind din bucătărie cu o carafă de băutură ce părea alcoolică, a spus că Ivy era aranjată în ceea ce privește serviciul de șofer, *mulțumesc foarte mult*.

– Ești sigură? a spus Sam.

– Suntem sigure, a spus Alma, cu un zâmbet imobil pe figură.

– Ce aveți acolo? a întrebat el, uitându-se la carafă.

– Se numește cocktail, Sam.

– Arată bine, a spus el.

Alma a continuat să zâmbească.

Lui Ivy îi era destul de clar că Sam ar fi vrut să i se ofere o băutură și era destul de sigură că și Alma era conștientă de asta. Dar din moment ce nu a spus nimic, și ea era cea care pregătise băutura, Ivy nu a lansat nici ea nici o invitație.

– Ei bine, a spus Sam tărăgănat. Vă las să vă petreceți după-amiaza. Aștept cu nerăbdare să ne vedem mâine, ofițer Harcourt.
– Spune-mi Ivy, a spus ea.
Sam a zâmbit.
– Cu plăcere, Ivy, a spus el. Pe mai târziu.
Odată plecat, Alma a spus:
– Cred că ai lipici la el.
– Nu, nu am, a spus Ivy.
Alma a ridicat o sprânceană. Ivy a întrebat:
– Nu-ți place de el?
– Îmi dă un sentiment ciudat, asta-i tot. Alma a dus carafa în sufragerie. Ivy a urmat-o. Un platou cu paste cu aromă de ghimbir le aștepta pe masă. Ivy, care nu mâncase nimic de la micul dejun de pe vas, își simțea stomacul chiorăind.
– De ce ciudat?
Alma a pus carafa jos și s-a încruntat.
– Le spune tuturor că are probleme cu inima, a spus ea, și din cauza asta nu este în serviciul militar.
– Și ce-i greșit în asta?
– Nimic. Dacă este adevărat. Dar am auzit că tatăl lui e medic, destul de important în Ministerul Sănătății, și având în vedere că Sam este singur la părinți…
A lăsat fraza neterminată și i-a aruncat lui Ivy o privire plină de subînțeles.
– A tras sfori? a întrebat ea.
– Nu știu sigur. Și nu ar fi vina lui Sam dacă ar fi făcut-o. Dar e vorba despre felul în care vorbește întotdeauna despre cum ar vrea să aibă o pușcă în mână și s-o folosească. A scuturat din umeri, ca și cum s-ar fi scuturat de senzația ciudată. Așteaptă numai. N-o să dureze până o să-ți spună și ție despre asta.
– Părea prietenos, a spus Ivy.
– Știu că pare, a spus Alma, chiar foarte prietenos. Cu tine.
Ivy a dat ochii peste cap, s-a așezat și a uitat complet despre Sam, apoi și-a adus aminte că ar fi trebuit să uite și de Kit.
După masă au luat ce mai rămăsese din cocktailul Almei – un amestec făcut din rom, lime proaspăt, zahăr și apă minerală – afară, pe terasa de-acum întunecată. Înconjurate de frunze foșnitoare și corul de seară al junglei, au

vorbit până târziu în noapte. Alma i-a povestit lui Ivy mai multe despre familia ei, despre faptul că sora ei mai mare se întorsese în Chicago cu părinții lor la începutul războiului și acum era măritată și însărcinată cu nepoțelul sau nepoțica Almei. Ivy a observat cât de mult trebuie să-i fi fost dor de ei, iar Alma a fost de acord că îi era, mai ales de sora ei.

– Te înțelegi cu părinții lui Phil?

– Nu știu. A luat o gură din băutură și s-a uitat spre grădina întunecată. Mă duc la cină acolo o dată la două săptămâni, dar niciodată nu mi-am dat seama ce părere au despre mine. Phil spune că mă plac și că nimeni nu-și dă seama ce părere au, dar nu știu. Întotdeauna am senzația că vorbesc prea mult când sunt cu ei. I-a aruncat o privire preocupată lui Ivy.

– Vorbesc prea mult?

– Vorbești exact cât trebuie.

– E drăguț, a spus Alma. Ei nu vorbesc. Sau vorbesc, dar nu spun de fapt nimic. Subiectul Phil este complet interzis. Cineva, de obicei eu, uită și îl menționează și atunci Elsie, mama lui, o sfârșește ducându-se la baie, numai ca să se întoarcă cinci minute mai târziu cu ochii umflați. Tatăl lui, Toby, nici măcar nu o întreabă dacă e bine. Alma a dat din cap, consternată. Ce-o mai fi și asta? Phil ar întreba-o dacă e bine.

– Tu o întrebi?

– Da, dar îmi spune doar că e bine. A mai luat o gură de băutură. Nu e bine.

Ivy, amintindu-și răspunsurile ei „Sunt bine“ din trecut, s-a întrebat dacă fusese întotdeauna așa de evidentă (*Da*, i-a spus vocea tăcută a lui Gregory, *erai*.)

Mai târziu au abordat subiectul modului în care Ivy ajunsese interpret, limbile străine pe care le învățase la Cambridge. I-a spus Almei că vorbea franceza și germana de când își putea aduce aminte, din cauză că Mae întotdeauna folosise aceste limbi când vorbea cu ea, spunând că e cea mai ușoară modalitate de a învăța, dar că învățase japoneza mai târziu, când un profesor venise la școala ei și oferise lecții.

– Tatăl ei era profesor la Cambridge și m-a încurajat să-mi depun actele pentru post.

– Ai vâslit pe râu? a întrebat Alma. Întotdeauna m-am întrebat dacă oamenii chiar fac asta.

Ivy a zâmbit, amintindu-și.

– Da. Am căzut odată.

– Serios?
– Eram beată, a spus, nici măcar n-ar fi trebuit să fim acolo. Era după un bal. Încercasem să-i conving pe ceilalți că mă pot descurca cu o vâslă, dar m-am blocat. Stătuse în apă ca un șobolan înecat, cu părul lipit de față. O duruse stomacul de la râs.
Alma a huiduit.
– Mi-ar fi plăcut să văd asta.
Zâmbetul lui Ivy a dispărut când și-a amintit cum Felix, care venise în vizită de la locul de muncă din Londra, o trăsese înapoi în barcă și o înfășurase în haina lui, spunându-le celorlalți să nu se uite și să nu o mai tachineze. *Ți se vede lenjeria prin rochie*, îi spusese. *Nu contează*, îi răspunsese ea tremurând și dându-l la o parte.
– Ești bine? a întrebat Alma.
– Da. Ivy s-a scuturat. Da.
– Parcă ai fi mama lui Phil.
– Îmi pare rău.
Alma a turnat ce mai rămăsese pe fundul carafei în pahare.
– Te las în pace de data asta, a spus. Dar să nu mai încerci și altă dată. Avea un ton sobru, ca de profesoară, dar când i-a dat băutura lui Ivy avea ochii blânzi; ca ai unui prieten.
Văzându-i, Ivy a simțit un nou val de recunoștință că era unde era: în această grădină, bând cu ea, și nu în Kranji – chiar dacă asta ar fi însemnat să fie cu celelalte fete. Nu-și mai amintea când simțise ultima oară într-o asemenea măsură opusul singurătății.
A zâmbit din nou în timp ce și-a luat paharul, ciocnindu-l de paharul Almei.
– O să fac tot posibilul, a promis și a simțit ușurare când și-a dat seama cât de serios vorbea.

S-a așteptat să doarmă bine în noaptea aceea – mai ales ajutată de alcool –, dar fără legănarea hamacului și cu fierbințeala apăsătoare a camerei, s-a foit în noul pat, încurcându-se în așternuturile jilave și făcându-și griji despre cum avea să se descurce cu prima tură la Kranji după ce se odihnise așa de puțin. În camera tăcută, încinsă, anxietatea a făcut să fie chiar mai greu să adoarmă.
Până la urmă a alunecat într-o stare agitată de inconștiență, plină de imagini: bătrânul de pe balcon; Alma, cu rujul ei roșu și părul blond, spunându-i „Parcă ai fi mama lui Phil“; țânțarii care ciupeau; tenișii ei pe

iarbă. Pe urmă nu mai era pe stradă, ci înapoi la Cambridge, la ușa versiunii încinse, tropicale, a dormitorului ei de la colegiu. Felix o aștepta acolo, iar ea era îmbrăcată în rochia de seară pe care o purtase în seara în care căzuse în râu. Felix stătea cu spatele la ea, privind prin fereastra prăfuită; umerii, gâtul lui erau exact așa cum și-i amintea. Dar când s-a întors către ea, în loc de fața lui, aspectul blând și plăcut și zâmbetul precaut, a văzut niște ochi verzi râzând și un rânjet batjocoritor. *Ești aici în calitate de spion?* A început să meargă spre el, dar atunci fața lui Kit s-a metamorfozat, a devenit din nou Felix, țipând. *Mein Gott, nein, nein*. Țipetele au devenit explozii, a simțit teroarea bombelor căzând.

S-a trezit din cauza unei străfulgerări și a unui zgomot ca o plesnitură. A sărit în poziție de drepți și s-a ridicat în picioare, pregătită să fugă. Ajunsese aproape la ușă când și-a revenit în simțiri, dându-și seama că zgomotul fusese un tunet, nu o bombă. Doar o furtună. O furtună. Inima i-a sărit din piept. O furtună. A înghițit, și-a pus mâinile pe fața transpirată. *Calmează-te.* S-a întors în pat și s-a așezat înapoi pe așternuturile umede. Cu pulsul în continuare alert, s-a uitat în jurul ei, reasigurându-se că era acolo, nicăieri în altă parte. Ar fi putut să plângă dezamăgită; chiar sperase, după călătoria cu vaporul, că visele urâte rămăseseră în spate.

O lumină argintie a traversat obloanele închise. Ploaia se lovea de acoperișul în pantă, de ferestre. O durea capul din cauza oboselii și a efectului alcoolului, dar știa că nu mai avea cum să adoarmă. Nici măcar nu a încercat. Cu mâinile tremurânde, a deschis sertarul noptierei și a desfăcut o hârtie împăturită pe care o ascunsese sub articolele de lenjerie. Era ultima scrisoare pe care i-o scrisese Felix, trimisă la cabana din Mapstead prin bărbatul evreu care scăpase prin Franța. Mae o păstrase pentru Ivy când se întorsese acasă după weekendul în care fusese în permisie. *Nu am vrut s-o deschizi singură*. Ivy o citise de așa de multe ori de atunci, încât știa cuvintele pe dinafară. Totuși, ochii le-au parcurs din nou.

Draga mea Ivy,

Este iadul aici. Mă gândesc la tine. Mă gândesc la tine tot timpul și mă întreb dacă ești reală, dacă lucrurile chiar s-au întâmplat așa cum mi le amintesc. Nu-mi amintesc o lume înainte de asta, nu văd una după. Și sunt așa de rușinat de toate lucrurile pe care le facem aici – *viețile pe care le luăm și cele pe care le urmărim ca să fie luate. Îmi doresc să primesc vești de la*

tine și să nu fi plecat niciodată. Îmi doresc să fi găsit o cale de a fi rămas. Mai mult decât orice, îmi doresc să mă fi iubit suficient ca să mă ții cu tine. Nu te învinovățesc. Era prea devreme, prea repede pentru tine. Îmi dau seama de asta.

Cred că o să mor, Ivy. Singurul lucru care mă ajută să cred că nu voi muri ești tu. Dacă încă mă iubești, poate asta va fi suficient ca să mă țină în viață. Mă iubești? Este vreo parte din tine care poate să mă iubească? Poți să-mi transmiți vreun mesaj că vei fi acolo când toate astea se vor termina? Spune-mi că încă mă iubești, spune-mi, și voi crede că pot să trec prin asta.

A plâns când a citit scrisoarea. Fusese zguduită de lacrimi, strângând hârtia, până când Mae o luase în brațe și îi spusese să se oprească. *Ivy, Ivy, Nu e vina ta. Nu aveai cum să faci ce te-a rugat, și nu ar fi funcționat. Îl obligau să plece. A trebuit să plece, știi asta*. Ivy nu știuse nimic de genul ăsta. Deși își amintea cât de imposibil îi părea să accepte cererea lui Felix – și ușurarea rușinoasă pe care o simțise la plecarea lui –, având scrisoarea lui în față, își amintea cât îl iubise la un moment dat, cu o intensitate care a făcut ca eliberarea de sentiment să se simtă ca o zdruncinare. Nu vedea decât că-l dezamăgise. Dar, oricât ar fi agonizat din cauza suferinței lui din săptămânile care urmaseră, indiferent de sentimentul de vinovăție pentru participarea pe care o avea la asta, nu făcuse nimic: se gândise de nenumărate ori să răspundă, dar nu scrisese, spunându-și că era imposibil.

Nu-și putea imagina acum de ce crezuse măcar o clipă că asta fusese alegerea corectă.

Ascultând ploaia căzând afară, și-a amintit noaptea în care s-au întâlnit: o petrecere, în timpul primului trimestru la Cambridge.

Stătuse lângă ea în timp ce prietenii lui se tachinau despre un joc de băut sau altul, și încercase să pretindă că nu-l observase.

Îl recunoscuse. Se vorbise mult despre el pe holurile din Girton; așa de sofisticat, așa de îngeresc cu seriozitatea lui măgulitoare și eleganța europeană. Abia dacă îi venise să creadă când se apropiase de ea și îi spusese ce caraghioși erau prietenii lui, după care îi spusese că o văzuse la Facultatea de Limbi Moderne.

– Ivy, da?

– Da, reușise ea să se bâlbâie.

Au vorbit restul nopții, stând în norul de fum de țigară. Apoi, dulceața felului lui de a dansa, acel prim sărut. Nu fusese atât de sigur pe cât se așteptase Ivy (a descoperit, nu mult mai târziu, că era, ca și ea, virgin), dar i se dăruise lui. Luni de zile și-au petrecut tot timpul împreună – la bibliotecă, în cafenele, stând sub soarele din Cambridge –, până când, dintr-odată, nu l-a mai privit cu la fel de multă venerație, s-a maturizat puțin și ea, a presupus, și a început să inventeze pretexte ca să stea separați. Până ca el să plece la Londra, deja începuse să se întrebe cum să se despartă de el. El își dăduse seama; și-a amintit privirea rănită din ochii lui blânzi. Merita așa de mult mai mult decât asta, decât pe ea. *O să fiu fericit cu orice poți să-mi dai*, îi spusese.

„Îmi pare rău“, i-a spus ea, în camera goală, bărbatului care nu putea s-o audă: „îmi pare rău, îmi pare rău.“

Încă ploua în oraș când Kit și cei doi colegi de apartament ai lui – englezi pe numele James Chapman (Jimmy) și Tristan Frith, amândoi maiori în armată, ca el – s-au întors acasă, pe jumătate beți, ca să-și facă bagajele. Nu, asta nu era adevărat. Erau complet beți. Era vina lui Hinds; el le dăduse de băut. După ce Kit vorbise cu el pe terasă, informându-l că documentele pe care le așteptau pentru plecare sosiseră (dar nu-i spusese, spre meritul lui, despre pânda lui Ivy din tufișuri), Hinds îl urmase spre locul în care așteptau ceilalți, la Baza Navală. Fuseseră detașați sub comanda lui de când ajunseseră în Singapore în februarie și le făcuse o ultimă instrucție înainte de călătorie, după care le spusese să se ducă acasă, să se schimbe și să se întâlnească cu el la barul lui favorit, ca să-și ia la revedere cu un pahar de scotch. *Doar unul, sunt prea bătrân pentru mai mult. Vă las să continuați după aia fără mine. Doar să nu vă îmbătați așa de rău încât să uitați că plecați cu valul de dimineață.*

Kit și-a trecut mâna peste față și s-a apucat de treabă, azvârlind echipamentul pentru junglă în rucsacul de pânză. Alcoolul stătea ca o greutate pe fața, pe mâinile și picioarele lui. Băuse prea mult, toți trei băuseră prea mult. Fuseseră împreună de pe la douăzeci și cinci de ani – toți ajunseseră, din cauza viciilor lor, recruți pe timp de pace. Kit, al cărui tată era englez, văzuse în armată o modalitate de a vedea lumea; Jimmy o făcuse din cauza celor aproximativ șaisprezece generații din familia lui care o făcuseră; Tristan o făcuse numai ca să-i enerveze pe părinții lui pacifiști (acum regreta).

Kit a făcut o pauză, ținând busola în mână, amintindu-și cât de încrezuți fuseseră toți, plecând din Portsmouth la prima lor repartiție. *La revedere, Anglia. Bună ziua, Hong Kong*. Fuseseră al naibii de entuziasmați. Dar nu la mult timp după ce ajunseseră în China, japonezii invadaseră continentul. Fuseseră trimiși acolo – chiar după masacrul de la Nanjing – ca să adune informații. Nici măcar Jimmy nu vorbise despre lucrurile pe care le văzuseră: suferința teribilă pe care o găsiseră peste tot; poveștile despre violuri, incendieri și înecuri. Felul în care îi priveau supraviețuitorii. Kit crezuse că nimic nu putea fi mai rău.

Doar că, după o perioadă petrecută în Malaysia, au fost rechemați în Europa, să lupte împotriva avansării naziștilor în Franța – zile nesfârșite cu fum, grenade și moarte –, și descoperise că lucrurile puteau fi cel puțin la fel de rele. Făcuseră parte din ariergardă, unul dintre ultimele plutoane care au ajuns la Dunkirk. Jimmy fusese împușcat, aproape murise până să ajungă acolo. *O să reușim*, spunea Tristan în continuare, în timp ce avioanele *Messerschmitt* mitraliau marea înghețată din jurul lor. *Vom reuși*. Kit a strâns mai tare busola, auzind gloanțele și vocea lui Tristan din nou. Mai puțin de jumătate din oamenii lor supraviețuiseră pentru a se urca în acele ultime vase cu care plecaseră de acolo. Când s-au întors la Blightly, au fost trimiși direct pe un alt vas înspre Egipt, în deșert, pentru a sabota pozițiile de apărare ale inamicului și a fi martorii efectelor hidoase ale bombelor sub soarele strălucitor (*Ești fericit că vezi lumea acum?* glumise Tristan fără să zâmbească deloc.)

Kit a oftat profund, pentru el mai mult – pentru că se gândise la toate lucrurile asta. Nu-i ajuta niciodată la nimic. Împingând amintirile înapoi la fund, și-a aruncat busola în geanta mare, și-a reluat împachetatul și s-a concentrat asupra expediției pe care o avea în față.

Misiunea – la fel ca scotchul de noroc – fusese ideea lui Hinds: parte din eforturile lui de a se pregăti pentru asaltul japonez pe care îl așteptau cu toții.

– După cum știți, spusese Hinds când îi chemase prima oară pe Kit și pe ceilalți ca să discute despre călătorie, japonezii au preluat deja nordul Indochinei de la francezi. Se aplecase peste hartă, desenând un cerc în jurul teritoriului pe care regimul de la Vichy îl predase Armatei Imperiale în luna septembrie a anului anterior. Pare probabil că după asta se vor duce în sud, spusese el, și se vor poziționa pentru a invada Thailanda, și de acolo Malaysia și Singapore. Trasase ruta scurtă cu degetul. Într-o lume ideală, am avea forțe

de apărare în Thailanda acum. Dar, oftase el, prietenii noștri americani sunt mai degrabă îngrijorați de dimensiunea imperiului nostru așa cum este.

– Nu vor să adauge o altă colonie? întrebase Jimmy.

– Nu prea, răspunsese Hinds. Așa că nu ne vor susține deplasarea în Thailanda înainte ca o invazie japoneză să se dovedească iminentă. A continuat spunându-le că GHQ pregătea o strategie de apărare rapidă pentru Thailanda, dar avea nevoie de informații suplimentare. Kit și colocatarii lui – împreună cu doi marinari – urmau să plece în Thailanda sub acoperire, pozând în turiști pentru a cerceta punctele de apărare. Apoi, urmau să se ducă în Indochina de Sud pentru a continua munca de recunoaștere, și de acolo înapoi în Malaysia pentru a evalua gradul de pregătire pentru o invazie. (Urmau să descopere că nu aveau nici un grad de pregătire, nimic. Toate armele antiaeriene, aruncătoarele de foc și tancurile erau în Europa și Africa.)

Comparativ cu misiunile lor din trecut, asta era una sigură, dar nu lipsită de riscuri. Pentru început, japonezii ar fi putut invada sudul Indochinei lui Vichy în orice moment. Totuși, Kit nu avea de gând să se gândească la asta. Învățase deja să nu se gândească la realitatea pericolului. Era mult mai bine să se păstreze cu un picior în afara propriei lui posibilități de a muri și să-și țină mintea liberă. Era singura modalitate de a merge mai departe, de a fi în siguranță. Devenise ca un fel de religie pentru el. Fără distrageri.

S-a încruntat, uitându-se la tenișii de pe cufărul cu sertare. Acum știa adresa lui Ivy, mulțumită unui funcționar binevoitor de la Baza Navală. Intenționase să-i returneze încălțămintea mai devreme, dar ea plecase așa de repede, încât el nu reușise să vadă unde se dusese. „Ca Cenușăreasa“, spusese Jimmy când Kit așezase tenișii pe biroul lui. „Cenușăreasa a pierdut un singur pantof“, a spus Tristan. „Și era de sticlă.“ Cei trei se holbaseră la teniși. „Ce o face asta pe această Ivy, atunci?“, întrebase Jimmy. „Enervantă“, spusese Kit.

A pocnit din buze, studiind pantofii albi. Ciorapii erau îngrămădiți înăuntru, exact așa cum îi lăsase. Emanau un iz vag de detergent de rufe; îi amintea de casă, de căldură – ambele fiind lucruri la care nu-și permitea să se gândească în mod normal. A continuat să și-o imagineze stând pe valiză în chei. Arăta așa de nelalocul ei, acolo, în mijlocul haosului înfierbântat. Și frumoasă de asemenea, de netăgăduit. O simțise uitându-se la el; din acest motiv se întorsese spre ea. Cum se spune? *Greutatea unei priviri?* Îi plăcuse că se uita la el.

Îi plăcuse și mai mult că se uitase în altă parte, pentru ca apoi să se uite din nou la el; felul jenat în care zâmbise.

Dar apoi acea blondă ajunsese acolo. Nu i se păruse potrivit să se ducă să le întrerupă. Se scuturase, amintindu-și că ar fi trebuit să se ocupe de localizarea lui Hinds. Își spusese că nu avea timp pentru nimic altceva.

Doar că ea îi tot apărea în gânduri. Chiar și când continuase să cerceteze cheiul, apoi se dusese la locuința lui Hinds, nu putuse să se oprească din a-și pune întrebări în legătură cu ea: cine era; de ce venise; unde locuia. Nu știa ce naiba avea. Aproape îl apucase râsul când o văzuse în tufișurile acelea, cu uniforma mototolită pe corpul ei fragil; simțise ca și cum cineva s-ar fi jucat cu el. Nici nu stătuse pe gânduri înainte de a se duce să stea de vorbă cu ea. Zâmbea, chiar și acum, amintindu-și indignarea ei. *Iar tu.* Era ca și cum și ei i s-ar fi părut că cineva se juca cu ea. Apoi provocarea din ochii ei albaștri-închis, când îi aruncase înapoi în față propriile lui cuvinte alunecoase. *Mi-e teamă că nu am permisiunea de a spune.* Și-a simțit buzele tresărind, numai gândindu-se la asta. Și felul în care pretinsese să nu observe acele furnici care se urcau pe piciorul ei…

S-a auzit o bufnitură în ușă. Apoi s-a auzit Tristan strigând „Douăzeci de minute“, amintindu-i că era pe punctul de a se îmbarca pe un vas. Isuse, trebuia să se concentreze.

Și-a tras rucsacul închis cu mai multă forță decât era necesar, și-a spus că trebuie să uite de Ivy, apoi s-a încruntat pentru că deja se gândea din nou la ea: cât de greu fusese s-o urmărească îndepărtându-se; acea pornire pe care o simțise de a o ține aproape, de a vorbi. Era… tulburător. Ea era tulburătoare. Nu era loc în viața lui pentru lucruri tulburătoare (războiul era suficient de tulburător).

S-a gândit că probabil ar fi fost mai bine să n-o mai revadă.

Totuși, nu prea îi plăcea acest gând.

A expirat lent. Începuse să-l doară capul de la tot scotchul pe care îl băuse. Avea nevoie să-și limpezească mintea scoțând-o pe Ivy de acolo înainte de a se urca pe vas.

Poate dacă i-ar fi scris un bilețel prin care s-o roage să se întâlnească după întoarcerea lui. Atunci mingea ar fi fost în terenul ei. Ar fi putut să se hotărască dacă să răspundă sau nu, iar el ar fi putut să uite complet de asta până s-ar fi întors.

A ridicat tenișii, hotărât. Funcționarul îi spusese unde lucra – fusese

intrigat, dar nu surprins, când aflase că era vorba despre Kranji – și, din moment ce era mult mai aproape de locul din care pleca vasul decât casa ei, a hotărât că ar fi avut timp să lase pantofii și mesajul pentru ea acolo înainte de a se duce la debarcader pentru a se întâlni cu ceilalți.

Le-a spus despre planul lui („Excelent“, spusese Jimmy, „îmi place ce-am auzit despre ea“), apoi s-a urcat pe motocicletă și, forțându-și privirea afectată de alcool să-și păstreze direcția, a pedalat prin răsăritul furtunos spre stația Y.

Ajunși la granița malaysiană, jungla era dominantă. Stația de ascultat, alcătuită dintr-un lung șir de barăci, un bufet și postul de pază, era adăpostită pe toate laturile de vegetație densă. Kit s-a oprit lângă baraca gardianului. Când s-a dat jos de pe motocicletă și a dat jos cricul, un camion a tras în ploaie cu ștergătoarele de parbriz activate și câțiva soldați au sărit afară, pregătiți să-și înceapă tura. Hotărându-se că cel mai eficient ar fi fost să-l roage pe unul dintre ei să-l ajute, a făcut u pas în față și i-a abordat. S-au oprit toți, salutându-l. Unul dintre ei, cu fața rotundă și care ar fi părut de doisprezece ani dacă nu i-ar fi atârnat o țigară din colțul gurii, avea nasturii de la cămașă desfăcuți; și-a ridicat mâna pentru a-și aranja ținuta, apoi a dus-o la cap pentru salut, apoi înapoi spre nasturi, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî ce să facă mai întâi. Ca și cum lui Kit i-ar fi păsat.

L-a întrebat cum îl cheamă.

– Sam Waters, să trăiți.

– Lucrezi aici?

– Da, domnule.

– Ești interpret? Kit a întrebat cu o urmă de îndoială. Nu era sigur dacă era din cauza alcoolului, dar nu prea-i ieșea socoteala. Ivy, așa de ageră, cu acei ochi albaștri curioși, clar era genul, dar acest Sam…

– Lucrez în administrație, domnule, a spus Sam.

– A. Asta avea mai mult sens. Ei bine, Sam Waters, am nevoie de un favor. Este cineva care începe azi să muncească aici și pe care o cheamă Ivy Harcourt.

– Ivy? Băiatul a zâmbit.

– O cunoști?

– Am cunoscut-o aseară. Părea încântat de asta.

Kit nu era sigur ce părere avea despre asta. Dar nu avea timp să găsească o soluție. A căutat în buzunarul de la motocicletă.

– Am ceva de-al ei, a spus.

Sam s-a uitat la tenişi. Fericirea i s-a șters de pe față.

– Cum au ajuns la dumneavoastră?

– Ea… Kit s-a încruntat. Nu contează cum de îi am. Este și un mesaj. Poți să te asiguri că ajung la ea?

– Este un mesaj oficial?

Kit a ridicat din sprâncene.

– Suntem destul de curioși, nu-i așa?

Sam a roșit.

– Vreau să spun: este urgent?

– Hai să spunem: urgent pentru mine. Deci, i le duci?

Sam a dat din cap.

Kit a răsuflat ușurat.

– Mulțumesc, amice.

S-a urcat înapoi pe motocicletă și a pornit motorul. În timp ce accelera spre o curbă, a verificat oglinzile retrovizoare. Alte mașini trăgeau în fața secției. Deși se grăbea, a încetinit din instinct, urmărind acele mașini; dintr-una dintre mașini a zbughit-o o femeie și, văzându-i uniforma albă și felul în care își ținea geaca deasupra capului, i s-a părut că o recunoaște. Era însă prea departe ca să aibă încredere în impresia lui. S-a uitat peste umăr în spate, prin ploaie, ca să se asigure. Dar ea deja dispăruse la adăpostul barăcii paznicilor. Să fi fost Ivy?

A mijit ochii, uimit de cât de mult își dorea să fi fost ea și de tentația de a se întoarce, de a lua pantofii de la Sam Waters și de a-i da el însuși. Dar nu avea timp. Știa că nu avea timp. Prin puterea voinței, și-a mutat atenția înapoi la drum și a accelerat.

Dar continuând să meargă spre un viitor incert ce avea să dureze câteva săptămâni, s-a uitat din nou peste umăr, spre locul în care fusese ea. Și-a imaginat fața ei, apoi expresia de ușurare în timp ce Sam îi dădea pantofii. În ciuda tuturor lucrurilor, s-a trezit zâmbind din nou.

Era fericit că-i scrisese bilețelul.

Prima zi a lui Ivy la Kranji nu a început spectaculos de bine. După ce Alma a lăsat-o la intrare, a trebuit să aștepte, udă și cu ochii roșii din cauza lipsei de

somn, în timp ce paznicii se chinuiau să-i găsească numele pe lista de acces. *De ce nu ai fost repartizată cu celelalte fete?* Până au lăsat-o să intre deja întârziase și a întârziat și mai mult căutând baraca în care fusese repartizată.

A făcut o pauză în ușă, cercetând noul loc de muncă. A constatat cu tristețe că, neavând ferestre, locul era la fel de afumat cum fusese buncărul Camberwell, dar de zece ori mai cald. Cele două ventilatoare de tavan care zumzăiau silențios nu reușeau sub nici o formă să potolească temperatura de furnal din încăpere. Aerul mirosea a pământ umed și transpirație. Șiruri de bărbați și femei stăteau aplecate peste notițe, având căști negre pe urechi. Ivy auzea numai pârâitul slab al transmisiunilor. A recunoscut două fete de pe vapor, printre care și vechea ei colegă de cabină, Kate, dar nici una dintre ele nu a observat-o. Erau absorbite de ceea ce făceau, cu niște expresii concentrate pe față, care nu aveau nici o legătură cu zâmbetele lipsite de griji pe care le avuseseră în timpul călătoriei.

– Te-ai hotărât să ni te alături, Harcourt?

A oftat. Era locotenentul din port, Tomlins. Era chiar în față la un birou, clar într-o poziție de conducere.

– Ți-am făcut o mustrare pentru faptul că ai întârziat, a spus el.

– Nu a fost vina mea.

– Amuzant, a spus el fără să pară remarcabil de amuzat, m-am gândit că o să spui asta. Ești încălțată cu pantofii greșiți. Presupun că nici asta nu e vina ta.

– De fapt, a spus ea, asta este vina mea.

– E o altă mustrare, în orice caz. I-a arătat locul și casca ei, instruind-o despre frecvența pe care trebuia s-o urmărească. I-a spus că indiferent care ar fi fost tratamentul special pe care îl primea în altă parte, nu trebuia să se aștepte la același lucru și acolo. Locotenentului nu-i păsa de relația ei specială cu comandantul Hinds.

– Nici măcar nu-l cunosc, a spus ea.

– Nu fi ridicolă, a răspuns Tomlins.

Aproape că l-a întrebat ce voise să spună cu o zi în urmă când vorbise despre Mae, dar s-a abținut. Chiar dacă ar fi știut mai mult decât îi spusese, se îndoia că i-ar fi împărtășit ei.

A întrebat-o dacă era adevărat că vorbea fluent japoneza.

– Pentru orice comunicare urgentă, întotdeauna trec pe limbajul obișnuit. Ești traducătoarea acestui schimb, așa că trebuie să fii în stare să te descurci.

– Mă descurc.
– Să vedem, a spus el. Să vedem.
A lăsat-o la treabă. Ea s-a întins după căști și le-a așezat atent pe urechi, pregătită pentru amintirile care se temea că aveau să-i revină. Dar semnalele pe care le recepționa erau, din fericire, complet diferite de vocile panicate de piloți de care ajunsese să fie îngrozită. Nu a durat mult până să uite de îngrijorare și a fost absorbită de sunete, de provocarea de a lucra cu noul stil de semnale Morse.
Restul zilei – întreruptă de un prânz format din sendvișuri cu castraveți ofiliți, timp în care a aflat că celelalte fete, inclusiv Kate, erau toate cazate în barăci înghesuite și umede și că ar fi fost mai bine să-i fie recunoscătoare comandantului Hinds pentru că o trimisese unde o trimisese, oricare ar fi fost motivația lui; când puteau veni toate să stea la ea? – a muncit constant, înregistrând coduri pentru spărgători, apoi traducând orice frânturi de cuvinte pe care le prindea sau pe care i le arunca Tomlins: schimbări de parcurs, observații legate de condițiile meteorologice. Totul părea inofensiv, deși erau multe vase în afara Golfului Thailandei. Asta a făcut-o să se gândească la faptul că s-ar fi putut să fie ceva adevărat din zvonurile pe tema pregătirilor pentru a se muta în sudul Indochinei.
– Nu ești aici să gândești, a spus Tomlins, ești aici ca să asculți și să scrii. Sau ți-a dat comandantul Hinds o promovare despre care eu nu știu nimic?
Erau momente în care comunicațiile pe frecvența ei se împuținau și, având mintea neocupată, devenea letargică în baraca înăbușită. În timpul tăcerilor lungi ar fi putut să adoarmă, dar furtuna – care plecase din Singapore, dar continua undeva în altă parte – o ținea trează, fulgerele lovind stâlpii de telegraf și provocând pocnituri dureros de zgomotoase în căștile ei.
Pe măsură ce se apropia finalul turei ei, a început să se gândească la Alma, care o aștepta afară ca s-o conducă acasă. Se duceau în oraș mai târziu; Alma spusese că voia ca Ivy să-l cunoască pe vechiul ei prieten, barul Raffles. Oricât de extenuată ar fi fost, Ivy era bucuroasă că urmau să iasă în oraș. Nu voia să riște să se retragă devreme; era îngrijorată că din nou n-ar fi reușit să adoarmă.
S-a uitat la Tomlins, cerându-i fără vorbe să o elibereze. Dar deși altora le făcuse semn din cap, a așteptat să se facă fix ora șase pentru a o lăsa să plece.
– Vreau să fii aici mâine-dimineață fix la ora opt, a spus el, și încălțată cu pantofii potriviți.

– I-am pierdut, a spus Ivy.
– Nu te pune cu mine, Harcourt.
– Nu vreau să mă pun cu dumneavoastră, a spus ea.
– Atunci găsește-i, a spus el.
Din dorința de a nu-l irita mai mult, și-a dezlipit picioarele transpirate de pe scaun și a ieșit afară. Norii eliberaseră cerul și soarele strălucea, reflectându-se în dealurile îmbăiate în ploaie, în barăcile metalice și în palmierii care le înconjurau. Ochii i s-au adaptat lent după întunericul de la interior. Priveliștea era spectaculoasă; spațiul, vasta abundență tropicală, așa de diferită de străzile pietruite pe care crescuse și de mohorâtul Camberwell. Nu se putea obișnui. Și-a întins brațele în spate, flexându-și umerii amorțiți, și a inspirat aerul proaspăt de după furtună.
– Ivy?
Era Sam. A zâmbit.
– Mă întrebam când o să te văd, a spus ea, mai mult ca să fie politicoasă decât fiindcă într-adevăr se întrebase.
– Chiar așa?
El părea să fie încântat de idee, așa că Ivy a spus „Da“ fiindcă nu voia să-i rănească sentimentele.
– Cum a fost? a întrebat el.
– Bine, a spus ea. Lung.
– Tocmai am văzut-o pe Alma, a făcut el semn din cap spre postul de pază unde într-adevăr era parcată mașina Almei, și mi-a spus că vă duceți la Raffles mai târziu. Aș putea verifica dacă pot aduna câțiva băieți și să venim și noi.
– Foarte bine.
– Ar fi?
– Da, a spus ea absentă, cu ochii la mașina Almei. Ar trebui să plec. După care a plecat.
– Stai așa, a spus Sam. Trebuie să-ți dau ceva. Cineva a lăsat niște pantofi pentru tine mai devreme.
Ea s-a oprit brusc.
– Serios? Inima i-a bătut în piept. Cine era? a întrebat, în mod intenționat degajată.
– Un soldat.
– Un maior?

– Nu m-am uitat bine, a spus Sam. Îmi pare rău. Mă duc să ți-i aduc.

Ivy a așteptat, întrebându-se dacă într-adevăr fusese Kit cel care făcuse efortul de a bate tot drumul. Și cum aflase unde lucra? Nu știa, dar în ciuda hotărârii ei, a coșmarului îngrozitor pe care-l avusese, nu a putut să nu fie fericită că-i adusese.

Sam s-a întors într-un minut. I-a înmânat pantofii, cu ciorapii în continuare la interior.

– Asta-i tot? a întrebat Ivy, în mod ciudat descumpănită. Nu era și un bilet? Și-a amintit zâmbetul lui Kit, felul în care râdea; felul în care o privise. Ai fi zis că măcar ar fi lăsat un mesaj scurt.

– Nu, a spus Sam, nimic.

Ivy s-a încruntat spre pantofi. Nu voia să-i pese, dar s-a simțit ca și cum ar fi fost expediată, ca și cum i s-ar fi spus că nu era suficient de importantă.

– Cam grosolan, nu? a spus Sam, să-i lase aici fără nici un cuvânt.

– Da, a spus Ivy, da. Avea vocea plată. Se simțea rănită, nu avea ce face.

Dar apoi și-a amintit de Felix. Și-a spus că nu avea nici o importanță că Kit Langton nu îi scrisese.

Era, cu siguranță, mai bine așa.

Capitolul 6

Londra, iunie 1941

Mae s-a dus acasă prin Hampstead Village, cu aerul rece al dimineții pe obraji. A strâns în mână telegrama de la Laurie. Zăbovise douăzeci de minute la ghișeul oficiului poștal, chinuindu-se să găsească un răspuns potrivit, numai ca să plece la ora închiderii fără să fi trimis nici o telegramă.

În jurul ei luminile se stinseseră în unele vitrine, măcelăria, băcănia și florăria fiind deja închise. Și-a pus mâna pe materialul moale al șalului de bumbac pe care îl purta în jurul umerilor și a grăbit pasul până a ajuns înapoi în bucătăria ei, din grija de a fi acasă înainte să sune sirena.

Era exact cum o lăsase: ibricul pus în continuare deoparte, vasele uscându-se pe scurgător. S-a oprit lângă ușă, ca de obicei, și și-a imaginat vocea lui Ivy strigând-o. *Bună, Buni*. Casa a rămas îngrozitor de tăcută. Pe stradă a trecut un autobuz.

S-a uitat la telegrama scrisă cu negru din mâna ei.

Ivy a ajuns cu bine STOP Mă asigur că o să fie bine îngrijită STOP Arată exact ca tine STOP Sper că ești bine STOP Vechiul tău prieten, Laurie STOP

Când venise băiatul cu telegrama mai devreme, inima îi stătuse în loc pentru o clipă, gândindu-se că i se întâmplase ceva lui Ivy, exact cum se întâmplase cu Beau. Numai ușurarea că Ivy aparent era bine și, din fericire, pe uscat i-a permis lui Mae să se concentreze asupra cuvintelor lui Laurie, a faptului că o contactase, cu o atitudine de seninătate. O parte din ea se așteptase ca ceva de genul ăsta să se întâmple încă de când Ivy o anunțase că urma să plece; presupunea că era bine că Laurie fusese cel care o descoperise. Dacă era s-o descopere cineva, așa era cel mai bine. El fusese întotdeauna bun.

S-a întrebat totuși cât de multe urma să-i spună lui Ivy. După ce se chinuise în oficiul poștal, știuse că nu avea să găsească niciodată cuvintele potrivite pe care să i le trimită ca să-l roage să nu spună nimic. Explicația faptelor ei din trecut depășea limita unei telegrame, și fără o explicație, să ceară vreun favor ar fi fost prea mult. Ar fi trebuit pur și simplu să-i fi spus ea însăși adevărul lui Ivy, își dădea seama acum. Dar i se păruse imposibil. Și după o viață întreagă în care își ținuse secretele ascunse, acum îi venea la fel de ușor ca respiratul să facă asta în continuare.

S-a uitat la cuvintele lui Laurie. Oare cum mai arăta? Îi era cumva greu să și-l imagineze bătrân. Fusese așa de plin de viață când îl cunoscuse – înalt, dar slab, puștan chiar și la douăzeci și șapte de ani, cu ochi mari și generoși, obraji fini. Diferit de Alex, care avea niște trăsături așa de bine definite. Îi plăcea fața lui așa de mult.

Nu, nu face asta.

A scuturat din cap, din nevoia de a alunga aceste gânduri. Lipsindu-i complet pofta de mâncare, s-a hotărât să-și pregătească un termos de ceai și să se ducă la adăpost înainte de a suna sirena. Putea să aibă parte măcar de o zi în care să n-o șteargă prin grădină.

Cu ceaiul pregătit și dosarul cu hârtii de asigurare și certificate de identitate sub braț, a ieșit din nou afară. Se însera; avea să fie lună plină în noaptea aceea. A coborât în adăpost, s-a întins după chibrituri și a aprins lampa care era atârnată. S-a așezat în fotoliu. Ivy i-l dusese jos la începutul războiului. Încercaseră să facă adăpostul cât se putea de confortabil, cu perne, un covor, un corp de sertare cu poze așezate pe el.

Mae s-a uitat din obișnuință la fotografiile de pe sertare. Erau câteva cu Beau; un portret realizat în studio pe când era un copilaș grăsuț, tot numai fundițe și volănașe, apoi o fotografie oficială de-a lui în uniformă, cu fața complet serioasă, fiind mult, mult prea tânăr, și alta cu el în uniformă în ziua nunții. Ținea un braț în jurul mamei lui Ivy, dulcea Louise. Aceasta era îmbrăcată într-o rochie crem pe care Mae o împrumutase de la una dintre doamnele din sat. Amândoi zâmbeau, Louise puțin sfioasă. Mae și-a amintit reținerea ei de a i se face o fotografie. *O, nu-mi plac aparatele de fotografiat*, spusese cu accentul ei de Melbourne, în timp ce Beau o ținea în brațe și râdea. Oricum, cine are nevoie de poze ca să-și amintească? *Toate astea se vor termina și ne vom avea unul pe celălalt.*

O săptămână fuseseră împreună, cea de miere, în Swanage. O săptămână.

Mae și-a luat privirea de la zâmbetele lor; era prea dureros să persiste.

S-a uitat în schimb la fotografia lui Ivy, îmbrăcată într-un costum de baie cu buline, la Sandbanks. Se duseseră acolo pentru o săptămână în anul dinaintea izbucnirii războiului. Felix venise în vizită într-o zi. El fusese cel care făcuse poza. Ivy își luase o postură cu mâinile în șolduri, zâmbind, dar mai târziu se certaseră; ceva despre o cină la casa prietenilor lui Felix, unde Ivy nu se putea duce. Se ciondăneau așa de des. Mae spera numai ca Ivy, care era așa de bună la a-și aminti lucruri, să-și amintească cât de mult se certau și cum asta nu se întâmpla întotdeauna din cauza ei.

S-a uitat la zâmbetul lui Ivy mai de aproape. Laurie avea dreptate, chiar arăta la fel ca ea la aceeași vârstă. Putea să se vadă foarte bine în nepoata ei, și pe altcineva de asemenea.

Harriet.

A închis ochii numai gândindu-se la numele ei; după zeci de ani în care uitase de cealaltă jumătate a ei, aceasta devenise, brusc, din nou, foarte reală. Și-a imaginat cum erau atunci, transpirând în rochiile acelea ridicole, și a încercat să și-o imagineze pe Ivy în Singapore, mergând pe aceleași cărări pe care mersese și ea. Mintea ei nu-şi putea imagina saltul. Cumva nu putea accepta că Ivy era într-adevăr acolo, chiar dacă telegrama lui Laurie îi comunicase fără urmă de îndoială că ajunsese pe insulă. *Mă asigur că o să fie bine îngrijită*. Mae și-a dorit să creadă că ar fi putut face asta, s-o țină în siguranță. Dar oricât ar fi avut încredere în el, tot nu putea avea încredere în acel loc. De fapt, dacă ar fi crezut în Dumnezeu, l-ar fi implorat să nu lase ca acel loc s-o rănească pe Ivy așa cum distrusese atât de multe alte lucruri. Dar având în vedere că, orice credință ar fi avut la un moment dat, aceasta o părăsise după ce lunile pe care le petrecuse în Singapore fuseseră pierdute pe câmpul de luptă din Orientul Apropiat, nu s-a rugat. Pur și simplu și-a lăsat capul pe spate în fotoliu, prea obosită pentru a face altceva decât să se lase năpădită de amintiri; s-a gândit la acel an pe care ea și sora ei îl petrecuseră pe insula din est. Ultimul lor an împreună.

Singapore, ianuarie 1897

Harriet nu i-a spus lui Mae multe zile despre mănușile pe care le primise cadou de la David, nici de obiceiul lui de la miezul nopții de a poposi în fața ușii ei. Dacă ar fi făcut-o, Mae și-ar fi dat seama cât de ineficiente fuseseră

eforturile sale de până atunci de a-l cuceri. S-ar fi oprit din încercarea epuizantă de a face conversație la fiecare masă, din felul atent în care se îmbrăca pentru cină în fiecare seară. În multe feluri, ar fi fost o ușurare.

Lucrurile stăteau în felul următor: ea era așa de prinsă de speranța de a deveni soția lui David, încât nu avea nici o bănuială despre considerația din ce în ce mai mare pe care el o avea pentru sora ei geamănă. Se gândea numai la planurile ei, și se păcălea crezând că David începuse de fapt s-o placă de ea. Se convinsese să-l placă mai mult. Învățase să-i ignore ciudățeniile – acea aversiune ciudată de a ieși afară când ploua; felul abrupt de a vorbi; rigiditatea cu care aborda rutina fiecărei zile –, căutând partea pozitivă a acestora. Se hotărâse că fiind așa de tăcut era cu siguranță mai degrabă timid decât distant. Era sigură că era bun („Uite ce mobilier de dormitor a cumpărat“) și că și-ar fi iubit copiii când ar fi venit pe lume. (Se gândea deseori la acești copii: corpurile lor călduțe la ea în brațe, brațele nerăbdătoare în jurul gâtului ei.) Și-a spus că timiditatea lui David era cea care-l făcea să fie așa de reținut de fiecare dată când încerca să vorbească cu el. Nu lipsa de interes era cea care îl determina s-o ignore. Nu, nu asta.

De fiecare dată când Harriet o mustra pentru felul în care se străduia („Nu vezi cât de puțin merită?“), îi ignora întrebarea. Avea sentimentul descurajant că Harriet ajunsese să bănuiască ce voia, dar nu putea să se convingă să i se destăinuiască. Voia să aștepte ca totul să fie aranjat înainte de a face față protestelor ei inevitabile. Dar a considerat îngrijorarea lui Harriet încurajatoare. Cu siguranță era așa de agitată numai fiindcă bănuia că David era pe punctul de a-și face alegerea, cererea în căsătorie.

Și în duminica în care David le-a scos în sfârșit în oraș, la slujba de dimineață de la biserica St Andrew – o catedrală albă, nu departe de mare –, Mae a fost chiar mai sigură că declarația lui era iminentă. Era o dimineață senină; trăsurile erau aliniate pe strada care mărginea gazonul bisericii, iar iarba și palmierii rigizi străluceau în lumina aurie. O mulțime de oameni se adunase în afara bisericii: domni îmbrăcați în costume bej, cu pălării pe cap, femei în mătăsuri cu bonete pe cap și copii scăpând din strânsoarea bonelor lor chinezoaice. David a traversat această adunare, ducându-se direct la guvernatorul Soames: un bărbat de înălțime medie, cu păr rar, o mustață aranjată, care stătea alături de o femeie îmbrăcată în dantelă. Soames i-a strâns mâna lui David cu căldură, iar Mae, observându-i aprecierea evidentă și recunoașterea din privire când David a prezentat-o pe ea prima (pe ea

prima), apoi pe Harriet, și-a mușcat buzele. S-a gândit: da, da, chiar se poate întâmpla. S-a imaginat într-o altă duminică, având un inel de aur pe deget, un cărucior lângă ea, și acolo, pe gazonul luminat de soare al bisericii, s-a simțit foarte fericită fiindcă era cine era. Și dacă atunci când a observat privirea îndurerată din ochii surorii ei și-a dat seama din nou cât de transparentă ajunsese să fie pentru Harriet, nu a lăsat ca asta s-o destabilizeze.

Era așa de fericită. Așa de entuziasmată.

Idioata.

Poate dacă ea și cu Harriet nu i-ar fi cunoscut și pe Laurie și pe Sally în ziua aceea, lucrurile s-ar fi putut aranja. În timp, David ar fi putut să se răzgândească și s-o aleagă până la urmă pe ea. Ar fi putut încetul cu încetul să fie descurajat de răceala lui Harriet și să vadă eforturile lui Mae într-o lumină mai blândă. Poate dacă toate lucrurile nu ar fi fost scoase la lumină așa de repede, asta s-ar fi putut întâmpla.

Dar în acea zi i-au cunoscut pe Laurie și pe Sally, și nu peste mult timp lucrurile au ieșit la lumină.

Sally era vinovată pentru asta.

Mae nu știa dacă avea s-o ierte vreodată pentru contribuția ei la toată situația.

A recunoscut profilul rotofei al lui Sally și pe marinarul înalt cu care era din secunda în care i-a zărit pe gazon. Amintirea lor din acea zi ploioasă din port era greu de lăsat în urmă. S-a întrebat, în timp ce acei doi străini își croiau drum spre locul în care stăteau Harriet și cu ea (David și Soames plecaseră să discute afaceri la umbra prispei bisericii), unde era celălalt domn care fusese cu ei în port. Era frumos, observase asta chiar și de la distanță. S-a uitat în jur, dornică să-l vadă din nou; nu părea să fie acolo.

Dar Sally ajunsese la ea și la Harriet. S-a prezentat, apoi l-a prezentat pe fratele ei, exclamând cât de încântată era să le întâlnească în sfârșit. A continuat, afirmând cât de intrigată era toată lumea să le cunoască mai bine pe eluzivele domnișoare Grafton și cât de multe lucruri auziseră despre ele. Mae a vrut s-o roage să vorbească mai încet. Era așa de sigură că oamenii de lângă ei doar se prefăceau că nu se uită. Harriet, fără să zâmbească nici măcar un pic, simțea în mod evident același lucru.

Laurie a fost cel care i-a spus lui Sally să-și coboare vocea. Cu o expresie de regret pe față, a dat din cap către Mae și Harriet și le-a rugat s-o scuze pe

sora lui. A întins mâna și a spus că-i făcea plăcere să le cunoască. Maniera în care le întrebase cum li se părea Singapore, dacă se instalaseră, cât văzuseră din insulă (*Serios? Nimic? Ei, asta nu e bine*), era în același timp apologetică și prietenoasă. Nu a făcut nici un comentariu despre asemănarea izbitoare dintre ele, dar s-a strâmbat când Sally a comentat, spunând cât de plictisite trebuie să fi fost Mae și Harriet de asemenea observații (Mae l-a plăcut pentru asta). Și deși Sally a continuat să le studieze pe amândouă cu un aer de superioritate, mutându-și privirea ageră de la rochii la fețe – fără îndoială, evaluând prețurile mătăsurilor și schimbarea expresiilor –, aproape că era posibil să-i ignori cercetarea atentă, având-l acolo pe Laurie, atât de blând.

Poate atitudinea lui prietenoasă a fost cea care a mișcat-o pe Harriet suficient cât să-i invite pe el și pe Sally în vizită a doua zi. Sau poate deja se hotărâse în mod inconștient să-i ceară ajutor în a-și găsi de lucru. (A spus că ideea i-a venit doar mai târziu, dar Mae nu era sigură de asta.) În orice caz, când toată lumea de pe gazon a început să se deplaseze spre biserică pentru slujbă, ca și cum ar fi fost mânată de un semnal invizibil, Harriet a lansat invitația pentru amândoi.

Au venit în dimineața următoare, exact când Mae și Harriet aranjau lucrurile pentru ceai în camera pentru pictură.

Harriet și-a întors capul când s-a auzit bătaia în ușa din față.

– Sunt aici, a spus ea, cu o voce pițigăiată despre care Mae era sigură că avea mai multă legătură cu sosirea lui Laurie decât a surorii lui greu de suportat.

Pașii lui Ling au foșnit pe hol; ușa din față s-a deschis. Câteva clipe mai târziu, Sally a dat buzna în salonul pentru pictură cu un coș de biscuiți pe braț. Abia dacă i-a răspuns la salut lui Harriet, fiind ocupată cu studierea mobilierului și a lucrurilor atârnate pe pereți, în timp ce ochii îi săreau de la un obiect la altul cu o curiozitate nedisimulată. Harriet a rămas în picioare jenată, aparent la fel de amețită ca Mae de manierele ei fățișe. Numai când a intrat și Laurie în salon, ducându-se lângă Sally și mulțumindu-le amândurora pentru invitație, zâmbind în același mod generos în care o făcuse la biserică, disconfortul din încăpere a scăzut.

– Ne așezăm? a întrebat el. Sau noua modă este să bei ceaiul stând în picioare? A râs. Sunt plecat pe mare așa de mult timp, încât astfel de lucruri au tendința de a-mi scăpa.

Harriet a zâmbit și ea.

– Hai să ne așezăm, a spus ea. E mult mai bine așa, cred.

– Excelent, a spus Laurie, cu un nou râset prietenos. Mulțumesc lui Dumnezeu.

Când se așezau, Sally și-a redescoperit vocea și a insistat ca toată lumea să ia un biscuit. Laurie a făcut o poantă pe tema necesității de a mânui cu grijă lucrurile coapte de Sally, ceea ce Mae a crezut că era doar o glumă, până când a luat o gură din biscuitul ei și a simțit cum se transformă în nisip. A făcut o grimasă prin care își cerea scuze și a încercat să pretindă că era bine, dar era dificil cu firimiturile și stafidele care amenințau s-o sufoce.

Ceilalți au continuat să vorbească. Totul era foarte civilizat: prezentarea opțiunilor de a lua zahăr sau lapte; chestionarea duratei călătoriei de la casa lui Sally până la ele (un sfert de oră); slujba interminabilă de cu o zi în urmă. Laurie le-a întrebat dacă mai călătoriseră și în altă parte în afară de India și Singapore, iar când Harriet a spus că, din păcate, nu o făcuseră, că nici măcar nu fuseseră în Anglia, le-a spus despre unele dintre experiențele pe care le avusese el acolo: schimbarea anotimpurilor; zgomotul și smogul Londrei; detașarea lui din Portsmouth și Southampton.

– Sunt într-o oarecare măsură nou-venit în Singapore și eu, a spus. Abia dacă a trecut un an de când sunt aici. Încă nu m-am obișnuit cu căldura, sau cu cât de mic este.

– Nu ai fost niciodată pe uscat suficient timp ca să te obișnuiești cu ceva, a spus Sally.

– Când o să plecați data viitoare? a întrebat Sally.

– În curând, a spus el. Peste puțin mai mult de o săptămână.

– Și unde veți călători?

– Nu știu, a spus. Încă aștept să aflu. Niciodată nu știu unde în Asia urmează să mă duc.

Harriet a suspinat.

– Ce minunat să fii așa de liber! a spus ea, cu o nostalgie tristă care a umplut încăperea.

A urmat o perioadă de tăcere.

Din cauză că tăcerea s-a prelungit, Harriet a roșit și și-a coborât privirea în poală; Mae își dădea seama că se simțea jenată că vorbise cu atâta sinceritate. A simțit ea însăși cum se încălzește, parțial pentru cât de necontrolată fusese Harriet, dar în primul rând fiindcă nu suporta s-o audă așa de melancolică.

O s-o rezolv, voia să-i spună. *Așteaptă și ai să vezi. Nu te vei simți mult timp așa.*

Totuși, Laurie a fost cel care a vorbit primul.

– Ești bine? a întrebat cu vocea blândă de îngrijorare, căutând privirea coborâtă a lui Harriet. E ceva…? S-a întrerupt, căutându-și cuvintele. Nu vreau să te fac să te simți ciudat, dar dacă ai nevoie de ceva…

Harriet a continuat să-și studieze fustele. Mae nu a spus nimic, așteptându-se ca sora ei să-și găsească un zâmbet curajos și să-l descurajeze pe Laurie. Dar când în sfârșit aceasta și-a ridicat ochii pentru a-l privi, era ceva în expresia ei, ceva ce Mae nu mai văzuse de mult timp: un licăr de speranță.

Nu a înțeles imediat ce însemna. Numai când Harriet a inspirat scurt și a spus: *Vreau să muncesc, am nevoie să-mi găsesc de lucru*, i-a trecut măcar prin cap că ar fi putut să-i ceară acestui om care era aproape un străin, oricât de binevoitor ar fi fost, ajutor.

Mae s-a holbat, luptându-se să digere felul în care Harriet făcuse un asemenea salt și dându-și seama cât de oribil de disperată devenise.

Harriet și-a menținut privirea asupra lui Laurie.

Acesta s-a aplecat în față în scaun.

– Vrei să te angajezi?

– Mmm, a spus Sally, privindu-i nervos când pe unul, când pe altul, nu sunt sigură că e treaba ta… Ei bine, știi, cu Roger lucrând…

Laurie a ignorat-o.

– Ce fel de slujbă căutați? a întrebat-o pe Harriet.

Și, în timp ce Harriet îi povestea despre planul ei ca împreună cu Mae să-și găsească posturi de guvernante, el dădea din cap, încruntându-se din cauza concentrării, fiind de acord cu faptul că ar fi trebuit să profite de ocazia de a-și găsi propriul drum în lume.

– Bineînțeles că ar trebui, a spus cu tristețe. De ce să nu faceți asta? A promis fără ezitare să le găsească adresele agențiilor pentru a-şi putea depune actele și a oferit imediat ajutorul lui Sally pentru a le scrie câte o scrisoare de recomandare. Ți-ar face plăcere să le dai recomandări, nu-i așa, Sally?

– Ce? Sprâncenele lui Sally s-au ridicat, dar a zâmbit la fel de repede, ca și cum și-ar fi adus aminte că ar fi trebuit s-o facă.

– Da, a spus ea. Da. A dat din cap vehement. Aș fi încântată.

Mae, în continuare șocată de toate evenimentele care se desfășurau cu atâta

rapiditate în fața sa, s-a întrebat dacă doar își imaginase ezitarea din vocea ei. S-a uitat la Harriet pentru a vedea dacă și ea o sesizase și și-a dat seama din expresia ei reținută că da.

Totuși, Harriet nu a comentat în nici un fel. Doar s-a întors către Laurie și i-a mulțumit din nou și din nou.

– Vă rog, a spus el, nu e nici o problemă. Oricine ar vrea să vă ajute. Nu trebuie să-mi mulțumiți.

Numai după ce Laurie și Sally au plecat în sfârșit, Mae și-a dat seama că nimeni nu o întrebase dacă asta era ceea ce-și dorea. Pur și simplu se presupusese că era. A încercat să nu-i pese sau măcar să n-o ia prea în serios. Și-a amintit că David avea s-o ceară în căsătorie cu mult înainte de a se pune problema ca Harriet sau ea să accepte vreo propunere de angajare. A fost chiar de acord, când Harriet a rugat-o, să-și scrie singură cererile de angajare. Părea mai ușor să fie de acord decât să se opună. În afară de asta, Harriet părea brusc mai fericită, cu o altă culoare în obraji, și își recăpătase ceva din vechea ei energie. Mae nu avea inima să o dezamăgească. Nu încă.

A doua zi, când au venit Sally și Laurie, Sally nu avea recomandările cu ea.

– Mi-e teamă că nu am avut timp aseară, a spus ea. Totuși, Laurie adusese un teanc din exemplarele lui Sally din revista *Doamna*. Le-a așezat pe măsuța de răchită de lângă Harriet. Paginile se curbaseră din cauza umidității, dar pe ultima pagină a fiecărui număr erau coloane cu anunțuri ale agențiilor de guvernante din Anglia. Harriet le-a trecut în revistă entuziasmată.

– Unele dintre ele spun că lucrează cu familiile din coloniile din India. A ridicat capul și s-a uitat spre Laurie. Gândește-te, India.

S-a uitat din nou la liste, încercuind adrese cu creionul, așa că nu a văzut felul în care se uita Laurie la ea. Mae însă, care stătea vizavi de ei, a văzut. S-a lăsat pe spate în scaun, având farfuria și cana de ceai în mână, și și-a mutat privirea de la ochii lui Harriet aplecați asupra revistei la admirația evidentă de pe fața lui Laurie, fiind surprinsă de împunsătura de invidie pe care a simțit-o. Bărbații nu se uitau la ea sau la Harriet în felul acesta. Nu odată ce aflau despre circumstanțele lor regretabile.

Niciodată.

De ce nu îi zâmbise ei Laurie?

Sally, turnându-și ceai, deși nu era în casa ei, îl cerceta de asemenea pe Laurie, fiind și ea încercată de niște sentimente. Mae nu a crezut că a fost o coincidență când numai câteva clipe mai târziu Sally a oftat și a făcut o

remarcă despre regretele pe care le simțea faţă de plecarea iminentă pe mare a fratelui ei, despre cum avea să-i fie dor de el, dar cum el avea nevoie să meargă mai departe, să progreseze. La urma urmei, aveau să mai treacă ani de zile înainte de a ajunge să aibă un rang care să-l facă demn de luat de bărbat.

Laurie i-a aruncat o privire disperată. Mae a scos un râset nefericit.

Harriet, absentă complet la tot ce se întâmpla, a ridicat privirea din adresele ei, confuză.

•

Au mai trecut două zile până când Sally a realizat în sfârșit copiile de mână ale scrisorilor de recomandare.

– Nu i-am menționat pe părinții voștri, a spus în timp ce îi dădea scrisorile lui Harriet. A ținut de hârtii în timp ce Harriet încerca să le smulgă. Dacă mă întreabă cineva, o să spun pur și simplu că nu am știut cine erau. Sper că înțelegi, dar asta m-ar putea pune într-o situație dificilă, știi, din punct de vedere social.

– Sally, a spus Laurie, cu un ton jenat.

Mae, apucându-se de un joc de puzzle cu o vulpe la vânătoare pe care îl găsise în biroul lui David, a zâmbit crispată.

– Am urî să te punem într-o situație dificilă, a spus ea.

– Mi le dai, te rog? a spus Harriet.

Sally s-a uitat la hârtii cu îndoială, apoi le-a dat drumul. Harriet i-a mulțumit și a spus că urma să-și petreacă întreaga după-amiază pregătindu-le pentru a fi trimise, iar Laurie a zis că urma să vină a doua zi, ca să le ia pentru a le pune la poștă.

Dar a doua zi, Sally a venit singură. Adusese o nouă șarjă de biscuiți cu ea și, în timp ce îi așeza pe o tavă, a spus că din moment ce se apropia plecarea lui Laurie, fusese chemat la birourile navale de către comandantul lui.

– Cel puțin prietenul lui, Alex, se va întoarce înainte de plecarea lui. A mușcat dintr-un biscuit și și-a scuturat firimiturile din poală. O firimitură a rămas în colțul buzei superioare. Ei doi sunt foarte apropiați. Este o prietenie bună. Alex are o situație foarte bună, știți.

Mae, progresând în rezolvarea puzzle-ului, s-a întrebat dacă Alex era bărbatul chipeș din port. În ciuda speranțelor pe care le avea legate de David (le invitase pe Harriet și pe ea la un pahar înainte de culcare cu o seară

înainte; fusese un semn bun, s-a gândit ea), era curioasă în legătură cu asta. Totuși, nu avea de gând să-i dea lui Sally satisfacția de a întreba.

– O, uite la teancul de scrisori, a spus Sally, privind la plicurile pe care Harriet le așezase pe colțul mesei. Foarte bine. A înghițit tot ce avea în gură cu o lejeritate uimitoare. Le iau să le pun la poștă.

Tonul ei a intrigat-o pe Mae. Nu o auzise niciodată așa de entuziasmată. Părea contradictoriu.

Harriet, uitându-se la Sally, era în mod evident de asemenea tulburată.

– Este în ordine, a spus ea lent. Poate să facă Laurie asta.

Sally a dat din mână.

– Nu fi caraghioasă. Lasă-mă pe mine s-o fac.

– Serios, a spus Harriet, e prea mare deranjul.

– Ce prostie. Nu e nici un deranj. Sally s-a ridicat în picioare și a întins mâna. Le duc chiar acum.

Harriet a ezitat. Zâmbetul lui Sally a devenit crispat.

Mae nu era sigură ce se întâmplă. Din instinct totuși, a simțit că Harriet nu ar fi trebuit să-i dea acele scrisori lui Sally, dar nu-și dădea seama cum ar fi putut să evite să facă asta fără să fie obraznică pe față.

– Nu… Harriet s-a întrerupt, apoi a luat-o de la capăt. Nu sunt sigură…

– Haide, a spus Sally, întinzând mâna în față.

Cu o îndoială evidentă, și fără alternativă, Harriet i-a dat plicurile.

Dacă Sally le-ar fi spus despre planul ei de a duce scrisorile la biroul lui Roger, locul în care muncea și David, pentru a le trimite, chiar și Mae – cu toată reținerea pe care o avea de a vedea ambiția lui Harriet dând roade – s-ar fi simțit obligată să sublinieze idioțenia unei asemenea idei. În orice caz, era sigură că Sally acționa perfect conștientă de riscuri și se ducea de bunăvoie într-o capcană pe care chiar ea o întinsese, fiind prea îngrijorată, la urma urmei, în legătură cu posibilele prejudicii pe care recomandarea unei perechi de gemene bastarde ar fi putut să le aducă reputației ei, pentru a permite ca vreuna din acele scrisori să fie trimisă.

În numai câteva ore, plicurile deschise, împreună cu David, erau înapoi în Nassim Road.

Și acesta a fost momentul în care totul, atât pentru Harriet, cât și pentru Mae, a început să se năruiască.

Amândouă se îmbrăcau pentru cină când David a ajuns acasă. A ajuns mult mai târziu decât de obicei, deși nu ploua, dar Mae nu a dat mare importanță acestui fapt la început. A continuat să-și închidă rochia la nasturi, ascultând numai pe jumătate în timp ce el urca scările. Numai când a bătut la ușa camerei lui Harriet și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Încruntându-se, s-a întors cu fața spre ușă, întrebându-se care era problema.

Cuvintele lui David, în timp ce o întreba șovăielnic pe Harriet dacă putea să intre, și apoi îi spunea despre toate lucrurile în legătură cu care îl informase Roger, se auzeau clar prin pereții subțiri. Părea rănit. Mae a simțit cum încruntarea i se accentuează. Nu putea înțelege. Era derutată că vorbea cu Harriet, în primul rând. Scrisorile fuseseră scrise de amândouă. De ce nu venise David la ea?

Mișcându-se fără să se gândească, s-a furișat pe podea și a întredeschis ușa camerei, apoi s-a strecurat în întuneric, pe coridorul înfierbântat, cu rochia foșnind în jurul ei. Ușa camerei lui Harriet era întredeschisă și ea; din cameră ieșeau lumina lumânării și vocea lui David. Mae s-a apropiat mai mult ținându-și respirația, având în același timp dorința de a vedea ce se întâmpla în cameră și o senzație înfiorătoare că nu mai voia să vadă sau să audă nimic.

S-a așezat lângă tocul ușii, uitându-se înăuntru. Harriet și David stăteau față în față în spațiul îngust. Harriet era lângă pat, într-o rochie de seară argintie-deschis. Părul, pe care nu și-l aranjase încă, era desfăcut pe umeri. Avea fața palidă. Ochii închiși la culoare erau căscați, plini de lacrimi care nu se scurseseră pe obraji. Rareori plângea. Era îngrozitor s-o vezi așa distrusă. Mae a simțit un impuls puternic de a se duce la ea, dar nu a cedat pornirii. Nu putea să facă nimic.

David era pe jumătate întors cu spatele spre ea. Fața lui, din profil, era încărcată de emoții, iar părul lui nisipiu, care în mod normal era aranjat, era ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el. Costumul din pânză era la fel de bine călcat ca de obicei, dar cravata era desfăcută. Mae și l-a imaginat trăgând de ea în timp ce Roger îi dădea veștile îngrijorătoare pe care atât de inocenta lui soție le adusese. Scrisorile erau la picioarele patului lui Harriet, așezate peste plasa de țânțari deschisă.

– Nu înțeleg de ce ai simțit nevoia să faci asta, a spus David. Trebuie să știi că nu te pot lăsa să pleci.

Harriet a spus:

– Deci mă vei ține prizonieră?

– Nu prizonieră.
– Atunci cum vrei să numești asta? Lacrimile lui Harriet nu păreau așa de îndepărtate. Știi că nu vreau să fiu aici.
– Vreau să vrei să fii aici.
– Nu, nu vrei. Ai nevoie doar de bani, de o soție.
– Am nevoie de tine.
Mae a tresărit. Cuvintele au venit ca o lovitură.
Harriet a spus:
– Nu pot fi cumpărată.
– Văd asta. David a făcut un pas înspre ea. Știu. Nu ești ca Mae.
Mae aproape s-a înecat.
– Las-o-n pace pe Mae, a spus Harriet.
– Tu ești diferită, a spus David ignorând-o. Nu pălăvrăgești, nu te prefaci că ești interesată. Ești dulce, blândă și bună…
Mae a închis ochii, simțindu-i fierbinți.
– Nu vreau o soție care nu are mândrie, a spus David. A încleștat și descleștat degetele, ca și cum s-ar fi luptat cu emoția declarației. Te admir.
– Nu. Harriet a dat din cap.
Nu, a spus încet Mae. Și-a mușcat obrazul pe interior, încercând să se abțină din plâns.
– Te aleg pe tine, a spus David, pe tine.
– Nu, a spus Harriet, nu. Nu voi fi niciodată soția ta.
– Nu spune asta.
– De ce nu? Harriet plângea acum. Este adevărul. Găsește pe altcineva care să te îmbogățească.
– Nu-mi pasă de asta. David a țipat. Mae a tresărit din nou. Nu-mi mai pasă. Dacă mi-ar păsa, m-aș însura cu sora ta și aș termina cu asta. Asta nu e despre bani. Tu, a căutat cuvintele, ai făcut ceva. Mie mi-ai făcut ceva. Nu mai pot gândi ca altădată. Ești în mintea mea tot timpul. Am cheltuit salariul pe jumătate de lună pe mănușile tale.
Ce mănuși? Mae s-a întors cu spatele la perete și fața i s-a prăbușit. Ce mănuși?
– Te rog, s-a auzit vocea lui Harriet. Pleacă.
– Spune-mi ce pot să fac! Părea așa de disperat. Doar spune-mi și voi face ce-mi ceri. Pot să reușesc.
– Lasă-mă.

– Nu pot.
Pentru câteva clipe, nimeni nu a vorbit. Lacrimi tăcute se scur-geau pe obrajii lui Mae.
– Dacă ți-ai da voie, a spus David, ai putea fi fericită aici.
– Nu voi fi niciodată fericită cu tine, a spus Harriet.
A urmat o altă tăcere.
David a spus:
– Te rog, nu mai încerca să faci ceva de genul ăsta și altă dată.
– Bineînțeles că voi încerca.
– O să aflu. A făcut o pauză. Nu are nici un rost, oricum, a spus încet. Am scris acestor agenții, am avertizat despre eventualitatea în care ai încerca să le contactezi. Am spus ce sunteți tu și sora ta.
Harriet a scos un suspin sugrumat.
– Și ce suntem, mai exact?
– Știi, a spus, și vocea lui a fost din nou joasă, reținută; era evident că nu voia s-o rănească pe Harriet, ceea ce o făcea pe Mae să se simtă cu atât mai prost.
– Lasă-mă în pace, a spus Harriet.
Mae, auzind suspinul reținut al lui David, apoi pașii, și-a forțat picioarele să se miște și s-a împleticit de pe hol în cameră.
În timp ce ea mergea, David s-a oprit la ușa lui Harriet și a spus:
– Sunt singurul care te va avea vreodată, Harriet. Și te vreau. Nimeni altcineva nu te va dori vreodată.
– Nu mă poți avea.
A urmat un moment scurt de tăcere. Când a vorbit din nou, vocea lui David a fost așa de șoptită, încât Mae, cu urechea lipită de perete, nu a fost sigură că auzise bine.
Suna ceva de genul:
– Întotdeauna obțin ceea ce vreau.

„Întotdeauna obțin ceea ce vreau.“
Cuvintele s-au învârtit fără oprire în mintea lui Harriet în acea noapte. Nu a coborât la cină, nici măcar nu s-a dezbrăcat. A stat pur și simplu întinsă pe patul ei tare, în rochia argintie, cu scrisorile în mână, întreaga ei ființă fiind cuprinsă de dezamăgire și furie, și a încercat să-și dea seama ce ar fi putut face mai departe. Își dăduse de mult timp seama că Mae s-ar fi măritat cu

David – toate încercările ei de a face conversație, apoi starea de spirit pe care o avusese în acea zi la biserică, atunci când fusese așa de fericită să-l cunoască pe guvernator; fusese dureros de evident, dar Harriet nu știuse ce să facă în legătură cu asta. Ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o facă pe Mae să se simtă prost spunând ceva – sau s-o supere spunându-i despre atenția pe care i-o acorda ei David. Sperase așa de mult că totul avea să se rezolve în momentul în care ar fi plecat și că în timp povestea ar fi fost uitată. Chiar se bazase pe asta. Acum, în întunericul înăbușitor, simțea cum îi crapă capul din cauza stării lor de captivitate. Dacă ar fi avut numai puțin bani, niște bani ai lor…

La miezul nopții l-a auzit pe David urcând scările și a așteptat încordată să vină să stea în fața camerei ei. Dar de data asta nu a venit. Nu a răsuflat ușurată. Era un răgaz temporar, știa asta. Avea să vină din nou. Întotdeauna obțin ceea ce vreau.

A doua zi David a rămas acasă, din moment ce era sâmbătă. Harriet, pentru că nu voia să-l vadă, a așteptat până el s-a dus în birou înainte să coboare la parter. Mae era în continuare la micul dejun, palidă și cu ochii umflați. A încercat să-i arunce un zâmbet obosit lui Harriet, dar apoi a izbucnit în lacrimi. Dându-și seama că probabil auzise tot ce spusese David, Harriet s-a dus la ea și a luat-o în brațe, disprețuindu-l chiar mai tare pe David pentru durerea pe care i-o provocase surorii ei.

A ținut-o strâns în brațe.

– Nu te merită, Mae.

– Ce e în neregulă cu mine? a întrebat Mae. Cu ce am greșit?

– Șșșt, a spus Harriet, fiindcă nu-i venea nici o altă idee. Șșșt.

Mae s-a uitat la ea cu obrajii plini de lacrimi.

– Toată lumea te place pe tine mai mult, a spus.

Harriet s-a strâmbat.

– Nu e adevărat.

– Este. Știi că este. David, pe urmă Laurie…

– Laurie? Nu fi caraghioasă.

– Nu sunt caraghioasă, a spus Mae. A împins-o pe Harriet, brusc furioasă. Îți zâmbește, am văzut.

– Și ție îți zâmbește. Zâmbise, dar Mae fusese întotdeauna prea absorbită în gândurile ei și în rezolvarea puzzle-ului pentru a observa. Nu îi răspunsese niciodată la zâmbet.

– Nu așa cum îți zâmbește ție.
– De ce vorbim despre Laurie? a întrebat Harriet.
– Nu vorbim despre Laurie.
Nu vorbeau? Harriet a închis ochii. Era prea obosită pentru asta. A spus:
– Trebuie doar să plecăm de aici.
– Unde crezi că o să ne ducem?
– Am nevoie de niște timp să mă gândesc.
– Nu avem unde să mergem, a spus Mae. Nu avem. S-a mai îndepărtat cu un pas de Harriet, ștergându-și lacrimile cu o mișcare tremurată. Tu nu-l vrei pe David, iar el nu mă vrea pe mine. Cum rămâne, deci?
Harriet nu a răspuns. N-avea nici o idee.
Mae a scos un râs disperat. Mai multe lacrimi s-au prelins pe obraji.
– Mae…
– Nu. Mae a ridicat mâna pentru a o opri pe Harriet să se apropie de ea. Nu. Apoi, ca și cum nu ar mai fi suportat să rămână nici măcar o clipă în cameră, s-a întors brusc și a plecat.
A rămas în cameră tot restul zilei.
Din fericire, David a rămas la el în birou, gândindu-se la lucruri pe care Harriet putea numai să le bănuiască. *Întotdeauna obțin ceea ce vreau.* Din când în când i-a auzit pașii pe gresia podelei, în timp ce se plimba în sus și-n jos prin cameră.
Laurie a făcut o vizită scurtă, cu puțin înainte de ora patru, fără Sally, îngrozit de ceea ce făcuse aceasta. A stat pe terasă cu Harriet și a întrebat ce spusese David când se întorsese acasă în seara precedentă. Harriet i-a făcut un rezumat. Nu a menționat declarațiile lui David, nu în așa multe cuvinte, dar a avut impresia – din privirea plină de compasiune a lui Laurie și din pauzele lungi pe care le-a făcut – că ghicise.
– Îmi pare așa de rău, a spus. Și lui Sally îi pare rău, poți să fii sigură. Dacă aș fi avut cea mai vagă idee că ea avea de gând să-i dea scrisorile lui Roger…
– Treaba e făcută. Nu trebuie să-ţi faci griji.
– Îmi fac griji.
– Te rog, nu.
– El a oftat.
Ea a spus:
– Mă tot gândesc dacă sunt și alte slujbe. Vânzătoare la magazin, poate… A lăsat fraza neterminată. Nimeni nu ar fi angajat-o pe insulă, David s-ar fi

asigurat de asta, și nu ar fi avut niciodată banii pentru a călători în altă parte; chiar dacă Laurie ar fi avut suficienți bani ca să-i împrumute, ea nu ar fi avut îndrăzneala să-i ceară. Dar, oricum, nu avea suficienți bani.

– Unde e Mae? a întrebat el.

– În camera ei. Harriet s-a uitat în sus spre fereastra camerei. Laurie i-a urmărit privirea și amândoi au văzut-o retrăgându-se din dreptul jaluzelelor deschise.

– Mă învinovățește pe mine? a întrebat Laurie, în șoaptă.

– Nu, a spus Harriet, vorbind tot pe un ton scăzut, nu. Apoi, cu atenție: nu sunt sigură cât de mult și-a dorit să fie guvernantă.

– Da, a spus Laurie, la fel de atent. M-am întrebat și eu. A fost foarte…, a căutat un cuvânt. Distrasă.

Harriet a zâmbit scurt, recunoscătoare pentru bunătatea lui.

– Îmi pare așa de rău, a spus din nou.

– Este în regulă, a spus Harriet, deși nu era.

Nu era sigură că avea să fie vreodată în regulă.

Strădaniile mai mari ale lui David de a-i face pe plac din zilele care au urmat nu au făcut-o să se simtă mai bine. N-a menționat niciodată conversația îngrozitoare pe care au avut-o în seara în care a adus scrisorile acasă; în schimb, umplând golul lăsat de noua tăcere a lui Mae, a insistat să vorbească, în timpul pesmeților și fierturilor de la micul dejun, cu Harriet. I-a spus că ar fi putut să împrumute oricare dintre cărțile din biroul lui, oricând și-ar fi dorit; a spus că dacă ar fi fost niște semințe anume pe care și-ar fi dorit să le planteze în grădină, el ar fi avut grijă să le obțină. I-a transmis mesaje de la soția guvernatorului, Elspeth: vești despre un cerc de cusut la Clubul de Tenis al Femeilor. la care ar fi trebuit să se înscrie și ea. și despre nevoia de voluntari care să servească ceai la școala de misionari. Maxilarul lui Harriet s-a încleștat din cauza atenției bruște din partea lui Elspeth, dându-și seama că aceasta avea impresia că logodna lor era ca și aranjată. I-a spus lui David că nu intenționa să se înscrie în nici un cerc, de cusut sau de alt fel. David nu a dat nici un semn că ar fi auzit-o.

Începuse din nou să stea în fața ușii ei la miezul nopții. Era ca și cum nu s-ar fi putut abține.

Iar Mae rareori vorbea cu Harriet.

În sfârșit, a mai trecut o zi de vineri. David i-a oferit lui Harriet un lichior la cină, din moment ce era weekend. Ea a refuzat. El a studiat-o în timpul cinei,

ca și cum, dacă ar fi putut, ar fi intrat în mintea ei. Harriet s-a dus la culcare devreme și a tras geamantanul în dreptul ușii. Când a bătut miezul nopții, David a urcat scările și a plutit pe coridor până în dreptul ușii ei. Până la urmă s-a făcut dimineață.

Au fost serviți pesmeții.

Și astfel a început weekendul.

În acea seară, ultima din lună, trebuiau să ia parte la un bal care se ținea în vila comandantului armatei. David îi spusese lui Harriet că deși în mod normal evita asemenea frivolități, acum trebuiau să meargă deoarece colonelul Yates era un om important, iar guvernatorul era în vizită în Malaysia.

– Unul dintre noi trebuie să fie acolo. Harriet nu era nerăbdătoare. Perspectiva de a sta pe marginea ringului de dans în fața întregii societăți din Singapore, ignorându-l pe David și cu Mae ignorând-o pe ea, era complet neatrăgătoare. Dar din moment ce nici ideea unei alte seri petrecute în vila sufocantă a lui David nu era mai bună, nu s-a agitat pe tema asta. În afară de asta, Laurie îi spusese că urma să fie acolo. Măcar ar fi fost plăcut să-l vadă pe el.

A făcut baie, și-a strâns părul și s-a îmbrăcat în ținuta de bal pe care i-o făcuse croitoreasa din Simla: o mătase de culoarea piersicii, cu mâneci capac, spate căzut și fustă lungă. A stat în picioare, examinându-se în oglinda măsuței de toaletă. Oglinda îi tăia capul și picioarele, dar putea vedea felul în care materialul îi cădea de la mijloc. Și-a îndreptat faldurile materialului cu mâna, gândindu-se la felul în care făcuse același lucru atunci când se dusese la probă, în atelierul care mirosea a condimente și dulciuri al croitoresei, iar momentul părea să fi aparținut unei alte lumi, o viață care acum era inaccesibilă.

– Harriet? vocea lui David s-a auzit de pe hol, întrerupându-i amintirile. Vii? O să întârziem.

A vorbit cu ea ca și cum ar fi fost deja soția lui.

Fără să răspundă, și-a pus mănușile, s-a uitat prin camera dezordonată, dorindu-și să nu se întoarcă niciodată acolo, a ieșit și a coborât scările. Mae, îmbrăcată într-o rochie din mătase roșie care în Simla păruse prea stridentă, dar acum îi făcea fața să pară excesiv de palidă, a intrat tăcută în pas în spatele ei. Trebuie să fi observat că David nu o strigase.

Afară, cerul era plin de stele. Frunzele foșneau în briza blândă.

Harriet s-a urcat în caleașcă, făcându-i loc lui Mae lângă ea. I-a întins degeaba mâna, căci ea s-a retras. David, în haine de seară, s-a așezat vizavi de ele. Căuta întruna privirea lui Harriet. Ea, bănuind că această obsesie din ce în ce mai acută era la fel de deranjantă pentru mintea lui ordonată pe cât era pentru mintea ei fragilă, și-a ferit privirea. Dar era ca și cum, cu cât mai mult ar fi făcut asta, cu atât el ar fi fost mai hotărât s-o determine să se uite la el, disperat de detașarea de care ea dădea dovadă.

Vila lui Yates era nu departe, pe un drum liniștit, mărginit de palmieri. Când au tras lângă construcția mare, albă, care avea toate ferestrele deschise și lumânări aprinse în fiecare încăpere, Harriet s-a gândit: „Hai să terminăm și cu asta“.

Nu aștepta nimic de la seara aceea. Cel mai mult spera la o conversație plăcută cu Laurie.

Dar Laurie nu era singur în seara aceea. Prietenul lui, întors în sfârșit din călătoria de afaceri peste hotare, era acolo cu el. Alexander Blake.

După acest moment, totul s-a schimbat din nou.

Capitolul 7

Singapore, 1941

În primele șase săptămâni în Singapore, Ivy abia dacă a făcut o pauză. De fiecare dată când Alma a sugerat să meargă la un cocktail, sau să meargă pentru o nouă seară la Raffles, a dat curs invitației, indiferent cât de obosită ar fi fost după o nouă zi de muncă la Kranji. Și întotdeauna era obosită după o zi petrecută acolo. Orele în care stătea aplecată deasupra carnețelului de notițe și cu urechile în flăcări sub căști, extenuată din cauza transmisiunilor, erau cele mai epuizante din câte avusese până atunci. Căldura s-a intensificat pe măsură ce iunie s-a transformat în iulie; transpirația i se aduna sub guler și i se scurgea pe șira spinării. În pauzele de ceai, ieșea afară împreună cu ceilalți ca să-și întindă picioarele. Înconjurați de jungla care se desfășura în jurul lor, își dezlipeau uniformele de pe pielea lipicioasă și depănau amintiri despre briza pe care o simțiseră în timpul călătoriei lor, după care aveau fantezii despre cum ar fi fost să simtă răcoarea – pentru un unic moment binecuvântat –, apoi se întorceau în baraca înfierbântată pentru încă patru ore de muncă. Ivy ajungea întotdeauna o epavă deshidratată când Tomlins îi dădea drumul (*Du-te acum, Harcourt, văd că ești cu ochii pe ceas*), dar se întorcea în Bukit Chandu – uneori cu Alma, sau, dacă ea era ocupată, cu autobuzul pentru tranzit –, făcea o baie, își punea pe ea una dintre noile rochii fără mâneci pe care le făcuse la o croitoreasă locală pe care o recomandase Alma, și apoi, împreună cu noua ei prietenă, se ducea în oraș. Uneori, colocatara lor, Vanessa, li se alătura (*Trebuie să-mi aerisesc din când în când gioarsele*), dar Jane rareori ieșea cu ele (îi era dor de casă și își folosea după-amiezile pentru a scrie scrisori celor de acasă, din Irlanda). Întotdeauna adunau un grup – pe fetele de la secție, Sam Waters și prietenii lui, prieteni de-ai Almei – și stăteau în oraș printre petrecăreții de pe insulă care erau în afara programului până la orele mici ale dimineții (*O să vă fie rău*, spunea tăcuta Jane), bând cocktailuri în aerul înmiresmat al nopții.

Ivy nu se păcălea spunându-și că Gregory ar fi fost fericit să afle cât de sociabilă devenise. Știa că ar fi înțeles ce se întâmplă. *De ce ți-e așa de frică să stai locului, Ivy?* ar fi întrebat. *Cum mai dormi zilele astea? Vorbești cu oamenii, așa cum mi-ai promis că vei face?*

Nu vorbea. Nu putea. Coșmarurile erau cele care o opreau. O chinuiau serios din nou. Oricât de tare s-ar fi obosit, întotdeauna îi invadau somnul, trezind-o după două ore de odihnă. Nu știa de ce se întorseseră – stresul zilelor, poate, sau zgomotul furtunilor –, dar avea prea des vise despre Felix (*Nein, nein, mein Gott*) și despre orele petrecute în acel cocon cu greutatea rece a bărbatului mort, Stuart, peste ea. În starea de inconștiență simțea sângele lui Stuart scurgându-i-se prin rochie, pe piele, și deși când se trezea își dădea seama că ceea ce simțise fusese transpirație, nu sânge, în întunericul fierbinte îi lua mult prea mult timp să se calmeze și să-și dea seama care era realitatea. Dar nu îi povestea niciodată Almei. Nu era din cauză că ar fi avut senzația că Alma nu ar fi înțeles – știa că ar fi înțeles –, ci din cauza furiei atât de intense că visele o urmăriseră în acest nou început; nu voia să le permită accesul.

Nu i-a spus nici măcar lui Mae despre ele, deși îi scrisese așa de multe scrisori deja. Și o telegramă. Asta fusese după ce în sfârșit vorbise cu Hinds.

Venise în vizită într-o seară, după ce Ivy se întorsese de la muncă. Avusese emoții găsindu-l la ușă, imaginându-și că era un bărbat sever, sobru. Dar la scurt timp după ce începuse să vorbească cu el, descoperise că era pe cât de blând îi povestise Alma și foarte nerăbdător să afle dacă Ivy se instalase.

– Dacă ai nevoie de ceva, orice, spusese el, trebuie doar să îmi spui. Sunt doar puțin mai jos, la Alex Blake. A arătat în direcția vilei lui.

Ivy nu spusese că deja știa unde locuia.

– Mulțumesc, a spus în schimb, e frumos din partea dumneavoastră, și a ezitat, căutând o modalitate politicoasă de a-l întreba pentru început de ce îi păsa așa de mult de ea.

– Cred că ați cunoscut-o pe bunica mea, a început. Locotenentul Tomlins a spus că ați cunoscut-o.

– Da, a spus el și a scos un ușor oftat. Cu mult timp în urmă.

– V-am văzut la docuri în ziua în care am ajuns.

– Știu. Expresia i s-a întristat. Venisem ca să te salut. Ar fi trebuit s-o fac.

– De ce nu ați făcut-o? a întrebat ea plină de curiozitate.

El a zâmbit cu puțină tristețe.

– Semeni așa de mult cu bunica ta, a spus. Asta m-a prins pe picior greșit. Totuși, îmi pare rău, a fost nepoliticos din partea mea.
– Nu…
– Da.
– Bine, a spus ea zâmbind. Dar vă iert.
El a râs.
– Mulțumesc.
Căpătând încredere datorită felului prietenos în care se purta comandantul, a spus:
– Trebuie s-o fi cunoscut bine pe bunica mea.
– Suficient de bine, a spus el. A fost un șoc fantastic atunci când am văzut numele ei pe formularul tău.
– A, a spus Ivy, formularul meu. Deci așa își dăduse seama.
– Da, a spus el, dar tonul i-a devenit preocupat, fiindcă este ruda ta cea mai apropiată… A lăsat fraza în mod jenant neterminată.
Bănuind ce voia să știe, Ivy a spus:
– Întotdeauna am fost numai noi două. A vorbit încet, simțindu-se, ca de obicei, inconfortabil să vorbească despre asta. Părinții mei au murit la sfârșitul războiului trecut.
– O, a spus el, îmi pare așa de rău, și s-a simțit îngrozitor pentru tristețea care a umplut ochii lui Ivy. Trebuie să fi fost foarte tineri.
– Erau.
Fruntea comandantului s-a ridat, ca și cum ar fi încercat să calculeze.
– Tatăl tău nu putea să fi avut mai mult de douăzeci de ani. S-a născut în 1898, nu-i așa?
– Da, a spus ea, în februarie, și a fost surprinsă de un… anumit șoc pe fața lui. L-a studiat, încercând să-și dea seama despre ce era vorba. De unde știți când s-a născut tatăl meu?
– Nu știu, a spus el, am presupus și… ei bine, și am bănuit că a fost atunci pentru ca el să fi luptat. Bunica ta nu avea copii când a fost aici, în anul dinainte…
– Aici? Era rândul ei să fie șocată. Aici? Întrebarea i-a ieșit pe un ton pițigăiat. Deci Tomlins nu înțelesese greșit. Totuși, nu avea sens. Nu, a spus ea, nu a trăit niciodată aici. S-a încruntat la Laurie, care părea tot mai îngrozit cu fiecare secundă care trecea. A trăit aici?
– O, Doamne, a spus el.

Ivy a căscat ochii.
– Chiar a trăit aici?
El a dat din cap fără să spună nimic, ceea ce părea ca o confirmare.
– De ce nu a spus nimic? a întrebat Ivy, luptându-se pentru a găsi un sens întregii povești. Ce a făcut aici?
– N-am avut idee că nu știai, îmi pare rău…
– Totuși, de ce a fost aici?
– Nu, de fapt nu ar fi trebuit să fi spus nimic.
– Vă rog, a spus ea, trebuie să-mi spuneți mai multe.
– Nu pot, a spus el. Nu ar fi corect.
– Vă rog…
Totuși, el nu i-a spus. Oricât de mult ar fi insistat Ivy, el a refuzat să cedeze.
– Trebuie s-o întrebi pe bunica ta, a fost tot ce a fost dispus să spună.
Așa că Ivy a apelat la ajutorul Almei pentru a face asta.

Ai locuit în Singapore STOP când STOP

Tot ce a primit drept răspuns a fost o telegramă în care îi spunea că urma să-i trimită o scrisoare.

Îmi pare așa rău, iubito STOP

– Presupun că va trebui să ai răbdare, a spus Alma, încearcă să nu te gândești la asta.
Ivy chiar a încercat. La fel cum a încercat să-și scoată din cap coșmarurile.
Și pe Kit Langton.
A încercat să-l uite și pe el.
Dar de fiecare dată când trecea pe lângă locul în care o prinsese spionând (lucru care se întâmpla zilnic, acest loc aflându-se pe drumul principal) și îl vedea pe prietenul lui Laurie, Alex, scriind pe terasă, își imagina din nou vocea lui Kit în spatele ei. *Bună ziua?* De fiecare dată când se încălța cu tenișii (o altă activitate zilnică), își amintea efortul pe care-l făcuse ca să-i returneze și se supăra din nou fiindcă nu-i lăsase un mesaj. Parțial spera ca Sam, care era întotdeauna dornic să dea de ea în pauze – avea două căni de ceai în mână și o țigară atârnându-i în colțul gurii –, să-și aducă aminte că de fapt Kit lăsase și un mesaj. Deși Sam îi spusese multe lucruri până în clipa de față – era singur la părinți, crescuse nu departe de Ivy, în Crouch End, nu doar că nu se dusese la universitate din cauză că izbucnise războiul și avea o

problemă la inimă, dar era disperat să intre în luptă, nu era un laș, nu suporta gândul că Ivy ar fi crezut asta, ar fi făcut o încercare cu japonezii dacă ar fi ajuns vreodată pe aproape, numai să-i dea cineva un pistol –, nu a deschis niciodată subiectul Kit.

Și Kit nu era nicăieri. De fiecare dată când Ivy și Alma aveau o zi liberă împreună, se duceau cu mașina în golfurile în care se făcea baie de pe coasta de est. Plajele mărginite de palmieri erau pline (dintr-un motiv anume – pe care Tomlins îl numea idioțenie –, fuseseră lăsate complet fără apărare, fără sârmă ghimpată sau posturi de pază); femeile se relaxau în șezlonguri, copiii se bălăceau în apă și soldații mișunau prin zonă, cu ecusoanele de identificare atârnându-le în piept – plini de energia acumulată a așteptării unui război care nu venise încă –, dar nici urmă de Kit. La fel era și în baruri și în sălile de dans.

Ivy se întreba, în ciuda felului îngrozitor în care o făcea să se simtă faţă de Felix, dacă avea să-l mai vadă vreodată. Incapabilă să mai facă față întrebării căreia nu-i găsise răspuns, s-a decis să încerce să afle.

Știa că Alma ar fi înțeles imediat ce se întâmplă dacă ar fi întrebat-o, așa că s-a hotărât să abordeze o altă colocatară. Din moment ce nu credea că ar fi fost foarte probabil ca tăcuta Jane să știe ceva și fiindcă părea ca Vanessa să știe aproape totul, ușa ei a fost cea la care a bătut Ivy într-o după-amiază după ce s-a întors din Kranji. Începuse să-i placă de Vanessa. În rarele ocazii în care ieșea în oraș, aceasta se dedica zbenguielilor în aceeași manieră aiurită pe care Ivy își imagina că o avea în saloanele spitalului și cu o energie care dezmințea orele lungi pe care le petrecea având grijă de bărbați cu mușcături de șarpe, tifos și malarie (avea o capacitate uimitoare de a da peste cap cocktailurile).

Vanessa i-a făcut semn lui Ivy să intre în cameră.

– Intră, intră, a spus ea cu gura plină de agrafe de păr. Era deja îmbrăcată în uniforma de asistentă și era așezată în fața oglinzii, fixându-și boneta pe cap. Cu ce pot să te ajut?

Ivy s-a așezat pe marginea patului, cu plasa de țânțari de o parte și de alta a ei. S-a simțit brusc reticentă, ajunsă acolo, și a tras de colțul pilotei Vanessei. Au schimbat câteva vorbe despre vreme (furtunoasă), despre locul unde urma să se ducă seara împreună cu Alma (o petrecere, credea Ivy) și apoi Vanessa a spus:

– Spune odată, ce s-a întâmplat? iar Ivy a întrebat dacă avea habar de

cineva pe nume Kit Langton.

Vanessa a zâmbit în oglindă și (aparent înțelegând ce voia Ivy la fel de clar cum ea se temuse că ar fi înțeles Alma) a spus:

– Ți-a atras atenția, nu-i așa?

Ivy a roșit.

– Nu e vorba despre asta.

Vanessa a mai înfipt o agrafă în păr.

– Sigur că nu.

– Nu este, a insistat Ivy. Nu știa de ce se deranja. E doar pentru că l-am întâlnit, dar de atunci nu l-am mai văzut.

– Și vrei să știi unde e?

– Da.

Vanessa și-a aranjat boneta.

– Doar așa?

Ivy s-a mutat pe pat.

– Da.

Vanessa s-a întors cu fața la ea.

– Mi-e teamă că nu știu, a spus ea. Dar, și a fixat-o pe Ivy cu o privire îngrijorată (iar ea s-a întrebat dacă era aceeași privire pe care o folosea ca să le dea pacienților veștile proaste), dacă vrei să-mi asculți sfatul, să ai grijă.

Ivy nu a putut să se abțină din a întreba:

– De ce?

Vanessa s-a încruntat.

– Nu a avut un război bun, nu din poveștile pe care le-am auzit.

Ivy, care nu uitase greutatea pe care o văzuse ascunsă pe fața lui – era departe de a o fi uitat –, nu era foarte speriată, deși se simțea ciudat de întristată de acest gând.

– Ăsta e un motiv bun ca să stai departe de cineva? a întrebat.

Vanessa i-a zâmbit cu tristețe.

– Văd că nu crezi asta.

– N-am spus asta.

Totuși, acel zâmbet trist…

– Am sentimentul că vrei să-i rezolvi problemele.

– Nu, nu… Sau voia?

– Pot să văd care e atracția, a spus Vanessa, crede-mă. Doar să intri în asta cu ochii deschiși, asta spun.

Ivy a oftat.
– Nu intru în nimic, a spus, atât pentru Vanessa, cât și pentru sine.
Apoi s-a ridicat, s-a îmbrăcat și a ieșit cu Alma la o petrecere la vila unui prieten de-al unui prieten și a adăugat gândul enervant al războiului nefericit al lui Kit listei din ce în ce mai lungi a lucrurilor pe care trebuia să și le scoată din minte.

*

Lui Kit s-ar fi putut să-i placă să fie la o petrecere în noaptea aia. I-ar fi plăcut o băutură. Poate mai multe. De fapt, i-ar fi plăcut să fi fost oriunde și să facă orice, în afară de a traversa marea din Thailanda până în Indochina – ceea ce era lucrul pe care urma să-l facă.
Cu informația de ultimă oră care sugera că o mișcare a japonezilor în sudul țării era iminentă, Hinds era mai nerăbdător decât fusese vreodată să obțină fotografii de recunoaștere ale satelor și porturilor din Indochina pentru a identifica ținte ale viitoarelor raiduri de bombardamente. Kit înțelegea raționamentul; înțelegea că într-o lume în care Forțele Aeriene Regale din estul îndepărtat ar fi primit suficiente aeronave pentru a lansa aceste sus-numite raiduri, fotografiile le-ar fi fost folositoare. Dar având în vedere că se îndoia de faptul că Forțele Aeriene Regale ar fi primit vreodată aeronavele și, de asemenea, având o senzație neplăcută în legătură cu deplasarea în Indochina în general, ar fi preferat ca misiunea să fi fost anulată. În decursul turului pe care el împreună cu ceilalți tocmai îl făcuseră prin porturile sudice ale Thailandei, observaseră un număr mare de „turiști“ japonezi făcând același lucru, verificând, fără îndoială, coasta înaintea invaziei. Atmosfera se încingea, o puteau simți toți și aveau suficient material acum cu care să pregătească o operațiune de apărare. Dacă ar fi fost după Kit, s-ar fi întors în Singapore cu viteza maximă, doar cu ceea ce aveau.
Din moment ce el conducea această misiune, încercase să-i transmită lui Hinds mai devreme în acea după-amiază cererea permisiunii de a abandona misiunea. Dar Hinds fusese într-o întâlnire la Fort Canning. Subordonatul lui îi transmisese lui Kit să continue misiunea cum era stabilit. Kit nu a fost încântat de asta, iar Jimmy chiar mai puțin.
– Prefă-te că nu ai auzit, a sugerat. Toată treaba e o nebunie. Kit a fost de acord.

– Dar nu e totul o nebunie zilele astea? întrebase Tristan, și un ordin e un ordin. Alt adevăr. Știau toți că avea dreptate.

Kit s-a uitat de-a lungul mării negre spre destinația lor invizibilă de dincolo de ea și și-a umplut plămânii de un aer îngrijorat. Era o noapte fără stele, cu o lună aproape plină. Stelele se reflectau în marea sticloasă, iluminând siluetele oamenilor lui și barca ce plutea și era deja încărcată cu rucsacurile lor.

Jimmy l-a observat.

– Nu-mi place, a spus din nou.

– Nici mie, a spus unul dintre cei doi locotenenți care erau cu ei, un tip din Yorkshire pe nume Pete Gibbs, care avea acasă un fiu pe care încă nu-l cunoscuse.

– Trebuie să mergem, a spus Tristan. Nu putem să nu mergem. Avea o expresie hotărâtă, setată la mare distanță de apatia nepăsătoare, pe care o purta ca pe o uniformă de fiecare dată când erau în permisie. Kit văzuse această expresie pe fața prietenului lui de multe ori înainte: în Franța, când avansaseră așa de adânc pe continent și adevărul despre înfrângerea lor iminentă le devenise clar. Tot timpul cât fuseseră în deșert. Încruntat, dar niciodată temător.

A studiat fețele umbrite ale celorlalți: Gibbs, gânditor și îngrijorat; locotenentul Porter, un tânăr de douăzeci și trei de ani, care încerca să pară la fel de curajos ca Tristan; Jimmy, stabilul Jimmy, nici laș, dar nici apăsat de îngrijorare.

Kit s-a uitat în sus la stele, gândindu-se pentru scurt timp – înainte de a se putea stăpâni – la căminul lui: plaja pe care crescuse în Sydney și casa familiei, unde părinții lui trăiau în continuare, părinți pe care nu-i mai văzuse de mai mult șapte ani. (*Șapte? Cum?*) Apoi și-a smuls ochii de pe cer, înapoi spre barcă, și neavând ce face, a spus:

– Hai să mergem.

Jimmy a suspinat, dar nu a mai protestat. Gibbs a spus:

– La naiba. Apoi au împins barca de pe uscat, au sărit în ea, au pornit motorul și au plecat.

Pe măsură ce au înaintat pe mare, au căzut de acord asupra unui plan. Kit, Jimmy și Tristan urmau să meargă pe uscat, deplasându-se pe coastă pentru a aduna informații, și Gibbs și Porter urmau să aștepte pe o insulă din apropiere, pregătiți pentru Kit, care urma să le transmită semnal radio la cea mai mică urmă de pericol, care sperau ei să nu apară.

La început nu părea că ar fi urmat să apară. Satele, scăldate în lumina umedă, erau liniștite; femeile pălăvrăgeau și spălau rufe, în timp ce copiii lor, dezbrăcați de la mijloc în sus, zâmbeau și se jucau (cum era să te simți așa de lipsit de griji?). Kit, Jimmy și Tristan munceau susținut, folosind maldăre de filme, capturând situri posibile pentru baze aeriene și porturi navale. Pescarii localnici se uitau plini de curiozitate la aparatele lor de fotografiat, la hainele lor lejere – după toate aparențele, Kit sperase să pară un trio de turiști australieni și englezi într-o (ce-i drept, ciudată) aventură asiatică –, dar nu spuneau nimic.

– Sper, a spus Jimmy, că uită de noi dacă vin japonezii.

Tristan a spus:

– Nu mai vorbi despre venirea lor. Cobești.

Noaptea sătenii au aprins lampioane, focuri de cărbune, au gătit și aerul s-a umplut cu miros de chilii și de lemongrass. Kit aproape că a început să se relaxeze.

În a treia zi, când erau pe punctul de a se muta în alt sat, Jimmy s-a întors în portul local ca să mai facă niște poze. Se îngrijora că cele pe care le făcuse se voalaseră și se hotărâse să le mai facă o dată.

– Dacă tot sunt aici, mai bine profit de ocazie. Kit și Tristan și-au împachetat lucrurile din camera închiriată și au ieșit în stradă la o țigară. Se adunaseră nori de furtună, blocând căldura sub ei; aerul era greu din cauza umezelii. Centrul satului era liniștit. Erau două femei la pompa de apă, dar în afară de asta, era gol. Nu bătea nici o briză și frunzele palmierilor atârnau rigide sub cerul cenușiu. În tăcere, Kit a devenit vag conștient de un sunet în depărtare. Îl mai auzise. Corpul i s-a încordat din cauza adrenalinei, aproape înainte să-şi dea seama în mod conștient ce sunet era.

În același moment l-a văzut pe Jimmy alergând spre ei pe drumul acoperit de noroi, împietrit în timp ce aparatul de fotografiat îi sălta pe cămașa pastel.

– Tancuri, a strigat el, plecăm chiar acum. Japonezii sunt aici.

Nici Kit, nici Jimmy nu au irosit timp răspunzând. S-au întors, au luat-o la goană spre camera lor, au apucat radio-transmițătorul, pistoalele și gențile mici pe care le aduseseră pe mal. Vrând să evite să riște să mai treacă prin hol, Kit s-a dus la fereastra camerei, iar Jimmy și Tristan l-au urmat. Cu curelele genților între dinți, transpirația curgându-le pe corp, au sărit pe pământ și s-au îndreptat spre bancurile de vegetație deasă care înconjura satul.

De cum s-au ascuns, Kit – cu mâinile tremurând din cauza adrenalinei – a făcut o transmisie spre Gibbs și Porter, dându-le toate coordonatele celei mai apropiate plaje și spunându-le să-i ia de acolo la căderea nopții. Se ruga la Dumnezeu ca ei să intercepteze mesajul. Și ca mesajul să nu fie interceptat de nici un japonez.

– Sper că nici unul dintre nenorociții ăia de pescari n-o să le spună că suntem aici, a spus Tristan, uitându-se cu concentrare printre frunze înspre sat.

Jimmy nu i-a spus nimic despre faptul că menționase același lucru cu două zile înainte. Nu a spus nici de câte ori se rugase de Kit să nu-i ia în Indochina. Era un tip de gașcă.

S-au mai auzit zgomote: camioane și tancuri au intrat în sat și vocile japonezilor ciudat de familiare au ajuns la ei, transportându-l pe Kit, împotriva voinței lui, înapoi spre scurtul timp pe care-l petrecuse în China. A presupus că marea parte a forțelor veniseră pe uscat, coborând din deja ocupatul nord. Din cauza absenței focurilor de armă, nu a putut să bănuiască decât că ocupația, din nou, nu întâmpinase opoziție din partea lașilor de la Vichy.

S-a întrebat ce se întâmpla în oraș. Și-a imaginat fețele zâmbitoare ale femeilor, copiii râzând și, amintindu-și de Nanjing, a strâns mâna pe pistol. Îl omora faptul să stea ascuns, așa cum era acum. Picioarele îl dureau din cauza pornirii de a-l duce înainte-înapoi în lupta din sat.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jimmy l-a apucat de braț. Avea mâna sigură și îl imobiliza.

– Și eu vreau, a spus. Dar nu va folosi la nimic. Și Gibbs și Porter vor veni după noi. Gândește-te ce s-ar putea întâmpla dacă nu ne găsesc.

– Dacă nu au fost prinși, a spus Tristan. O să fie japonezi peste tot în apă.

– Isuse, a spus Kit. Și l-a imaginat pe băiețelul lui Gibbs așteptându-și tatăl acasă.

Orele au trecut, fiecare mai fierbinte, opărind pielea lui Kit. Zgomotul insectelor din jurul lor era asurzitor, neîntrerupt. Plesnea țânțar după țânțar pe pielea gâtului și a brațelor.

Vorbeau șoptit, distrăgându-și atenția de la probabilitatea de a scăpa de acolo, vorbind despre ce urma: invazia inevitabilă a Malaysiei și a Indiilor de Est daneze, acum, că japonezii își asiguraseră rampa de lansare pentru atac.

– Singapore e futut, a spus Tristan.

Kit nu putea să nu fie de acord cu el. Și gândindu-se la micul petic de pământ – presupusa impenetrabilă insulă-fortăreață, cu plajele ei neapărate, ape fără nici un vas, prea puțini soldați și baze aviatice goale de orice altceva, în afara unor avioane demodate și semi-funcționale –, i s-a făcut groază.

Norii s-au spulberat. Vegetația din jurul lor fierbea în soarele după-amiezii. Nu aveau apă. De ce nu aduseseră apă?

Tristan a vorbit despre berile reci care îi așteptau în Singapore. Făcuse același lucru în Dunkirk. *Șampanie la Savoy*, spusese în timp ce îl țineau între ei în mare pe Jimmy care sângera, toți trei vineți de frig, așteptând să ajungă la vas. Bombele căzuseră în jurul lor, aruncând în aer corpurile bărbaților morți. *O să bem litri de șampanie înainte să ne dăm seama, litri*. Păruse lipsit de speranță atunci, dar reușiseră să scape.

Totuși, asta nu îl încuraja în nici un fel pe Kit faţă de situația lor actuală. Câte șanse la evadări norocoase putea o persoană să primească?

– Poate Cenușăreasa îl așteaptă pe Kit aici, ca s-o scoată în oraș, a spus Tristan, cu ochii pe jungla din fața lor.

Kit l-a ignorat.

– Ai spus că Cenușăreasa a pierdut un singur pantof, a spus Jimmy. Asta a fost gluma mea proastă, Tristan. Ai spus că e o mizerie.

– A început să-mi placă, exact cum a început să-mi placă și de tine, Jimmy. Tristan s-a întins și i-a ciufulit părul. Devii mai amuzant, băiete. Chiar așa.

– Valea, a spus Jimmy.

S-a lăsat liniștea.

Kit a scrâșnit din dinți, iritat că îi amintiseră de Ivy într-un asemenea moment. Nenorocitul de Tristan. Acum se întreba ce făcea Ivy. La Kranji, muncind? Sau într-o zi liberă, sau poate mergând chiar pe strada pe care o văzuse în Bukit Chandu. Și-a amintit din nou de ea sub tufișuri, cu părul negru desfăcut. O văzuse pe chei, apoi alergând în stația Y… Imaginile, care îi apăruseră în minte de nenumărate ori în ultimele săptămâni, veneau cu prea mare repeziciune. Chiar și acum, avându-i pe japonezi așa de aproape, Isuse!

Un megafon care perora ceva indescifrabil într-un accent japonez puternic l-a ajutat să-și vină în simțiri. Avansa pe drum spre sat, poate la o distanță de trei sute de metri, dar se apropia. Se auzea și un zgomot: mai multe tancuri.

Ura sunetul tancurilor.

Corpul i s-a tensionat, pregătit. Și-a mușcat buza, mijind ochii în direcția din care venea zgomotul. Și-a pus degetul pe trăgaci, fiind conștient că

Jimmy și Tristan făceau același lucru. Era clar ce șanse ar fi avut pistoalele lor împotriva armelor tunurilor, dar au rămas toți complet nemișcați, pregătiți.

Nu a venit nimeni.

Zgomotul a trecut de ei și până la urmă a dispărut.

În sfârșit a venit noaptea. La adăpostul întunericului au plecat din junglă, ocolind centrul luminat cu lampioane al orașului, și și-au croit drum spre mal. Din sat se auzea zgomotul activităților, bărbați instalând tabere, dar plaja – printr-un noroc misterios – era goală.

Kit a presupus că japonezii nu se temeau în mod special de cineva care să vină să-i izgonească; la urma urmelor, nimeni nu făcuse asta când ocupaseră nordul teritoriului.

Ținând aparatele de fotografiat și pistoalele în sus, au intrat în apă ca să-i aștepte pe Gibbs și Porter.

S-au uitat la linia orizontului luminată de lună, fără să vorbească.

Nimeni nu a comentat despre apa mării care era mult mai caldă aici decât fusese la Dunkirk.

Minutele au trecut. Au devenit o oră.

Apoi încă una.

Pe Kit îl dureau picioarele din cauză că stătea nemișcat. Brațele de asemenea, din cauză că ținea aparatul de fotografiat în sus. Nu-și dădea voie să ia în considerare posibilitatea ca Porter și Gibbs să nu vină.

Nici Tristan sau Jimmy nu au menționat-o.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, au scos un suspin colectiv de ușurare când în sfârșit au auzit sunetul prorei în apă și au zărit barca venind printre umbre spre ei. Lui Kit i-a venit să-l sărute pe Porter când s-a aplecat și l-a tras în sus, din apă.

– I-ați văzut pe japonezi? a întrebat Jimmy, urcându-se în spate.

– Bineînțeles că i-am văzut pe japonezi, a șuierat Gibbs, era greu să-i ratăm. Au trecut chiar pe lângă noi. Ne-am ascuns cât de adânc am putut în niște mangrove și ne-am rugat.

– Rugați-vă în continuare, a spus Tristan, încă trebuie să ajungem în Malaysia, și dacă dăm peste unii dintre ei înainte de asta, suntem morți.

Nu au dat de japonezi. Mișcându-se repede și numai noaptea, au ajuns în siguranță în Malaysia. Și-au lăsat barca pe o plajă izolată, apoi au continuat să meargă prin căldura și mizeria junglei. Au dormit cu bocancii în picioare, ca să se protejeze de șerpi, și au avut doar rucsacurile drept perne. Pielea lor,

deja bronzată, s-a închis și mai mult la culoare. Jimmy s-a ars rău. (*Întotdeauna eu o pățesc*, *nu-i așa*, a spus bosumflat, cercetând rănile de pe brațe. *Așa e, Jimmy*, a spus Kit, întinzându-i o cremă, *așa e*.) Au trebuit să se oprească tot timpul să-și ardă unii altora lipitorile de pe piele cu chibrituri, dar tot au înaintat câțiva kilometri pe zi, cercetând terenul din jurul lor, secerând tulpinile groase ale junglei pentru a-și croi o cale.

Kit totuși nu a avut nici un sentiment de ușurare pe măsură ce s-au apropiat de Singapore, după ce au trecut de niște piste de decolare pustii și tabere de doi bani ale armatei, unde au vorbit cu soldații de serviciu plictisiți și fără speranță. Auzise tancurile și trupele care intraseră în Indochina cu urechile lui, și asta fusese numai pentru a ocupa un mic sat.

În condițiile astea, ce fel de forțe ar fi trimis japonezii în Malaysia când ar fi venit momentul?

Și care ar fi fost scara atacului asupra orașului Singapore?

Capitolul 8

În ultima seară din septembrie, Alma a rugat-o pe Ivy să meargă împreună la o petrecere dată de unii dintre ofițerii pe care îi întâlnise la Baza Navală. Unul dintre ei fusese la școală cu Phil și Alma era disperată să vorbească mai mult cu el. Avea nevoie să stea de vorbă cu cineva care-l cunoștea; părinții lui erau la fel de refractari ca întotdeauna la a-l menționa (deși mama lui recunoscuse, cu ajutorul ginului, că dezvoltase o teamă de a face asta pentru cazul în care ar fi fost deja omorât, sau mai rău, dacă s-ar fi întâmplat asta în timp ce ea vorbea despre el. Ivy s-a întrebat ce ar fi fost mai rău decât să fii împușcat și omorât și Alma a spus că nu știa, dar ar fi preferat ca Elsie să fi continuat să nu spună nimic despre el).

Ivy nu-și dorea în mod special să meargă la petrecere. Sam o prinsese mai devreme în ziua aceea la Krenji, îi spusese că urma și el să fie acolo și că avea ceva important să discute cu ea. Ivy a simțit că era destul de important să evite să facă așa ceva. De asemenea, o ustura gâtul și avea frisoane (tăcuta Jane îi măsurase temperatura înainte de a pleca la spital și declarase că era mare. „V-am avertizat pe toți că ieșitul ăsta în oraș o să aibă consecințe“, spusese ea, nu lipsită de compasiune), și dându-și seama că îi era dor de casă pentru prima oară de când ajunsese acolo, s-a gândit că o seară liniștită, în care să scrie încă una dintre scrisorile ei fără răspuns către Anglia, nu ar fi fost chiar o seară ratată.

Dar când s-a dus în camera Almei să-i dea vestea, nu a putut s-o facă. A fost din cauza aerului descurajat pe care l-a avut Alma când a văzut că era în continuare îmbrăcată în haine de casă; dezolarea din vocea ei când a spus:

– Nu, nu vii, sper!

Spunându-și că nu o durea chiar așa de tare gâtul, Ivy a spus că vine, avea doar nevoie de părerea Almei în privința ținutei. Alma a zâmbit așa larg în timp ce a spus: *Cea bej fără mâneci*, încât Ivy a fost bucuroasă că mințise.

Mai târziu și-a dorit, bineînțeles, să n-o fi făcut. Dar atunci era prea târziu ca să mai schimbe ceva.

Petrecerea se ținea pe terasa-acoperiș a unei case, chiar în afara drumului Orchard. Alma a hotărât că voia să facă o băută (ceea ce Ivy aflase că însemna să se îmbete), așa că și-au croit drum pe strada principală ca să ia autobuzul. Când treceau pe lângă vila lui Laurie, Ivy i-a văzut pe acesta și pe prietenul lui, Alex Blake, pe terasă. Încă nu-l cunoscuse pe Alex, dar s-a gândit că avea să-l viziteze pe Laurie în curând, ca să mai încerce o dată să-l convingă să se deschidă despre Mae. Nu-i prea plăceau șansele pe care le avea, dar merita să încerce.

Autobuzul a venit repede, apoi au mers pe jos restul drumului. Era o noapte călduroasă tipică și aerul era înmiresmat de izul frunzelor de plumeria, praf și căldură. Auzeau vuietul îndepărtat al traficului orașului, greierii din tufișuri și, pe măsură ce se apropiau de intrarea principală a adresei pe care o primise Alma, sunetul muzicii *swing* la gramofon.

Muzica s-a auzit mult mai tare când au urcat treptele spre terasa de deasupra. Spațiul mic era aglomerat într-un fel care a făcut-o pe Ivy să se simtă nesigură faţă de presiunea greutății asupra clădirii de dedesubt. A supraestimat că ar fi fost cam o sută de oameni acolo, toți îmbrăcați la patru ace, așa cum era întotdeauna toată lumea în Singapore. Deasupra fusese construit un acoperiș-grilaj din șiraguri de care atârnau borcane cu lumânări; acestea se legănau din cauza vibrațiilor petrecerii și a brizei abia simțite. Era și un bar cu doi palmieri ornamentali de o parte și de alta a lui, iar bărbați chinezi îmbrăcați în haine de seară serveau șampanie.

Alma a șuierat încet:

– Isuse, băieții ăștia știu cum să dea o petrecere.

– O, Doamne, a spus Ivy când l-a văzut pe Sam la bar. Nu mă lăsa singură cu el.

Alma, care deja îi făcea cu mâna unui bărbat zâmbăreț despre care Ivy a presupus că era prietenul lui Phil (sau poate nu prieten, având în vedere cât de înfocat își croia drum cu coatele înspre Alma), nu a răspuns.

Următoarele două ore, Alma a vrut să afle tot ce putea să-i spună prietenul lui Phil despre zilele de școală ale logodnicului ei. Expresia lui a devenit din ce în ce mai puțin exuberantă când și-a dat seama că Alma era interesată de un singur lucru în seara aceea, iar Ivy a simțit că usturimea din gât i se intensifică. De vreme ce șampania era singura băutură care se servea, a băut mult mai multă decât ar fi trebuit (s-a întrebat ce ar fi gândit Jane despre asta)

și s-a îmbătat complet. („E o băută drăguță“, a spus Alma. „Nu o beată. Deși chiar îmi place așa…“)

La un moment dat, a pierdut-o pe Alma în mulțime. Nu avea nici o idee unde s-ar fi putut duce. Și Ivy trebuie să-și fi pierdut uzul rațiunii, pentru că, după ce la început îl evitase cu succes pe Sam, pe urmă a fost de acord să danseze cu el.

Acesta a condus-o în centrul vibrant și aproape cu certitudine lăsat al ringului de dans și apoi a prins-o de braț când s-a împiedicat. (Nu era sigură de ce se împiedicase; nu a văzut nimic atunci când s-a uitat confuză în jos.) I-a luat mâinile și i le-a așezat pe umerii lui, care erau umezi. Ivy și-a imaginat carnea lipicioasă de dedesubt. Pașii lui de dans erau pompoși, penibili, dar îi zâmbea ca și cum s-ar fi descurcat foarte bine. Și-a dat vag seama în ce mică măsură îl plăcea. Probabil ar fi trebuit să facă așa cum îi spuneau Alma și celelalte fete, și anume să-l roage să nu vină așa de des la ea în pauzele de ceai. Cum ai putea să-i spui așa ceva unui om, fără ca totuși să-i rănești sentimentele? Dacă l-ar fi supărat și pe urmă și lui i s-ar fi întâmplat ceva? Era puțin probabil, având în vedere că era funcționar administrativ, dar nu se știe niciodată.

Era mult mai scund decât fusese Felix.

De ce dansa cu el din nou? Nu-și amintea să fi acceptat.

El a tras-o mai aproape și a ținut-o strâns. Muzica era, după părerea ei, alertă, dar Sam se mișca de parcă n-ar fi fost. Nu mai dansase așa de intim cu un bărbat de la Felix. A închis ochii, amintindu-și senzația brațelor lui în jurul ei. Așa de ferme. Ca și cum s-ar fi temut că Ivy ar fi fugit dacă i-ar fi dat drumul. Apoi felul în care obișnuia s-o sărute: se apleca ezitant spre ea, apoi mai hotărât, dorindu-și mai mult, întotdeauna mai mult. La început îi plăcuse, dar spre sfârșit nu mai putea respira când făcea asta și trebuia să se retragă.

Exact cum ar fi trebuit să se retragă de lângă Sam acum.

Sam care o săruta.

Ochii i s-au deschis brusc. Și ai lui erau larg deschiși, uitându-se la ea ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce făceau împreună.

Ce făceau împreună?

S-a smuls și și-a șters buzele cu dosul palmei.

– Sam, a spus, nu. S-a uitat într-o parte pe ringul de dans și a zărit-o pe Alma lângă palmierii ornamentali, cu două pahare de șampanie în mână. Avea o expresie îngrozită. „*Ești nebună*?“, a mimat din buze.

Înainte ca Ivy să poată măcar să se gândească să-i răspundă, Sam s-a întins către ea. Zâmbea, chiar zâmbea. Avea buzele așa de ude.

A simțit cum se apropie un regurgitat cu gust de șampanie și a crezut că urma să vomite.

A înghițit ca să se oprească.

– Nu vreau asta, a spus. Îmi pare rău.

– S-a simțit ca și cum ai fi vrut, a spus Sam. Din nou, a vrut să o apuce. Ivy, vrei asta.

– Nu-mi spune ce vreau, a spus ea și s-a întors, împleticindu-se pe picioare în timp ce își croia drum spre scară prin mulțimea de oameni.

Lângă scară era liber și a început să se grăbească în jos pe treptele de beton, cu rochia de mătase foșnindu-i pe picioarele încinse. Și-a urmărit labele picioarelor ca să nu cadă din nou și nu i-a văzut pe bărbații care urcau, drept care aproape s-a lovit de ei. S-a oprit puțin, lipindu-se de perete ca să-i lase să treacă.

Primul s-a uitat la ea. Era îmbrăcat într-un costum elegant, ca toată lumea în seara aceea, și era foarte bronzat. Avea părul negru și o față cu trăsături puternice care reușea să fie tânără și bătrână în același timp.

– Bună, a spus el, cu un accent englezesc tărăgănat. Ești bine?

– Nu, a spus ea, de vreme ce nu putea să mintă. Nu.

El s-a încruntat de îngrijorare.

– O, dragă.

Ivy s-a uitat peste umărul lui la cei doi prieteni din spatele lui. Unul dintre ei era ars de soare și s-a întrebat dacă avea s-o sfârșească la Vanessa ori Jane, iar celălalt era înalt, foarte arătos, cu păr castaniu și ochi verzi care se uitau…

Și-a ținut respirația.

– Ivy, a spus el, într-un fel care părea ciudat de resemnat.

Bărbatul ars de soare a spus „Cenușăreasa?“, ceea ce de asemenea nu avea nici un sens.

– O să dispărem, a bălmăjit cel care vorbise primul și apoi, brusc, el și bărbatul ars au dispărut, lăsându-i singuri pe Ivy și pe australianul pe care se străduise așa de tare să-l uite.

Ivy a observat că el purta cravată. Nasturii de sus ai cămășii albe erau deschiși. Asta nu era prima petrecere la care era în seara aceea.

– Nu ai răspuns…, a început el să spună.

– Nu te-am văzut, a spus ea, întrerupându-l și vorbind mai deschis decât ar

fi făcut-o dacă n-ar fi băut mai multe pahare de șampanie. Nu ești niciodată nicăieri.

El a părut surprins.

– M-ai căutat?

Ea nu a răspuns. Credea că probabil deja făcuse ca asta să fie destul de evident.

– Unde ai fost?

– Plecat, a spus el. Ți-am spus.

Ivy s-a încruntat. Îi spusese?

I se învârtea capul.

– Plecat unde?

– Mi-e teamă că nu am permisiunea să spun.

În alte circumstanțe asta ar fi putut s-o facă să râdă. Nici măcar nu a încercat să zâmbească. Încă putea să-l simtă pe Sam pe buze.

Nici el nu a zâmbit.

– Ești beată, a spus el.

Ea a dat din cap. Chiar era.

– N-ar fi nici un bai, a spus el, dacă nu ai fi și supărată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Nu e adevărat, nu-i așa? A făcut un pas înspre ea. Ce e?

– Serios, a spus ea, nu-i nimic, și apoi, spre groaza ei (a dat vina pe șampanie), a izbucnit în lacrimi.

– O, Doamne. Kit a băgat mâna în buzunar, ea a presupus că după o batistă. Găsind doar papionul, i l-a oferit, ceea ce a făcut-o puțin să râdă, ca apoi să plângă în continuare.

– Nu plânge, Ivy. Te rog, nu plânge.

Îmi place prea tare când îmi spui numele. A spus asta încet.

Spera că spusese încet.

Sau o spusese cu voce tare? Nu știa.

Nu știa.

Și-a pus degetele pe ochi, făcând tot posibilul să oprească lacrimile.

– Mi-ai trimis pantofii, a spus ea.

– Știu că i-am trimis.

– Cum ai aflat unde lucrez?

– Ți-am spus.

Ea s-a încruntat, din nou confuză.

– Ce vrei să spui prin mi-ai spus?
– Ce vrei să spui, ce vreau să spun? Ți-am spus.
– N-am idee despre ce vorbești, a spus ea, apoi, apucându-se de balustradă, a mai înghițit un suspin. Nu ar fi trebuit să ies în seara asta, a spus ea. Am o febră groaznică. Pune mâna pe capul meu. A spus-o fără să se gândească.
Și înainte de a-și putea retrage cuvintele, Kit s-a uitat la ea strâmb și a făcut exact asta.
Când degetele lui i-au atins pielea, s-a uitat în ochii lui și și-a amintit de felul în care se simțise când el îi spusese că se bucura să o întâlnească din nou pe stradă, cu săptămâni în urmă. Doar că în seara asta nu putea nici măcar să și-l imagineze pe Felix (șampania din nou?). Atingerea lui era minunat de răcoroasă pe fruntea ei. Voia să nu-și ia mâna niciodată. S-a uitat în sus la el, temându-se de ce simțea, iar zâmbetul lui a fost înlocuit de îngrijorare. A spus:
– Arzi. Ar trebui să fii acasă.
– Știu, a spus ea. N-ar fi trebuit…
– Știu, a spus el. Nu ar fi trebuit să ieși. A ezitat, uitându-se spre sursa zgomotului de muzică și râsete de deasupra, apoi din nou la ea. A tras aer în piept și, ca și cum s-ar fi hotărât, a spus:
– Haide. Te duc înapoi.
Ea era pe punctul de a accepta. În ciuda sentimentului de vinovăție și a avertizării Vanessei, chiar voia să accepte.
Dar atunci a apărut Sam în capul scărilor.
– Ivy, a spus cu răsuflarea tăiată. Alma mi-a spus că te-ai dus la baie.
– Am crezut că am văzut-o ducându-se în direcția aia, a spus Alma inocentă când s-a oprit lângă el. I-a zâmbit repede lui Ivy. Ești bine, drăguță? a întrebat, și înainte ca Ivy să poată răspunde a spus: Bine, apoi l-a tras pe Sam de braț. Hai s-o lăsăm singură.
Sam a ignorat-o. A plecat în fugă pe scări în jos, chiar când Alma s-a întins ca să-l oprească.
– Soldat Waters, cred, a spus Kit, stând în continuare foarte aproape de Ivy.
Sam l-a salutat scurt, apoi a smuls mâna lui Ivy.
– Pot să am grijă de ea, domnule, a spus. Este fata mea.
– Serios? Kit s-a uitat ciudat la amândoi.
Ivy s-a uitat la mâna ei în mâna lui Sam, prinsă total pe picior greșit.
– Atunci vă las, a spus Kit. Sper să te simți mai bine, Ivy.

Ivy, venindu-și în sfârșit în fire, și-a smuls mâna din mâna lui Sam. Dar Kit nu a văzut. Deja se întorsese și urca scările.

Alma era sus, în capul scării. Părea tentată să-l blocheze. Dar apoi a spus:

– Haide, prietene, a oftat nefericită și s-a dat într-o parte ca să-l lase să treacă.

Iar Ivy, prea mândră ca să meargă după el și amintindu-și acum de toate motivele pentru care n-ar fi trebuit s-o facă, l-a împins pe Sam de lângă ea și a fugit până la parter, dorindu-și numai să fie acasă.

*

Alex se întorcea dintr-una din plimbările lui când ea venea acasă în noaptea aceea. Deseori ieșea la plimbare așa de târziu. Prefera pustietatea străzilor în timpul nopții pentru plimbările lui. Prefera să fie singur și gata. Nu era posibil întotdeauna; deseori trebuia să se ducă în vizită la birou, să rezolve afaceri și negocieri la care oamenii lui aveau nevoie de ajutor (comerțul înflorise odată cu războiul, dar asta nu-i aducea nici o bucurie lui Alex; chiar dacă banii pot aduce fericirea – măcar de-ar fi așa –, nu avea nici o dorință de a profita de nefericirea altora). Bineînțeles că Laurie locuia acum cu el; totuși era bucuros pentru asta, așa retras cum devenise. Sosirea lui pe insulă fusese o surpriză plăcută. Cel puțin până să înceapă să se amestece în treburile lui.

Totuși, când Alex ieșea pentru plimbările lui nocturne, în golfulețul ascuns unde la un moment dat fusese un bărbat fericit, avea nevoie de solitudine.

Așa că nu a fost complet fericit când, în timp ce se apropia de aleea din fața vilei lui, a văzut-o pe Ivy venind spre el. A recunoscut-o imediat, chiar în întuneric și de la distanță. Deja o zărise așa de des de la el din casă; îi recunoștea cu ușurință statura firavă, părul negru și pielea albă. Le-ar fi recunoscut oriunde. În seara asta avea pantofii cu toc într-o mână și celălalt braț agățat de brațul americancei pline de viață – fata blondă pe care de nouă ori din zece o auzeai înainte să o vezi. (*La fel e pentru noi toți*, spusese Laurie, nu lipsit de blândețe.)

Alex a intrat pe alee înainte ca fetele să ajungă la el. Nu voia să le vorbească, mai ales lui Ivy. Încercase din răsputeri să-i ignore prezența pe stradă. Fusese furios pe Laurie – mai furios decât fusese de mult timp – pentru contribuția lui la aranjarea cazării ei acolo. Când Laurie se întorsese acasă în după-amiaza zilei în care ea ajunsese pe insulă și recunoscuse nu numai că fata era reală, dar ajunsese să locuiască patru case mai jos, Alex se

enervase cum nu se mai enervase din tinerețe. Nu era vorba numai despre felul în care Laurie îi ascunsese asta așa de multe luni – hotărât, după cum singur recunoscuse, să-l pună pe Alex în fața faptului împlinit –, ci despre întoarcerea lui Mae, Mae, așa de brusc înapoi în viața lui, când singurul lucru pe care și-l dorise fusese s-o uite. Era gândul că o parte din ea, vie, era aici, pe insulă, pe aceeași stradă pe care provocase o asemenea suferință într-o viață trecută.

Refuzase implorările lui Laurie de a vorbi cu Ivy, chiar mai vehement când Laurie îi confirmase că tatăl ei era cel care bănuiau ei că era. Se aștepta s-o urască în momentul în care în sfârșit s-ar fi confruntat cu prezența ei. Presimțea că urma să fie copleșit de aceeași furie pe care o simțise când aflase prima oară despre existența ei, despre sosirea ei. În schimb, când s-a apropiat și a văzut-o, a văzut-o cu adevărat, pentru prima oară a simțit…

Nu a știut ce a simțit.

Era felul lent în care mergea și felul în care avea capul aplecat spre prietena ei în timp ce vorbeau. Era pielea ei lăptoasă, trăsăturile oblice și umbra genelor pe obraji. Laurie îl avertizase. Este bucățică ruptă din ele. Dar Alex nu ascultase. Nu se așteptase la asta. Nu-și imaginase că asemănarea ar fi putut fi așa izbitoare.

Dar nu la bunica ei se gândea. Se gândea la Harriet. Numai la Harriet.

Și, brusc, cu Ivy în fața lui, a fost copleșit de amintiri: prima oară când o văzuse pe mătușa ei, în ziua în care ajunsese în Singapore. Felul în care se ferise de umbrelă și stătuse în ploaie, uitându-se la el, hotărârea lui de a o vedea la întoarcerea pe insulă, nerăbdarea cu care așteptase acel bal la care Laurie îi spusese că avea să fie și ea.

– Îți place de ea, spusese Laurie, surprins și puțin amuzat. Alex întotdeauna pretinsese că nu era deloc interesat să curteze sau să se însoare, era prea ocupat.

– Este în regulă? întrebase Alex, conștient de cât timp petrecuse Laurie cu Harriet și de afecțiunea cu care vorbea despre ea.

– Din punctul meu de vedere? Laurie îi aruncase o privire tristă. Alex putea și acum să-și imagineze versiunea lui de douăzeci și șapte de ani. Te rog, știi că da. Îmi este prietenă, numai prietenă.

Alex tot nu fusese sigur. Din cauza felului în care Laurie își ferise privirea în timp ce vorbea. Dar nu-l presase. Nu voise să facă asta.

Îl întrebase, mult mai recent – odată ce furia pentru faptul că o adusese pe

Ivy pe strada lor se potolise – dacă el o iubise vreodată pe Harriet. Stăteau cu brandy-ul de seară pe terasă. Laurie se gândise la asta, meditativ.

– Le-am iubit pe amândouă, cred, a recunoscut după mult timp. Bătrân, însurat cu Nicole, pe care o venera, fusese capabil s-o spună fără să se simtă jenat, exact la fel cum, cincizeci de ani mai târziu, Alex o auzise fără să-l învinovățească. Laurie a luat o dușcă din băutură.

– Totuși, niciodată nu mi-am imaginat că ar fi putut să iasă ceva din asta. Cu nici una dintre ele. Am știut că nu. A mai luat o gură de coniac. Când am întâlnit-o pe Nicole a fost altfel. Am simțit că era… nu știu, începutul. Știi?

Alex a dat din cap. Știa.

– Dar cu Harriet, a continuat Laurie, nu era așa. A zâmbit cu tristețe spre Alex. Nu ca la tine. Nu am ținut niciodată la ea cum ai ținut tu.

– Încă țin, a spus Alex.

– Încă ții, a spus Laurie, acum încet.

Ivy a trecut pe lângă el, atentă la ce spunea prietena ei. A spus:

– Da, da, știu, iar el a tresărit, pentru că până și vocea îi semăna. Ea a mers mai departe, deja trecuse pe lângă el în drum spre casă, iar el și-a dorit ca ea să se întoarcă, s-o mai audă o dată.

Aproape a strigat la ea să se oprească.

Dar nu a făcut-o. S-a abținut și a reușit să se întoarcă.

Picioarele lui, care nu mai erau așa de puternice cum fuseseră odată, îi tremurau în timp ce se întorcea acasă.

A intrat în holul întunecat, s-a sprijinit de ușă și a expirat. În timp ce a închis ochii, a mai văzut-o pe Ivy o dată.

Semăna așa de tare. Dureros de tare.

Ecoul unei fantome: o femeie la care nu putea să renunțe și care îl bântuise timp de patruzeci și trei de ani.

Capitolul 9

Singapore, 1897

Harriet nu l-a observat pe Alex imediat când a ajuns la Yates în seara aceea. Erau așa mulți oameni adunați în sala mare de bal a vilei, încât era dificil să vezi mai mult decât mulțimea însăși. I-a recunoscut pe mulți dintre oaspeții de la biserică, toți îmbrăcați în ținute de seară: smochinguri pentru bărbați, rochii largi pentru femei. Ușile terasei erau deschise, lăsând să intre mirosul nopții tropicale – pomi fructiferi, pământ fierbinte, permanent prezentul iz de umed. Dar măcar acum, sunetele scoase de greieri și maimuțe erau estompate, înlocuite de clinchetul paharelor, de zumzetul conversațiilor și de muzica cvartetului de coarde care cânta în colțul îndepărtat. Fumul de țigări și trabucuri crea o pâclă în încăperea înfierbântată, amestecându-se cu vaporii dulci, cerați, răspândiți de lumânările candelabrelor. Toată lumea era roșie la față și transpirată; bărbații își treceau degetele pe sub gulere, femeile își făceau vânt cu evantaiele. Dar zâmbeau toți în continuare, obișnuiți, a presupus Harriet, cu disconfortul umidității.

L-a urmat pe David la petrecere singură. Mae se dusese la toaletă imediat ce ajunseseră, mormăind ceva despre faptul că avea nevoie de un moment. Arătase așa de demoralizată pe tăcutul drum spre petrecere, chiar mai demoralizată când se dusese împreună cu slujitoarea la toaletă, încât Harriet fusese tentată să se ducă după ea. Dacă ar fi crezut că ar fi folosit la ceva, ar fi făcut-o. Dar amintindu-și felul în care își smulsese mâna când erau în trăsură și bănuind că de ea voia să stea departe mai degrabă decât de David, nu s-a dus. David a încercat cu o mișcare stângace să o apuce de braț, ea a făcut un pas lateral, apoi s-a ținut la o distanță de câțiva pași în spatele lui pe măsură ce au înaintat în sala de bal, dorindu-și să nu-i stea alături în timp ce acesta îi saluta pe rotofeiul colonel Yates și pe soția lui, care erau împreună, pregătiți să-și primească oaspeții.

Odată ce i s-a strâns și ei mâna de către gazde (și a încercat să nu bage în seamă privirile evaluatoare pe care acestea i le aruncau; colonelul în mod particular, care numai că nu se chiora la ea cu ochii injectați și, în timp ce îi ura bun venit cu o voce tărăgănată, aproape că l-a putut auzi gândind că ea, precum mama ei, era în situația pe care o merita), a făcut câțiva pași în salon, apoi s-a oprit puțin mai departe de David și a studiat masa de oameni adunați acolo. I-a văzut pe Sally și pe Roger, amândoi uitându-se curioși la o masă de aperitive ofilite de pe peretele opus, și și-a ferit repede privirea, înainte ca Sally să observe că se uita. Nu avea încredere că s-ar fi purtat civilizat cu ea și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să trebuiască să vorbească cu ea în fața atâtor oameni. A continuat să studieze fețele din încăpere, uitându-se după Laurie. L-a văzut în sfârșit, stând lângă ușile de la terasă, moment în care l-a observat pe Alex, așezat lângă el.

Fața lui i-a atras atenția. Era genul de față care atrăgea atenția. Maxilarul lui, situat deasupra gulerului apretat și a cravatei albe, era bine conturat: pomeții erau puternici, oblici, iar ochii, care se luminaseră din cauza unui lucru pe care-l spusese Laurie, erau foarte calzi. Voia să-i întoarcă spre ea. A simțit cum aștepta să se întâmple asta. I-a urmărit mișcările în timp ce el a scos o țigară din buzunar, și-a aplecat capul, apoi, aprinzând un chibrit, și-a făcut palmele căuș în jurul capătului țigării și a aprins-o. Obrajii i s-au supt în timp ce trăgea fumul în piept. Era mai scund decât Laurie, dar cu un aer mai puternic, o constituție mai bună.

Știa cine era.

Chiar dacă Laurie nu i-ar fi spus – așa cum o făcuse într-una dintre vizitele lui scurte din săptămâna anterioară – că prietenul lui, Alexander Blake, care se întorsese din călătoria de afaceri, intenționa să vină la balul lui Yates, era sigură că l-ar fi recunoscut ca fiind celălalt bărbat care fusese în port în ziua furtunoasă în care Mae și cu ea sosiseră. Era postura lui sigură, lățimea umerilor; numai acum și-a dat seama în ce măsură i se fixase în minte imaginea lui. Era aproape ca și cum ar fi fost din nou în ploaie, uitându-se la el pentru prima oară în timp ce Mae înainta mai departe ținând umbrela, dar în același timp și la marginea sălii de bal a lui Yates. Nu părea să se poată abține din a se uita la el. Ca și cum i-ar fi simțit atenția, a ridicat ochii și i-a întâlnit privirea. A trecut puțin timp înainte să zâmbească și, în acel moment, spațiul aglomerat și plin de gălăgie dintre ei a părut să se dilate, apoi să se contracte. Buzele i s-au mișcat și Harriet le-a permis buzelor ei să facă același

lucru. Trecuse așa de mult timp de când simțise o asemenea căldură invadându-i obrajii, încât a fost surprinsă.

David la fel.

– Zâmbești. Avea o voce uimită, dar într-un mod plăcut. Pari bucuroasă pentru ceva. Ești fericită?

– Nu știu.

Era?

Nu putea gândi. Alex se uita la ea în continuare. I-a spus ceva lui Laurie. Laurie s-a întors și, observând-o pe Harriet, i-a făcut semn cu mâna. Ea și-a dat seama că Alex probabil îi atrăsese atenția asupra ei și, fără să-și dea seama, a zâmbit din nou, apoi a roșit, surprinsă de propriul impuls.

Laurie s-a mișcat spre ea, Alex la fel. Dar înainte ca inima aproape să-i sară din piept, o doamnă în costum rigid de marină împreună cu o tânără s-au apropiat de cei doi bărbați. Fata era blondă și destul de înaltă, mult mai înaltă decât Harriet și fără îndoială drăguță. Pe Harriet asta a enervat-o. I-a urmărit în timp ce doamna vorbea cu Alex și cu Laurie cu un zâmbet larg pe față. Harriet voia să se ducă și ea acolo; ar fi făcut asta dacă ar fi fost numai Laurie, dar nu-și putea aduna curajul de a se duce la Alex neinvitată. Doamna stătea în spate, cu ochii fixați asupra lui Alex, și făcea gesturi spre fata blondă de lângă ea. Tenul fetei, Harriet nu s-a putut abține din a observa, era roz, de plăcere sau de stânjeneală.

Cvartetul de coarde a început să cânte într-un tempo diferit; mulțimea s-a mișcat spre marginea încăperii, aproape la unison, iar cuplurile au umplut ringul de dans. Harriet a urmărit privirea lui Alex întorcându-se asupra ei. Fruntea i-a săltat, dar apoi s-a întors spre doamnă, a dat din cap și i-a oferit brațul tinerei blonde.

Harriet, dându-și seama că erau pe punctul de a dansa, și-a simțit pulsul luând-o în mod neplăcut la goană. A vrut să-l oprească, să-i oprească pe ei, dar nu a știut cum. *Nu te uita*, și-a spus. *Pur și simplu nu te mai uita*.

Dar era imposibil.

Nu putea să se uite în altă parte.

Și nici Mae, de lângă ușa sălii de bal, nu se putea uita în altă parte.

Dăduse târcoale pe lângă intrare, ca de obicei neobservată și încercând să-și adune curajul de a participa la această petrecere la care nimeni nu o dorea,

atunci când l-a observat. Ochilor ei, umflați din cauza lacrimilor umilinței pe care le vărsase în sala de baie, le-a luat o clipă să-l localizeze. Doar o clipă.

Apoi și-a dat seama cine era.

Alex Blake.

Știuse că avea să fie și el la bal; îl auzise pe Laurie menționând asta, dar nu-i acordase prea multă atenție – nu cu toate celelalte lucruri îngrozitoare care se întâmplau. Părea de neînțeles, acum, că-l vedea în fața ei, că nu se gândise mai mult la venirea lui.

Cum putuse să nu se gândească?

A făcut un pas în față fără să știe ce făcea și a tras superficial aer în piept. Alex era chiar mai frumos decât își amintea. Înainte fusese doar o umbră, când îl văzuse în port în timpul furtunii – un colaj de nuanțe de gri sub bolta umbrelei –, dar acum… acum era viu și colorat. Real.

Și-a mușcat buza în timp ce el a condus-o pe fata blondă de lângă el pe ringul de dans și s-a gândit: „O, să fii fata aia“. În același moment, cu coada ochiului l-a observat pe David uitându-se spre ea, apoi nepăsător în altă parte, dându-i de înțeles ce neînsemnată era. Dar de data asta lipsa lui de interes nu a durut-o – sau cel puțin nu așa intens. În schimb, în timp ce l-a observat pe Alex uitându-se în direcția în care era David, a simțit o undă de entuziasm la gândul că ar fi putut să continue să se uite de jur împrejur și s-o vadă și pe ea. S-a întrebat dacă avea s-o observe și el așa cum îl observase ea.

Oare ar fi invitat-o la dans?

S-ar fi putut întâmpla așa ceva?

Sau era din nou naivă chiar și numai să spere la asta?

În timp ce teama îi răsuna în minte, s-a văzut acceptându-i invitația, apoi apucându-l de braț. Și-a strâns pumnii imaginându-și sentimentul de fericire.

Știa că ar fi trebuit să li se alăture lui Harriet și David. Și-a spus că urma să facă asta într-o clipă; voia numai să-l urmărească încă puțin pe Alex de una singură.

Și poate, încă un minut mai târziu, el chiar ar fi observat-o. Poate ar fi văzut-o și ar fi vrut să i se alăture.

Poate nu ar fi vrut ca ea să mai stea singură.

– Vrei să dansezi? a întrebat-o David pe Harriet pe un ton inconfortabil, care sugera că o făcuse de dragul ei, nu pentru el.

Ea abia dacă l-a auzit. Singurul lucru de care era conștientă era imaginea mâinii lui Alex pe talia blondei și felul în care se tot uita la ea și-i surprindea privirea. I-a urmărit degetele, imaginându-și atingerea lui, și i s-a făcut chiar mai cald decât îi fusese până atunci.

– Vrei să dansezi? a repetat David. Harriet, mă asculți?

Ea nu a răspuns.

Numai când David a insistat a treia oară și-a găsit în sfârșit vocea pentru a-i răspunde.

– Nu vreau să dansez, a spus. *Nu cu tine.*

– Ce păcat, a surprins-o Laurie, apărând pe neașteptate lângă ea. Iaca și la mine, cum speram și eu să dansez. Nu mă lăsa fără partener. A zâmbit, rugător. Nu în penultima mea seară pe uscat.

În orice alte circumstanțe ar fi spus că nici nu s-ar fi gândit la asta și i-ar fi luat mâna. Sau cel puțin ar fi râs. Dar ea a spus:

– Îmi pare rău. Chiar îmi pare.

Laurie și-a plecat capul prefăcându-se disperat. Apoi, uitându-se în jur, a întrebat:

– Unde e Mae?

– Este acolo, a spus David, dând scurt din cap spre intrare.

Harriet s-a întors. A văzut-o, uitându-se și ea la ringul de dans, aparent pierdută în gânduri. Avea ochii foarte strălucitori, sticloși. Plânsese?

– Pare singură.

– Este îmbufnată, a spus David.

– Nu e îmbufnată, a spus Harriet.

– Atunci cum ai numi asta? a întrebat David.

Înainte ca Harriet să poată răspunde, Mae i-a observat uitându-se la ea; cu fața scufundată într-o expresie contemplativă și părând să tragă adânc aer în piept, și-a croit drum spre ei.

Harriet, distrasă cum era, nu a știut ce să spună când Mae li s-a alăturat. Laurie s-a descurcat mai bine, spunându-i pe un ton dulce lui Mae că o așteptase; avea nevoie de o parteneră de dans.

Ochii lui Mae s-au căscat. Părea așa de surprinsă. Dar atunci David a spus că era derutat – dacă Laurie o așteptase pe Mae, de ce o invitase la dans mai întâi pe Harriet? –, iar expresia lui Mae s-a închis din nou.

Dacă David i-a observat reacția, a părut complet neimpresionat de ea. Harriet ar fi vrut să-l pocnească pentru lipsa de sensibilitate. Nici Laurie nu

părea prea bucuros.

– Te rog, Mae, a spus, perseverent, nu vrei să dansezi?

– Nu acum, a spus ea și și-a îndreptat din nou atenția spre ringul de dans. Poate mai târziu. Era foarte clar că nu avea nici o intenție de a dansa cu Laurie. Nici măcar nu s-a uitat la el când a vorbit. Dacă s-ar fi uitat, s-a gândit Harriet, ar fi văzut cât de mult se străduia să fie prietenul ei.

Harriet a suspinat tăcut.

Laurie a surprins-o. *Am încercat*, părea să spună.

Cuplurile continuau să danseze în fața lor.

David dădea din picior, pe lângă ritm. Era mai degrabă o mișcare ce denota disconfort decât un ritm și Harriet s-a gândit că o făcea numai fiindcă se gândea că asta era ceea ce trebuia să faci în asemenea situații. Presupunea că disprețuia fiece moment petrecut la petrecere; faptul că venise era un semn al ambiției care îl caracteriza.

Alex și fata blondă au trecut pe lângă ei, scoțând-o din gândurile sale. Era numai vag conștientă că Mae îi observa și ea.

Laurie s-a aplecat spre ea.

– Le vezi pe toate soțiile holbându-se? a întrebat el dând din cap spre spectatorii aliniați la marginea ringului de dans.

Harriet s-a uitat. Câteva femei de vârsta a doua, îmbrăcate în mătăsuri fine, îi studiau într-adevăr pe Alex și pe fată. Toate aveau sprâncenele ridicate și expresii iritate. Asta nu a făcut-o să se simtă mai bine.

– De ce-ți pasă așa de mult? a întrebat ea.

– A, a spus Laurie. Alex nu e un locotenent amărât ca mine. Îl vor de soț pentru fiicele și nepoatele lor. A zâmbit. L-aș urî dacă nu l-aș iubi așa de mult.

Știind că încerca s-o înveselească, Harriet s-a forțat să-i răspundă la zâmbet. Dar buzele i s-au răsucit în această încercare.

Laurie a făcut o grimasă.

– Ce e? a întrebat. Ești așa tăcută.

– Sunt bine, a spus ea, din moment ce părea imposibil să recunoască altceva.

– Despre ce vorbești? a întrebat David.

Harriet i-a spus că nu era nimic important.

Nu a părut s-o creadă.

Ei chiar nu-i păsa.

Dansul s-a terminat. Blonda s-a uitat în sus la Alex, și-a pus mâna pe piept și apoi a spus ceva. Harriet s-a întrebat dacă spera s-o invite din nou la dans și, brusc, nu a mai suportat să stea acolo, presată între atenția lui David, grija lui Laurie și tăcerea distrasă a lui Mae, încercând să nu urmărească fiecare mișcare a lui Alex, pretinzând că nu conta pentru ea. Și de ce ar fi contat? Nu știa, dar știa că nu ar fi putut înțelege dacă ar fi rămas în încăperea sufocantă. Așa că a mormăit o scuză despre faptul că avea nevoie să ia o gură de aer, și-a cerut scurt scuze din priviri de la Laurie, apoi a traversat podeaua spre ușile de la terasă și a ieșit în noaptea înmiresmată. Nu a zăbovit pe terasa luminată cu torțe, unde mai mulți bărbați stăteau de vorbă și fumau, ci a continuat să meargă, a coborât treptele de lemn și a pășit pe gazonul întunecat.

Nu avea idee unde se ducea, dar, simțind nevoia să plece de la petrecere, a continuat să meargă în grădină, cu rochia târându-se prin iarba călduță. A dat colțul, apoi încă unul și s-a oprit numai când a găsit o bancă din piatră pe care să se așeze. Mobilierul de grădină forma un unghi cu clădirea, era ascuns față de terasă, dar ferestrele luminate de lumânări ale sălii de bal se vedeau foarte bine. S-a așezat, jupoanele formând o pernă confortabilă sub ea, și a expirat, dându-și seama cât de repede trebuie să fi mers și cum gâfâia.

Muzica cvartetului de coarde plutea prin aerul greu, fierbinte. Și l-a imaginat pe Alex și s-a întrebat: dansează din nou cu fata aia? Și-a lăsat privirea în poală, încercând să înțeleagă ce simțea. Cu jumătate de oră mai devreme, nici nu se gândea la existența lui Alex; acum nu se putea gândi la nimic altceva. Și-a pus degetele pe tâmplele transpirate, apăsând zgomotul din capul ei.

Nu știa câte minute trecuseră. Poate unul, poate mai multe.

Dar după mai mult timp, când o voce joasă din spatele ei a spus *Bună*, a fost surprinsă de faptul că nu a fost deloc surprinsă. S-a apucat de marginea pietrei de sub ea. Era el, știa asta. Și-a dat seama că, la un nivel inconștient, îl așteptase.

Încet, și-a ridicat privirea și s-a uitat în ochii lui. Erau cenușii, strălucind în lumina lunii. Avea fața serioasă, dar un zâmbet pândea pe undeva.

– Te ascunzi? a întrebat.

– Ai ghicit, a răspuns ea.

– Este o ascunzătoare bună. Mi-a luat destul de mult timp să te găsesc. Pot?

Ea s-a mutat, făcându-i loc pe bancă alături de ea. Inima i-a bătut în corsetul prea strâmt.

Alex s-a așezat și s-a apucat de piatra de sub el, arătând exact ca ea, imitându-i postura. Mâna lui era la numai câțiva centimetri de mâna ei.

– Eu sunt Alex, a spus.

– Știu, a răspuns ea.

– Și tu ești Harriet.

– Sunt. S-a uitat la el într-o parte. Se uita direct la ea. Mă căutai? a întrebat ea.

– Da. Speram să dansez cu tine.

– Dansai cu fata aia. Era imposibil să n-o spună.

– Așa e, a spus el. Dar cred că știi că voiam să dansez cu tine.

Harriet a roșit din cauza sincerității lui, dar nu a negat. Ar fi părut o copilărie s-o facă.

– Te-am văzut în port, știi. A vorbit fără să știe că urma s-o facă. În ziua în care am sosit împreună cu Mae. Te-am văzut uitându-te la noi.

– Știu că m-ai văzut, a spus el. Îmi aduc aminte felul în care te-ai uitat la noi toți.

– Da?

– Da, îmi amintesc. Erai fleașcă. Am vrut să-ți ofer umbrela mea.

– De ce nu ai făcut-o?

– Sally. Ea m-a oprit. Am lăsat-o. Am fost supărat pe mine însumi de atunci.

– Ai fost?

– Da. Asta m-a distras foarte tare.

– O, a spus ea. Îmi pare rău. Nu-i părea. Deloc. Oricât de incredibil ar fi părut că se gândise măcar o dată la ea în timpul care trecuse de atunci, i-a plăcut ideea că o făcuse. I-a plăcut foarte mult.

– A fost așa de ciudat să te văd din nou acum, a dat el din cap către casă, stând acolo și uitându-te la Laurie și la mine. Arătai exact așa cum îmi aminteam. Nu am știut dacă așa avea să fie.

– Nu? Din nou a roșit. Apoi, repede, a spus: Şi tu arăți la fel.

Ochii i s-au aprins. A urmat un scurt moment de tăcere. Ea s-a uitat spre grădina umbrită, apoi a aruncat o privire într-o parte către el, incapabilă să reziste. Observa continuu lucruri diferite la fața lui: liniile micuțe de la colțul ochilor; onduleul părului lui negru: mușchiul din obraz care se încorda când studia grădina cu un aer evident gânditor.

– De unde ai știut că eram eu mai devreme? a întrebat ea.

– Ce vrei să spui?
– Ar fi putut fi Mae când am intrat în sală. Sau Mae aș fi putut fi eu în port. Arătăm exact la fel.
El s-a gândit pentru o clipă, apoi și-a scuturat umerii lați. Materialul sacoului de seară s-a mișcat.
– Am știut că ești tu, a spus el.
– O, a spus ea. Apoi a zâmbit și el la fel, iar în timp ce a zâmbit, ridurile din jurul ochilor s-au adâncit într-un fel care a făcut-o să vrea să se apropie de el. S-a uitat în jos la mâna lui lângă a ei pe scaun, puternică, ieșind din manșetele albe. Degetele ei au tresărit, dorind să apuce degetele lui. S-a ținut cu putere de piatra caldă.
– Ți-a fost greu, a spus. Laurie mi-a spus. Îmi pare rău.
Deci vorbiseră despre ea. Nici acesta nu era un gând neplăcut.
– Mulțumesc, a spus ea.
El a dat din cap. Îi putea simți privirea; simțea că se pregătea să spună ceva dificil. A așteptat, emoționată, întrebându-se ce ar fi putut fi.
Când el tot nu a spus nimic, s-a uitat la el și a întrebat:
– Ce e?
El s-a încruntat.
– Nu te mărita cu Keeley, a spus. Nu trebuie.
Era ultimul lucru pe care se aștepta să-l spună.
– Nu mă voi mărita.
– Sora lui Laurie crede că s-ar putea s-o faci.
– Sally? Harriet s-a încruntat, acum iritată. Nu mă voi mărita cu David, a spus din nou, de data asta pe un ton mai ferm. Nu aș putea.
– Bine, a spus Alex. Asta e bine.
– Nu-ți place de el?
– Deloc.
Și, dintr-un motiv oarecare, au râs amândoi. Asta a rupt tensiunea care se acumulase între ei.
L-a întrebat de ce îl displăcea. A spus că niciodată nu s-au înțeles; întotdeauna i se păruse prea intransigent, imposibil de colaborat de fiecare dată când a avut de-a face cu el în chestiuni de afaceri. I-a spus despre greva muncitorilor din port legată de salarii din anul anterior, despre felul în care David autorizase sentința maximă pentru lideri, insistând că legea e lege, indiferent că toți bărbații aveau familii care depindeau de ei.

– A susținut că-i părea rău pentru copii, dar a fost complet de neclintit.

Asta nu a surprins-o pe Harriet deloc.

A întrebat dacă era cineva pe insulă care se înțelegea cu el.

El a răspuns că nu prea, numai guvernatorul Soames, și era destul de sigur că asta era în mare parte pentru că erau veri, deși, fără îndoială, David chiar muncea foarte mult.

– Îi permite lui Soames să facă ce știe cel mai bine.

– Adică? a întrebat Harriet.

Alex a râs.

– În principal, să bea.

Alex a întrebat-o cum fusese pentru ea acasă la David. Ea a descris monotonia zilelor, felul în care aceleași feluri de mâncare erau servite din nou și din nou.

– Dacă nu mai văd nici un pesmet în viața mea, tot o să fie prea devreme.

– Pesmet? Nu sunt sigur că am mâncat vreodată.

– Atunci nici nu mânca, a spus ea, sunt groaznici. Am început să am fantezii cu mesele noastre de mic dejun din Simla.

– Erau bune?

– Erau niște minunății. Doar că nu-mi dădeam seama atunci. A tras adânc aer în piept, amintindu-și. Uneori bucătarii încălzeau lapte condensat ca să ni-l turnăm peste cereale. Era delicios. Aveam toate acele fructe proaspete. Mango, banane…

– Le avem și aici, știi…

– Nu știu, a spus ea râzând numai ca urmare a felului în care Alex îi zâmbea. Aș vrea să știu.

– Biata Harriet.

– Da. Biata de mine. S-a uitat la stele melancolică, imaginându-și sala de mese zgomotoasă din Simla; felul în care ea și ceilalți oameni se întindeau peste masă după vesela aranjată acolo, vorbind cu gura plină și determinându-i pe profesori să le facă observație.

– Ți-e dor, a spus Alex. Nu era o întrebare.

Harriet a răspuns oricum.

– Da, îmi e. Dar în timp ce și-a coborât ochii de la stele spre grădina întunecată și s-a gândit la insula de dincolo de ea, a părut să nu mai regrete așa de tare că venise.

– Cum e în Simla? a întrebat el. Nu am fost niciodată acolo.

– Nu?

El a dat din cap. Nu. Doar în orașe.

– Ai pierdut.

– Spune-mi ce.

A căutat în mintea ei, gândindu-se cum să invoce lumea pe care o cunoscuse. A început să vorbească, la început cu ezitare, descriind drumul nesfârșit la deal, teroarea pantei abrupte, apoi orașul însuși: haosul piețelor, vacile care rătăceau pe străzile întortocheate. El i-a pus mai multe întrebări, ea a început să vorbească liber, iar cuvintele i-au venit mai ușor pe măsură ce și-a amintit de localnicii zâmbitori, de micuța ei școală și de grădina frumoasă pe care o avea, de poteca șerpuită pe care o foloseau ca să meargă la brutarul local, de mirosul de pâine pe focul deschis și felul în care se combina cu izul de pini și cu aerul de munte. A continuat să povestească, fără ca Alex să mai întrebe, despre frumusețea ninsorilor, apoi dându-și seama ce mult vorbea și întrebându-l dacă era prea mult. „Nu“, a scuturat el din cap, zâmbindu-i. „Nu.“ Ea l-a privit cu îndoială, dar și-a dat seama că el părea să nu mintă. „Continuă“, a spus el, „Te rog.“ Așa că ea a continuat fiindcă voia, și dacă ar fi fost numai pentru felul în care Alex se uita la ea, convingând-o să spună mai multe. I-a povestit cum obișnuiau să fie izolați de restul țării până primăvara și ce senzație de invazie avea când mulțimile veneau din Delhi pentru perioada verii. „Era altfel când erau acolo.“

– În ce fel?

S-a gândit pentru o clipă, retrăind asaltul europenilor în hainele lor de calitate și toate dansurile organizate. Bârfa.

– Presupun că am devenit mai conștientă de cine eram.

El s-a încruntat, aparent derutat.

De nicăieri, Harriet a întrevăzut o posibilitate îngrozitoare. Presupusese în tot acest timp că el știa totul despre ea. Dar dacă se înșelase? Laurie, care nu bârfea, era posibil să nu-i fi spus despre părinții ei – ar fi putut foarte bine să se simtă prost dacă ar fi făcut-o. Cu cât mai mult s-a gândit la asta, cu atât i s-a părut mai posibil ca Alex să nu știe. O căutase, la urma urmei. Ar fi făcut el asta dacă ar fi știut? A simțit că este apăsată de o greutate. Dacă ar fi reacționat în felul în care reacționau toți bărbații din Simla când aflau adevărul? I-au venit cuvintele lui David în minte. *Sunt singurul care te va avea vreodată, Harriet. Și eu te vreau. Nimeni altcineva nu te va vrea.*

A știut că trebuia să-i spună, ca să termine cu asta. Oricum ar fi aflat până la

urmă.

– Eu…, a început, apoi s-a oprit. Pulsul puternic o făcea să-i fie greu să vorbească. A tras aer în piept și s-a uitat în față la tufișurile din umbră, adunându-se. Părinții mei…

– Harriet, a vorbit el, blând. Nu trebuie s-o spui.

S-a uitat la el pieziș.

– Știi?

– Știu. Îmi pare rău. Am știut chiar înainte să ajungi.

– Dar păreai derutat. Am crezut…

– Eram furios, a spus, pentru tine.

– O. Nu a știut dacă din cauza ușurării sau a felului în care se uita la ea, dar inima a început să-i bată chiar mai tare.

– Nimic din toate astea nu contează pentru mine, a spus el. Aș vrea să nu fi trebuit să conteze așa de mult nici pentru tine. Avea privirea sinceră, fermă. Tatăl tău pare a fi cel mai îngrozitor tip de om și aș vrea să-i spun asta, dar mai mult decât atât, nu contează pentru mine cine sunt părinții tăi.

– Nu contează?

S-a aplecat spre ea.

– Nu, a spus, nu contează. Nu a contat niciodată. Și în seara asta cred că ai fi putut la fel de bine să-mi spui că ai omorât pe cineva și tot aș fi vrut să rămân aici ca să stăm de vorbă.

– Asta e bine, a spus ea, pentru că am și omorât pe cineva. Nu a știut de ce glumise.

Dar el a zâmbit, ceea ce a făcut-o să zâmbească și ea. Buzele lor erau așa de apropiate, aproape se atingeau.

– Îmi pare așa de rău că a trebuit să îți părăsești căminul, a spus el. Dar sunt fericit că ești aici. Am voie să fiu fericit?

– Da, a spus ea. Cred că da.

Zâmbetul lui s-a deschis. Apoi s-a ridicat în picioare și i-a oferit mâna.

– Am vrut să te invit la dans mai devreme, a spus el. Dan-sezi acum?

S-a uitat la degetele lui, apoi a ridicat brațul și le-a apucat cu mâna. Căldura lui s-a răspândit prin mănuși, pe pielea ei.

A ajutat-o să se ridice în picioare și a tras-o spre el.

– Ar fi bine să nu fim prinși, a spus el. Soțiile îți vor târî numele prin mocirlă și, ei bine, părinții tăi…

Harriet i-a dat un pumn ușor peste umăr și i-a văzut zâmbetul. Apoi, fără să

se gândească la ce făcea, s-a dus mai aproape de el, iar el a strâns-o mai tare. Părea cel mai natural lucru din lume.

S-au mișcat lent împreună pe muzica din depărare.

– Pot să te mai văd, a spus el, te rog?

– Da, a spus ea, sigur că poți.

Nu era nici o îndoială în mintea ei.

Da, a spus ea, *sigur că poți*.

Mae, pândind la o distanță de câțiva metri, și-a dus mâna la cap. Și-a dorit să nu fi auzit nimic din toate astea. Și-a dorit să nu-l fi urmărit pe Alex în grădină de la bun început. Laurie îi spusese să n-o facă.

– Hai și dansează cu mine, nu vrei? îi spusese el cu blândețe. Sunt sigur că Alex se va întoarce pentru următorul dans. Dar ea nu ascultase. De fapt, fusese tăioasă cu Laurie, spunându-i s-o lase în pace.

– Tu găsește-o pe Harriet. Știu că asta vrei.

Dacă și-ar fi dat seama că Alex deja făcuse exact asta.

L-a urmărit în timp ce-i spunea ceva la ureche lui Harriet, apoi a tresărit în timp ce râsul ei a umplut atmosfera. Și chiar în timp ce se disprețuia pentru acea tresărire, pentru faptul că o invidia pe sora ei geamănă pentru ceva, a fost traversată de un resentiment îngrozitor. Nu îl putea controla. Nu mai putea. Nu în felul în care încercase să-l controleze toată săptămâna.

Nu acum.

După ce Harriet plecase grăbită, iar Alex venise unde erau Mae, David și Laurie, Laurie i-o prezentase pe Mae. Chiar i-o prezentase pe Mae lui. Ea avusese limba legată, amuțită de proximitatea lui, de căldura privirii și de sunetul vocii lui în timp ce-și cerea scuze explicând că trebuia să se ducă în altă parte… Dacă ea ar fi vorbit, ar fi putut să-l țină acolo, cu ea. În schimb l-a urmărit plecând, crezând că avea să se întoarcă și simțindu-se tot mai copleșită cu fiecare secundă care trecea de faptul că era exact genul de bărbat de care își imaginase la un moment dat că s-ar fi îndrăgostit, în anii dinainte să se convingă de faptul că astfel de vise nu puteau deveni niciodată realitate.

Dar greșise: visele pot să se împlinească. Doar că asta se întâmpla pentru Harriet, nu pentru ea. Niciodată pentru ea.

A urmărit îngrozită în timp ce Alex a tras-o pe Harriet mai aproape. Nu se sărutaseră, nu încă. Era sigură că urmau să se sărute.

Nici ea, nici Harriet nu se sărutaseră niciodată.

S-a întors cu spatele la ei, incapabilă să-i mai privească. În timp ce se întorcea spre sala de bal însă, nu a putut să nu și-i imagineze. I-a simțit: o prezență fericită care atârna greu în spatele ei.

Era atât de pierdută în suferința ei, încât nu l-a văzut pe David așteptând la picioarele scării terasei până când aproape ajunsese lângă el.

– Unde ai fost? a întrebat.

– La plimbare, a spus ea.

– Pe cine ai văzut?

El știa pe cine văzuse. Își dădea seama din tonul lui. Totuși, dorindu-și să sufere așa cum suferea și ea, i-a confirmat:

– Pe Harriet și pe Alex Blake, a spus. Dansau.

El a albit.

– Ești supărat, a spus ea și a descoperit că nu o făcea să se simtă mai bine.

– Cred că da, a spus el. da. S-a uitat lung la ea. Tu ești?

Ea a râs, deși nu era nimic amuzant.

– Nu ești supărată? a întrebat el.

– Nu, a spus ea, cu un alt râset care suna oribil. Nici un pic.

El s-a încruntat, încercând s-o înțeleagă. De ce îi era așa de greu? De ce era totul așa de greu? Mae s-a simțit brusc prea obosită să mai fie acolo. A vrut să treacă de el, gândindu-se la un loc în care să se ascundă, așteptând ca această noapte îngrozitoare să se termine.

– Așteaptă, a spus el.

– Ce? a întrebat ea.

– Vreau să-mi spui ce făceau, a spus el. Tot ce ai văzut, spune-mi.

Ea a făcut o pauză. Știa că ar fi trebuit să refuze. Nu avea idee ce îi cerea David, dar era sigură că nu avea cum să fie de bine.

Poate dacă nu ar fi fost așa de supărată, ar fi putut pleca de lângă el atunci. Poate dacă nu ar fi fost așa de invidioasă pe Harriet, ar fi putut să facă asta.

Dar era supărată. Era invidioasă.

Așa că nu a plecat.

În schimb a rămas și i-a spus lui David totul.

Capitolul 10

Singapore, 1941

Ivy s-a prăbușit pe pat când a ajuns acasă împreună cu Alma de la dezastrul care fusese petrecerea de pe acoperiș, prea obosită și prea înfierbântată de febră ca să poată face mai mult decât să-și arunce pantofii din picioare. A adormit complet îmbrăcată și cu părul prins, fără să-și dea seama că dormea până nu s-a trezit dintr-unul din coșmaruri (*Nein, nein, Mein Gott*) din cauza mușcăturilor unor țânțari pe brațul ei – de vreme ce nu lăsase plasa în jos – și a fierbințelii pe care o simțea pe sub dresul de nailon și rochia de mătase. Avea ochii lipiți de plâns, pulsul o luase razna din cauza adrenalinei și gâtul îi era în agonie. Pentru un scurt moment, singurul lucru de care a fost conștientă a fost visul ei îngrozitor, dar apoi s-a forțat să deschidă pleoapele, orientându-se în semiîntunericul răsăritului, moment în care amintirile nopții anterioare au dat buzna: cât de mult băuse; sărutul ud al lui Sam; expresia lui Kit când Sam îi spusese că era fata lui. (*A lui. Ca o proprietate.*) A gemut silențios, întorcându-se pe o parte, știind că ar fi trebuit să bea niște apă, să se ducă la toaletă, dar fiind prea slăbită și amețită pentru a face vreunul din aceste lucruri.

S-a trezit din nou când soarele răsărise complet. A mijit ochii în lumina strălucitoare (uitase de asemenea să închidă obloanele; doar ferestrele erau închise, făcând aerul să fie mai sufocant decât de obicei) și a văzut o față plutind deasupra patului. Era tăcuta Jane, care se întorsese din tura de noapte. Studia un termometru și nu părea prea încântată de ceea ce vedea.

– Îmi pare rău, a spus Ivy, fără să fie sigură pentru ce își cerea scuze. Cuvintele i-au zgâriat gâtul. Abia dacă putea să-și miște ceafa.

– Ți-am spus să nu ieși, a spus Jane. (Chiar îi spusese. Poate pentru asta își ceruse scuze Ivy.) „Stai acasă azi“, spusese Jane. S-a dus la geam și l-a crăpat; căldura umedă a dat buzna în cameră.

– Ai nevoie să te odihnești.

Ivy nu a răspuns. Dar nu voia să se odihnească. Cu siguranță nu voia să gândească. După ce Jane a lăsat-o singură, s-a balansat în fund – prinzându-se de saltea în timp ce camera se învârtea – și apoi s-a împleticit jos din pat. În ciuda usturimii de gât, a mahmurelii ucigătoare, s-a spălat și s-a forțat să se îmbrace în uniformă.

Celelalte fete erau toate în sala de mese când a coborât. Vanessa și Jane luau amândouă cina în loc de mic dejun, după cum le era obiceiul în nopțile în care lucrau. Era un fel de tocană de chili. Lui Ivy i-a venit să vomite din cauza mirosului. Alma, îmbrăcată și ea în uniformă, bea numai cafea. Stătea de vorbă cu Vanessa și Jane, simțindu-se, aparent, destul de vioaie.

Ivy s-a sprijinit de tocul ușii, adunându-și energia pentru a intra în cameră ca să se poată așeza.

– Te-ai trezit, a spus Jane.

Alma a ridicat cana de cafea în chip de toast.

– Uite fata, a spus ea, pe un ton prea ridicat. Poate era în continuare beată.

– Uite nimic, a spus Jane, deloc beată. De fapt, încruntându-se.

Până și tonica Vanessa avea o expresie dubioasă.

– Îți zic, Ivy. Du-te înapoi în pat, fato.

– Nu. Ivy a dat din cap și instantaneu a regretat gestul. Trebuie să merg la muncă.

Jane a spus:

– Nu fi prostuță.

Dar Ivy era hotărâtă. Oricât de groază i-ar fi fost să dea cu ochii de Sam acolo, nu putea rămâne acasă având așa de multe ore libere la dispoziție pentru a se gândi la noaptea precedentă. Nu numai buzele invazive și nepricepute ale lui Sam o bântuiau. O bântuia și amintirea mâinii lui Kit pe capul ei… Felul în care se simțise când o lăsase pe trepte.

Ce era acel lucru pe care-l simțise?

Și ce însemna?

Întrebarea o epuizase deja, dar nu părea să se poată opri din a și-o pune. Așa că da, avea nevoie să meargă la Kranji; o tură lungă în baraca ei înghesuită și sufocantă s-ar fi putut să nu fie atrăgătoare în sine (nu era de fapt sigură cum avea să facă față), dar era infinit preferabilă alternativei. Totul este relativ.

În orice caz, a rezistat cam o oră. Tomlins, care o urmărise cu ochii ca niște fante de când o lăsase Alma acolo, i-a dat liber la ora zece.

– Afară, s-a răstit din celălalt capăt al camerei. Acum. Înainte să te prăbușești pe masă și să-ți scape o informație catastrofică.
– Nu o să mă prăbușesc, a spus ea, rostind fiecare cuvânt cu efort.
– Nu, a spus el, pentru că te duci acasă. Ești o epavă, Harcourt. Tonul nu îi era răutăcios. Ivy abia dacă avea energia pentru a remarca. Du-te să te vadă un medic, a spus el, și întoarce-te când ești bine. Nu înainte. Privirea încruntată i s-a învârtit prin baraca fără ferestre.
– Nu vreau să se mai îmbolnăvească cineva.
– Bine, a spus ea, cedând, dar fără să se ridice în picioare. Nu putea. Era prea obosită.
Ar fi putut dormi unde era.
Tomlins a lătrat la Kate s-o ajute, pe urmă i-a găsit pe cineva care s-o ducă acasă. Aparent nu putea să doarmă unde era. Păcat.
– Haide, a spus Kate, care a venit brusc lângă ea, apucând-o de braț.
Următorul lucru de care a fost conștientă Ivy a fost faptul că mergeau împreună prin dimineața fierbinte.
– Să îl chemăm pe Sam să te ducă? a spus Kate cu un zâmbet pe față, tachinând-o în timp ce se îndreptau spre postul de pază. Le spune tuturor că sunteți o pereche.
– Nu suntem, a spus Ivy, concentrându-se la mers. Acum, că plecase, era disperată să ajungă înapoi în pat. Ar fi trebuit să o asculte pe Jane, știa.
– Știu asta, a spus Kate, dar cred că ar fi bine să-i spui și lui. O, nu fi așa de îngrijorată. Nu vreau să spun acum. Uite, e un autobuz de tranzit.
Ivy și-a ridicat ochii încețoșați spre drum. Era într-adevăr un autobuz. A reușit cumva să se urce. În sfârșit, după ce și-a dat jos uniforma și și-a pus pe ea pijamaua, a ajuns înapoi în pat.
– Bine, a spus Jane când s-a trezit pentru tura ei. Stai aici.
– E cel mai bun loc pentru tine, a fost de acord Vanessa. O să aduc pe cineva să se uite la tine.

Era amigdalită.
– Nimic surprinzător, a spus doctorul pe care-l găsise Vanessa și pe care îl informase despre viața profesională și socială a lui Ivy.
Era un bărbat uriaș, mult peste un metru optzeci, cu umeri lați și pătrați și un maxilar chiar mai pătrat. Făcea tavanul dormitorului să pară foarte jos.

– Trebuie să te odihnești, a spus el. O să-ți dau scutire pentru o săptămână. Ia astea. A scuturat un borcan de pastile în fața ei. Ivy a dat din cap. Nu era sigură că ar fi îndrăznit să refuze ceva oferit de el. Ar fi pariat și ultimul ban că era jucător de rugby. (*Fără îndoială,* a spus Alma apoi.) Un nou medicament minune, a spus el. Dar nu trebuie consumat cu alcool.

– Ce? a spus Alma, care insistase să fie de față pentru consultație. Nimic?

– Nimic, a spus Vanessa, care era de asemenea în camera lui Ivy, după ce primise permisiunea de a veni împreună cu doctorul. Chiar și ea părea mică pe lângă el. Se tot uita la el. Prin ceață, Ivy s-a întrebat dacă erau împreună, sau poate urmau să devină un cuplu. („Urmează să fim“, spusese Vanessa făcând cu ochiul, după ce îi apucase trusa de instrumente, înainte să-l urmeze în jos pe scări. „Nu e grozav?“)

– Ei bine, a spus Alma după ce au rămas singure. Biata de tine.

– Da, a spus Ivy.

– Ți-e dor de casă? a întrebat Alma, ca și cum ar fi fost în mintea lui Ivy.

Ivy a dat din nou din cap. Asta îi provoca dureri de ceafă.

– M-am gândit eu. Întotdeauna e mai greu când ești bolnav. S-a uitat la Ivy plină de compasiune. Vrei să-i trimit o telegramă bunicii tale? Să-i spun să trimită și ea una?

Era tentant. Încă nu primise nici o scrisoare. Dura așa de mult pentru un convoi să ajungă. Dar a spus:

– Nu, doar s-ar îngrijora.

Alma a dat din cap. S-a uitat prin cameră, neliniștită, apoi s-a dus la fereastră.

– O să ieși în oraș? a întrebat Ivy, sperând ca răspunsul să fie „Nu“. Dormise toată după-amiaza. Nu credea că ar mai fi putut să doarmă ore bune.

– Sigur că nu, a spus Alma. Stau cu tine. Doar mă gândeam ce să fac. S-a urcat pe marginea ferestrei, uitându-se într-o parte la Ivy, care stătea în pat. Ca și cum te-aș lăsa așa.

Îngrijorarea din vocea ei era de neconfundat. Ivy știa că nu avea de-a face numai cu starea ei proastă. Îi spusese Almei totul pe drumul spre casă de la petrecere în noaptea anterioară, renunțând în sfârșit la încăpățânarea de a nu vorbi despre acele lucruri: întâlnirea cu Kit din tufișuri, tenișii pe care îi pierduse, dezamăgirea că îi returnase fără să lase un bilet.

– Ești sigură că Sam nu a făcut ceva cu bilețelul? a întrebat Alma.

– Ce ar fi putut face? a întrebat Ivy. Oricum, e mai bine așa.

– De ce? a întrebat Alma, derutată. Pari să te simți vinovată și pentru simplul fapt că-ți place Kit. Dar de ce nu ți-ar plăcea? E delicios.

Atunci Ivy a vorbit despre Felix. Și a fost așa o ușurare să vorbească despre existența lui în sfârșit, apoi despre moartea lui și sentimentul ei de vinovăție, încât nu și-a dat seama de ce nu o făcuse până atunci. (*Da*, și-a amintit vocea lui Gregory. *E o enigmă.*) Singurul lucru pe care nu-l menționase era naționalitatea lui; nu a reușit s-o facă, nici măcar față de Alma – care îl avea pe Phil ce se lupta în fiecare zi în deșert. Dar cu limba dezlegată de șampanie și eliberată de ușurarea de a fi vorbit chiar și cât o făcuse, a povestit despre bombardament, despre sesiunile cu Gregory și despre coșmarurile și claustrofobia pe care le avusese de atunci. Almei i-a luat o vreme să treacă peste cât de multe lucruri ascunsese Ivy (*Nu-mi… Nu pot… tot timpul ăsta…*), dar odată ce a făcut-o, a devenit la fel de dulce pe cât o cunoscuse Ivy, spunându-i ca de fiecare dată când avea să se trezească să vină la ea.

– Vorbesc serios, a spus ea. Altfel ce rost are?

Acum și-a dat jos pantofii, împingându-i de lângă perete.

– Arăți cumplit, drăguță. Îmi dau seama că nu o să fii deloc amuzantă pentru următoarea perioadă.

– Îmi pare rău, a spus Ivy

– Așa și trebuie. Și-a înăbușit un suspin. S-ar putea să-mi aduc salteaua aici la noapte, a spus. Nu-mi place gândul că vei sta singură.

În următoarele două zile Ivy s-a dat jos din pat numai ca să meargă la toaletă și să facă băi scurte în cadă. S-a simțit complet închisă între cei patru pereți, iar coșmarurile au devenit mai rele decât fuseseră până atunci, bântuindu-i atât nopțile, cât și zilele. În mod ciudat, nu mai erau despre Felix, ci despre Kit și Sam. Mai apărea și Mae: o Mae mult mai tânără (*Ce vrei să spui că nu ai știut că am trăit aici?*) și Laurie Hinds alături de ea. Coșmarurile se desfășurau întotdeauna într-un spațiu închis și întunecat, iar Stuart mortul apărea și el. (*Suntem într-un cocon, nu te mișca nici un milimetru.*) Stăteau lipiți unul de celălalt, în timp ce pereții îi striveau din toate direcțiile.

A presupus că nici febra nu era de ajutor.

– Nu cred, a spus Alma, care era întotdeauna alături de ea când se trezea, cu ochii încețoșați și cu părul pe moațe. Nici camera asta nu ajută.

La insistențele Almei, Ivy s-a mutat la parter în a treia dimineață, pe un pat improvizat pe terasă. Dai a așezat o masă pe care a pus un urcior cu apă; Jane a adus jos ventilatorul ei electric și l-a băgat în priza de pe hol. Zumzăia în mod plăcut, amestecându-se cu zgomotul insectelor din frunziș: foarte diferit de căldura sufocantă de la etaj. Ivy, îmbrăcată în cea mai subțire rochie de bumbac, adormea și se trezea până la începutul după-amiezii. Se simțea aproape ca și cum ar fi fost din nou pe mare. La asta visa: delfinii, acel căpitan furios (care îi aducea aminte, acum, că se gândea la el, de Tomlins) și legănarea hamacului sub ea. Era în continuare fierbinte când se scula, o durea gâtul, dar a reușit în sfârșit să mănânce din orezul fiert pe care Dai a insistat să i-l pregătească. În timp ce sorbea ezitant din lingură, s-a gândit că poate pastilele doctorului Vanessei erau până la urmă miraculoase.

Încă nu-și terminase masa când a devenit conștientă că cineva se apropia pe alee. A ridicat capul, ducându-și mâna la fruntea fierbinte. A zâmbit pe jumătate, puțin mirată, dar nu complet surprinsă; Alma îi menționase că Laurie Hinds întrebase de ea și spusese că s-ar putea să-i facă o vizită. Totuși, Ivy își imaginase că ar fi venit singur.

S-a uitat plină de curiozitate la domnul cu pălărie de soare pe cap, cercetându-i umerii pătrați, cămașa elegantă și pantalonii crem, postura perfect dreaptă în timp ce mergea. Știa cine era datorită nenumăratelor dăți în care îl zărise pe terasa casei lui. Totuși, niciodată nu reușise să-l vadă așa de bine. Acum, că putea, privirea i-a fost atrasă de el; statura lui, trăsăturile aveau o familiaritate stranie, dar nu-și dădea seama ce era. Avea un borcan în mână.

Cei doi bărbați au ajuns la treptele terasei.

– Bună ziua, a spus ea cu vocea în continuare răgușită.

– Bună ziua, a spus Laurie. Am văzut-o pe prietena ta azi-dimineață. A spus că s-ar putea să fii în stare să primești vizite, așa că iată-ne. A făcut un gest către bărbatul de lângă el.

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe Alex Blake.

În borcan era miere. Alex i-a spus că era bună pentru usturimile în gât.

– Îmi pare rău să aud că nu te-ai simțit bine.

Avea vocea joasă, era foarte educat și cumva liniștitor. I-a plăcut de el. I-a plăcut felul în care s-a așezat, rezervat, dar deloc stângaci, și i-a spus cu blândețe lui Dai – care a ieșit pentru a le oferi băuturi – că era OK, serios,

oricum nu voia să stea mult. Voia numai să vadă că domnișoara Harcourt era pe drumul cel bun cu sănătatea.

Ivy, văzându-i îngrijorarea, a fost impresionată. De asemenea, intrigată; pentru prima dată s-a gândit că ar fi fost posibil ca și el – precum Laurie – s-o fi cunoscut pe Mae. Era de aceeași vârstă cu Laurie, la urma urmei și în mod evident trăia aici de mult timp. Acum, că se gândea la asta, a fost uimită că nu-i trecuse prin cap mai devreme.

Laurie a întrebat-o cum se simțea. I-a spus că Tomlins îi simțea lipsa la secție.

– Serios? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă.

– E adevărat.

– Hm, a spus Ivy fără convingere, spune-i că și mie mi-e dor de el.

Laurie a zâmbit și Alex la fel – dar zâmbetul lui era puțin înclinat.

A încercat să-l înțeleagă; era ca și cum ceva din ea l-ar fi întristat. Senzația i s-a intensificat când l-a întrebat dacă și el o cunoscuse pe buni, iar el a făcut o pauză înainte să-i confirme, ca și cum ar fi fost pregătit pentru întrebare, dar chiar și așa îl făcea să se simtă inconfortabil. Ivy s-a încruntat, perplexă. A devenit chiar mai perplexă când Alex a spus:

– Le-am cunoscut pe amândouă.

– Amândouă?

– Da, a spus el, când erau aici.

Ele? Cine erau *ele*?

A încercat să înțeleagă, dar nu a putut. S-a întrebat dacă avea în continuare creierul tulburat din cauza febrei și care era motivul pentru care Laurie nu mai avea acea expresie îngrijorată pe care o căpătase când îi scăpase prima oară informația că Mae locuise în Singapore.

– Îmi pare rău, a spus ea, nu înțeleg. Un gând i-a trecut prin minte.

– Era și bunicul aici?

Întrebarea i-a făcut pe bărbați să se uite unul la celălalt. A urmat o scurtă tăcere. Ceva nerostit a părut să umple tăcerea, ceva ce a derutat-o și mai tare.

– Mă refeream la Harriet, a spus Alex, într-un fel în care se vedea că ar fi vrut să nu fi spus nimic – și fără să clarifice deloc lucrurile.

– Harriet? a întrebat Ivy.

– Alex, a spus Laurie cu precauție, cred că poate…

– Cine e Harriet? a întrebat Ivy.

Dintr-un anume motiv, asta l-a șocat pe Alex.

– Nu știi? a spus el și s-a încruntat ca și cum asta n-ar fi fost posibil. Trebuie să știi.

– Ce să știu? a întrebat Ivy, de data asta pierzându-și răbdarea.

– Mae nu ți-a spus?

– Se pare că nu, a spus Laurie, așa că de ce nu lăsăm toată povestea asta?

– Nu, a spus Ivy, uitându-se de la unul la altul, vă rog, cine e Harriet?

– Alex…, a spus Laurie.

– Sora bunicii tale, a spus Alex, în același timp cu o voce din care era evident că nu-i venea să creadă că trebuia să-i răspundă. Sora geamănă a lui Mae.

Laurie a oftat răgușit.

Ivy s-a uitat la el sceptică. Era ultimul lucru la care se aștepta. Nu știa la ce se aștepta. Dar o soră? O soră geamănă?

Nu.

Ce?

– Nu are nici un sens, a spus ea. Nu avea. Chiar nu avea. Și-a imaginat-o pe Mae cu ochii minții: zâmbetul ei deschis, insistența cu care spunea că ea și Ivy trebuiau să fie întotdeauna sincere una cu cealaltă. *Orice, îmi poți spune absolut orice. Secretele nu fac nici un bine nimănui.* Părea absolut imposibil să fi ascuns așa ceva: o soră geamănă, cu care locuise aici, în Singapore.

De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ascunsese un asemenea lucru tot acest timp?

– Trebuie să fi avut motivele ei, a spus Laurie, într-un fel care a făcut-o pe Ivy să se întrebe dacă chiar credea asta.

Era destul de convinsă că Alex, care acum privea trist spre grădină, nu credea.

– Ce s-a întâmplat cu Harriet? a întrebat ea. Unde este?

– O, nu, a spus Laurie, nu. Îmi pare rău, trebuie să vorbești cu bunica ta despre asta…

– Dar asta o să dureze luni de zile, a spus Ivy. N-am primit încă nici o scrisoare de la ea. S-a întors spre Alex. Nu-mi spui, te rog?

Și-a întors privirea la ea. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât postura rigidă de pe fața lui se înmuia și ochii îi deveneau din nou calzi. Ivy a început să creadă că ar fi putut să-i răspundă.

– Dar… Nu pot, a spus încet, îmi pare rău.

– Totuși, nu înțeleg, a spus ea.

– Știu, a spus el. Îi auzea regretul. Atunci i-a trecut prin cap că, spre deosebire de Laurie, nu respectul față de Mae era cel care îl oprea să vorbească, sau cu siguranță nu numai asta; chiar vorbea serios: pur și simplu nu putea.

Măcar asta a înțeles.

Chiar și așa, asta nu a făcut derutarea mai suportabilă.

Laurie și-a dres vocea și a schimbat subiectul ca și cum nici nu s-ar fi discutat despre Harriet.

I-a spus lui Ivy că peste câteva luni urma ca nepotul lui să împlinească nouă ani și că soția lui, Nicole, fără îndoială urma să dea o petrecere; întotdeauna făcea asta pentru nepoți.

– Aș vrea să trimit o mască de leu chinezesc drept cadou, dar sunt îngrijorat că Luke o să aibă zece ani înainte să-l primească.

– Probabil, a spus Ivy, gândindu-se la scrisorile către Mae. I-a surprins privirea lui Alex, iar în acest timp buzele lui s-au mișcat abia perceptibil: un mic semn de empatie. Nu și-a dat seama dacă asta o făcea să se simtă mai bine sau mai frustrată.

Laurie a continuat să vorbească, cu o diplomație hotărâtă pe care Ivy ar fi admirat-o în orice altă circumstanță. A trecut de la masca de leu la Baza Navală pustie, la promisiunea Oficiului de Război de a trimite arme antiaeriene, pe care nu știa dacă să o creadă. Nici Mae, nici Harriet nu au mai fost menționate, dar Ivy nu se putea gândi la nimic altceva.

După mai mult timp, Laurie a spus că probabil ar fi fost bine să plece, s-o lase să se odihnească. Ea a vrut să se ridice să-i conducă. Alex a fost cel care i-a spus să rămână pe loc. A întrebat cât timp urma să mai lipsească de le muncă. Ea a răspuns: „Încă patru zile“ și a urmat o mică pauză în care Alex a părut să se gândească, după care a întrebat-o dacă ar fi putut să-i facă o vizită în după-amiaza următoare. Dacă i-ar fi făcut plăcere compania.

Ivy nici nu a trebuit să se gândească. Nu era vorba numai despre dorința de a afla tot ce știa în mod evident despre bunica ei și misterioasa mătușă Harriet; acum, că în sfârșit îl cunoscuse, voia să-l vadă din nou pentru el însuși. Simțea o atracție nemaipomenită de a face asta.

Așa că a răspuns dând din cap. A spus că i-ar fi făcut foarte mare plăcere.

A venit în fiecare din următoarele trei zile și a găsit-o pe terasă la începutul după-amiezii. Întotdeauna îl aștepta pregătită cu băuturi și felii de fructe. De

fiecare dată comenta despre cât de mult mai bine arăta și o întreba dacă mânca mierea. Ea îl asigura că da, că era de ajutor și că abia dacă o mai durea gâtul, ceea ce pe el îl bucura. Medicamentul minune a rămas nemenționat.

A adus un joc de table.

– M-am gândit că trebuie să te fi plictisit până acum.

– Foarte, a fost ea de acord, dar mi-e teamă că nu știu să joc.

– Nu-ți face griji, a spus el, așezând tabla între ei. Pot să te învăț, dacă te simți în stare.

Ea a spus că da, se simțea.

A ascultat cu atenție în timp ce el explica regulile, cu mâinile strânse în brațe, concentrată asupra tablei de joc.

– Este despre pricepere, a spus el, nu despre noroc. Așa că nu trebuie să dai vina pe zar. L-a asigurat că nici nu s-ar fi gândit să facă asta. Totuși, când a pierdut primele trei jocuri, s-a simțit obligată să observe că părea să fie puțin și despre noroc. El a zâmbit.

Încetul cu încetul nu a mai fost nevoie să-i corecteze mișcările. Ivy a câștigat al șaselea joc.

– Ia te uită, a spus ea, încântată. Te-am făcut complet praf, iar el a râs. Avea un râs foarte cald. Ea a ridicat contoarele.

– Jucăm din nou?

– De ce nu? a spus el. De ce nu?

În timp ce zarul se rostogolea, iar orele blânde treceau, ei vorbeau tot mai mult. Alex a întrebat-o despre primele ei luni în Singapore, iar ea s-a surprins sporovăind: despre muncă, despre ieșirile în oraș; despre locurile în care fusese.

– Observ că barurile sunt o temă aici, a spus el. I-a spus și Alex lucruri despre el: cum crescuse în Ceylon, dar venise pe insulă în tinerețe ca să înceapă afacerea. A descris condimentele, mătăsurile și materialele brute cu care făcea comerț și vastele lui depozite – sau hale – din port.

– Mirosul când intri, a spus apucând zarul, e ca și cum ai ajunge în zece țări diferite în același timp.

– Parcă ar fi peștera lui Aladdin, a spus ea.

– Doar că fără lămpi.

– Mi-ar plăcea să le văd.

– Serios? Părea surprins.

– Da, a spus ea. Mi le poți arăta într-o zi.

– Poate că da. A scuturat zarul, părând încântat de idee. Aș putea să te scot la o înghețată după aia.

Ea a zâmbit, plăcându-i ideea.

Nu uitase totuși de Mae sau de Harriet. Departe de a fi uitat. L-a întrebat despre ele de câteva ori în cele trei zile în care a vizitat-o. Dar pe acest subiect a rămas frustrant de închis.

– Îmi pare rău, a spus el. Nu ar fi trebuit să spun nimic. Poate, în timp, o să-ți spun… A zis asta ca s-o împace, își dădea seama. Nu părea să-și creadă propriile cuvinte.

Totuși, ea s-a deschis mai mult. A fost surprinsă cât de mult. Și când a întrebat-o ce s-a întâmplat după războiul din Londra, ea nu a expediat subiectul, și nici nu a spus că totul fusese bine. A vorbit, în schimb, spre evidenta lui oroare, despre bombardament, apoi despre Felix și Gregory; despre toate astea. Poate faptul că i se destituise Almei o făcuse să se mai relaxeze pe interior, dar, în orice caz, poveștile păreau să se verse din ea, iar Alex era așa de stabil, blând și ușor de vorbit cu el. El a părut surprins când ea a menționat acest lucru. A spus că era oarecum ruginit.

– Nu se vede, a spus ea. Și pe când a doua după-amiază a devenit a treia, iar Alex a pus mai multe întrebări blânde, aparent din dorința de a o cunoaște mai bine – dar fără să spună vreodată de ce –, ea a vorbit mai departe: despre copilărie, despre părinții ei.

– Îmi pare rău, a spus el, când i-a vorbit despre faptul că muriseră. Laurie îmi spusese. Ochii lui cenușii erau îndurerați. Este groaznic pentru tine.

– Cred că cel mai greu este pentru bunica, a spus ea, pentru că așa era. Ea îi cunoscuse; Ivy nu îi cunoscuse. Și-a amintit vara în care Mae o dusese în Mesopotamia (*băiatul meu*), toate poveștile pe care le spusese fiindcă Ivy își dorise să știe mai mult, tot mai mult despre ei amândoi; s-a gândit la cufărul din pod și la tot timpul pe care-l petrecuseră de-a lungul anilor la piatra de mormânt din Hampstead, clevetind, plivind.

– Nu a încercat niciodată să-i uite, a spus ea. Nici mie nu mi-a spus să-i uit. S-a gândit la propria ei disperare de a uita anumite lucruri. Ar fi fost mai ușor pentru ea, cred, dacă am fi uitat amândouă, dar nu m-a lăsat niciodată să simt asta.

Alex a dat din cap, dar nu a spus nimic. Avea din nou acea expresie tristă.

Asta a făcut-o pe Ivy să se întrebe dacă și el pierduse pe cineva.

– Te-ai căsătorit vreodată? a întrebat încet, dorindu-și să nu-l supere mai

mult.

– Da, a spus el cu greutate în glas. M-am însurat.

A vrut să întrebe cine fusese soția lui și ce se întâmplase cu ea. Felul în care vorbise însă a oprit-o.

După o pauză scurtă, Alex a comentat că ea nu-l menționase niciodată pe bunicul ei.

– Nici pe el nu l-am cunoscut, a spus ea. A murit și el, înainte chiar ca tatăl meu să se fi născut. Bunica abia dacă vorbește despre el.

– Nu?

– Nu. Ivy și-a amintit puținele dăți în care bunica povestise despre el. Durerea din ochii ei când Ivy o întrebase de ce nu se recăsătorise. Cred că i-a frânt inima.

Alex a părut surprins de asta. De ce ar fi fost surprins?

Nu a spus nimic, bineînțeles.

– Numele lui era Harcourt, nu? a întrebat cu o voce care încerca să fie lejeră. Îi păsa mai mult decât era dispus să recunoască.

Ivy, știind cât de inutil ar fi fost să insiste să-i spună de ce, a spus:

– Da, după care a încercat să-și amintească prenumele. John Harcourt, cred.

Nu s-a văzut nici o recunoaștere pe fața lui Alex; numele părea să nu-i spună nimic.

– Nu l-ai cunoscut? a întrebat ea, ca să verifice.

– Nu, a spus el. Nu. Apoi a tras aer în piept și s-a îndreptat în scaun, ca și cum s-ar fi tras din gândurile lui. I-a întins zarul lui Ivy, a spus că era rândul ei și așa subiectul lui Mae și John Harcourt a fost închis.

Ivy i-a povestit Almei despre discuția lor când s-au dus în camere în seara aceea. Alma nu mai dormea pe jos din seara precedentă. Ivy îi spusese că nu mai era nevoie. Coșmarurile ei, chiar dacă nu dispăruseră complet, se ușuraseră; nu era sigură de ce, dar dormea din nou mai bine. Poate din cauza timpului petrecut în aer liber, a faptului că îi trecuse febra, sau a discuțiilor cu Alex; poate o combinație din toate astea. (*Vorbitul*, a spus absentul Gregory, *fără îndoială vorbitul*.)

– Ce ciudat, a spus Alma când Ivy a terminat.

– Știu, a spus Ivy. Nu pot să nu mă gândesc la asta.

Alma și-a arcuit sprâncenele.

– Te mai gândești și la altcineva?

– Nu, a spus Ivy, pentru că nu se gândea.

Nu se gândea deloc la Kit.
Fiindcă în fiecare clipă a zilei, era foarte atentă la asta.

•

Kit se gândea la Ivy. Se gândea la ea mult prea mult. A doua zi dimineață, în timp ce stătea pe terasa mică a cazărmii pe care o împărțea cu Tristan și Jimmy, cu ochii închiși din cauza unei noi mahmureli, încă făcea asta.

Doamne, fusese supărat când Sam Waters o luase de mână. Fusese oricum suficient de rău când se întorsese din Malaysia și nu găsise nici un răspuns de la ea. Se așteptase la unul, mai mult decât își dăduse chiar el seama. Nu-și aducea aminte cât timp trecuse de când nu se mai simțise așa de descurajat. Apoi s-o vadă din nou, așa supărată… O căutase de atunci, dorind să se asigure că era bine. *Nu ești niciodată nicăieri*, îi spusese ea. Doar că acum era rândul ei să dispară. Kit spera că nu era prea bolnavă. Avusese febra aceea mare. Fusese tentat s-o caute la baraca ei, dar nu voia să dea de nenorocitul de Sam Waters acolo. *Este fata mea.*

Și-a întins picioarele, cu brațele încrucișate, mușchii încordați din cauza amintirilor. În jurul lui frunzele au foșnit. Deși bungalow-ul nu era departe de agitația din Orchard, era înconjurat de copaci. Frunzișul obtura cerul și crea un scut verde în fața căldurii toropitoare. Sunetele se strecurau prin aerul dimineții – claxoane, motoarele autovehiculelor –, dar, de altfel, aproape ai fi putut crede că erai în junglă. Locul în care Kit și băieții aveau să se afle din nou, imediat ce permisia de zece zile avea să se termine.

Fuseseră mutați înapoi sub conducerea armatei și fuseseră informați de către colonel în legătură cu o misiune de a cartografia apărarea malaysiană propusă: pozițiile pentru amplasarea încă ipoteticelor tancuri și mitraliere, a capcanelor de incendiu, a tranșeelor, chestiuni de genul ăsta.

– O să fie un început, spusese Jimmy, când plecaseră împreună din biroul colonelului.

– Într-adevăr, fusese de acord Tristan, trecându-și degetele prin jurul gulerului, doar e puțin păcat că avem în continuare prea puțini oameni și muniție.

– Asta s-ar putea să se schimbe, a răspuns Jimmy.

– Nu se va schimba, răspunsese Kit, mijindu-și ochii în lumina dimineții. Acum, că naziștii invadaseră Rusia, Churchill orienta resursele în acea

direcție – și le bloca pentru Europa și Africa. Singapore mai coborâse un loc pe lista priorităților.

– Primim trupe noi, a insistat Jimmy, întotdeauna optimist.

– Hai, prietene, a spus Kit. Jumate din ei sunt neinstruiți. Majoritatea nu au avut parte nici măcar de o zi de acțiune. Nu au tras un glonț și nu au condus tancuri într-un schimb de focuri. Au mai și fost îndoctrinați cu rahatul ăsta cum că japonezii nu le-ar ajunge la degetul mic – toți miopi, incapabili să alerge în linie dreaptă, nevrând să se lupte pe timp de noapte. Nu știu ce o să se întâmple cu ei când vor afla că japonezii sunt capabili de toate astea.

– Știu eu, a spus Tristan mohorât.

Kit s-a uitat înspre el, în timp ce juca rummy cu Jimmy; în sfârșit nu vorbeau despre războiul iminent. Subiectul urma să înceapă în curând. Așa se întâmpla întotdeauna. Și nu erau nici pe departe singurii care se îngrijorau. Oricine de pe insulă cu un gram de bun-simț sau experiență avea aceeași presimțire. Dar până când GHQ să dea ordinul ridicării apărării de coastă și Cabinetul de Război să deturneze forțe spre Pacific, nu era mare lucru ce putea să facă vreunul dintre ei. Erau ținte fixe pe această mică peninsulă; cel mai bun lucru pe care-l puteau face, singurul de fapt, era să nu se macine în privinţa a ceea ce urma. Lui Kit i s-a părut asta la fel de imposibil pe cât era să nu se gândească la Ivy.

Iar acum se gândea din nou la ea.

Fusese așa derutată când îi spusese că fusese plecat – și apoi din nou despre faptul că știa unde lucra ea. *Cum adică mi-ai spus?* Îi explicase destul de clar în bilețelul pe care i-l scrisese. Începuse să suspecteze că Waters nu-i dăduse bilețelul, dar nu știa dacă asta nu era doar ce-i convenea să creadă.

A oftat adânc. Măcar dacă ar fi muncit, ar fi putut să ajute. Dar mai aveau încă două zile libere. A înjurat și s-a întins după țigări.

– Sunteți bine aici? a întrebat Tristan, ridicând o carte.

– Nu prea, a spus Kit, aprinzând bricheta.

– Cenușăreasa? a întrebat Jimmy.

– Printre altele, a spus Kit.

– Trebuie să ți-o scoți din cap, a spus Tristan. Ți-am spus. Du-te s-o vezi, spune-i să-l uite pe tipul ăsta Waters pentru câteva ore, adu-o aici. Totul va fi mai bine odată ce faci asta.

– Nu, a tras Kit din țigară, apoi a dat fumul afară. N-o s-o fac. Și-a mijit ochii spre grădina neîngrijită. Ivy era diferită. Nu era sigur despre ce era

vorba. Părea așa de… reală. Când plânsese, Kit își dorise să facă orice ar fi fost nevoie ca să se simtă bine și fiindcă nu putuse, se simțise inutil. Ea nu avea nevoie de el, își dădea seama de asta. Dar ar fi vrut să aibă nevoie de el. Sau el era cel care avea nevoie de ea? Oricum ar fi fost, nu era bine; nu acum, dintre toate momentele, când i se părea cel mai important să nu aibă nevoie de nimeni altcineva în afara lui.

În mod idiot, a încercat să le explice câte ceva din aceste sentimente lui Tristan și Jimmy.

Tristan părea derutat.

– Îmi pare rău, a spus el, m-ai pierdut când ai spus că nu vrei să te culci cu ea.

– Nu e că nu aș vrea asta…

– Bun.

– E că nu vreau doar asta. Nici pe departe. Și nu văd cum o să ies din mizeria asta în care sunt. S-a încruntat spre țigară. Poate e mai bine că e cu altcineva. Doar că, a spus el încruntându-se, nu e…

– Nu se înțelege nimic, băiete.

– Ba da, a spus Jimmy, se îndrăgostește de ea.

– Jimmy, abia dacă o cunosc.

– Și nu vrei s-o cunoști? a întrebat Tristan.

– Nu, vreau s-o cunosc, asta e problema.

Tristan a dat din cap, ca și cum lucrurile ar fi început să aibă sens pentru el, ceea ce Kit se îndoia că ar fi fost adevărat.

Jimmy a spus:

– Dar nu-ți place de tipul ăsta, Waters?

– Nu, a spus Kit. E nașpa.

– Atunci spune-i măcar asta, a răspuns Jimmy, de parcă ar fi fost așa de simplu.

Ceea ce Kit a presupus că era.

– Te duci s-o vezi azi? a întrebat Jimmy.

– Nu, a spus Kit. Se duceau la o petrecere în seara aia, într-o vilă de lângă cazarmă. Spera să fie și ea acolo. Dacă n-ar fi fost, s-ar fi dus la ea în ziua următoare. Numai ca s-o avertizeze despre Waters. Era mai bine să nu facă mai mult de atât.

A tras din nou din țigară și a expirat.

Probabil nu mai mult de atât.

Alma se ducea la petrecere. Când a spus că unele dintre fetele de la bază se duceau, Ivy a convins-o să se alăture și ea, conștientă de cât de plictisitoare trebuia să fi fost ultima săptămână pentru ea.

– Nu vii și tu? a întrebat Alma când a ieșit pe terasă, pregătită de plecare.

Ivy citea o scrisoare. Era de la Mae. Sosise un pachet în dimineața aceea, deși toate erau din februarie și martie – când Ivy era încă pe vas – și nu făceau referire la timpul pe care Mae îl petrecuse în Singapore, sau despre Harriet. Chiar și așa, Ivy le-a devorat, plăcându-i cât de aproape părea Mae în timp ce le citea. Aproape îi putea auzi vocea, scârțâitul stiloului în timp ce scria la masa din bucătărie, mirosul de friptură de pe aragaz.

– Arăți mai bine, a spus Alma. Și s-ar putea să fie și Kit Langton acolo.

Lui Ivy i-ar fi plăcut să pretindă că nu-i trecuse deja prin cap acest gând. Era extrem de tentată să facă ce îi sugerase Alma. Dar:

– Mai am o zi din pastile, a spus ea. Și ai o influență îngrozitoare asupra mea.

Alma a ridicat una dintre sprâncenele ei perfect desenate.

– Eu asupra ta, zici?

– Promit că vin data viitoare.

– O să te fac să te ții de cuvânt, a spus Alma, apoi a coborât treptele scării de la terasă. Știi unde sunt dacă te răzgândești.

După ce a plecat, Ivy s-a întors la scrisoare: povești despre narcisele timpurii, despre raidurile care se desfășurau, *dar nu vrei să auzi despre ele*, și despre cât de dor îi era lui Mae de ea. Fiindu-i și ei dor de Mae și simțindu-se agitată, Ivy a privit în noapte. Casa părea prea liniștită. Vanessa și Jane lucrau amândouă, iar Dai și Lu erau în bucătărie, luând cina târzie.

A pus scrisoarea jos și s-a ridicat în picioare, ducându-se la balustrada terasei. După atâtea luni, îi era în continuare o teamă copilărească de a merge singură pe întuneric. După ce trecuse așa de mult timp în care nu făcuse nimic, totuși simțea o neliniște și că o plimbare i-ar fi făcut bine.

Fără să se oprească pentru a se mai gândi în continuare la asta, a luat una dintre lămpile cu gaz de lângă ușă, a aprins-o și a plecat în jurul casei. Cu cât înainta mai mult în întuneric, cu atât îi tremura mai mult mâna pe lampă: lumina se reflecta pe iarbă, aruncând umbre ciudate. *Continuă să mergi. O să-ți facă bine*. Respirația i s-a întețit, pufăind în ritmul cuvintelor. *O. Să. Îți. Facă. Bine.*

Nu prea părea să-i facă foarte bine.

A continuat. La capătul gazonului era o poartă care se deschidea spre o cărare ce ducea spre vârful dealului. O luase de multe ori pe drumul ăsta în timpul zilei, dar noaptea părea diferit. A mers cu atenție pe cărarea din iarbă. Vila în care locuia era la două sute de metri în spatele ei, cu ferestrele luminând în întuneric: un far pentru orice aeronavă japoneză care ar fi efectuat un zbor nocturn de recunoaștere. În fața ei valea se ondula în văi și dealuri: terenul jos, apoi dealul ridicându-se de partea cealaltă, presărat de ocazionalele bungalow-uri sau vile mai mari. Una dintre ele, aproape vizavi de locul în care stătea, ieșea în evidență. Gazonul era mărginit de lampioane colorate și era plin de oameni și de mese. Jazzul american se ridica în sus și îi ajungea la urechi. Vedea profilurile cuplurilor dansând. Înainte de a se putea abține, și l-a imaginat pe Kit acolo, cu brațele înfășurate în jurul cuiva și ochii râzând…

– Ivy?

A sărit cu inima în gât și aproape a scăpat lampa.

– Doamne, a spus, Alex. M-ai speriat de moarte.

– Ce faci de una singură? El nu avea nici o lampă. Părea complet în largul lui în întuneric. Te-am văzut. Ieșisem la plimbare. Ea s-a încruntat. Eram îngrijorat.

– Sunt bine.

El părea tulburat.

– Nu ar trebui să ieși singură. M-ai fi putut chema, aș fi venit cu tine.

Din cauza îngrijorării din vocea lui, a început să se gândească la Mae. Ar fi vrut să fi venit și cu ea. Alex s-a uitat la vila de peste vale.

– Păreai să-ți dorești să fii acolo, a spus el.

– Se vedea?

– Da, a oftat. Îmi amintești mult de… ei bine… A făcut o pauză. Nu contează.

– De bunica? a întrebat ea. Toată lumea spune asta.

– Nu doar de ea.

Dându-și seama că s-ar fi putut să spună mai multe, și-a ținut respirația, așteptând.

Dar când a vorbit din nou, a făcut-o ca să spună:

– De ce nu te duci la petrecere?

Aproape a zâmbit din cauza predictibilității cu care a schimbat subiectul și a

naivității ei de a aștepta mai mult.
– Ivy?
– E prea târziu.
– Nu are cum să fie mai mult de ora zece.
– Nu am voie să beau.
– Băutul e obligatoriu zilele astea?
– Practic, da.
Muzica s-a oprit. A urmat o tăcere scurtă, umplută de insectele nopții, abia perceptibilul zgomot al oamenilor de la petrecere și apoi a început altă piesă.
– E cineva pe care vrei să vezi acolo? a întrebat el.
A râs scurt, uimită de întrebarea lui.
– De unde ai știut?
– Sunt foarte bătrân, Ivy…
– Nu pari bătrân.
– Ești drăguță. Dar sunt. Și uneori, nu foarte des, dar uneori, pot fi înțelept.
Ea a râs din nou.
– Du-te la petrecere, a spus. Putem să-ți chemăm foarte ușor o ricșă.
– Dar nu sunt pregătită. A făcut un gest spre rochia ei simplă. Toată lumea o să fie aranjată.
– Dacă merită, n-o să-i pese.
Ivy a ezitat, încă nesigură.
– Nu pierde timpul, a spus Alex cu o voce blândă, dar și tristă. Nu știi niciodată cât timp ai.

Kit a văzut fața rotundă și transpirată a lui Sam Waters imediat ce a ajuns la petrecere în seara aia. Era lângă masa cu băuturi, vorbind cu o pereche de bărbați care păreau la fel de tineri și erau îmbrăcați în cămăși cu mâneci scurte și pantaloni de bumbac. Ca și cum ar fi simțit privirea lui Kit ațintită asupra lui, Sam a ridicat ochii, care i s-au mărit din cauza panicii. Kit nu-și dorise în mod special să vorbească cu el, dar…
– Tu, a arătat spre el prin fumul din grădină, vreau o vorbă cu tine.
Prietenii lui Sam l-au părăsit. Părea tentat să-i urmeze. Kit a simțit o undă de antipatie din cauza lașității lui și a traversat distanța dintre ei din câțiva pași. Sam a ridicat o mână la cap drept salut, cu degetele tremurând, și Kit i-a aruncat o privire ucigătoare. Ce credea că avea de gând să-i facă?
S-a oprit.

– I-ai dat bilețelul meu lui Ivy Harcourt? a întrebat. Pentru că nu părea să știe nimic despre el.
– C…care bilețel?
– Nu mă lua cu d-astea, soldat Waters.
– Nu, domnule, îmi pare rău, domnule.
– I l-ai dat?
– Ce să-i dau?
Kit și-a scrâșnit dinții.
– Bilețelul meu.
– Eu, a înghițit, nu știu despre ce vorbiți.
Kit a tras adânc aer în piept, controlându-și firea. Îi vedea pe Tristan și Jimmy urmărind scena de lângă casă. Tristan rânjea satisfăcut. Nenorocitul. Jimmy părea pregătit să intervină, dar nu avea motive să se îngrijoreze; Kit nu avea de gând să facă nimic. Nu credea că ar fi făcut oricum ceva. Sam nu merita acuzațiile disciplinare.
– O să te întreb din nou, a spus el, și, te rog, nu mă face să mai repet după aia. I-ai dat lui Ivy mesajul pe care l-am scris?
Sam a dat din cap. I-a răspuns cu întreruperi, spunându-i că l-a pierdut înainte s-o găsească.
– Dar nu ai pierdut pantofii?
– Nu, domnule.
– I-ai spus că eu i-am adus?
– Eu…
Kit a spus:
– Nu minți.
– Nu, domnule, nu i-am spus.
– Așa, a spus Kit, abia controlându-și vocea. Nu știa dacă era mai mult furios ori ușurat. Înțeleg.
– Nu ar fi contat pentru ea dacă i-aș fi spus, a zis Sam tremurând. Avea o expresie care era în același timp precautä și iritată, ca a unui adolescent îmbufnat.
Kit s-a întors de la el înainte de a ceda tentației de a-l lovi.
– E fata mea, a spus Sam, aparent mai curajos acum, că era cu fața la spatele lui Kit.
Kit și-a fixat privirea asupra casei. Prietena blondă a lui Ivy ieșea din casă. A recunoscut-o după ce o văzuse la petrecerea de pe acoperiș; fusese pe

trepte. În seara asta era într-un grup, dar Ivy nu era cu ei. A observat acest lucru și şi-a dat seama cât de mult își dorise să vină și ea.

Sam a strigat din nou.

– Nu are nici un rost să-i spuneți nimic din toate astea, a spus el, nu o să-i pese. Este. Fata. Mea.

– Nu o să-i spun nimic. Vorbea dezamăgirea din el, știa, dar, dintr-odată, totul părea prea dificil. Urma să se ducă în Malaysia, după cum i se ordonase, și avea să și-i lase unul altuia. Ivy alesese. Nu era treaba lui ce făcuse.

Și, în afară de asta, era ca și cum și-ar fi tot spus: era mai bine că era singur.

Era.

Și-ar fi dorit doar să se simtă puțin mai bine.

Ivy a ajuns acolo, fără suflare din cauza grabei și a entuziasmului, exact la timp pentru a-l vedea sărind într-o mașină cu prietenii lui și plecând. S-a uitat în urma mașinii în întuneric, în timp ce praful forma un nor sub cauciucuri. Ar fi putut jura că și el o văzuse. Și-a spus: *O să se întoarcă. Trebuie să se întoarcă*.

A așteptat câteva minute și apoi s-a simțit foarte penibil fiindcă nu a venit nimeni.

– Pleca atunci când am ajuns aici, a spus Alma, odată ce Ivy a găsit-o pe gazon, și nu arăta foarte fericit. Îmi pare așa rău, iubito, și după ce ai venit aici așa.

– Poate chiar nu m-a văzut, a spus Ivy, dorindu-și să poată crede asta.

Alma a îmbrățișat-o.

– Vrei să facem o băută?

– Ar fi mai bine să nu beau, a spus Ivy. Jane o să se supere.

S-a uitat deprimată prin grădină, la bărbații și femeile bete, toți transpirați și roșii la față. Unele cupluri se sprijineau lângă gramofon. Mesele erau pline de mucuri de țigară și lumânări topite. Din depărtare păruse mult mai puțin sordid. Sam era gârbovit pe o masă, cu o țigară în mână, un pahar gol de bere în cealaltă, uitându-se la ea cu precauție.

– O să mai fie și alte nopți, a spus Alma.

– O să fie? Nu i se păruse niciodată mai puțin probabil, acum, că era așa de dezumflată.

Dacă ar fi întors mașina…

De ce nu făcuse asta?

S-a uitat încă o dată prin curte, sperând încă să fi reapărut.
Dar asta nu s-a întâmplat.
Umerii i-au căzut. A spus că presupunea că era mai bine așa.
Și-ar fi dorit doar să se simtă puțin mai bine.

Capitolul 11

Februarie 1897

Când Harriet s-a trezit a doua zi dimineață după balul lui Yates, plină de un sentiment neobișnuit de fericire, și după ce dormise mai bine decât dormise vreodată după ce ajunsese în Singapore, a aflat că-i fusese livrat un pachet care conținea chifle proaspăt scoase din cuptor, fructe și conserve. Ling a fost cea care a anunțat-o despre sosirea pachetului.

– Don'șoară Harriet, a șoptit fata grăbit din holul de la parter în timp ce Harriet cobora scările, pregătită pentru biserică. Don'șoară Harriet. Vino.

– Ce este? a întrebat Harriet.

Dar Ling pur și simplu a condus-o înspre ușa din spate până la cămara micuță din bucătărie, unde i-a arătat coșul.

– Vreau conașul nu vede, a spus Ling, uitându-se la mâncare cam cu aceeași expresie cu care s-ar fi uitat la un pachet neexplodat de dinamită. Mirosul de aluat proaspăt copt și mango se ridica din coș, iar Harriet a inspirat încântată aroma. Ignorând neliniștea lui Ling, s-a aplecat în față, simțindu-și obrajii cum se ridică datorită unui zâmbet. Să fi fost o conservă de lapte condensat sub banane?

– Spus la curier: tu pleacă, a zis Ling. Pleacă. Conaș, el să fie supărat. Dar oricum, el lăsat asta. Ling a dat din cap uitându-se la fructe, apoi i-a întins lui Harriet o carte de vizită cu litere încrustate. În partea de sus era scris numele lui Alex, apoi adresa biroului lui. Ce spune, don'șoară Harriet?

Privirea lui Harriet s-a mișcat lacomă peste cuvinte.

Gata cu pesmeții, insist. Sper să te bucuri de acest pachet – și că o să-mi permiți să te scot la cină diseară. Nu vom mânca orez pregătit la aburi, sau nu doar asta, cel puțin. Vin să te iau la șapte jumate, în afara cazului că-mi trimiți vorbă să nu fac asta. Dar te rog, nu-mi trimite vorbă.

– Ce spune? a repetat Ling.

Harriet a recitit bilețelul, din nou și din nou. Și-a dat seama că râdea.

– Niște lucruri adorabile, a spus, lucruri adorabile. A ridicat coșul, inhalând din nou amestecul de arome. Zâmbindu-i scurt lui Ling, a pornit spre salonul de luat masa.

Ling s-a întins ca s-o oprească.

– Tu nu plecat cu asta, a spus ea, alarmată. Conașul, el a fi supărat.

– Nu a fi supărat. Ar fi.

Lui Harriet nu-i păsa. Nu avea nici cea mai mică intenție de a ține coșul ascuns de David. Avea de gând să-l mănânce. Sau măcar o parte din el. Și în seara aceea avea de gând să iasă la cină. Cu Alex.

Alex.

A închis puțin ochii, amintindu-și a mia oară felul în care arătase în grădina întunecată în seara precedentă, sunetul vocii lui de bas, felul în care ochii lui verzi străluciseră cu entuziasm în timp ce dansaseră. Apoi atingerea mâinii lui pe talia ei; putea să-i simtă urma chiar și acum; stătuseră acolo așa de mult timp. Prea mult timp, de fapt. Ar fi vrut să nu mai plece. Dar când se întorseseră la petrecere, chiar înainte ca trăsurile să fi fost chemate, în timp ce bârfa începuse și David începuse și el, pentru prima dată în viața ei, pe Harriet nu a mai interesat-o curiozitatea rece. Alex, care o ținuse de braț, o ținuse aproape de el ca și cum într-adevăr nu l-ar fi deranjat atenția (*Chiar nu-mi pasă, n-au decât să se spânzure*), îi oferise asta.

Iar acum ținea în mână cadoul de la el. I-a mai scăpat un hohot de râs, pe jumătate bucurie, pe jumătate uimire, nevenindu-i să creadă. Doar cu o zi în urmă fusese așa lipsită de speranță, complet singură. O îngrozea ideea de a crede că această fericire ar fi putut fi reală, totuși nu putea să facă nimic altceva decât să-și permită s-o simtă. Nu părea în stare de a se convinge să se lupte cu ea.

Eliberându-se de Ling, s-a întors în hol. Mae a coborât de la etaj. Și ea era îmbrăcată pentru biserică, într-o rochie bej de zi. Văzându-i expresia căzută și greutatea care părea să-i stea pe umeri, Harriet a simțit propria exaltare temperându-se. Mae fusese tăcută pe drumul de întoarcere spre casă cu o seară înainte. Harriet încercase să stea de vorbă cu ea când se duseseră la culcare. Încercase s-o convingă de faptul că David nu merita ca din cauza lui să fie certate, încercase să-i spună cât de mult își dorea ca lucrurile între ele să fie din nou cum fuseseră înainte. A presupus că de asemenea își dorise în

mod egoist să se confeseze despre o parte dintre lucrurile care se întâmplaseră între ea și Alex, simțind că avea să explodeze dacă n-ar fi împărtășit cu cineva. Dar Mae o respinsese, spunându-i că avea nevoie să meargă la culcare.

– Ne vedem dimineață.

Acum, când i se alătura lui Harriet în hol, ochii ei obosiți au poposit asupra coșului.

– Ce ai acolo? a întrebat ea.

– Alex l-a trimis, a spus Harriet jenată. Mă scoate la cină diseară.

– David o să se bucure pentru asta, a spus Mae. I-ai spus?

– O să-i spun acum.

Expresia lui Mae a rămas pasivă.

– Te las s-o faci.

Și exact asta a făcut.

În timp ce a urmărit-o întorcându-se cu spatele și ducându-se la etaj, Harriet a simțit că se trezește la realitate și devine mai temătoare în legătură cu reacția lui David cu privire la cină. Ce ar fi putut să facă totuși? Spunându-și că nimic, a mers în continuare spre salonul de luat masa. S-a oprit în dreptul ușii având în continuare coșul în mână, ca să-l asculte pe David ronțăind pesmeții. Și-a umplut obrajii de o respirație calmantă. *Nu te poate opri*, și-a spus. Apoi, împingând ușa cu piciorul ca să se deschidă, a intrat.

S-a înroșit la față imediat ce David a văzut coșul, chiar mai mult când i-a confirmat de la cine era mâncarea, și i-a spus despre bilețelul care îl însoţea. David a spus că nici prin cap nu-i trecea s-o lase să se ducă – nu se mai auzise ca o tânără să iasă afară neînsoțită –, că ar fi fost compromisă, chiar mai mult decât era deja.

Nu, nu, nu, nici nu trebuia să ia în considerare să accepte invitația lui Blake. Cum putuse să se gândească la așa ceva?

Harriet nu-l văzuse niciodată așa de agitat. Oricât și-ar fi dorit să îl contrazică, a rămas tăcută, sperând că avea să se răzgândească.

El a continuat, spunându-i cât de șocat era că Harriet lua în considerare faptul de a se duce. Avusese o părere mai bună despre ea. Chiar avusese. Se purta exact ca mama ei. Nu, nu ar fi trebuit să spună asta. Dar, oricum, de ce ar fi vrut măcar să meargă la cină cu un necunoscut? Putea s-o scoată el la cină, dacă asta își dorea. Dacă i-ar fi spus că asta își dorea, el ar fi făcut-o. De ce nu-i spusese nimic?

Ea nu i-a răspuns. Îi spusese de prea multe ori cât de puțin își dorea să meargă cu el undeva, oriunde; nu părea necesar să-i spună asta din nou, ba chiar părea sadic. Aproape că începea să-i fie milă de el.
Dar apoi el a spus:
– Sora ta mi-a spus că v-a văzut dansând împreună aseară. Mi-a spus totul – iar urma de compasiune pe care o simțise a dispărut. A fost tot timpul acolo, a spus el.
Harriet a rămas uitându-se la el. Ce?
David a continuat să vorbească, descriindu-i cum îl lăsase pe Alex s-o țină, felul în care își sprijinise capul de pieptul lui, făcând ca scena să aibă un aer condamnabil.
– Te-a sărutat?
Nu o sărutase, dar Harriet nu avea de gând să-i spună asta și nici cât de mult își dorea s-o fi făcut.
Încă încerca să digere faptul că Mae fusese acolo.
De ce nu spusese nimic?
Și cum putuse să-i povestească despre asta lui David?
David a continuat să vorbească, de data asta mai calm. A spus că era sigur de faptul că Harriet fusese doar condusă pe căi greșite. La urma urmelor, era așa de tânără. Era datoria lui să aibă grijă de ea. Tocmai se gândise la asta, chiar înainte ca ea să intre în cameră. Îşi propusese să aibă grijă de ea, Harriet nu trebuia să-și facă griji.
David a tăcut. Lui Harriet i-a luat câteva secunde ca să-și dea seama de asta.
– De ce nu spui nimic? a întrebat el. Porțiunea dintre ochii lui apoși s-a ridat din cauza frustrării. Nu-mi dau seama ce gândești.
Niciodată nu-și dădea seama.
– Harriet?
Scoțându-și-o din minte pe Mae, de asemenea obtuzitatea ciudată a lui David, a spus:
– O să mă duc cu Alex – și a fost surprinsă de cât de impasibilă a părut. Nu ai ce să faci în legătură cu asta.
– Bineînțeles că am ce să fac.
– Ce, David? Ce o să faci?
El a ezitat, a deschis gura și a scos un sunet ciudat care ar fi putut fi începutul unui cuvânt, apoi nu a spus nimic.
– Nimic, a spus Harriet. Exact.

Apoi, înainte ca el să mai poată spune ceva, a plecat.

S-a dus direct în camera lui Mae, care stătea la birou, trăgându-se cu mâinile de obraji în timp ce se uita plictisită la propria expresie. Părea consternată de ceea ce vedea.

Harriet nu putea să-și facă griji în legătură cu asta acum.

– Ai fost acolo? a întrebat.

Mae s-a uitat la ea prin oglindă. Nu a întrebat-o la ce se referea. Era clar că știa.

– De ce, Mae? De ce te-ai uitat?

Mae și-a încleștat maxilarul pentru a se apăra, dar s-a roșit, dând de gol sentimentul de vinovăție.

– Plecasem să mă plimb, a spus, asta-i tot.

– Dar de ce i-ai spus lui David despre Alex și despre mine?

– Deja știa că erați împreună.

– Sună ca și cum i-ai fi spus mult mai mult decât atât.

Mae a făcut o grimasă. Harriet nu și-a dat seama dacă era de remușcare sau iritație.

– Încercai să-l câștigi? a întrebat Harriet, luptându-se să înțeleagă. Asta era? Crezi că e impresionat acum, că i-ai spus secretele mele?

– Nu, a spus ea cu un aer obosit, știu că nu e. Și nu vreau să-l câștig. Nu mai vreau.

– Atunci ce vrei?

Mae și-a coborât privirea la birou, dar nu a spus nimic.

– Mae? a insistat Harriet.

Tot nici un răspuns.

– Mae? a întrebat Harriet din nou.

Mae s-a întors încet cu fața spre ea. Arăta complet nefericită.

– Poți să vorbești cu mine, a spus Harriet, cu o voce mai blândă. Trebuie să știi asta.

Mae s-a uitat la ea ca și cum nu ar fi știut deloc asta.

– Doar lasă-mă în pace, te rog.

– Nu pot face asta.

– Vreau să faci asta.

Harriet și-a scuturat capul.

– Nu-l lăsa pe David să intervină între noi în felul ăsta, a spus ea. Te rog.

Mae nu a răspuns. S-a întors din nou în scaun ca să-și studieze pieptenele și agrafele de păr de pe birou.

Harriet a așteptat, sperând că avea să se uite la ea și să mai vorbească.

Dar Mae nu a făcut-o.

Până când s-a hotărât că ar fi putut face asta, că de fapt nu voia ca Harriet să plece și că poate ar fi fost de ajutor să-i spună cât de nefericită și rușinată se simțea, Harriet deja făcuse ce-i ceruse. O lăsase în pace.

Ei trei nu și-au mai vorbit tot restul dimineții. Singura persoană căreia Harriet i-a vorbit a fost Laurie, la biserică. (Alex nu era acolo; îi spusese că nu avea să fie pentru că-i plăcea să muncească în zilele de duminică, atunci când personalul de la birou era liber și era mai ușor să rezolve problemele. „Sper că Dumnezeu înțelege“, spusese el în timp ce se întorceau spre bal pe cărările șerpuite ale grădinii. „Ar fi destul de dezamăgitor ca după o viață întreagă de muncit șapte zile pe săptămână să constat că am ajuns în iad.“) Harriet a vorbit puțin cu Laurie; era ultima zi înainte de plecare și Sally – pe care Harriet intenționa s-o evite ca întotdeauna – era lipită de el.

– Nu plec decât pentru trei luni, i-a șoptit Laurie lui Harriet, când a reușit în sfârșit să se extragă pentru o clipă și a intrat cu ea din soarele necruțător în interiorul răcoros al bisericii.

– O să-i fie dor de tine, a spus Harriet.

– Nu cred că e nerăbdătoare să rămână singură cu Roger. Laurie a dat din cap spre cumnatul lui, care dădea târcoale stângaci stranei lui David și îi făcea cu mâna intermitent, în timp ce acesta, aflat chiar în fața lui Harriet, îl ignora complet.

– Tu ai fi? a întrebat Harriet.

– Ei bine, chiar așa, a spus Laurie.

Atunci l-a strigat Sally. Singurul lucru pe care Harriet a reușit să-l mai facă înainte ca Sally să ajungă la ei a fost să-și ia un scurt la revedere și să-l asigure pe Laurie că și ei urma să-i lipsească.

Ceea ce era adevărat.

A simțit intens asta în lunga după-amiază care a urmat. În timp ce lua prânzul în sufocantul salon al lui David, încercând să ignore felul în care acesta o privea, felul în care Mae își studia farfuria, fără să mănânce nimic, și musca ce bâzâia prinsă într-una din plasele de țânțari, se gândea cât de insuportabilă ar fi fost absența lui Laurie, singurul ei prieten pe insulă, dacă

nu ar fi fost Alex, care se întorsese. De fiecare dată când se gândea la el, uitându-se la coșul pe care-l primise și recitea bilețelul, simțea un fior de încântare, chiar în ciuda tuturor lucrurilor. Pentru că urma să vină în seara aceea. Urma să vină acolo. Pentru ea.

În sfârșit după-amiaza a trecut, apusul s-a lăsat și a venit momentul să se îmbrace. Niciodată nu fusese așa fericită să frunzărească printre rochii ca acum, când își alegea o ținută pentru întâlnirea cu Alex. „Mulțumesc foarte mult, tată“, i-a spus invizibilului domn Palmer în timp ce a scos rochia argintie fără mâneci. Și dacă, în timp ce s-a strecurat în rochie, și-a adus aminte că era aceeași pe care o purtase în seara în care David se întorsese acasă cu blestematele de scrisori pentru un post de guvernantă, și spusese acele cuvinte care o bântuiau, „Întotdeauna capăt ce-mi doresc“, a dat la o parte amintirea înainte ca aceasta să o tulbure. *Nu-l lăsa să distrugă asta.*

A închis nasturii rochiei cu degete tremurânde, mai nervoasă acum, când se apropia momentul sosirii lui Alex, apoi și-a strâns în agrafe părul proaspăt spălat. S-a examinat în oglindă, sigură fiind că-și prinsese prost părul, dar înainte de a ceda pornirii de a-și scoate agrafele și a o lua de la capăt, a auzit o bătaie în ușa de la intrare.

Și-a întors brusc capul.

Venise.

S-a așezat înmărmurită, simțindu-se pentru un moment rău din cauza valului de emoție care o traversa. De jos se auzea numai sunetul fâșâitului pașilor lui Ling și gândul că ea – sau mai rău, David – ar fi ajuns prima la ușă a pus-o în mișcare, proiectând-o afară, în hol, și în jos pe scări, cu rochia târându-se în spatele ei.

– Este OK, Ling, a strigat cu respirația tăiată, sunt aici.

S-a oprit în verandă, s-a sprijinit scurt de toc, ca să se adune. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, a deschis ușa.

– Bună ziua, Harriet, a spus el.

Și la auzul vocii lui, toate emoțiile i-au dispărut.

Era îmbrăcat în haine de seară, exact cum fusese la balul lui Yates. Arăta exact cum și-l amintise toată ziua, dar chiar și așa, s-a uitat la el ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară, reînregistrând tăietura pomeților, maxilarul, felul în care părul închis la culoare era numai puțin ciufulit din cauză că-și scosese pălăria. Harriet s-a ținut de tocul ușii pentru a-și controla impulsul de a se

mișca înainte și a se duce direct în brațele lui. Când Alex i-a spus că era frumoasă, ea a răspuns:

– Și tu la fel, fără să se gândească, apoi a căscat ochii, îngrozită. O, nu, o, Doamne…

El a râs.

– Îmi pare așa de rău, a spus ea, înspăimântată.

– Te rog, a spus el, încă râzând, să nu-ți pară rău.

I-a oferit brațul, ea l-a apucat cu atenție, apoi a condus-o spre trăsura parcată pe drum. Harriet i-a mulțumit pentru micul dejun, spunându-i cât de delicios fusese, iar el i-a spus că îi făcuse plăcere să-l trimită.

– Unde mergem? a întrebat ea.

– A, a spus el. Este o surpriză.

S-au oprit în dreptul trăsurii. Înainte să o ajute să urce, s-a uitat peste umăr la casă, ca și cum ceva de acolo l-ar fi străpuns. Privirea lui caldă s-a răcit numai pentru o clipă.

Din instinct, Harriet i-a urmărit privirea. David stătea la fereastra biroului lui, urmărindu-i. Ea a suspinat pe interior, dezamăgită, dar deloc surprinsă.

Alex s-a aplecat pe după Harriet ca să deschidă ușa. În timp ce făcea asta, mâneca lui a atins umărul ei gol.

– Ignoră-l, a spus Alex.

– Bine, a răspuns ea.

Așa că l-a ignorat.

Harriet presupusese că urmau să se ducă la un restaurant din micuța zonă de lângă Fort Canning care era preferată de britanici, dar șoferul lui Alex a mânat caii afară din oraș mai degrabă decât înspre acesta. După nu mult timp au părăsit pistele folosite ale zonelor rezidențiale și s-au avântat pe rute mult mai înguste și acoperite cu noroi. Copacii fuseseră curățați suficient cât să permită accesul a două trăsuri una lângă alta, dar nu mai mult de atât, iar frunzele blocau stelele și lumina lunii. Singurul lucru care le lumina calea era o pereche de felinare care atârnau de pe platforma înălțată pe care stătea vizitiul.

Cu cât mergeau mai mult, cu atât Harriet devenea mai curioasă.

– Dar unde mergem? l-a întrebat din nou pe Alex.

– O să vezi, a răspuns el.

S-a uitat la el cu o privire dubioasă, apoi a privit în întuneric.

– Sunt tigri acolo? a întrebat.

– Cei ciudați, i-a spus el.

– Asta e reconfortant, a răspuns ea.

– Nu o să se apropie de felinare. Și avem o pușcă.

– O, bun.

El a râs încet. Nu era îngrijorat din cauza tigrilor, Harriet își dădea seama. Nici ea, de fapt.

Harriet s-a lăsat pe spate pe banchetă. Fustele i se mișcau la fiecare zdruncinătură, frecându-se de vârful pantofului lui. Alex era așa aproape încât putea să simtă mirosul săpunului lui și un iz de fum de țigară. Aproape îi putea simți pulsul. Își dorea să se aplece în față, să-și sprijine capul pe umărul lui, așa cum făcuse în seara anterioară.

– La ce te gândești? a întrebat el.

– La tigri, a spus Harriet.

Din nou, acel râs înfundat.

Au ajuns într-un mic luminiș. Trăsura a încetinit, apoi a intrat pe o pistă lungă.

– Simt marea, a spus Harriet.

– Simți, a fost de acord Alex.

Aerul cu miros de mosc conținea o aromă clară de sare, amestecată cu izurile de polen dulce și pământ din timpul nopții. Erau în continuare afundați în junglă, dar Harriet a zărit printre copaci un petic din reflexia lunii pe apă și și-a ținut respirația din cauza frumuseții imaginii.

Vizitiul a oprit caii și Alex a ajutat-o să coboare pe pământul moale. Și-a menținut mâna pe micuțul ei spate în timp ce a condus-o printre copaci. Harriet îi simțea mâna prin straturile rochiei și corset și și-a amintit cum îl urmărise cu o seară înainte în timp ce dansa cu fata aceea, imaginându-și mâna lui atingând-o pe ea. *Respiră*, și-a spus, *doar respiră*.

Au continuat să meargă. Harriet auzea sunetul apei clipocind, corul greierilor și croncănitul îndepărtat al unei păsări.

– Unde suntem? a întrebat.

– Se numește Pasir Panjang, a spus Alex. Locuiesc aici, a spus el, făcând semn din cap spre umbrele dealurilor de deasupra.

Ea a mijit ochii în întuneric, dar nu a văzut nimic. Cât de diferit părea totul de lumea aranjată, uniformă din Nassim, și de celelalte străzi construite de guvern; în mod fericit diferit de ea.

Au ieșit într-un mic golfuleț. Iarba a fost înlocuită de o plajă ondulată mărginită de palmieri. Torțe deschise erau aprinse peste tot, reflectându-se în apa ca o sticlă. Pe jos era așezată o pătură, acoperită cu perne. Vase acoperite fuseseră așezate deasupra unor arzătoare și doi servitori au dat la o parte capacele, urându-le poftă bună și retrăgându-se în timp ce Alex le mulțumea. Aromele de chili, nucșoară și schinduf pluteau în atmosferă, transportând-o instantaneu pe Harriet în India. Acasă.

Simțea cum Alex o țintuia cu privirea, așteptându-i reacția.

S-a uitat la el. Avea expresia mai încordată decât fusese înainte. Era nerăbdătoare. Chiar își imagina că ar fi putut să nu-i placă ce făcuse?

– Nu e chiar Simla, a spus el.

– E mult mai bine, a răspuns ea. A cercetat din nou mâncarea, frumusețea torțelor, marea, apoi s-a întors din nou spre el, copleșită. Am crezut că lucrezi azi, a spus ea.

– Nu așa mult azi, a răspuns el.

Ea a dat din cap, minunându-se.

– Nimeni nu a făcut vreodată așa ceva pentru mine.

Alex a tras-o lângă el.

– Ar fi trebuit s-o facă cineva, a spus el cu blândețe. Ar fi trebuit.

Harriet și-a ținut mâinile lipite de pieptul lui, privindu-l în ochi. El a privit-o la rândul lui. Putea să-i simtă inima bătând în inima ei. Alex și-a aplecat capul spre ea și încet, așa încet, ca și cum nu ar fi vrut să grăbească nici măcar o secundă care trecea, a sărutat-o.

Pentru o clipă s-a neliniştit, nefiind sigură ce să facă. Dar apoi a simțit cum se apropie, sprijinindu-se de el. Nu voia ca sărutul să se termine vreodată. Când el s-a retras, ea s-a împleticit, iar Alex a prins-o, ținând-o dreaptă.

Și apoi, nesigură în continuare de ceea ce făcea, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat din nou.

Alex deja nu voia s-o ducă înapoi acasă. Știa că asta urma încă înainte s-o ia. Toată ziua, în timp ce plănuise seara care urma, se gândise la ea, văzând-o cu ochii minții, auzindu-i vocea, retrăind uluirea pe care o simțise în timp ce dansase cu ea. Nu își dorise să-i dea drumul, în grădina lui Yates. Dar apoi își dorise să se fi dus după ea și în acea primă zi, în port. Așa părea să fie cu ea: nu voia decât să fie împreună mai mult.

I-a spus, având nevoia ca ea să știe.

Ea l-a studiat cu ochii albaștri uimiți. Era ca și cum s-ar fi luptat să creadă.

Alex și-a trecut mâna peste ceafa ei și a auzit-o inspirând.

– E adevărat, a spus el.

– Și eu simt la fel, a spus ea.

El a simțit un moment de plăcere, o oglindire a dificultății ei de a crede. *Și eu simt la fel*.

Sărutul lor a fost mai lung de data asta. A tras-o lângă el, ținând-o. Și-a plimbat mâinile pe spatele ei, pe curbura taliei, simțind mătasea rochiei, oasele corsetului de dedesubt. Ea s-a lipit de el și întregul lui corp a simțit nevoia de a continua, de a o cunoaște mai bine. A simțit aceeași nevoie în ea, un brusc abandon, dar și faptul că nu era sigură ce însemna, că nu știa ce era.

Nu era sigur care dintre ei a fost cel care s-a retras primul.

Ea s-a uitat în pământ, având ochii ascunși de gene, respirând mai repede și luptându-se, și-a imaginat el, să înțeleagă ce se întâmplase.

Nu voia ca ea să aibă acest sentiment.

– Îmi pare rău, a spus el. Nu ar fi trebuit.

– Nu, a spus ea cu un râset rușinat. Nu sunt sigură că tu ai fost.

Tonul ei era așa de jenat. În lumina torțelor Alex putea vedea roșeața obrajilor pe fața palidă. Era supărat.

– Harriet…?

– Nimic.

– Nu e nimic. Te rog, spune-mi ce e în neregulă.

Harriet și-a mușcat buza, hotărându-se dacă să vorbească.

– Te rog, a spus el.

Ea și-a menținut privirea în pământ, ezitând pentru încă o clipă. El a așteptat, încredințând-o că putea avea încredere în el.

– N-am crezut niciodată, a început ea, apoi s-a oprit, căutând cuvintele potrivite. Eu, a încercat, apoi s-a încruntat din cauza frustrării. El nu a grăbit-o. Pieptul lui Harriet s-a ridicat și a coborât din cauza unei respirații profunde, apoi a spus: Toată lumea s-a așteptat întotdeauna să fim la fel ca mama noastră. Cuvintele au venit grăbite, eliberându-se. Am fost întotdeauna așa sigură că nu suntem. S-a întors, încruntându-se înspre apă. David a spus mai devreme că mă port ca ea. Acum… ei bine…

El privea derutat. Era ultimul lucru la care se aștepta.

– Crezi că eu cred asta?

Ea nu a răspuns.

– Uită-te la mine, a spus el. Te rog.
Încet, emoționată, s-a uitat.
– Nu cred, a spus el, disperat s-o convingă. Nu cred. L-ar fi omorât de David pentru că îi băgase această idee în cap.
– Am vorbit serios aseară. Nu-mi pasă cine au fost părinții tăi, sau ce au făcut. Mă îndoiesc până și de faptul că mama ta a făcut ceva foarte greșit.
Harriet s-a uitat la el fără să-i vină să creadă.
– Vorbesc serios. Tatăl tău pare cel mai mult de învinovățit.
– Nimeni nu vorbește despre asta niciodată, a spus ea.
– Ei bine, nu, nu vorbesc.
– Nu.
A urmat o scurtă tăcere.
S-a uitat în jurul ei la mâncare, la torțe și și-a mușcat buza.
– Am stricat asta? a întrebat.
– Nu, a spus el zâmbind. Va trebui să te străduiești mai tare.
A zâmbit și ea.
Alex a fost ușurat pentru asta.
A tras-o din nou aproape de el și ea și-a sprijinit capul de pieptul lui; Alex i-a simțit căldura prin cămașă.
– Nu-mi pasă cine au fost părinții tăi, a repetat el. Tu ești tu. Numai tu.
A simțit mișcarea delicată a capului ei în timp ce accepta.
Și pe măsură ce noaptea a avansat și au mâncat, au vorbit și ea a mai râs, făcându-l și pe el să râdă, iar orele au trecut mult prea repede, Alex s-a gândit de mai multe ori la asta: *Tu ești tu. Numai tu.*
Era mult mai mult decât suficient.

Capitolul 12

Era trecut bine de miezul nopții când s-au întors pe drumul Nassim. Mae era totuși trează. David la fel. Mae îl auzea umblând prin biroul lui de la parter.

O durea capul și avea un gust oribil în gură de la lichiorul pe care David i-l oferise la cină. Fusese uimită când o întrebase dacă voia, prea șocată pentru a fi suspicioasă. Îi plăcuse senzația de calm pe care i-o dăduse băutura și mai băuse un pahar când el ridicase carafa întrebător, dar acela fusese ultimul. Deja începuse să-și dorească să urce în camera ei fiindcă David vorbea întruna despre Harriet, în disperarea de a ști mai multe despre ea – așa disperat încât ajunsese să vorbească cu ea, cu Mae.

– I-a plăcut să învețe la școală? o întrebase stând în fața codului fiert, ca și cum tocmai se gândise că era posibil să-i fi plăcut.

– Da, a spus Mae. Amândurora ne-a plăcut.

A întrebat-o ce i-a plăcut cel mai mult lui Harriet: muzica, pictura poate? Nu, nu pictura? Îi plăcuseră limbile străine? Asta îl surprinsese.

– Mie mi-a plăcut aritmetica, a spus Mae, convinsă de lichior să persevereze în încercarea de a fi interesantă.

– Limbi străine, da? a spus el, ignorând-o. Nu m-am gândit la asta. S-a uitat în farfurie. Pentru prima dată se lupta s-o golească. Eu nu vorbesc nici o limbă străină. Părea deranjat de asta. S-a uitat la fereastră, în noapte. Mă întreb despre ce vorbește acum, a spus el. Mă întreb unde a dus-o Blake.

Mae se întrebase același lucru. În cele trei ore care trecuseră de când venise în camera ei, se tot întrebase. Zăcuse transpirând sub cearşaful scrobit și se uitase la tavanul alb prin plasa de țânțari, torturându-se cu imagini ale lui Harriet și Alex împreună. Auzea încontinuu râsul fericit al lui Harriet din noaptea precedentă, așa de fericit. Nu putea să nu-și amintească felul delicat în care o ținuse Alex în timp ce dansau, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că era cu el. Îl auzise când venise mai devreme după sora ei. *Bună, Harriet.* Stătuse la fereastra ei când plecaseră, cu ochii arzându-i în timp ce îl urmărise pe Alex apucând cotul lui Harriet ca s-o ajute să urce în trăsură; nu o caleașcă

închiriată, ca a lui David. Nu avea nevoie de mita domnului Palmer pentru a-și cumpăra propria trăsură.

S-a întors pe o parte, simțind presiunea neiertătoare a saltelei subțiri pe șold. De ce nu putea să fie fericită pentru Harriet? Sau măcar să nu fie nefericită. Ce era în neregulă cu ea de nu reușea asta?

Se simțise așa de mizerabil mai devreme, stând în salonul de luat masa al lui David cu acel lichior, ascultându-i întrebările și hrănindu-i curiozitatea chiar și cu puținele informații pe care i le dăduse; se simțise mizerabil și folosită și așa de mediocră. Mai mult decât atât însă, îi fusese milă de sine însăși: o autocompătimire oribilă. Pentru că era sigură că nu exista nimeni nicăieri – pe această insulă sau în altă parte – care întreba sau voia să știe ceva despre ea.

A auzit caii de la trăsura lui Alex care se opreau pe alee. Corpul i s-a încordat, dorindu-și să se ridice, dar s-a forțat să rămână pe loc. De data asta nu avea să se ducă la fereastră. Nu avea nevoie să-i vadă pe Alex și pe Harriet împreună din nou. Nu îi plăcea starea pe care i-o provoca imaginea lor împreună.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz, amestecându-se cu transpirația. Fusese așa îngrozită mai devreme când Harriet o înfruntase. *Îmi pare rău*, își dorise să spună, *așa de rău*. De ce fusese așa greu? Încă nu putea înțelege de ce îi spusese lui David tot ce-i spusese și cum își permisese să devină așa înverșunată. Împotriva lui Harriet. Harriet. Singura persoană care îi fusese alături întotdeauna – în fiecare moment pustiu, la fiecare aniversare și de Crăciun; cea care o ținuse de mână în timpul artificiilor la Diwali (*sunt numai bubuituri*) și singura care îi zâmbise întotdeauna când nimeni altcineva nu o făcuse. Și-a adus aminte cum în cea mai mare parte a copilăriei lor împărțiseră patul fiindcă fusese singura modalitate în care putuseră să doarmă; se înghesuiseră una în cealaltă, ocupând spațiul, și profesorii lor, care renunțaseră până la urmă la încercarea de a le opri, obișnuiau să dea din cap, spunând „Gemenii“. La micul dejun obișnuiau să împartă ouăle, Harriet mâncând albușurile și Mae gălbenușurile, curățând farfuriile astfel încât să nu aibă parte de o morală de la directoare despre copiii mai puțini norocoși decât ele (*Există copii mai puțin norocoși decât noi?* Mae obișnuia să se întrebe asta, tulburată.)

Nu-i permite lui David să intervină între noi în felul ăsta, spusese Harriet.

Mae s-a întors pe spate, iar de-acum lacrimile îi curgeau libere pe obraji. De

afară se auzea un murmur de voci, apoi un râset surd: Harriet. Mae a închis ochii plini de lacrimi.

Nu David intervine între noi, i-a spus ea în mod tăcut surorii sale oarbe. *Eu intervin*.

Înţelesese asta deja. Și nu putea să acuze pe nimeni fiindcă nu o plăcea – David, Laurie, nici măcar pe Harriet –, pentru că nici ea nu se plăcea. Dar oricât și-ar fi dorit să se poată schimba, să se trezească dimineața și să zâmbească la fel ca Harriet, s-o întrebe cum își petrecuse seara – *Te rog, nu vrei să-mi povestești?* –, știa deja că nu avea să fie capabilă să facă asta.

La drept vorbind, nu știa cum.

Și, spre rușinea ei, îl dorea în continuare în mod disperat pe Alex pentru ea.

În zilele care au urmat, în timp ce răceala lui Mae s-a intensificat mai mult, Harriet a acceptat încetul cu încetul că situația nu avea să se schimbe. Mae nu vorbea decât dacă Harriet i se adresa și își petrecea nenumărate ore pierdută în rezolvarea puzzle-ului. Aproape îl terminase. Nu stătea plat pe masă, ci era curbat, cu piesele deformate de climat. („Cred că lipsește unele“, îi spusese Ling separat lui Harriet. „Am numărat, dar nu toate acolo. Nu vrut să spun don'șoara Mae în caz că mai supărată.“) Harriet nu știuse că sora ei poate fi așa tăcută, așa absentă; chiar și în Simla, când fusese supărată după acele seri dansante oribile, măcar vorbise cu Harriet despre asta, îi spusese cum se simte. Dar acum Harriet nu avea idee ce să facă pentru a o ajuta. De fapt, începuse să o enerveze faptul că Mae continua să fie așa de rece. Harriet nu făcuse nimic pentru a-l încuraja pe David să-i acorde atenție, până la urmă. Nu își dorea asta și nu furase nimic de la Mae; Mae ar fi trebuit să știe asta. Ba chiar Harriet ar fi trebuit să fie supărată pe Mae: Mae fusese cea care trăsese cu urechea la discuția dintre ea și Alex, nu invers. De ce Harriet era cea care trebuia să se străduie s-o împace?

– Probabil e singură, spusese Alex, care știa numai despre starea proastă a lui Mae, nu și despre faptul că îi spionase. Harriet nu-i spusese despre asta, nu i se păruse că ar fi avut vreun rost. Nu are cum să fie prea amuzant pentru ea să-și petreacă fiecare seară cu Keeley. De ce nu o inviți la cină?

Mae refuzase invitația fără jenă. Harriet, presupunând că nu reușise prea bine să pară entuziasmată de perspectivă – nu putea să nu bănuiască faptul că Mae i-ar fi dat raportul lui David –, a mai încercat o dată s-o convingă. Dar a primit răspunsul:

– Nu mă vrei acolo, a spus Mae cu șiretenie. Și sunt destul de sigură că nici Alex nu mă vrea.

Părea să fi început să nu-l placă pe Alex. Nu întreba niciodată de el și se uita cu indiferență la coșul cu pâine proaspătă, fructe și lapte condensat, care soseau în fiecare dimineață, fără să se atingă de el. („Trebuie să nu le mai trimiți“, îi spusese Harriet lui Alex într-o dimineață când venise după ea, deși nu voia de fapt deloc să se oprească. „Nu pot mânca totul. Mae nu vrea să mănânce. Ling a spus că nu mănâncă nici ea fiindcă David așa i-a spus, dar începe să devină plinuță. O să mă îngrași și pe mine.“ Alex râsese. „Grasă și fericită“, spusese el. „De ce nu?“) Harriet se întreba dacă Mae nu mânca din mâncarea trimisă de Alex din cauza lui David. Oricât de incredibil ar fi părut ca ea să aibă în continuare speranțe pentru o căsnicie, poate încerca să se apropie de el făcând front comun împotriva lui Alex.

Dar:

– Nu, a spus Mae în timp ce așeza o piesă a jocului de puzzle incomplet la locul ei, ți-am spus, nu-mi pasă ce gândește, nu-mi mai pasă. S-a încruntat, preocupată. În fiecare seară întreabă de tine. Nu încetează. Este la fel de hotărât ca înainte.

Suna ca o avertizare. Harriet nu voia să audă asta.

Totuşi, se îngrijora. Tot așa cum se îngrijora în legătură cu faptul că îi supraveghea ușa în timpul nopții și pentru felul în care stătea la fereastra biroului de fiecare dată când pleca cu Alex și aștepta întotdeauna până se întorcea.

Singura dată când reușea să uite de asta era atunci când stătea cu Alex. Ceea ce se întâmpla în fiecare seară – acea săptămână, următoarea și în continuare, în mod minunat.

Întotdeauna venea s-o ia direct de la muncă, având coviltirul căruței strâns dacă era o noapte senină, sau ridicat dacă era o noapte furtunoasă. În astfel de nopți o aștepta la intrare cu umbrela și fugeau împreună prin ploaia torențială fierbinte, urcându-se în cabina trăsurii în timp ce David îi urmărea. Harriet nu putea fi sigură niciodată ce îl deranja mai mult: faptul că pleca împreună cu Alex sau faptul că făcea asta când ploua. (*Ploaia, bineînțeles*, spunea Alex, încercând să dea un aer lejer subiectului.) Închideau ușa trăsurii, izolându-l afară, și în intimitatea cabinei, cu ploaia bătând pe acoperiș, ea își sprijinea capul pe umărul lui Alex, simțindu-i forța prin materialul sacoului, cu

sentimentul de siguranță pe care i-l dădea faptul că era cu el, că venise și că nimeni nu-i putea vedea și judeca.

Nu a dus-o înapoi în golf din nou, nu după prima noapte. Ea știa instinctiv că era din cauza lucrurilor pe care le spusese când fuseseră acolo; Alex nu voia să-i lase impresia că ar fi așteptat ceva de la ea, cerându-i să fie singuri din nou. De fiecare dată când o săruta – *bună seara, la revedere* –, Harriet îi simțea reținerea. Întotdeauna el era cel care se retrăgea primul. O parte din ea – o parte rușinoasă, din ce în ce mai considerabilă – își dorea să-i spună să nu se mai îngrijoreze, să nu se retragă, s-o ducă din nou în golf. *Îmi doresc asta*. Dar oricâtă încredere ar fi avut în Alex, îi era în continuare teamă să nu facă aceleași greșeli ca ale mamei ei. Nu i-a spus nimic. Așa că el nu a dus-o înapoi acolo. Au stat unde erau și alți oameni.

În unele seri au vizitat puținele restaurante de pe insulă: stabilimente formale cu fețe de mese albe, șopârle pe pereții umezi, chelneri chinezi respectuoși și evantaie din cârpă care se legănau și care nu reușeau în nici un fel să ascundă șoaptele bârfei din jur.

– Cred că se întreabă ce faci cu mine, a spus Harriet uitându-se la privirile ascunse ale femeilor.

– Cred că vorbesc despre cât de norocos sunt, a spus Alex.

– Cred că spun multe lucruri pe lângă asta, a spus ea.

Știa că indiferent dacă se duceau în golf sau nu, ei doi împreună erau scandaloși. Chiar și Sally venise la ea în legătură cu asta, luând-o prin surprindere într-o dimineață în care apăruse cu un coș de biscuiți făcuți de ea.

– Bună, Harriet dragă, a spus ea pe tonul unui martir care venise numai deoarece considerase de datoria lui. Bună, Mae.

– Da, bună, spusese Mae, absorbită în completarea izmenelor unui vânător.

– Văd că progresezi frumos în cursa de cai, a spus Sally uitându-se în jos la puzzle, având coșul sprijinit în încheietura cotului îmbrăcat în satin. La subțiori avea cercuri vagi de urme de transpirație.

– Este o vânătoare de vulpi, a spus Mae.

– Nu sunt sigură că ai toate piesele, a spus Sally, uitându-se la piesele care rămăseseră pe masă. Nu par să fie suficiente.

Umerii lui Mae s-au încordat, dar nu a spus nimic.

– Cu ce te pot ajuta? a întrebat Harriet.

Sally i-a spus cât de îngrijorată era că se întâlnea cu Alex fără însoțitor.

– Mi-e teamă că au ieșit vorbe, a spus ea, fără să aibă nici cea mai vagă

urmă de regret. Și David e supărat. Roger spune că e evident. Toată lumea era sigură că te vei mărita cu el, vezi tu, și acum pare că ți-ai schimbat hotărârea.

– Nu am schimbat nimic, a spus Harriet, întrebându-se cum de purta această conversație.

– Ei bine, a spus Sally, i-am promis lui Roger că voi veni să te avertizez. Alex chiar ar putea alege pe oricine, dragă, și nu vrei să rămâi cu buzele umflate dacă merge mai departe. E și așa destul de greu pentru David cu părinții tăi, dar dacă situația continuă, s-ar putea hotărî că nu poate să te ia de nevastă și atunci ce o să se aleagă de tine?

Harriet abia a reușit să se abțină când i-a spus lui Sally că nu era treaba ei ce s-ar fi ales de ea. Sally, dându-și clar seama cât de furioasă era și că nimeni nu avea de gând să-i mănânce biscuiții, a plecat peste puțin timp. Chiar și Mae a fost atât de mișcată, încât a întrebat-o pe Harriet dacă era bine. *Presupun că David l-a pus pe Roger să facă asta*. Harriet nu era bine. A fost supărată tot restul zilei. Numai seara, când Alex a venit după ea și a convins-o să-i spună care era problema, s-a simțit mai bine. El a fost furios și a amenințat că avea să se ducă la Sally chiar în clipa aceea pentru a-i spune cât de deplasată fusese.

– Ce naiba vrea să spună: dacă merg mai departe? a spus el. Îți jur, nu merg nicăieri. Nu în afara cazului că mă rogi tu. Ceea ce sper că nu vei face.

Harriet l-a asigurat că nu avea să o facă.

– Ești îngrijorată însă? a întrebat el, în mod evident abia atunci gândindu-se. Vrei un însoțitor?

– Nu, l-a asigurat ea. Nu vreau.

Și nu voia. Nu voia să-l împartă. Își dorea ca toată lumea să-i lase în pace.

Prefera serile în care se duceau la tarabele locale, bucurându-se de standurile aglomerate, de vocile străine care strigau, de mâncare. Stăteau – Alex în costumul de seară și ea în ținuta de seară – între tigăile care sfârâiau, mirosurile de satay și cărbuni încinși, mâncând tăiței aburinzi sau înfulecând curry cu naan. A gustat pentru prima oară bere, bând direct din sticlă (ce ar fi spus profesorii ei? Ce ar fi spus Sally?), după care și-a pus degetele la gură ca să se abțină din râgâit. Alex a râs când a făcut asta.

Au vorbit despre atât de multe lucruri. Nu stăteau niciodată prea apropiați. Alex i-a povestit despre casa pe care o construise în Bukit Chandu și pe care voia să i-o arate într-o bună zi; despre oamenii care lucrau pentru el, amestecul de chinezi și europeni și felul în care stăteau împreună ca egali și

„nimeni nu a murit, dacă-ți vine să crezi“. A făcut-o să râdă spunându-i povești despre Clubul Rezidenților și despre civilii și ofițerii care veneau zi de zi ca să transpire, să bea prea mult coniac și ca să se convingă unii pe alții, cu cât beau mai mult coniac, de felul în care Imperiul ar fi fost îngenuncheat fără ei.

– De ce te duci? a întrebat Harriet.

– Pentru că cei mai mulți sunt clienții mei, a spus el cu un zâmbet crispat pe față. Îmi plătesc facturile. Și ale altora.

A ridicat din sprâncene la „ale altora“. Nu vorbea niciodată despre dimensiunea afacerii lui, dar Harriet își dăduse seama – din felul în care îl salutau alți bărbați, din cât de bine lustruită era trăsura lui și din puținele lucruri pe care le spusese Laurie înainte să plece – că era semnificativă și că salariile pe care le plătea acopereau facturile mai multor oameni decât doar ale câtorva. Totuși, nu a spus nimic despre asta pentru că și-a dat seama că el s-ar fi simțit prost, iar ei nu-i păsa, nu în realitate – în afara faptului că se bucura pentru el și era mândră. Pentru că el construise afacerea și își dăduse seama până acum că o făcuse de unul singur.

Îi spusese, odată ce ajunseseră să se cunoască mai bine, că mama lui murise când el era un băiețel, pe când îi dădea naștere unei surori pe care nu o cunoscuse și că tatăl lui avusese foarte puțin de-a face cu el de atunci. Fusese la școală în Anglia când se întâmplase, părinții lui în Colombo, unde tatăl lui fusese casier la o plantație de ceai. A spus că acei ani de început pe care i-a petrecut în Asia, înainte de a fi trimis în Anglia, au fost cei care l-au determinat să se întoarcă la împlinirea vârstei de optsprezece ani, când a intrat în posesia sumei mici de bani pe care i-o lăsaseră părinții săi.

– Nu m-am adaptat niciodată în Anglia. Întotdeauna mi s-a părut așa de frig, cumva greșit. Am știut că nu aveam să mă întorc în Ceylon, în continuare urăsc să mă duc în vizită, dar apoi am ajuns aici, în Singapore, și nu știu, a spus el studiindu-și tăițeii, am simțit locul, presupun, am auzit vocile, am mirosit aerul, a fost ca și cum aș fi ajuns acasă.

– Unde e tatăl tău acum?

El a scuturat din umeri.

– Într-o vizuină de opium, pe undeva. Încă în Colombo.

– Muncește?

– Nu, a spus Alex încordat. Fac eu asta pentru amândoi.

– Nu-ți mulțumește niciodată?

– Nu. A zâmbit crispat. Nu.

L-a întrebat dacă tatăl său fusese diferit când mama lui trăia. I-a spus că abia și-l amintea. Avea numai opt ani când fusese trimis în Anglia și tatăl lui era întotdeauna așa de ocupat cu munca în vremurile acelea. Pe mama și-o amintea cel mai bine: cum stătea pe sub fustele ei la ceaiuri, cum o ținea de mână; felul în care obișnuia să stea cu el în pat, citindu-i povești.

– Obișnuiam să stau complet nemișcat, sperând că avea să adoarmă și să rămână cu mine. A zâmbit. Rar se întâmpla asta. A spus că se dusese cu el în Anglia ca să-l lase la școală. Și-a amintit cât de mult plânsese când îl lăsase și cum o implorase să nu plece. Așa mult timp mi-am ascuns rufele când veneau să le spele. Ea le spălase ultima dată, înțelegi. A zâmbit cu tristețe.

Harriet s-a întins și i-a atins mâna.

În tăcerea care a urmat, Alex i-a studiat degetele care-i înfășurau mâna. Centrul comercial din jurul lor – zgomotul, localnicii care strigau, mirosurile și căldura – totul dispăruse.

– Nu am vorbit niciodată despre aceste lucruri, a spus el. Nu a fost nimeni cu care să-mi fi dorit să vorbesc. Fruntea i s-a încrețit, făcându-l să pară atipic de nesigur și, dintr-odată, foarte vulnerabil. Când te-am văzut, în ziua în care ai venit, arătai pierdută. Singură. Am știut cum te simți.

Ea l-a strâns mai tare de mână.

– Am vrut să te ajut, a spus el. Vreau în continuare. Întotdeauna o să-mi doresc asta. Dar, a spus el în timp ce fruntea s-a ridat mai mult, am și eu nevoie de tine. Și-a ridicat privirea spre ea. Uitasem cum e să ai nevoie de cineva.

Harriet și-a simțit ochii umplându-se de lacrimi.

– Sunt a ta, a spus ea și în acel moment și-a dat seama cât de mult ajunsese să-l iubească. Și eu am nevoie de tine.

El a dat din cap, a zâmbit și s-au întors în centrul comercial, cu tăițeii în fața lor.

– Sunt al tău, a spus el. Apoi a expirat, ca și cum și-ar fi ținut respirația. Sunt al tău.

În altă seară, în timp ce se întorceau în Nassim Road, cu trăsura lui, i-a povestit mai mult despre tatăl ei, alunecosul domn Palmer.

– Nici măcar nu-i știm numele de botez, a spus ea. Îți vine să crezi? Le-a spus profesorilor să nu ne spună fiindcă nu voia să încercăm să dăm de el.

– Keeley l-a cunoscut?

– Nu, Mae l-a întrebat. Se pare că nu au intrat în contact decât prin intermediul avocaților.

– Este ciudat. Nu are alte rude?

– Presupun că nu.

– Nu s-a căsătorit niciodată?

– Habar n-am, a spus ea. Se întrebase de multe ori, dar renunțase de mult la ideea de a afla răspunsul. Povestea e că mama noastră a fost menajera lui, dar asta e numai ce am auzit de la fetele de la școală. Și-a deschis brațele, deznădăjduită. Nu știu.

– Dar Keeley va primi banii lui Palmer numai dacă se însoară cu tine sau cu Mae?

– Da.

– Doamne, a spus Alex plin de dezgust. De ce nu vi i-a lăsat vouă pur și simplu?

Ea a scuturat din umeri.

– Crezi că acum Keeley o s-o ceară pe Mae?

Harriet s-a înroșit din cauza sugestiei implicite că nu mai avea nici o șansă cu ea. În ciuda tuturor lucrurilor pe care Alex și ea și le spuseseră și le știau unul despre celălalt, încă nu vorbiseră despre căsătorie.

– Nu cred, a spus ea și apoi, vrând să-și distragă atenția de la faptul că roșise, a continuat să vorbească, spunându-i lui Alex cât de încăpățânat era David. Odată ce s-a hotărât, a spus ea, sau a stabilit un obicei, e ca și cum nu l-ar putea schimba. Mâncarea, de exemplu, trebuie să fie aceeași. Pe urmă, felul în care nu iese din casă când plouă. Întotdeauna se oprește din muncă fix la miezul nopții, apoi vine la etaj la ușa mea… Harriet a închis gura imediat ce i-au scăpat cuvintele.

Dar era prea târziu.

– Ce? a întrebat Alex. Ce?

A încercat să-l convingă pe Alex să nu-l înfrunte pe David.

– Trebuie să-mi permiți, a spus el. Pot să-l fac să înceteze. O să intru cu tine diseară.

– Nu, a spus Harriet, n-o să faci decât să înrăutățești lucrurile.

– Cât să le înrăutățesc? a întrebat el. Cum ar putea să fie mai rău?

– Te rog, a spus ea cu ochi imploratori, este în ordine.

– Nu este în ordine, a spus el, deloc.

– Nu poți intra în seara asta.
– Bine, a spus el, cu blândețe.
– Nu trebuie să te duci nici mâine la el la birou, a spus ea, dându-și seama că asta era intenția lui.
El nu a spus nimic.
– Alex, te rog. Lucrurile vor fi mult mai penibile dacă faci asta. Nu vreau să știe că știu.
– Dar s-ar putea opri.
– Nu se va opri.
– Lasă-mă să încerc.
– Nu, a spus ea. Promite-mi că nu te vei duce.
El a ezitat.
– Alex, te rog.
– Bine, a spus el după mult timp.
Bineînțeles că tot s-a dus.

Vizita des Fort Canning. De asemenea, sediul Bazei Militare, pentru că serviciul civil era amplasat în clădirile lui albe cu coloane și acesta era implicat în cam tot ce îi afecta afacerile: tarifele pentru import și export, regulamentele de muncă, ordinele pentru bunuri. În mod obișnuit prefera să-l evite pe David și se ducea direct la guvernator. Era mult mai ușor de lucrat cu pliabilul Soames. Din păcate, acesta prefera să delege cât de mult putea din munca lui diligentului lui deputat, în timp ce el făcea ture prin regiune, bând coniac în diferite cluburi (cine nu ar fi făcut-o?). David era eficient în mod incontestabil; era în temă în orice conversație, contract și conflict – chiar în mod iritant. Aparent o personalitate obsedantă, era o calitate meritorie pentru un angajat colonial.
Chiar și așa, Alex avea dificultăți în a și-l imagina pe David în calitate de guvernator. Nu avea nimic din personalitatea lui Soames, nici un pic din bonomia lui. Nimeni nu-l plăcea de fapt. Se întreba dacă Soames chiar intenționa să susțină nominalizarea lui David când ar fi venit momentul, în anul următor, sau dacă asta fusese numai un morcov util pe care îl atârnase în fața lui în tot acest timp. („Bineînțeles că-l voi ajuta“, spunea Soames. „Îi datorez asta. În afară de asta, ei bine, suntem din familie. Știi.“ Alex nu știa. „Dar are nevoie de o soție, la naiba. Chiar și una bastardă.“ Apoi chicotea.

„Ca să fim cinstiți, cine altcineva l-ar vrea?“) Alex și-a scrâșnit dinții, amintindu-și conversația.

I-a spus asistentei lui David că avea nevoie să se întâlnească direct cu el, după ce verificase dacă era singur. (Era.) A refuzat oferta asistentei pentru niște răcoritoare, apoi s-a dus înspre biroul lui David. A făcut o pauză în fața ușii, ciupindu-și colțul ochiului între degetul mare și cel arătător pentru a-și limpezi mintea. Nu dormise în noaptea precedentă. Fusese prea prins în gândurile despre David la ușa lui Harriet, fiindu-i rău din cauza insuficienței valizei ei așezate drept barieră și furios din cauză că se afla unde se afla, în timp ce ea era singură. Era în continuare furios. Furios și epuizat. Niciodată o combinație productivă, motiv pentru care avea nevoie să se adune înainte de a se întâlni cu David; nu voia să-l lase să-l enerveze.

Am nevoie de tine, spusese Harriet.

Simțea ca și cum ar fi dezamăgit-o.

Și-a luat o expresie hotărâtă și, cu ambele mâini pe ușile duble ale biroului lui David, a intrat.

Camera era spațioasă; jaluzelele erau date într-o parte, permițând luminii și aerului sărat din port să pătrundă înăuntru. David era așezat la birou pe latura îndepărtată, lucrând la un teanc de hârtii. Dacă era surprins să-l vadă pe Alex, fața lui impasibilă nu-l dădea de gol.

Alex nu a pierdut timpul înainte de a-i spune ce aflase. Spre satisfacția lui, un val de umilință s-a ridicat dinspre gulerul lui David până la rădăcina părului.

– Nu te apropia de ea, a spus Alex. Vorbesc serios.

– Nu poți veni aici așa și să-mi spui ce să fac.

– Pot și am făcut-o.

– Nu i-aș face niciodată vreun rău, a spus David.

Părea sincer uimit că Alex sugerase așa ceva.

– Deja îi faci rău.

David a dat din cap, refuzând să creadă așa ceva.

– Cât îți lasă tatăl ei? a întrebat Alex.

Privirea lui David a devenit mai dură.

– Asta nu e treaba ta.

– Îți plătesc eu, a spus Alex. Oricât ar fi, îți dau eu banii.

– De ce ai face așa ceva?

– Ca s-o lași pe Harriet în pace. Și pe Mae.

– Mae? Mae nu înseamnă nimic.
– Nu înseamnă nimic? Ascultă ce spui.
David s-a întors în scaun, uitându-se afară pe geam.
Pentru o secundă Alex a crezut că s-ar fi putut să-l convingă.
Dar apoi David a spus:
– Asta nu este despre bani. Harriet știe.
– Tot trebuie s-o lași în pace.
– Nu pot, a spus David. Tu ai putea?
– Dacă aș putea? a întrebat Alex surprins. Ce legătură are asta?
– Are o legătură foarte mare.
Alex l-a privit, nevenindu-i să creadă.
– Chiar crezi că o iubești? În timp ce a pus întrebarea, în minte i-a apărut fața lui Harriet, într-o mie de ipostaze diferite: zâmbetul ei, un râset, o privire, cu ochii plecați, cu ochii în sus, privindu-l… Crezi că asta e iubire?
– Nu cred, a spus David. Știu.
– Asta nu e iubire, a spus Alex. S-o ții în casa ta, fără bani, așteptând să se mărite cu tine fiindcă nu are de ales. Asta nu e iubire.
David nu a spus nimic. A rămas foarte liniștit în scaunul lui, cu umerii rigizi, într-o atitudine defensivă.
– Trebuie să pleci, a spus.
– Nu am terminat.
– Ba da, a spus David, ai terminat.
Apoi, înainte ca Alex să mai spună ceva, David s-a ridicat și a părăsit încăperea.
Alex s-a uitat în urma lui, simțindu-se tentat să-l târască înapoi. A acceptat fără convingere că nu ar fi ajutat la nimic. Harriet avusese dreptate: nu avea cum să fie convins.
Scuturând din cap plin de dezgust, a ieșit după David.
Aproape ajunsese la ușă, când David s-a întors pe călcâie și i s-a mai adresat încă o dată:
– N-o poți avea, Blake, a spus el.
– Nu depinde de tine, a spus Alex. Depinde de ea.
– Greșești, a spus David. O să vezi.
Dar Alex nu asculta. Nu mai voia să audă.
A trecut de el – ignorându-i pe funcționarii care se holbau, pe bărbații mai în vârstă care se uitau din ușile birourilor lor, inclusiv cumnatul lui Laurie,

Roger – și s-a dus spre holul de intrare pavat cu marmură.
Avea alte lucruri de făcut.

•

Harriet citea în fața grădinii când el a venit. Sau încerca să citească. Nu se putea concentra. Norii se adunau și aruncau asupra grădinii o lumină stranie cenușiu-aurie. Mae era în camera de pictură, care era ca un furnal, strângând puzzle-ul. (Își dăduse seama că Sally avusese dreptate, nu erau suficiente piese. Nu o surprinsese deloc. *Tipic*, se gândise.) Harriet o putea auzi oftând prin geamul deschis în timp ce arunca piesele de puzzle în cutie. A oftat și ea. Se simțise agitată de când îi spusese lui Alex ce îi spusese cu o seară înainte, agitată și plină de teamă. Cu o presimțire rea, aproape. Și-a spus că era din cauza lipsei de somn, a vremii închise. Nu însemna nimic.

Și-a făcut vânt cu romanul lui Dickens, dorindu-și să vină seara.

Sunetul pașilor unui bărbat pe alee a speriat-o. S-a uitat împrejur cu inima în loc, fiind sigură că trebuia să fie David care venise acasă înainte să înceapă ploaia. Dar atunci l-a văzut pe Alex, chipeș într-un costum gri din trei piese, și s-a luminat de încântare.

– Tocmai mă gândeam la tine, a spus ea, ducându-se să-l întâmpine. Ce faci aici? Ar trebui să fii la muncă. O să ajungi la faliment.

– Meriți un faliment, a spus el, scoțându-și pălăria și mijindu-și ochii în lumina de furtună. Pot intra?

Era ceva în tonul lui. O energie distrasă.

– Ai fost la David, a spus ea direct.

– Da, a recunoscut el.

– Alex.

– Știu. Îmi pare rău. Ai avut dreptate, nu a folosit la nimic.

– Știam că am dreptate.

El a făcut o grimasă ca și cum și-ar fi cerut scuze.

– Pot intra? a întrebat din nou.

– Hai, a spus ea supărată, dar nu inconștientă. Ceea ce făcuse, făcuse pentru ea. În timp ce îl conducea în casă, Alex a ridicat un pachet din hârtie.

– Am ceva pentru tine, a spus el.

– Ce este?

– O să vezi. S-a dus înspre scări. Camera ta este în direcția asta?

– Camera mea? a spus ea, alergând după el. Alex…

– Onoarea ta este în siguranță, a spus el, îți jur. De fapt, din cauza asta sunt aici. S-a oprit pe holul de la etaj și a scos o șurubelniță și un dispozitiv metalic din pachet. Ți-am cumpărat o încuietoare.

– O încuietoare?

– Știu, a spus el sec. E foarte romantic.

Ea a zâmbit nefericită.

– Vreau să te simți în siguranță, a spus el, și asta este singura soluție la care mă pot gândi. S-a uitat pe coridor. Care e camera ta?

Ea i-a arătat-o.

– Știi cum s-o montezi? l-a întrebat, făcând semn din cap înspre încuietoare.

El s-a uitat la ea cu un aer serios.

– Da, știu cum s-o montez, a spus. Drept cine mă iei?

– Cineva care are mulți angajați care fac tot felul de lucruri pentru el.

Alex a râs scurt, apoi s-a apucat de treabă.

L-a urmărit în timp ce, dezbrăcat de sacou, a așezat încuietoarea, ținând un cui între dinți. S-a gândit: *Trebuie să aibă o mie de alte lucruri de făcut azi. O mulțime de oameni pe care i-ar fi putut trimite. Dar e aici. Pentru mine.*

Alex a terminat imediat și a închis ușa, fiind amândoi în cameră, după care a tras zăvorul pentru a se asigura că funcționa.

– Mulțumesc, a spus ea.

A tras-o spre el și a sărutat-o pe buze.

– Cu mare plăcere, a spus el. Sper că vei dormi mai bine la noapte.

– Cred că da.

S-a uitat la camera ei, observând stilul sărăcăcios.

– Nu vreau să stai aici, a spus. Nu mai mult decât ești obligată.

– Nu? a întrebat ea.

Alex a făcut o pauză înainte de a răspunde. În pauză, pulsul ei a crescut. Nu era sigură de ce.

Încă nu-și dăduse seama de ce, când el a spus:

– Nu, și a băgat mâna în buzunarul jachetei. Mai am un cadou pentru tine, a spus el.

Ea s-a uitat la săculețul de catifea din mâna lui bronzată.

Știa ce este.

Nu avea nevoie să scoată inelul cu safire și să i-l arate.

– O, a spus ea.

– Da, a spus el. Ea s-a uitat la inel și, încet, toată teama pe care o simțise înainte, toate presimțirile rele și nefericirea au părăsit-o – dintr-odată. L-a privit în ochi și, în timp ce a făcut asta, viitorul i s-a deschis în față, toate visele subconștiente au devenit brusc reale într-un fel în care nu le permisese să fie. Minunatele posibilități, eliberate în sfârșit, au traversat-o: un cămin cu el, el și o familie; o viață alături de el.

El a zâmbit ca și cum ar fi fost în mintea ei.

Și ea la fel.

O!

Capitolul 13

1941

Ivy nu l-a văzut pe Kit nici măcar o dată în zilele care au urmat bolii și încercării ei eșuate de a-l prinde la petrecere. Deși s-a lăsat convinsă de Alma să meargă în oraș, nu l-a văzut în Raffles și nici în altul dintre barurile înghesuite și pline de transpirație care alcătuiau circuitul social din Singapore. Exact cum se întâmplase înainte când dispăruse, a încercat – de cele mai multe ori fără succes – să și-l scoată din minte.

A făcut tot posibilul să-l evite și pe Sam, dar asta era la fel de dificil. O aștepta întotdeauna când ajungea la secție, pregătit să intre în cadență cu ea pentru scurtul drumul prin iarbă spre baraca pătrățoasă în care lucra. Continua să vină aducând căni de ceai în pauzele ei, apoi sendvișuri necomestibile cu pastă de pește, deși ea nu-l rugase niciodată.

– O să trebuiască să-i spui de la obraz, a comentat Kate în timp ce se uitau la fața lui zâmbăreață care se apropia într-o după-amiază însorită de octombrie. Deja nu mai e de glumă.

– Nu sunt sigură că vreau să i-o spun de la obraz, a spus Ivy. Erau multe alte conversații pe care ar fi preferat să le aibă.

– Atunci bucură-te de ceai, i-a spus Kate, furișându-se de acolo.

Ivy s-a crispat fiindcă știa că prietena ei avea dreptate și că probabil venise momentul.

Așa că, în timp ce Sam îi întindea cana, i-a spus oarecum jenată că nu trebuia să se mai deranjeze aducându-i ceai, era sigură că el era foarte ocupat. El i-a spus că nu era ocupat, iar ea a răspuns că, indiferent de asta, era probabil mai bine să nu mai vină. Îi părea rău dacă îi lăsase o impresie greșită.

– Ce vrei să spui prin o impresie greșită?

– Sam, a spus ea din ce în ce mai crispată, nu e nimic între noi. Chiar nu are cum să fie.

– Dar m-ai sărutat.

– Nu, a spus ea încet, iritată din cauza amintirii, cred că a fost invers.

El a privit-o.

– Oricum, nu mă vrei pe mine, a spus ea. Sincer, sunt… S-a oprit. Era pe punctul de a spune că nu e bună, dar ceva a oprit-o. De fapt, era vocea lui Mae, care îi spunea că nu totul trebuia să se întâmple din vina ei.

– Ești ce? a întrebat Sam.

Ce era?

– Ivy?

– Eu, a spus ea. Sunt eu. Și nu te pot face fericit, dar vei găsi pe cineva care o va face. A fost șocată de faptul că spusese ceva asemănător în trecut. Lui Felix. De multe, multe ori înainte de război. Dar el nu voise niciodată să asculte. Nu-i păsase cât de nefericită o făcea asta pe ea.

Nici lui Sam, pare-se, care s-a îmbufnat.

– De ce nu mă lași pe mine să hotărăsc ce mă va face fericit? a spus el. Ce zici de asta?

Ivy a fost salvată de la a da un răspuns de vuietele celor trei *Brewster Buffalo* care au trecut în picaj, avioanele zburând așa de jos încât au zgâlțâit palmierii. Ivy și-a întins gâtul, distrasă pe moment de imaginea trioului care se îndrepta spre mare și prinsă pe picior greșit, ca de obicei, de motoarele dronelor. Aveau să apară mai multe deasupra insulei în scurt timp, mult mai multe – doar că având sori roșii pe aripi în loc de insigna RAF. Era prea multă activitate în Marea Chinei de Sud: portavioane, vase militare. Ele transmiteau informațiile către GHQ, dar nu părea să se întâmple nimic drept răspuns. Tomlins își pierdea mințile. „Unde e apărarea?“, întreba întruna. „Unde e sârma ghimpată, stingerea? E o nebunie.“ Laurie era la fel de îngrijorat. Ivy îl vedea deseori când se ducea în vizită la Alex – ceea ce începuse să obișnuiască să facă în drum spre casă. Prima oară se dusese fiindcă el o rugase să-l informeze cum fusese prima zi de lucru după concediul de boală; apoi, pur și simplu fiindcă așa își dorise. Acum avea întotdeauna pregătite băuturi reci. „Există planuri de apărare“, îi spusese Laurie cu o seară înainte, „multe planuri. Facem planuri în continuare. Dar există teama că s-ar putea ca punerea lor în acțiune în Singapore să scadă moralul. Sper că vom face asta în curând în Malaysia.“

Ivy a fost traversată de un fior numai gândindu-se la asta.

– Ai nevoie de o jachetă? a întrebat Sam, readucând-o în prezent.

– Sunt mai mult de patruzeci de grade, a spus ea, după care și-a amintit că intenționa să fie amabilă. S-a uitat în jos la cana din mâna ei. Sam, trebuie să pun stop acestui lucru, a spus ea, dându-i cana înapoi. Nu se va întâmpla.

Pentru o secundă, Sam a avut aerul că ar fi fost pe punctul de a protesta. Dar apoi expresia i s-a întărit și a izbucnit:

– Ce te face să crezi că-mi doream asta așa de tare, oricum? exact ca și cum ar fi fost în curtea școlii.

Ivy nu a simțit absolut nici un regret când el s-a întors cu spatele și a plecat.

Nici când nu l-a mai văzut la postul de pază a doua zi dimineață. Sau cea de după.

– Arată ca un cățel care și-a pierdut bățul preferat, a spus Kate în timp ce el privea plin de ură din fața barăcii administrative, iar ele își beau ceaiul de după-amiază, fericite să fie singure.

– Știu, a spus Ivy. Totuși, nu-și putea face griji pentru asta, nici pentru el.

Există o cantitate limitată de sentimente de vinovăție pe care o persoană poate să le îndure.

*

– Fără îndoială, a spus Alex când stăteau împreună mâncând înghețată într-un local aproape de Raffles în următoarea zi liberă a lui Ivy, după ce ea îi spusese despre băiatul stângaci de la secție, despre care ar fi preferat să audă că fusese repartizat în altă parte.

Veniseră din port de la turul depozitelor pe care Alex i-l promisese și despre care Ivy nu-l lăsase să uite.

– Te rog, îi spusese cu câteva seri înainte, du-mă. Am crescut în Hampstead. Un port asiatic e aventură pură. În afară de asta, vreau să văd ce faci… Un transport tocmai venise din India când ei au ajuns la magaziile cavernoase. Erau peste tot muncitori peranakani, strigând în soare, verificând bunurile, descărcându-le pe rafturile spațiilor de depozitare. Alex o condusese pe Ivy în umbrele cu miros înțepător ale sălilor, oprindu-se pentru a vorbi cu toți cei pe care îi întâlneau. „Ești ca o vedetă“, îi spusese Ivy, observând zâmbetele muncitorilor, felul zelos în care îi strângeau mâna lui Alex. El îi spusese că deloc, doar că nu se ducea acolo așa de mult cât ar fi trebuit. Ochii îi străluciseră în timp ce se uitase în jur, ca și cum faptul de a fi acolo i-ar fi oferit ceva, ceea ce a dublat bucuria lui Ivy de a-l fi obligat s-o aducă la depozite. Îi arătase ceaiurile, băgând mâna în lăzi pentru a-i povesti despre

tipurile diferite de frunze, apoi rugase pe cineva să le pregătească două cești de ceai Darjeeling pe un reșou.

– Obișnuiam să vin aici în weekenduri, îi spusese el în timp ce stăteau bând ceaiul, ghemuiți pe cutii. Îmi aduceam hârtiile și lucram când biroul era gol. Numai pentru agitația locului, știi…

– Îți e dor? întrebase Ivy, fiind sigură că-i era dor.

El păruse puțin surprins.

– Nu știu. Poate…

– Ar trebui să vii mai des.

– Poate, răspunsese el.

Ea sperase că el urma să vină mai des.

După aceea o dusese în camera condimentelor, îngenunchind în praf ca să deschidă sacii, astfel încât ea să poată mirosi.

– Hai, îi spusese el, poți să vii mai aproape. Gura îi ardea încă din cauza ardeiului pe care o avertizase că n-ar fi trebuit să-l guste. Ea insistase totuși. Regretase instantaneu și se și temuse să nu-și piardă mucoasa gâtului. Se aplecase, tușind, iar el o ținuse de umeri, curgându-i la fel de multe lacrimi câte îi curgeau și ei, dar din cauza râsului. Câțiva muncitori din apropiere urlaseră și ei. Odată ce Ivy fusese capabilă să vorbească din nou, spusese că nu era sigură că era așa de amuzant.

– Ce spus ea? întrebaseră muncitorii. Ce spus?

– Că data viitoare va asculta, spusese Alex, râzând în continuare.

Acum nu zâmbea. Expresia lui, în timp ce se uita la Ivy peste înghețată, era îngrijorată.

– Presupun, a spus el cu multă grijă, că nu ai auzit ceva de la Kit.

– Nu, a spus ea. Îi povestise cum plecase de la petrecere. *Nu te-a văzut*, îi spusese Alex cu blândețe. *Sau dacă te-a văzut, deja regretă. Ori asta, ori e un prost care nici nu merită deranjul*. Ea a împins lingurița în rămășițele de înghețată din cupă și și-a dorit să nu pară că merita așa de mult deranjul. Nu sunt sigură că voi auzi.

– Vei auzi, a spus Alex. Ai să vezi.

– Nu știu, a spus ea și a mai luat o gură de înghețată, apoi, pentru o variație, s-a uitat prin cafeneaua aglomerată.

O femeie europeană fuma la o masă din apropiere, în timp ce fiicele ei cu baticuri pe cap se certau pentru o felie de prăjitură cu vanilie; câțiva adolescenți chinezi vorbeau unii cu alții într-un separeu; o mână de cupluri

împărțeau înghețata: soldați în uniforme, femei în ținute pentru ceai. Ivy a oftat nefericită, văzându-i, apoi s-a gândit că nu era bine că devenea acră.

– Ești gata să mergem acasă? a întrebat Alex.

– Nu chiar, a spus ea. Vila urma să fie goală; ceilalți erau în ture. Trebuie să te duci?

– Nu trebuie, nu.

Lui Ivy i-a venit o idee. Cinematograful Cathay era în apropiere. Alma menționase faptul că rula *Cetățeanul Kane*. Își dorise să-l vadă și și-a imaginat că și lui Alex i-ar fi făcut plăcere…

– Ai vrea să mergem la film? a întrebat ea.

– La film? a spus el, ca și cum nu ar fi auzit niciodată de așa ceva.

– Da, a spus ea. Nu e departe.

– N-am fost niciodată, a spus el.

– Ce? S-a uitat la el, trăsnită. Niciodată?

El a dat din cap.

– Nu.

– Ei bine, a spus ea, cred că ar trebui să remediem situația.

Sala de cinema era dotată cu aer condiționat și avea o atmosferă plăcut răcoroasă după căldura de afară. Ivy a deschis drumul spre scaunele plușate din catifea în timpul genericului și a șoptit din nou că nu-i venea să creadă că Alex nu mai fusese niciodată la film.

– Nu-mi vine să cred că sunt aici, a șoptit Alex drept răspuns.

Nu a mai scos nici un cuvânt pe tot parcursul filmului. A privit cu ochii cenușii fascinați ecranul de cinema, cu coatele pe mânerele scaunului și mâinile împreunate în poală. Ivy nu era sigură ce o bucura mai mult: uimirea lui mută sau jocul lui Orson Wells. O dată, numai o dată, Alex s-a întors și i-a surprins privirea dând din cap uluit, iar ea a simțit un val de afecțiune pentru el, străinul care fusese până nu demult.

Când cortina a căzut, Alex a continuat să privească ecranul.

– Doamne, a spus el.

Ivy nu se putea abține din râs.

– Pari ca tocmai să fi aflat că de fapt Pământul e plat, a spus ea.

El s-a întors cu o sprânceană ridicată.

– Te amuz?

– Chiar acum, da, a spus ea, râzând în continuare.

– Mă bucur să aud, a spus el sec, dar Ivy își dădea seama că se lupta să nu zâmbească. Când ești gata, a spus el, mergem acasă cu mașina. Poate ai vrea să rămâi la cină ca să te amuz în continuare.

A doua săptămână din octombrie s-a transformat în a treia, care la rândul ei s-a furișat în a patra.

– După cum e tradiția, a remarcat Alma în timpul micului dejun într-o dimineață. Se întâmplă totuși așa de repede anul ăsta. Și-a amestecat terciul. Au trecut cincisprezece luni de când e plecat Philip. Cincisprezece. S-a încruntat, bulversată. Cum s-a și întâmplat asta?

Ivy i-a spus că nu știa. Trecuse aproape un an de când murise Felix. Era la fel de derutată de acest fapt – și că părea să fie din ce în ce mai obișnuită cu faptul că el nu mai era. În realitate începuse să-i uite trăsăturile și era ușurată pentru asta, dar se simțea atât de rău din cauză că era ușurată. Nu avea aceleași probleme în a-și aminti fața lui Kit. Chiar era ceva neînsemnat ce ar fi putut să facă pentru Felix, să-și amintească.

Alma, pierdută în propriile gânduri legate de Phil în deșert, a spus:

– Mi-aș dori numai să-l văd, sau chiar să-i aud vocea… A așezat lingura jos, cu fața într-o suferință enormă între buclele decolorate. Mi-e așa dor de el.

Ivy s-a întins și a strâns-o de mână.

– Când e următoarea cină cu părinții lui? a întrebat, fără să știe de ce; mesele bombastice nu păreau s-o facă pe Alma decât mai tristă.

– Săptămâna viitoare, a spus Alma tristă. Și apoi, pentru că era Alma și pentru că nu-și dădea niciodată voie să fie melancolică pentru prea mult timp, a spus: Ieșim diseară?

– Dacă vrei, a spus Ivy, deși nu voia de fapt să iasă.

Ieșea mult mai puțin în ultimele zile, de fapt, numai ca s-o înveselească pe Alma. După ziua petrecută cu Alex la depozite și la cinema, se obișnuise să-și petreacă cea mai mare parte a timpului liber la el – și în prezența lui Laurie –, luând cina pe terasă, șlefuindu-și îndemânarea la table, uneori făcând plimbări împreună în întunericul tropical înainte de a se întoarce acasă. Prefera relaxarea acestor seri celor petrecute în oraș, cu aglomerația de oameni, evitându-l pe jalnicul Sam și încercând să nu stea cu ochii pe ușa localului în care ajunsese, ca să vadă dacă intrase Kit. Aflase că era plecat. Incapabilă să suporte ideea că era posibil să fi părăsit insula pentru totdeauna,

sau, mai rău, că fusese rănit, ascultase sfatul lui Alex și îl rugase pe Laurie să afle unde era.
– Malaysia, raportase el. Deși nu ai auzit de la mine și de la nimeni altcineva, de fapt. Ivy întrebase când ar fi fost posibil să se întoarcă, iar Laurie spusese că nu era sigur.
– Îmi pare rău.
– Nu contează, spusese ea, deși conta.
De ce, de ce nu putea pur și simplu să uite de el?
– Pentru că-l placi, a spus Alma. Poate dacă ai face o băută, ar ajuta.
– Nu vreau să fiu băută.
Jane a aprobat.
– Ficatul îți mulțumește, a spus ea.
Alma nu era așa convinsă.
– Cine are nevoie de ficat, oricum?
– Avem, a spus Vanessa, care acum îl curta în mod oficial pe doctorul ei gigantic. (*Nu mai e nimic „pe punctul de a fi“ în povestea asta*, îi spusese lui Ivy, făcându-i cu ochiul.)
– Atunci am noroc că ficatul meu e rezistent, a spus Alma.
Alex nu avea. Ficatul lui era slăbit. Îi spusese lui Ivy despre asta într-o seară când se plimbau și că aproape murise de malarie când era tânăr. Fusese o scăpare rar întâlnită la el, să vorbească despre trecut, încât Ivy crezuse că ar fi putut în sfârșit continua spunându-i mai multe despre bunica ei. Dar nu o făcuse. În toate orele nesfârșite pe care le petrecuseră unul în compania celuilalt, nu o menționase niciodată pe Mae sau pe misterioasa Harriet.
– E trist pentru el, a spus Laurie, acordă-i timp.
– De ce trist? a întrebat ea.
Dar Laurie doar a dat din cap și a spus din nou:
– Acordă-i timp.
Așa că Ivy i-a acordat. Ce alternativă avea?
S-a hotărât totuși să-i mai trimită o telegramă lui Mae.

Ai o soră geamănă STOP Spune-mi mai multe STOP

Au trecut câteva zile înainte ca Mae să răspundă.

Scrisoare pe drum STOP Cum ești STOP Te iubesc STOP

Ivy aproape a urlat de frustrare când a citit-o. Dar nu a urlat, pentru că nu era un copil arțăgos. Doar a devenit mai nerăbdătoare să primească scrisoarea aceea și altele.

Din nou, ce ar fi putut face?

Viața a mers înainte: zile înfierbântate la secție, Tomlins delirând, ventilatoarele zbârnâind și ei toți cartografiind descumpăniți vasele japoneze; apoi ocazionala ieșire în oraș cu Alma, o excursie la plajă. Ivy și Alex s-au mai dus o dată la film: *Weekend în Havana*. Jane a întrebat dacă putea veni și ea. „Îmi plac filmele.“ Alma a spus că dacă Jane se ducea, nu voia să fie lăsată deoparte, și din moment ce Laurie a spus că nici el nu voia, până la urmă Vanessa – care ieșise cu Marcus – a fost singura care nu s-a alăturat grupului. Au ocupat un rând întreg în sala de cinema. Jane și Alex au șâșâit-o încontinuu pe Alma, iar Alma, hotărâtă s-o convingă pe Ivy să iasă după aceea să bea, nu a putut fi oprită.

– Alma Davies, a spus Laurie până la urmă, taci sau te pun sub acuzație.

Mai multe nave militare au sosit la bază. „Nu e suficient“, a spus Laurie. „Nu e suficient“, a spus Tomlins. Vasele erau pline de recruți din Australia, băieți cu șepci turtite pe cap, care făceau cu mâna de pe punți și care s-au împrăștiat pe străzile și în barurile din oraș.

Ivy spera – în ciuda tuturor hotărârilor de a-l uita – că Kit avea să se întoarcă și că japonezii aveau să plece acasă.

Părea că viața, de fapt întreaga insulă, era pusă pe așteptare. Era pe jumătate terifiată, pe jumătate disperată să afle ce urma.

Într-o dimineață sufocantă de noiembrie, lucrurile s-au schimbat.

Alma o adusese pe Ivy la muncă. Ajunseseră devreme, așa că au rămas câteva minute în mașină, vorbind despre Vanessa și Marcus. El venise la cină acasă în seara precedentă – cu toți cei doi metri ai lui – și erau de părere că se comportase destul de frumos. Au fost de acord că era perfect pentru exuberanta Vanessa: ca personalitate – zâmbeau la aceleași lucruri, își terminau frazele unul celuilalt, genul acesta de lucruri – și din punct de vedere fizic de asemenea.

– Isuse, a spus Alma, sprijinindu-se de volan şi zâmbind răutăcios într-o parte către Ivy, îți poți imagina partea fizică?

Ivy, a cărei experiență se limita la stângăcia blândă a lui Felix, nu era sigură că-și putea imagina.

S-a lăsat pe spate în scaun și a căscat. Stația era liniștită dimineața devreme. Părea că lumea nu se trezise încă de-a binelea. Ivy cu siguranță nu se trezise. Și-a arcuit gâtul, s-a uitat la cerul ascuns de nori și s-a gândit că probabil mai târziu urmau furtuni. Căștile urmau să trosnească din cauza fulgerelor. Ura când se întâmpla asta. Era dureros.

– Cred că ar trebui să mă duc, a spus reticentă.
– Și eu aș face bine, a spus Alma. Dacă nu sunt aici până la cinci jumate, sari într-un autobuz. S-a uitat absentă spre postul de pază, apoi ochii i s-au luminat.
– O-ho, a spus.
– Ce? a întrebat Ivy.
– Ghici cine-i aici!
– Cine? Ivy s-a întors să se uite, nefiind sigură la ce să se aștepte.
Cu siguranță nu putea fi cine i se păruse că e, având capul plecat în timp ce se depărta de biroul comandantului secției cu un dosar în mână. Stomacul ei, așa de echilibrat cu o secundă înainte, s-a întors pe dos în mod neașteptat.
O, Doamne, a spus încet.
– O, Doamne, a repetat cu voce tare.
– Du-te, a spus Alma. Vorbește cu el, te rog.
– Nu știu dacă pot.
– Sigur că poți.
Ivy era departe de a fi sigură. Chiar și așa, a coborât din mașină cu picioarele tremurându-i. Nu și-a luat privirea de la el. Nu a putut.
În contrast cu uniformele albe purtate de ea și de Alma, el era îmbrăcat în obișnuita uniformă kaki. Avea pielea foarte bronzată pe sub pantalonii scurți și pe sub cămașă; fața era umbrită de chipiu. Părea gânditor în timp ce se îndrepta fără să-și dea seama spre ea, cu ochii în pământul pe care călca. Nu avea nici o urmă din zâmbetul pe care Ivy îl văzuse așa des pe fața lui. Expresia lui sobră a făcut-o să se gândească la cuvintele Vanessei cu mult timp în urmă, când vorbiseră prima oară despre el. *Nu a avut un război ușor până acum.* În ciuda durerii care persista după felul în care plecase în seara aceea la petrecere, Ivy a simțit o atracție puternică de a se duce spre el.
A rămas pe loc.
A încercat să-l facă să ridice ochii și s-o vadă, dar era de asemenea terifiată în cazul în care asta s-ar fi întâmplat.

S-a uitat spre baraca ei și s-a întrebat dacă ar fi putut ajunge acolo fără ca el s-o observe. S-a gândit că poate ar fi putut și a simțit un val de dezamăgire la acest gând.

Acela a fost momentul în care Alma a pornit și a sunat claxonul, ceea ce nu făcea niciodată în mod normal.

Ivy a tresărit pe loc. Kit a ridicat brusc capul și a văzut-o. Fața lui a pierdut expresia serioasă și s-a văzut că o recunoaște. A rămas pe loc, dar numai pentru o clipă, apoi s-a dus spre ea.

O, Doamne. O, Doamne. Ivy și-a schimbat piciorul de sprijin, nesigură dacă să se ducă spre el sau să aștepte. Pieptul și buza superioară i-au fost acoperite de transpirație și a hotărât să rămână pe loc, dar apoi s-a trezit mergând spre el, arătându-le permisul paznicilor în timp ce trecea pe lângă ei. Mâna îi tremura.

Calmează-te, și-a spus, *nu va spune decât salut, apoi va pleca din nou, cum a mai făcut*.

– Bună, a spus el, dar nu a plecat.

În schimb și-a scos chipiul și a mijit ochii spre ea în lumina dinaintea furtunii. Ivy uitase cât de verzi erau. Și-a amintit totuși fața lui, foarte bine – prea bine, de fapt.

– Bună dimineața, a spus ea.

– Mă întrebam dacă o să te văd azi, a spus el. Am venit să iau un raport pentru colonelul meu.

– O, a spus ea. L-ai luat? S-a uitat la dosarul din mâna lui. Bineînțeles că-l luase. Bineînțeles că l-ai luat, a spus ea.

Putea să-i simtă tensiunea din voce?

– Ești bine? a întrebat Kit. Speram că ești bine. Nu ai fost înainte…

– Da. S-a strâmbat, gândindu-se la invitația pe care i-o făcuse când era beată, de a-i pune mâna pe cap; lacrimile de apoi. Sunt bine, mulțumesc. Și tu?

– Bine.

Amândoi se comportau foarte oficial. Kit aproape ar fi putut să fie luat drept britanic.

– De fapt, te-am văzut, a spus el, chiar înainte de a pleca, la petrecerea de aproape de cazarea ta…

– Știu, a spus ea. Am văzut că m-ai văzut.

– Ar fi trebuit să opresc, a spus el. Mi-am dorit să fi oprit.

– E în ordine, a spus ea, deși nu era adevărat.
Nici el nu părea să creadă asta.
– Ce face Sam? a întrebat el.
– Sam?
– Da, a spus el uitându-se în ochii ei, iubitul tău.
– Iubitul meu? Ce…? S-a oprit, amintindu-și. *Este fata mea*. Și el fusese la cealaltă petrecere. Îl vedea în grădină, chiar și acum; felul ursuz în care se holba. Îi spusese altceva lui Kit? Și-a îngustat ochii, gândindu-se că părea destul de probabil. L-ar fi sugrumat. Sam Waters, a spus ea, nu este iubitul meu.
– V-ați despărțit?
– Nu am fost niciodată împreună.
– Serios?
– Da, serios.
– Înțeleg. Expresia nu i s-a schimbat. Părea să digere noua informație pe care o primise. Ea i-a susținut privirea în timp ce făcea asta, așteptându-i reacția. Era greu, și totuși ușor de făcut, în același timp.
Cerul s-a cutremurat din cauza unui tunet. Era așa de cald. Era disperată să-și șteargă sudoarea de pe piele, dar nu voia să atragă atenția asupra a cât de mult transpirase.
Își dorea să știe la ce se gândește. Nu putea citi nimic în ochii lui.
După mult timp, din moment ce nu mai părea mare lucru de făcut, a spus:
– Ar trebui să plec.
A început să meargă, nu că asta ar fi vrut.
– Stai, a spus el, stai.
A întins mâna și degetele i s-au încolăcit delicat în jurul încheieturii ei. A simțit căldura urcându-i-se în sus pe braț. S-a uitat în jos la mâna lui, apoi în sus, la el.
Kit s-a încruntat. Expresia i se potrivea aproape le fel de bine ca un zâmbet.
– Am fost plecat, a spus, în Malaysia.
– Știu, a spus ea, am întrebat.
– Ai întrebat?
– Da.
Încruntarea i-a dispărut și Ivy a fost bucuroasă că i-a spus.
– Aș fi venit în vizită, cred, a spus el, dacă aș fi fost aici.
– Da?

– Da. A expirat încet. Mă tot gândesc la tine.
– Te gândești?
Încă o ținea de încheietură. Ea nu s-a retras. Îi era destul de greu să respire.
– Da.
Ar fi trebuit să-i spună că și ea se gândea la el?
– Harcourt, s-a auzit un strigăt care a speriat-o, din direcția barăcilor de ascultare.
S-a întors și l-a văzut pe Tomlins. În timp ce făcea asta, încheietura i-a căzut din strânsoarea lui Kit și și-a simțit brusc pielea dezgolită.
– Vino aici, a urlat Tomlins, nu mai sta la taclale. Poți să începi și tu o dată mai devreme. I-a făcut semn cu mâna lui Kit. 'Neața, maior Langton.
Kit a ridicat mâna, pe cea în care ținea dosarul. Cealaltă, cea cu care ținuse încheietura lui Ivy, îi atârna pe lângă corp. Ea a urmărit în timp ce Kit și-a strâns degetele. Părea că avea aceeași senzație ca el.
– Acum, Harcourt, a strigat Tomlins.
– Ar fi bine să mă duc, a spus Ivy.
– Da, a spus Kit.
A mai rămas pe loc o clipă. Fiindcă el nu a spus nimic, din cauză că nu vedea ce altceva ar fi putut face, a plecat. În timp ce tăcerea s-a prelungit, s-a simțit îngreunată de senzația de anticlimax. Și-a ținut umerii drepți, capul ridicat, nedorind ca el să-i vadă dezamăgirea.
Era la jumătatea drumului spre baracă atunci când a auzit pași în spatele ei. A simțit pișcături pe piele, nu într-un mod neplăcut, și s-a oprit.
– Ivy, a spus el cu vocea joasă.
S-a întors cu fața la el. A văzut că zâmbea. Și el zâmbea.
– Mă dau bătut, a spus el.
– De la ce? a întrebat ea.
– De la tine, a spus, lucru care nu avea prea mult sens. Ești ocupată diseară?
– Nu în mod special, a spus ea, de vreme ce ar fi părut imposibil să spună orice altceva.
– Vrei să ieși cu mine diseară, atunci?
– Ești sigur că vrei să mă inviți? a spus ea și și-a auzit râsul din voce. Nu știa de ce râdea. Nu sunt sigură că-mi dau seama.
El a zâmbit întristat. A avut o ezitare doar de-o clipă, după care a spus:
– Vreau să te invit.
Ivy știa că o persoană rațională ar fi luat ezitarea drept un avertisment.

Vanessa, de exemplu. Dar era prea târziu. Mult prea târziu. Ivy nu voia nici un avertisment. Și nu voia să spună nimic ce l-ar fi putut determina să nu mai zâmbească, de fapt, nimic ce ar fi putut înrăutăți umbra aceea din el. Voia să îmbunătățească lucrurile. Și dacă se simțea în continuare rău din cauza lui Felix – ceea ce era adevărat –, s-a gândit că asta oricum nu avea să se schimbe. Și nu părea să existe nimic de făcut în legătură cu asta; la un moment dat, fără ca ea să-și fi dat seama că se întâmpla, faptul de a fi alături de Kit începuse să conteze pentru ea la fel de mult ca și vina.

– Cred că și eu mă dau bătută, a spus ea.

– Și asta înseamnă…?

– Înseamnă da, a spus ea, râzând din nou. Nu părea în stare să se oprească. O să ies cu tine.

– Bine, a spus el și zâmbetul şi-a pierdut aerul trist. S-a lărgit, la fel ca al ei. Ivy îl putea simți pe tot obrazul. Bine. Te iau la opt?

– Opt, a spus ea. Perfect.

Ochii lui s-au ridat.

– Să sperăm.

A urmărit-o ducându-se la baracă, fără să se uite în altă parte înainte ca ea să dispară în spatele ușii de lemn. Nici măcar atunci. Voia să lovească aerul. Se simțea… euforic. Aproape beat.

Știuse de cum o văzuse – acolo, chiar în fața lui din nou: părul negru prins sub șapcă, pielea palidă înroșită, acei ochi cercetători ai ei –, ce idiot fusese fiindcă încercase s-o uite. Nu voia s-o uite. S-a gândit că și dacă i-ar fi spus acum că se vedea în continuare cu Waters, oricum ar fi invitat-o în oraș. Nu ar fi putut să se abțină.

Dar, Doamne, era fericit că nu fusese deloc cu Waters.

Cred că și eu mă dau bătută.

A ascultat din nou cuvintele în minte, observând felul în care încercase să-și controleze zâmbetul, felul în care i se mișca fața în timp ce râdea. A zâmbit și el din nou, stând în mijlocul ierbii din stația Y, ca un nebun. Nu-i păsa. Era prea ușurat. Era așa de sătul să pretindă că putea s-o facă să nu mai conteze. Făcuse asta tot timpul cât fusese în Malaysia – chinuindu-se cu amintirea felului în care Ivy se uitase după el în acea seară în întuneric, cu ideea că se dusese la petrecere ca să fie cu Sam – și era ridicol, pentru că de fapt conta. Întotdeauna contase. Și acum o scotea în oraș.

În seara asta.

Exact când treaba cu japonezii este pe punctul de a începe.

Gândul a venit neinvitat, l-a trezit la realitate. Și-a dus mâna la maxilar, trecând-o peste barba scurtă. Mintea i s-a dus la ultimele săptămâni petrecute în Malaysia: toate interceptările aeronavelor japoneze de observație, zvonurile despre activitatea editorialiștilor clandestini, formațiunile de iscoade. S-a uitat la raportul pe care-l ținea în mână, la lista vaselor japoneze care se comasau în Indochina și a auzit din nou cuvintele comandantului secției. *Parcursul invaziei este stabilit, Langton. Singura întrebare, acum, este când se va întâmpla.* Mai exista încă speranța că avea să se întâmple după muson, în februarie; totuși Kit se îndoia că japonezii voiau să aștepte. Invadarea în timp ce marea era furtunoasă reprezenta o provocare, dar nu era imposibilă, iar după socoteala lui, aveau să treacă numai câteva săptămâni, poate mai puțin, înainte s-o facă. S-a gândit la oamenii de acolo: zecile de mii de soldați japonezi antrenați adunându-se în sudul Indochinei, așteptând să se năpustească în peninsulă și să-i mături pe toți. Sau, mai rău, să-i țină acolo, să le facă ce făcuseră ei în China.

Ochii i s-au mutat din nou la baraca în care tocmai intrase Ivy. Și-a imaginat-o, cu expresia concentrată, creionul pregătit. Vorbea japoneză. El știa asta de mult, dar abia acum și-a dat seama cu adevărat. Vorbea limba și îi spionase de luni de zile.

Ce i-ar fi făcut dacă le-ar fi căzut în mâini?

Posibilitățile l-au lovit, una după alta. Au fost urmate imediat de o groază rece.

I-a văzut din nou fața râzând și s-a gândit: *Nu poate să fie aici când vin.*

Nici unul dintre ei nu ar fi trebuit să fie, dar mai ales ea.

Nu ea.

Și-a dorit să fi avut măcar cea mai vagă idee ce să facă.

Complet fericită de interesul lui Kit pentru ea, Ivy nu se putea gândi la mare lucru în afară de ceea ce tocmai acceptase. O întâlnire, o întâlnire adevărată. Cu Kit.

Și-a scos căștile, având nevoie ca mintea să-i fie liberă pentru a putea gândi limpede. *Kit*, și-a spus pentru sine. *Kit*.

Tomlins s-a uitat de la biroul lui.

– Ești bine, Harcourt? Nu o iei razna?

– Nu sunt sigură, a spus ea.

– Excelent. Și-a orientat din nou atenția spre hârtiile din fața lui. Înapoi la treabă.

Tot restul zilei a pendulat între entuziasmul pentru seara care o aștepta și teroarea în creștere. Și sentimentul de vinovăție: vechiul ei prieten.

– Dă-l încolo, a sfătuit-o Alma, care reușise să se întoarcă la secție ca să o ducă acasă. Sunt încântată că te duci. Poți împrumuta geanta mea cea nouă. Îmbracă-te cu rochia galbenă.

Ivy a făcut cum i s-a spus. A fost gata prea devreme. La opt fără zece stătea pe marginea unuia dintre scaunele de răchită ale camerei de pictură, trecându-și degetele peste nodurile bretelelor rochiei, apoi studiind ceasul de la mână. Era cadoul pe care-l primise de la Mae la aniversarea de douăzeci și unu de ani. Și-a dorit să fi fost cu ea acum. S-a gândit că o cană de ceai pe care ar fi băut-o împreună cu Mae ar fi fost lucrul de care avea nevoie. Sau un cocktail cu Alma, dar ea ieșise deja: cina la părinții lui Phil. „Noroc“, îi spusese la plecare. „Vreau fiecare detaliu când mă întorc. Nu vorbi despre Felix însă, te rog. Încearcă să nici nu te gândești la el.“

De la etaj se auzea gramofonul Vanessei; acordurile înfundate ale muzicii lui Glenn Miller reverberau prin planșee.

Unde era acum? Aproape ajunsese sau întârzia?

S-a ridicat în picioare, strângând și desfăcând degetele. Avea palmele prea transpirate. A observat asta alarmată. Iar pereții păreau prea apropiați, ca și cum ar fi fost pe punctul de a o strivi. Nu, nu, nu acum. Și-a rotit umerii, îndoindu-și gâtul. Și-a amintit plimbarea prin parc în Londra pe care o făcuse împreună cu Gregory. Ceața înghețată, rațele. *Când îți este greu și ești într-un spațiu închis, sau devii panicată, du-te în locuri ca acesta. S-ar putea să te ajute.* A încercat să facă ce spusese Gregory. Nu a ajutat. Nu o ajutase nici în micuțul compartiment de pe vapor. Nu ajuta niciodată.

Avea nevoie să iasă afară.

Apucând geanta pe care o împrumutase și înainte de a fi copleșită de panică, a ieșit în fugă din camera de pictură pe verandă și a dat direct de Kit.

Capitolul 14

– Ești bine? a întrebat el, cu o expresie de îngrijorare pe față. Era la o distanță de câțiva centimetri de ea pe pardoseala terasei, îmbrăcat cu o cămașă albă și pantaloni bej. Îi adusese flori, margarete de seră, dar a părut că uitase de ele în timp ce o evalua. A impresionat-o însă că le adusese. Și îngrijorarea lui a impresionat-o.

I-a spus că era bine, absolut. Sincer. Vorbea prea repede, el își dădea seama.

– Ai nevoie de ceva? a întrebat, fără să fie convins de declarația ei. Apă, poate?

– Sunt bine, a spus ea, mulțumesc. Nu era o minciună sută la sută; nu acum, că ajunsese afară. Și-a umplut plămânii cu o nouă respirație calmantă și a spus: Ai venit la timp.

– M-am gândit că ar fi un început bun, a spus el. Dar nu schimba subiectul. Ești foarte palidă.

– Sincer, sunt bine.

– Ești sigură?

– Da, a spus ea, sunt sigură.

S-a uitat la ea pentru o clipă, apoi, amintindu-și de margarete, i le-a oferit. Ea le-a luat, mulțumindu-i, și a apucat tulpinile ca să oprească tremurul mâinilor. Spunând că voia să le pună în apă, s-a întors și le-a dus în bucătărie, apoi s-a întors afară la el la fel de repede. La un moment dat în timpul acestui proces, ultima fărâmă de panică a părăsit-o și s-a simțit aproape normal. Nu complet normal, nu avându-l pe el acolo, pe terasă, cu mâinile în buzunare, uitându-se la grădină în timp ce o aștepta; dar ceva ce se apropia de starea de normalitate.

A zăbovit în hol, studiindu-l. Cămașa scoasă din pantaloni îi flutura în briza blândă, încadrându-i spatele, umerii. A observat tunsoarea scurtă a părului lui castaniu, aproape auriu în contrast cu pielea de pe ceafă închisă la culoare; soarele junglei, bineînțeles. Și l-a imaginat acolo, încercând, dar eșuând, să vizualizeze ce văzuse, unde dormise, mâncase, pășise. A sperat că nu fusese foarte dificil. Deja își dorea să nu trebuiască să plece din nou.

El s-a întors, dându-și seama că Ivy era acolo.

– Ești gata?

– Așa cred, a spus ea.

S-a dat în spate ca s-o lase să coboare prima treptele terasei. Au mers mai departe pe alee împreună, fără să se țină de mână, dar suficient de apropiați încât fusta rochiei ei să-i atingă pantalonul. Ivy a auzit fâlfâitul materialelor frecându-se unul de celălalt.

Motocicleta lui era parcată pe drum. Ea s-a oprit, surprinsă. Nu era sigură cum se gândise că aveau să călătorească în acea seară. Nu era sigură că se gândise vreun pic la asta. Dacă s-ar fi gândit, în nici un caz nu și-ar fi imaginat asta.

– Nu te uita așa de speriată, a spus el.

– Nu sunt speriată.

– Bine, a spus el, atunci nu fi. A zâmbit. Nu o să te las să cazi.

– Sper că nu.

El a zâmbit.

– Mergem?

Ea a dat din cap. El a ținut motocicleta în timp ce Ivy și-a strâns fusta și s-a urcat pe scaunul lăsat din spate și apoi s-a așezat în fața ei. Coapsele ei i-au atins șoldul; Ivy s-a încordat instantaneu, simțind că ar fi trebuit să le miște, dar nu avea unde să le mute. Nu știa nici ce să facă cu mâinile. Ar fi trebuit să se țină de marginea scaunului ei sau de el? A încercat să se țină de scaun, dar părea riscant.

El s-a uitat peste umăr.

– Ar fi mai bine să te ții de mine, a spus.

– Nu o să crezi că sunt prea îndrăzneață?

El a râs.

– Probabil, dar nu o să spun nimic despre asta pe la spatele tău, dacă asta ajută.

A râs și ea și și-a pus mâinile pe mijlocul lui. A simțit șocul contactului cu pielea lui, mișcarea reflexă a mușchilor lui sub cămașă și a zâmbit din nou, de data asta sieși. *Nu numai eu, deci*.

– Ești gata? a întrebat.

– Absolut.

S-a mai uitat o dată la ea, cu ochii strălucind în noapte, apoi s-a întors și a pornit motorul. Au plecat în viteză, iar brațele ei l-au strâns mai tare din

instinct, înfășurându-se în jurul pieptului lui. Au coborât dealul în timp ce vântul înmiresmat i-a inundat fața și i-a umezit ochii. I-a închis, inspirând mirosul nopții, tropicele, căldura trupului lui în fața ei și euforia vitezei. S-a gândit: *E aici. Chiar facem asta*, fără să reușească să creadă că era adevărat.

Motorul era zgomotos, iar el a strigat ca să-l acopere:

– Nu ești prea speriată?

– Nu, a strigat ea, nici un pic.

A simțit cum i se mișcă spatele din cauza altui hohot de râs. Și-a imaginat bucuria de pe fața lui bronzată și și-a dorit să-și întoarcă fața pentru o secundă ca să-l sărute în sfârșit. Și-a mușcat buza. Au mers mai departe, spre străzile mărginite de junglă care duceau în oraș, lăsând în urmă copacii și vilele slab iluminate. Ajungând în centrul zgomotos al orașului, au încetinit. Drumurile erau aglomerate de automobile și ricșe, benzină și căldură. Trotuarele erau înțesate de soldați în permisie, femei în uniforme și ținute civile, toți mai înalți decât localnicii care se mișcau printre ei.

– Unde mergem? a întrebat ea. Raffles? Spera că nu. Era o seară clasică; fetele de la secție se îmbrăcau ca animatoare *edwardiene*, bărbații ca elevi ai școlii Burlington Bertie. Foarte vesel, remarcase Vanessa. Ivy nu-și dorea veselie. Și-a dat seama că nu-și dorea nici compania altor oameni.

– Nu te duc la Raffles, a spus Kit. Și nici la Clubul Singapore.

– Bine, a spus Ivy.

– Ești de acord?

– Da.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, a spus el.

Iar ea a râs din nou.

Au continuat să meargă pe străzile înguste din China Town. Ivy rareori vizitase zona – numai ca să se ducă la femeia care îi făcuse rochiile – și nu făcuse asta niciodată în timpul nopții. Aleile erau pline de localnici în haine lăbărțate și sandale, ducând saci de orez pe umeri, pedalând pe biciclete, sporovăind și sorbind tăiței în fața standurilor comerciale. Kit șerpuia printre ei, așa de aproape încât Ivy putea să le observe fețele curioase în timp ce se întorceau și se uitau, și de asemenea conținuturile coșurilor lor: ouă, fructe, o găină vie. De la ferestrele deschise ale clădirilor pluteau hohote de râs, iar rufele atârnau pe pervazuri. Ivy a observat totul de sub umărul lui Kit, imprimând imaginile în conștiința ei, știind deja că era un moment pe care avea să-l retrăiască din nou și din nou.

Au tras pe o stradă chiar mai mică, abia luminată, și s-au oprit în fața unei clădiri înguste. După ce Kit a oprit motorul, liniștea a umplut aerul fierbinte. A dat jos cricul motocicletei, a coborât și i-a oferit mâna lui Ivy. Ea a apucat-o, simțind degetele lui Kit aproape de ale ei, și s-a ridicat în picioare. O dureau picioarele; abia acum și-a dat seama cât de tare le strânsese în jurul șoldurilor lui și cât de conștientă fusese de el acolo.

S-a uitat în sus la clădire.

– Este un bârlog pentru opiu? a întrebat ea, deși știa că probabil nu era.

– Da, a spus el. Te-am adus la un bârlog pentru opiu.

– Serios?

– Nu. Intrăm?

Ivy s-a uitat la ușile grele de tec, intrigată. Mâna era în continuare în mâna lui. Nici unul dintre ei nu-i dădea drumul celuilalt.

– Hai.

Barul de la interior era plin de fum. Erau numai câteva mese înghesuite în spațiul închis. Era întunecat, foarte întunecat, și în ciuda entuziasmului și a nerăbdării ei, exact cum se întâmplase mai devreme acasă, Ivy a simțit cum i se contractă pieptul. A luat-o pe nepregătite. Nu știa de ce se întâmplase, dar a panicat-o faptul că s-a întâmplat. Fusese în așa de multe baruri și cluburi de când ajunsese pe insulă, ce era în neregulă cu ea în seara asta? Emoțiile? Gregory o avertizase că în momente de stres sau tensiune ar fi putut cu ușurință să alunece înapoi. *Nu*, s-a gândit. *Nu vreau.* Se întâmpla oricum. *Gândește-te la rațe*. Nici măcar nu-și putea aminti de rațe. Tot ce putea să vadă era întunericul. În urechi auzea un vuiet. Și-a așezat mâna liberă pe gât, trăgând de pielea care era dintr-odată udă. Constrângerea din zona aceea nu dispărea, devenea din ce în ce mai greu să respire și nu vedea nici o ușă, așa că nu știa cum să iasă.

S-a întors către Kit. El se uita deja la ea, la fel de îngrijorat cum fusese când ajunsese acasă.

– Ivy?

– Există și o terasă? a întrebat, urând faptul că trebuia să întrebe. Era așa de gâtuită încât a trebuit să se forțeze să rostească vorbele.

– Da, a spus el cu ochii la ea. Pe aici.

A condus-o în față, într-o curte care se deschidea spre stelele de deasupra.

A tras aer în piept, apoi din nou; a treia oară a făcut-o cu ușurință și, astfel, tunetele din urechi au încetat și s-a simțit normal din nou. Era un sentiment ciudat și derutant. S-a uitat în jur, cu mâna în continuare în mâna lui Kit, adunându-și calmul, orientându-se în împrejurimi.

Locul era frumos, complet exotic. Lampioane roșii de hârtie străluceau pe mesele rotunde, altele erau atârnate de copaci. Se auzea muzică de jazz de la gramofonul din colț. Câteva cupluri dansau, toți chinezi: bărbați în costume elegant croite, femei frumos îmbrăcate, cu ochii umbriți de gene grele. În afară de un alt cuplu care stătea de vorbă la o masă din colțul îndepărtat al terasei, Kit și Ivy erau singurii vestici de acolo. Lui Ivy îi plăcea asta. Foarte mult. Mai mult decât atât, îi plăcea faptul că el își dăduse seama că i-ar fi plăcut. *Nu te duc la Raffles*.

– Este minunat, a spus ea.

El nu a răspuns. Arăta în continuare foarte îngrijorat. A condus-o spre una dintre puținele mese libere, unde Ivy s-a așezat pe un scaun jos, apoi s-a dus și i-a adus apă, insistând s-o termine pe toată, în ciuda faptului că ea îi spusese că se simțea foarte bine. Un chelner a venit și le-a oferit niște băuturi. Kit a întrebat-o ce-și dorea, iar ea a spus că nu era sigură. Simțea că ar fi fost complet nepotrivit să ceară un gin într-un loc așa de perfect ne-britanic.

– Vrei să încerci ceva nou? a întrebat el, citindu-i gândurile.

– Da, a spus ea zâmbind.

L-a rugat pe chelner să-i aducă un meniu, apoi a stat, uitându-se la ea, în timp ce Ivy a consultat lista cocktailurilor și a ales un martini cu *lychee*. El și-a comandat o bere, spunându-i chelnerului „Amice!“ cu o familiaritate lejeră pe care nu și-ar fi imaginat-o la nici unul dintre băieții englezi pe care îi cunoștea, și a simțit că se relaxează mai mult, din simplul motiv că era cu el.

– Nu vrei să încerci și tu ceva nou? a întrebat ea după ce chelnerul plecase.

– Asta fac, a spus el, apoi a zâmbit.

A zâmbit și ea, presupunând că se referea la faptul că ieșise cu ea. Era fericită că și lui i se părea ceva nou.

– Arăți mai bine, a spus el.

– Sunt mai bine.

A studiat-o. Ea își dădea seama că el se întreba ce i se întâmplase. Avea s-o întrebe? *Numai dacă-i pasă*, s-a gândit.

A întrebat.

Și înainte să-și dea seama că asta se întâmpla, i-a povestit. Poate timpul pe

care îl petrecuse vorbind cu Alma și cu Alex o făcuse să se deschidă. Poate era doar pentru că nu voia să ascundă nimic, nu de el. În orice caz, în timp ce a spus: „Am fost surprinsă de un raid!“, restul a urmat repede: orele pe care le-a petrecut captivă, moartea lui Stuart, propria ei salvare. Nu a intrat în detalii; ghidându-se după fața îngrozită a lui Kit, nu era nevoie.

Chelnerul a venit cu băuturile.

Kit a luat paharul ei de pe tavă și i l-a dat. Nu avea mâna perfect stabilă.

– Îmi pare rău, a spus ea.

– Ție îți pare rău? a întrebat el. Pentru ce?

– Poate nu voiai să știi.

– Ivy, a spus el, voiam să știu.

Ivy a sorbit din băutură, apoi a luat o gură mai mare.

– Este delicioasă, a șoptit ea.

El a continuat s-o privească. Ivy putea s-o simtă în felul în care îi ardeau obrajii. Din nevoia de a schimba subiectul, a spus:

– Unde ai fost înainte de a veni aici?

– În Egipt.

Părea în continuare șocat.

– Și înainte de asta?

– În Franța.

– Și înainte? a insistat ea.

– Sunt în armată de ani de zile, a spus el, așa că asta, a spus deschizând brațele pentru a cuprinde orașul Singapore, și variațiuni pe această temă. Dar nu vreau să vorbesc despre mine. Nu-mi vine să cred ce ți s-a întâmplat.

– Sunt bine, a spus ea.

– Nu știu dacă ești. Tocmai…

– Te rog, a spus ea. A vorbit mai tare decât intenționase. Te rog, a spus din nou, pe un ton mai blând, putem să nu facem asta?

Arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a se opune.

– Spune-mi de unde ești, a spus ea, înainte ca el să poată continua.

A mai studiat-o pentru o clipă și apoi, spre ușurarea ei, a dat din cap. S-a lăsat pe spate în scaunul de ratan, cu sticla de bere în mână, și a spus:

– Sydney. Freshie.

– Freshie?

– Freshwater. Este o plajă. A luat o gură din sticlă. Tărâmul lui Dumnezeu, a spus el, apoi a zâmbit și Ivy a simțit cum ultima urmă de încordare din ea se

dizolvă. Așa îi spunem toți.
– Spune-mi mai multe.
Și el i-a spus. A vorbit despre casa din placaj în care crescuse, despre sora lui mai mică, care avea numai opt ani când el plecase și pe care nu o văzuse de aproape tot atâția ani.
El a întrebat-o despre mama ei.
– Și ea era australiancă, nu? Ea a dat din cap, surprinsă și în același timp nesurprinsă că ținuse minte. I-a spus puținul pe care îl știa: că o chema Louise, era din Melbourne și lucra în Anglia în calitate de soră medicală când l-a întâlnit pe tatăl ei.
– Ai întâlnit pe cineva din familia ei? a întrebat el.
– Un unchi a venit în vizită când eram mică. Trimite câte o felicitare de zilele de naștere, de Crăciun.
– Și părinții ei?
– Nu, a spus ea. Erau mult mai bătrâni decât buni a mea. Au murit cu mulți ani în urmă.
El a făcut o grimasă.
– Este în regulă, l-a asigurat ea. Serios. Nu trebuie să-ți pară rău pentru mine.
– Fiindcă nu am voie să fac asta?
– Da, a spus ea. Exact.
Ochii i-au strălucit uitându-se la ea.
Ea și-a terminat băutura, iar el și-a ținut sticla de gât, învârtind-o în față și în spate.
– Prietena mea spune că ai avut un război greu, s-a auzit spunând.
El a ridicat o sprânceană.
– Există unul bun?
– Presupun că nu.
Kit s-a uitat în jos la sticla lui, iar fața i-a devenit la fel de serioasă cum fusese când îl zărise în acea dimineață, la secție. A mai luat o gură de bere și, după ce a înghițit, a spus:
– Nu vreau să mă gândesc la război.
– Nu, a spus ea cu blândețe. Presupun că nici eu nu vreau. Apoi, știind că acum el era cel care avea nevoie să se schimbe subiectul, l-a întrebat dacă prietenul lui ars de soare își revenise. Kit a zâmbit recunoscător și i-a spus că-

și revenise, pentru scurt timp, dar acum era mai rău decât fusese vreodată. Ăsta nu e locul cel mai bun pentru el.

Au continuat să vorbească și în timp ce au făcut asta, în sunetul gramofonului care umplea aerul călduț al curții cu muzica de jazz, era aproape imposibil să facă ceea ce-și doreau amândoi: să uite de război. Părea ireal chiar și faptul că se întâmpla, oriunde în lume, și că în timp ce ei stăteau acolo, bombe erau lansate și bărbați aruncau grenade în deșert, scufundând vase în Marea Mediterană, omorând ruși în casele lor. Kit i-a spus despre Jimmy și Tristan, despre care ei îi plăcea să audă, a mai vorbit despre Sydney, despre lucrurile care îi lipseau: înotatul la răsărit, pustietatea oceanului și senzația pielii lui la sfârșitul unui weekend petrecut la plajă. Ea i-a povestit despre Hampstead și a descoperit că și el fusese acolo, chiar la începutul războiului.

– S-ar putea să te fi văzut, a spus ea, s-ar putea să fi fost în aceeași cafenea mâncând chifle și bând ceai.

– Nu, a spus el, mi-aș fi amintit de tine. Și ți-aș fi vorbit dacă ne-am fi întâlnit.

– Da, a spus ea după câteva cocktailuri, cred că și eu ți-aș fi vorbit.

A întrebat-o despre Mae și i-a spus ce dor îi era de ea; a vorbit despre fetele cu care locuia și despre cele de la secție. Mai ales despre Alma, dar și despre Alex și Laurie.

– Spune-mi, a spus el, îi spionai în ziua în care ai fost pișcată de toate furnicile alea?

Ivy a izbucnit în râs, amintindu-și cum încercase să pretindă că furnicile nu erau acolo și a recunoscut că îi spionase.

– Dar tot nu știi cum de o cunosc pe bunica ta?

– Nu vor să-mi spună. Sau despre Harriet.

– Ce enervant.

– N-ai idee.

Au mai comandat un rând de băuturi. Timpul a trecut, Ivy nu era sigură cât de mult și nici nu-i păsa. Au venit mai mulți oameni, câteva fețe albe printre ei, de asemenea mulți chinezi – oameni de afaceri, a spus Kit; erau mulți comercianți bogați în Singapore. Îi voiau pe japonezi acolo chiar mai puțin decât îi voiau pe englezi. Avea vocea joasă, ieșind și intrând în ritmurile muzicii de jazz. Ivy și-a mutat scaunul spre el, numai ca să-l audă mai bine. Având capetele apropiate, s-au întors cu spatele spre curtea aglomerată,

genunchii lui atingând genunchii ei. Mușchii i-au zvâcnit, dorind s-o tragă mai aproape.

– Ai vrea să dansezi? a întrebat el, simțind același lucru.

– Da, a spus ea.

A luat-o de mână și s-au dus în mijlocul celorlalte cupluri, lipiți unul de celălalt, mișcându-se încet pe muzică. Aerul din jur era închis, ca o pătură. El s-a oprit și Ivy era în brațele sale, cu brațul în jurul gâtului lui cald. A închis ochii, absorbind tot ce se întâmpla, faptul că se întâmpla. Avea senzația că nimic nu avea să mai fie la fel.

– Nu mi-ai spus ceva mai devreme, a spus Kit. Vocea joasă s-a auzit de deasupra ei. Și-a dat seama că el aștepta ca ea să-i spună.

– Ce vrei să spui? a întrebat, deși credea că s-ar fi putut să știe.

– Când ai vorbit despre acel bombardament. Mai era ceva, mi-am dat seama.

S-a uitat în sus la el. Avea fața foarte aproape, o privea intens în ochi.

– Cum ți-ai dat seama?

– Deci mai era ceva?

Ea nu a răspuns. Nu era sigură că ar fi trebuit.

– Ce era? a întrebat el.

S-a gândit să mintă. Nu voia să vorbească despre Felix. Chiar fără avertismentul Almei, nu ar fi vrut s-o facă. El nu făcea parte din orice ar fi fost asta și nu părea corect să-l implice: nu era corect pentru el sau oricare dintre ei. Dar nu a mințit, pentru că a simțit că el și-ar fi dat seama și merita mai mult. În plus, băuse multe cocktailuri. Așa că i-a povestit cum un băiat o ceruse la un moment dat în căsătorie și ea îl refuzase, apoi eșuase în a-i scrie o scrisoare când el ar fi avut nevoie de asta; a vorbit despre șocul morții lui Felix, cum fusese pe acea stradă Camberwell unde bomba o prinsese sub dărâmături cu mult înainte ca tura ei să se termine numai din cauză că fusese așa de supărată. S-a destăinuit că ceea ce se întâmplase păruse ca o plată pentru ceea ce făcuse.

– Crezi că ai meritat asta? a întrebat Kit. Ai meritat să fii îngropată de o bombă?

– Așa am simțit.

– Și Stuart? Și el a meritat?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Ivy, nu ai meritat. Lucrurile pe care le fac oamenii, ce am văzut eu. Faptul

că nu scrii o scrisoare… este un lucru mărunt.
– Nu este un lucru mărunt. Și nu ar fi trebuit să zboare, în primul rând.
– Cum ai fi putut opri asta?
– Măritându-mă cu el.
Nu mai dansau. S-a uitat în jos la ea, derutat.
– Îmi lipsește ceva, a spus el.
Ea a tras adânc aer în piept. Chiar avea de gând să-i spună? Înainte ca întrebarea să se fi format complet în mintea ei, a făcut exact asta.
– Era neamț.
El a privit-o.
Ivy și-a dorit deja să nu fi rostit cuvintele. De ce îi spusese? De ce?
Nu a putut să se uite la el, dar a simțit că trebuia. Ochii lui verzi o priveau în ochi. La ce se gândea? La timpul pe care îl petrecuse în Franța? La războiul din deșert? La toate?
– Ce avion pilota? a întrebat.
– Un *Messerschmitt*, a spus ea cu voce firavă.
– Da, a spus el încet, au fost destui din ăștia care au încercat să mă omoare.
– Îl ura pe Hitler, a spus ea. Nu voia să ia parte la război. Nu voia să se întoarcă acolo, de asta m-a cerut de nevastă. A spus că dacă ne-am fi căsătorit, ambasada lui l-ar fi putut lăsa să stea în Anglia. Și-a amintit disperarea cu care o implorase. *Spun că trebuie să ne ducem toți. Pot să te fac fericită, Ivy. Îți jur. Te rog, lasă-mă.*
– Nu aveam nici o idee ce însemna războiul, a spus ea. Nu atunci. L-am lăsat să plece.
– Sunt destul de bucuros că ai făcut-o.
– El nu a fost.
– Nu mă așteptam să fi fost.
– Ești furios? a întrebat.
– Pentru faptul că era neamț?
– Da.
El a făcut o pauză înainte de a răspunde, în mod evident ca să se gândească.
Ea a așteptat. În ciuda fricii în legătură cu ce ar fi putut fi pe punctul de a spune, s-a simțit până la urmă ușurată că-i spusese. Acum era un lucru cunoscut, făcut. Era așa obosită să păstreze secrete.
– Sunt furios pe război, a spus după mult timp – și pe el pentru că ți-a cerut așa ceva. S-a încruntat. Arăta ca și cum nu ar fi fost cu adevărat sigur ce

gândea. Dar o ținea în continuare, chiar dacă nu dansau. Nu o dăduse la o parte. S-a întors să se uite la cer; ea a privit curbura gâtului lui, fața bronzată în timp ce încerca să găsească o logică.

– Cred că sunt cel mai furios pentru tine, a spus el. Am fost așa prins în tot ce se întâmpla cu mine. Acest război… Mi-am tot spus că era singurul mod prin care puteam să fac față. Să trec prin el. A expirat. Toate lucrurile prin care ai trecut, habar n-aveam. Serios, deloc.

– Este în ordine.

– Nu mai spune asta, nu e. Și-a lăsat capul în jos, uitându-se din nou la ea. Sunt speriat.

– De ce?

– De tot. S-a încruntat. Să nu te dezamăgesc.

A simțit cum expresia i se înmoaie.

– Nu mă vei dezamăgi.

– De unde știi?

– Pur și simplu știu, a spus.

El a dat încet din cap. Apoi a tras-o mai aproape și au început din nou să danseze.

– Îmi pare rău pentru Felix, a spus.

– Și mie.

– Dar ești aici, a spus el.

– E adevărat.

– Și dacă crezi că ai meritat să fii îngropată de bomba aia, atunci ai meritat și să trăiești.

Nu se gândise niciodată la asta.

– Poate, a spus.

– Nu, a spus el, așa e.

Avea privirea plină de atât de multă compasiune. Ivy abia putea să se târască. Și uitându-se în sus la el, și-a amintit ce făcuse, unde fusese – în Egipt, în Franța; și-a amintit războiul lui greu. Ura războiul pentru asta. Voia să-l protejeze de el.

A spus:

– Nici eu nu vreau să te dezamăgesc.

– Nu mă vei dezamăgi, a spus el cu blândețe.

Se opriseră din dans din nou. S-a aplecat spre ea. S-au privit în ochi. Timpul a părut să se dilate, oamenii s-au estompat și apoi, în sfârșit, buzele

lui s-au șters de-ale ei, iar ea s-a aplecat în față, sărutându-l. Brațele lui s-au contractat, iar ea și-a arcuit spatele, copleșită de cât de inevitabil și complet și absolut potrivit părea.

Au continuat să danseze, fără să mai vorbească despre frică.

Nu se gândeau la trecut, la război, la mările care îi înconjurau și la vasele de luptă care erau pregătite să le încercuiască micuța insulă.

Trupurile li se potriveau: erau o pereche. Muzica învăluia curtea și pereții mărginiți de lampioane blocau toate lucrurile din jur.

Un cocon perfect.

Capitolul 15

Când a venit poșta la căsuța din Hampstead în acea dimineață de noiembrie, Mae era în mijlocul curățeniei cămării, cu șorțul prins peste fusta din stofă și pulover și cu conținutul debaralei așezat pe podea: o conservă prețioasă de gem, saci de mere de iarnă, semințe Bovril și ierburi uscate. Cămara nu era deosebit de murdară și nu avea de fapt nevoie să fie curățată, tot așa cum nici Aga nu avusese nevoie. Mae avea doar nevoie de ceva cu care să-și ocupe gândurile.

Cutia de scrisori din fața casei s-a deschis, făcând să se audă tusea poștașului din stradă. A urmat sunetul hârtiei aterizând pe preș și Mae s-a întors spre ea. A presupus că orice ar fi venit nu era de la Ivy – scrisorile din călătoria ei ajunseseră în săptămâna anterioară și părea prea mult să spere că ar mai fi venit ceva așa de repede –, dar tot a simțit tresărirea obișnuită în piept. S-a împins ca să se ridice în picioare și s-a dus în hol să verifice.

Era o dimineață însorită și o lumină proaspătă de noiembrie umplea casa, revărsându-se prin geamurile înghețate ale ușii din față. Mae s-a gândit că poate ar fi ieșit la plimbare mai târziu, să ducă scrisorile lui Ivy la mormântul lui Louise și să i le citească înainte să se întunece. Se întuneca din ce în ce mai devreme în fiecare seară. Măcar raidurile încetaseră; nemții erau prea ocupați cu distrugerea Rusiei ca să continue acțiunile în Marea Britanie. Pentru moment cel puțin.

S-a oprit la ușa din față. Era un singur plic pe covoraș, cu un timbru Devon pe el. Celelalte două erau circulare: un pamflet despre profitarea la maximum de rație („Bineînțeles că pot“ era titlul) și un bilețel de la comitetul bisericii, prin care cereau premii pentru tombola de Crăciun. Părea destul de devreme pentru asta.

Mae a ridicat plicul. S-a încruntat la vederea adresei scrise înclinat de mână. Undeva în subconștientul ei s-a strecurat recunoașterea. Și-a trecut degetul prin sigiliu și a scos hârtia în timp ce ochii i s-au dus direct spre semnătura de la final.

„Doamne“, a spus răspicat, vocea ei umplând holul luminat de soare. Sally.

S-a lăsat pe perete, având nevoie de sprijin. Ochii i s-au mișcat peste cuvinte. *Sper că nu te deranjează că te contactez*. O deranja? Nu era sigură. *Când am primit scrisoarea lui Laurie (trimisă în februarie – poșta asta!), prin care îmi spunea că ești în Anglia, pur și simplu nu am putut să nu scriu*. Bineînțeles că nu putuse. Mae a dat din cap, neputând să creadă. Aproape putea să audă din nou vocea plină a lui Sally, sărind din pagină. I-a văzut spatele stând în camera de pictură a lui David Keeley, la biserică: era în continuare femeia de treizeci de ani îmbrăcată într-o ținută transpirată, de modă veche și cu firimituri de biscuiți în jurul gurii.

A citit mai departe; poveștile despre nepoți, tristețea morții lui Roger, se pare că la mult timp după ce Mae plecase din Singapore. Malarie. Mae a continuat, apoi ochii i s-au căscat. *Voi fi în Londra anul viitor pentru nunta finei mele. Viața trebuie să meargă mai departe, nu-i așa? Mi-ar plăcea să te vizitez. Nunta se ține în Highgate în după-amiaza zilei de 29 mai, așa că voi fi la tine înainte de ora zece. Aștept cu nerăbdare.*

Mae a citit din nou cuvintele, asigurându-se că înțelesese bine. Venea Sally? S-o vadă pe ea?

A împăturit scrisoarea încet, încercând să-și dea seama ce simțea. Și-a dat seama că era curioasă mai mult decât orice. Șocată, da, dar nu complet refractară. Ce rău ar fi putut să vină de fapt din asta? În afară de asta, era încă așa de departe. A băgat scrisoarea înapoi în plic, apoi s-a aplecat să ia celelalte hârtii de pe covoraș.

În timp ce făcea asta, colierul i s-a lăsat în față, ieșind din gulerul puloverului și inelul pe care îl purta întotdeauna pe colier a strălucit în lumină, safirul aruncând mii de diamante albastre pe pereți, pardoseală și tavan.

Singapore, primăvara 1897

Mae nu a fost deloc surprinsă când Harriet și Alex i-au spus că se logodiseră. Știa că asta urma. Harriet începuse să arate prea mult ca acele debutante fericite din India – cele cu zâmbete cu sufletul la gură și logodnici sergenți-majori – ca să existe alt deznodământ. Și era evident cum o adora Alex: coșurile pe care le trimitea în fiecare zi, încântarea din vocea lui când sosea în fiecare seară. *Bună, Harriet*. Și chiar acum, când venise cu încuietoarea aceea; nu putuse să nu audă tot ce vorbiseră în timp ce el o

monta. Își strânsese nenorocitul de puzzle cu o expresie hotărâtă în timp ce le asculta vocile, dorindu-și ca vila să fi fost mai mare și plăcile pardoselii mai puțin înclinate să transmită sunetele.

– Știu, spusese Alex cu un zâmbet pieziș, e foarte romantic.

Dar este, se gândise Mae. *Este*.

Ușa lui Harriet se închisese atunci, încuindu-i pe amândoi în cameră. Toate sunetele dispăruseră apoi, ceea ce fusese chiar mai rău decât când vorbiseră. Mae își ținuse respirația. Și-i imaginase sărutându-se, nu se putuse abține. Harriet se înroșise când coborâse la parter cu brațul lui Alex în jurul ei. Mae fusese distrasă de cât de bine se potrivea Harriet lângă el și se gândise în mod rușinos că și ea s-ar fi potrivit la fel de bine – apoi se urâse pentru că se gândise la așa ceva –, astfel încât îi luase o clipă să observe inelul de pe degetul lui Harriet.

– Felicitări, a spus, cu o voce care părea plată chiar și pentru ea. A mai încercat o dată, forțându-se să pară mai fericită. Nu a avut prea mult succes.

Ei nu au părut să observe.

Harriet i-a spus, cu ochii strălucitori de fericire, că trebuia să vină să locuiască cu ei imediat ce s-ar fi căsătorit, ea și Alex deja vorbiseră despre asta. Alex a fost de acord, absolut, Mae trebuia să vină. Avea să fie căminul ei din acel moment. Părea să fie omul căruia i se oferise lumea.

– Lucrurile vor fi diferite, i-a spus Harriet lui Mae. Îți promit.

Mae a încercat să zâmbească. Obrajii au făcut efortul de a susține zâmbetul. Dar să locuiască cu ei? În calitate de cumnata lui Alex?

Nu putea să-și imagineze cum ar fi putut face asta.

Cum ar fi putut face asta?

Alex a spus că aveau să facă anunțul la biserică direct. Mae i-a urmărit buzele cum se mișcau în timp ce vorbea. A sărutat-o pe Harriet pe cap ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

– Ce părere ai? a întrebat Harriet.

– Despre ce? a întrebat Mae.

– Să locuiești cu noi, a spus Harriet, cu o expresie în același timp nerăbdătoare și plină de speranță.

Mae s-a gândit: *Vrea să îndrepte lucrurile*.

Îmi doresc așa mult s-o pot lăsa.

– Deci? a întrebat Harriet.

– Da. Mae a mai găsit un zâmbet. Da, mi-ar plăcea, a spus și s-a mirat că

minciuna n-o sufocase.

Harriet nu a zâmbit. A părut, brusc, puțin tristă. Era ca și cum ar fi început să ghicească ceva din sentimentele lui Mae: invidia pentru mariaj, poate, dacă nu pentru bărbat. (*Te rog, sper să nu fi ghicit că e pentru bărbat.*)

– O să fii fericită, Mae, a spus ea. Îți promit.

– Știu, a spus Mae.

Altă minciună, spusă fiindcă nu avea de ales decât să încerce. Pentru că oricât de imposibil ar fi părut că avea să fie fericită (și-a imaginat cum ar fi fost toți în casa necunoscută a lui Alex: Alex și Harriet spunându-i noapte bună în fiecare seară, ducându-se în dormitorul lor; bebelușii care ar fi venit – cei pe care ea, Mae, și-i dorea cu atâta disperare și pe care acum era sigură că nu i-ar fi avut niciodată), ar fi fost chiar mai greu să rămână unde era, bând lichiorul lui David seară de seară, premiul lui de consolare nedorit.

Se întreba cum avea să reacționeze el.

– Prost, presupun, a spus Alex, care nu părea deranjat în mod special. O să mai rămân, aștept să se întoarcă acasă. Au trecut multe ore până s-a întors, târziu (ploaia: începuse la prânz și nu se oprise până la apus). În cea mai mare parte a zilei, Alex și Harriet au stat împreună pe terasa acoperită, uitându-se la cortinele de apă care cădeau. Mae s-a dus la ea în dormitor, pretinzând că avea nevoie de un pui de somn, și a închis geamul în ciuda căldurii, incapabilă să audă sunetul fericirii lor, felul în care își făceau planuri și dorindu-și atât de tare ca lucrurile să nu fie așa.

Nu era sigură la ce se gândise toată ziua. Nu dormise, asta știa, pentru că ajunsese să fie epuizată, deshidratată și acoperită de transpirație pe sub jupoanele grele și corset până când a auzit-o pe Ling zăngănind în bucătăria de la parter, pe punctul de a începe pregătirea cinei. Altă masă. Altă zi pierdută.

Pierdută.

S-a târât jos din pat. Și-a surprins imaginea în oglindă, mirată că arată la fel cum arătase întotdeauna, când de fapt se simțea opusul a ceea ce era. Avea aceiași ochi, aceeași piele, care era umflată din cauza căldurii și a lacrimilor. A constatat asta cu surprindere și și-a dat seama că plânsese.

Nu știa că făcuse asta.

A continuat să se studieze. Și-a văzut părul negru și s-a gândit: *Este și părul lui Harriet*. Avea aceeași culoare, aceeași desime. Avea același obicei de a se cârlionța din cauza umidității. Rar se gândea la trăsăturile identice ale ei și ale

lui Harriet – știa că nici Harriet nu se gândea (întotdeauna existaseră mulți alții care să facă asta pentru ele) –, dar în acea după-amiază similitudinea a șocat-o puternic. Pielea ei era pielea lui Harriet. Ochii ei erau ochii lui Harriet. Erau la fel ele două. Exact la fel.

Doar că nu erau. Pentru că Harriet era fericită. Și ea, Mae, nu era.

„Dar nu meriți.“ Cuvintele, spuse în șoaptă, au ieșit din gura lui Mae înainte ca ea să-și dea seama că le gândea. S-a uitat în oglindă cum o nouă lacrimă se rostogolea pe obraz.

Acela a fost momentul în care s-a întors David. Alex și Harriet au intrat de afară pe ușa din față împreună cu el. Mae a fost atentă la schimbul brusc de replici din hol. Se simțea ca și cum ar fi ieșit din transă.

– Nu îmi voi da permisiunea, a spus David.

– Nu-ți cerem permisiunea, a spus Alex cu o voce caldă, mult mai plăcută decât tonul pițigăiat al lui David.

– Nu puteți face asta.

– Sigur că putem, a spus Alex.

– Și Mae vine cu noi. Nici să nu te gândești s-o ții aici.

– Nu o vreau.

Mae și-a acoperit urechile, așa cum obișnuia să facă atunci când era o fetiță la artificiile din Diwali.

Numai vibrația ușii din față care s-a trântit i-a dat de ştire că Alex și Harriet plecaseră.

Nu îi spuseseră că pleacă. Nici măcar nu-și luaseră la revedere.

S-a trântit pe pat și a plâns din nou.

A băut prea mult lichior la cină în seara aceea. Mai mult decât cele două pahare la care se limitase până atunci. Nu David fusese cel care i le oferise – el nu spusese absolut nimic –, ci ea se servise singură de pe servanta înghesuită lângă ușa sălii de luat masa. Lichidul vâscos era singurul lucru care o putea distrage de la nefericirea ei, de la șocul mut al lui David care stătea în fața ei, de la cât de incapabili să mănânce păreau amândoi și de la amintirea felului jignitor în care spusese *Nu o vreau.*

Nu a comentat când David a renunțat să mai încerce să mănânce din pește, și-a împins scaunul în spate cu capul plecat și s-a dus la el în birou. S-a oprit în dreptul ușii, s-a uitat la servantă și apoi s-a întins și a luat sticla de brandy

de acolo. Era aproape plină, având în vedere că el rareori bea. Lichiorul aproape se terminase. Pe acela l-a lăsat acolo: un mic semn de milostenie.

Mae a mai băut din el. Îi era sete. Băuse foarte puțină apă toată ziua.

A dus carafa în camera de pictură și și-a mai umplut o dată paharul. Era aprinsă o singură lampă cu gaz, nici o lumânare; camera era aproape cuprinsă de întuneric. În mod normal, Mae ar fi făcut ceva în legătură cu asta. În săptămânile anterioare își formase o rutină pentru perioada în care Harriet ieșea în oraș, iar David făcea ceea ce făcea el noapte de noapte în biroul lui; venea în camera de pictură după cină, o făcea cât se putea de intimă folosindu-se de lumânări și lămpi, apoi se apuca de lucrat la puzzle, fără să-și permită să se gândească la liniște și la propria senzație de pustietate. Dar din cauză că în seara aceasta nu avea nici un puzzle (o învinovățea pe Sally, oricât de irațional și-ar fi dat seama că era asta) și, din cauză că deja știa că nu avea să fie capabilă să se abțină să se gândească, a lăsat camera în întuneric. Mai conta?

S-a prăbușit pe un scaun și a tras de gulerul rochiei. Era umed. Noaptea era așa călduroasă. Nu putea s-o suporte.

Unde erau Harriet și Alex acum?

Ce vorbeau? Ce făceau?

A băut din nou.

Ceasul de pe peretele cel mai îndepărtat a bătut. Minutele treceau.

Capul părea să-i plutească acum. Nu era o senzație complet neplăcută. Dacă Harriet ar fi fost acolo, ar fi putut râde împreună de asta.

Dar Harriet nu era acolo. Niciodată nu era. Era fericită. Cu fața ei, identică cu fața lui Mae, doar că toată lumea părea s-o placă mai mult.

Altă băutură.

S-a uitat la ceas, dar nu a mai putut să vadă bine limbile. Era sau doisprezece fără zece, sau ora zece. S-a holbat, așteptând ca limbile să se miște și să-și dea seama. Ochii i s-au închis înainte de asta.

Știa că ar fi trebuit să se ducă la culcare. Îi era foarte greață, nu se simțea bine. Nu se mai simțea bine. Lichiorul formase un strat lipicios pe dinții și pe limba ei. Și-a dorit să fi avut niște apă. Dacă ar fi avut energia să se miște.

A adormit în camera afumată, sufocantă.

– Ce faci aici?

Vocea lui David a speriat-o. Ochii i s-au deschis brusc. Adormise?

S-a uitat la David, care stătea în ușă, luptându-se să-și concentreze privirea.

David avea sticla de brandy în mână. Era mult mai goală decât fusese.

– Ar trebui să fii în pat, a spus el, e aproape miezul nopții.

Cuvintele lui erau neclare. Sau era o problemă cu felul în care le auzea ea? Ce era în neregulă cu ea?

– Ce e în neregulă cu mine? A pus întrebarea cu voce tare, având nevoie, după toate aceste săptămâni, să știe în sfârșit. S-a ridicat în picioare, simțind podeaua cum se mișcă sub ea, și a fost nevoie să se apuce de spătarul scaunului ca să se stabilizeze. Ce e în neregulă cu mine? a întrebat din nou.

El nu a răspuns.

Mae a traversat camera înspre el, nesigură pe picioare.

– De ce ai ales-o pe ea? a întrebat, dispreţuindu-se pentru întrebare. Ce am făcut greșit?

Plângea. Din nou.

– Du-te la culcare.

– Nu înainte să-mi spui, a răspuns ea, stând acum chiar în fața lui. El a făcut un pas în spate, împleticindu-se la rândul lui, fiind în mod evident de asemenea beat.

– Ești supărat, a spus ea, nu-i așa? Pentru că nu o poți avea.

– Oprește-te.

– Dar pe mine nu m-ai vrut niciodată. Și arăt la fel ca ea. Sunt la fel…

– Nu ești.

– Dar de ce? A început să plângă fără nici un control. Ce e în neregulă cu mine?

– Nu ești Harriet, a spus el, ca și cum ar fi fost așa evident și ar fi schimbat situația dacă ar fi putut.

Avea și el lacrimi în ochi?

– Arăt la fel, a spus ea din nou, la fel. Și-a ridicat mâinile, fără să știe ce făcea, și și-a pus degetele pe fața lui. Nu-i așa?

El a privit-o în ochii înverșunați, aproape panicați.

Ea a dat drumul mâinilor. Nu o voia. Nu pe ea. Nu ar fi avut cum să fie mai clar. Era pe punctul de a pleca.

Dar atunci s-a întâmplat ceva straniu.

S-a năpustit asupra ei și a sărutat-o.

Ei i-a înțepenit corpul. Dar brațele lui erau în jurul ei. Respirația lui s-a întețit și s-a îngreunat.

– Harriet, spunea, Harriet.

– Sunt Mae, a încercat să spună, în timp ce buzele lui îi acopereau buzele.

A tras-o mai aproape. Trecuse așa de mult timp de când o atinsese cineva. Știa că ar fi trebuit să-l dea la o parte, că nu cu ea era. Dar, dintr-un anume motiv, nu a făcut-o.

L-a lăsat să continue.

A sărutat-o mai mult, buzele coborând de-a lungul gâtului, pe pielea umedă a pieptului, în timp ce mâinile trăgeau de decolteul transpirat al rochiei ei, dând-o jos.

– Harriet, a spus el.

– Mae, a spus ea, Mae.

Capul i s-a învârtit și, brusc, nu mai era în picioare, ci era întinsă pe podea. Iar el era peste ea, gemând în timp ce-i ridica fustele. Ce se întâmpla? Nu știa ce se întâmplă. Totul se petrecea așa de repede.

I-a simțit picioarele pe gambe în timp ce îi îndepărta coapsele. Buzele lui îi apăsau buzele.

– Harriet.

Ea nu părea să poată vorbi. De ce nu spunea nimic?

El trăgea de pantalonași. Apoi, o durere bruscă a făcut-o să icnească.

Atunci și-a dat seama ce se întâmpla.

Făcea dragoste, așa obișnuiau să-i spună celelalte fete când șopteau despre asta în Simla.

Penetrarea frenetică a lui David nu părea dragoste pentru Mae.

Deloc.

A găsit sânge pe lucrurile ei când s-a trezit în dimineața următoare. Și o substanță lipicioasă. Ce mai rămăsese din lichiorul pe care îl băuse a făcut-o să vomite în olița de lângă pat.

Nu s-a ridicat din pat. Chiar dacă nu i-ar fi crăpat capul în felul în care îi crăpa, tot nu ar fi fost capabilă. Era iritată, zgâriată pe stomac și profund rușinată. Când închidea ochii îl simțea pe David mișcându-se pe ea, auzea acele gemete grele.

Harriet.

A vomitat din nou. Apoi, din cauza gustului de fiere din gură, a durerii provocate de convulsiile stomacului, a plâns. Nu era sigură că se oprise din plâns din momentul în care începuse să plângă în seara anterioară. Nu părea să se poată opri, iar corpul îi tremura incontrolabil. Ce făcuse? Ce făcuse?

Harriet a intrat în cameră.
– Vrei să aduc un doctor? a întrebat. S-a aplecat deasupra patului lui Mae cu plasa de țânțari sprijinită pe umeri. Părea îngrijorată. Credea că Mae era bolnavă. Mae îi spusese asta când Harriet se întorsese de la cina cu Alex și, auzind-o plângând în camera ei, venise s-o verifice. Adusese niște papaya din locul în care mâncase împreună cu Alex și așezase fructul pe birou.
– În caz că ți se face foame. Știu că-ți place. Îmi pare rău că nu ne-am luat la revedere înainte să plecăm. Eram așa furioasă… Asta fusese când Mae vomitase pentru prima dată. Harriet îi ținuse părul și îngânase sunete liniștitoare.
– O să-ți aduc niște apă, spusese ea.
– E prea târziu pentru asta, răspunsese Mae.
Harriet nu înțelesese la ce se referea. Mae nu îi explicase. Începuse deja să plângă.
S-a uitat în sus la Harriet și i-a spus că nu avea nevoie de un doctor.
– Sunt sigură că mă voi simți mai bine după ce o să mă odihnesc. Nu era deloc sigură.
Nici Harriet nu era sigură, după felul în care se încrunta.
– Hai să vedem cum te simți peste câteva ore, a spus ea.
A venit s-o verifice în mod regulat după aceea, aducând întotdeauna apă, o gustare, orice ar fi vrut Mae să mănânce. Părea imposibil că era acolo și se purta cu atâta blândețe după toate săptămânile în care Mae o ignorase. Mae știa că nu merita. Dar de fiecare dată când Harriet venea, amintirea corpului disperat al lui David împingându-se în ea se retrăgea pentru câteva momente binecuvântate. Nu se mai simțea singură.
Până după-amiaza târziu starea de rău i-a trecut. A reușit să ronțăie puțin din pâinea pe care i-o adusese Harriet, care se așezase pe marginea patului, privind-o.
– O banană ar putea să te ajute, a sugerat ea.
Amândouă știau că banana ar fi provenit dintr-unul din coșurile lui Alex, la fel ca pâinea, și că Mae nu mâncase nimic trimis de el până atunci.
– Da, a spus Mae dându-și seama cât de mult mai bine se simțea acceptând bunătatea decât rezistându-i – și mult mai ușor. Și-a simțit ochii umplându-se din nou de lacrimi.
– O, Mae. Nu, nu. Harriet a dat din cap întristată. Te rog, oprește-te.
S-a aplecat în față și, apucând-o pe Mae de umeri, a ridicat-o de pe perna

fierbinte. Era o mișcare stângace, dar Mae a cedat, dându-i voie lui Harriet s-o ia în brațe, și și-a înfășurat și ea brațele în jurul surorii ei. Nu știa de câte ori în viață se ținuseră așa.

– E doar din cauză că te simți așa de rău? a întrebat Harriet. Sunt îngrijorată că s-a întâmplat ceva.

Mae a continuat să plângă. S-a întrebat cum s-ar fi simțit dacă i-ar fi spus totul lui Harriet: dacă ar fi recunoscut toate resentimentele pe care le simțise faţă de ea, cu câtă disperare sperase să primească vestea că aventura ei cu Alex se terminase; să-i spună despre lucrul îngrozitor pe care ea și David îl făcuseră cu o seară înainte. Ar fi fost o ușurare să recunoască. A fost așa aproape de a o face.

Dar atunci și-a tras capul în spate și a privit-o pe sora ei în ochi. I-a văzut îngrijorarea și a descoperit că nu putea spune nimic. Pentru că o avea pe Harriet înapoi, alături de ea; avea nevoie de ea. Cum ar fi putut risca s-o piardă din nou?

– Nu s-a întâmplat nimic, a spus ea, te asigur. Apoi: Îmi pare așa de rău, Harriet, pentru felul în care m-am purtat.

Harriet s-a întins și a mângâiat părul transpirat de pe fruntea lui Mae. Avea mâna așa de rece.

– Este în ordine, a spus.

– Nu este.

– Este. Vino aici.

Mae s-a sprijinit din nou de ea.

– O să depășim acest moment, a spus Harriet. O să uităm că am locuit vreodată aici.

Așa avea să se întâmple? Harriet poate avea să uite. Mae nu era sigură cum ar fi putut. Dar a dat oricum din cap, fericită că Harriet măcar nu-i putea vedea fața.

•

Harriet nu a ieșit cu Alex în seara aceea. Era prima seară când rămânea acasă de când îl întâlnise. Mae a auzit conversația lor șoptită la ușă, apoi pe Harriet urcând scările.

– S-a dus să ne aducă cina, a spus ea. Se va întoarce repede.

Alex nu a rămas. I-a trimis toate urările de bine prin Harriet, dar le-a lăsat singure cu supa.

Harriet i-a adus-o lui Mae pe o tavă. I-a spus că David se întorsese de la birou și mânca singur.

– Pare și el puțin bolnav, a spus și a râs scurt.

Mae nu a râs.

Harriet i-a așezat tava în poală și a stat cu ea, împărțind mâncarea. Au rămas acolo toată seara. I-a povestit lui Mae despre casa lui Alex, că o dusese să i-o arate pentru prima oară în seara anterioară, după cină.

– Este frumoasă, a spus ea cu un ton visător în voce, chiar pe deal. Nu mai e nimic acolo. O să-ți placă.

– Ați fost acolo singuri? a întrebat Mae.

Oare…

Dar înainte ca întrebarea să ia formă în mintea ei, Harriet a spus:

– Totul a fost foarte decent, îți promit. Servitorii erau acolo. A roșit, apoi a spus repede: O să așteptăm.

Mae a dat din cap, privind castroanele goale de supă cu obrajii roșii din cauza amintirii gâfâielilor lui David, a greutății lui și a durerii. Alex avea să fie așa cu Harriet? Toți bărbații erau la fel?

L-au auzit pe David la parter, ducându-se la el în birou. Nici una dintre ele nu a spus nimic. Amândouă ignorau faptul că era acolo.

Harriet a dus tava jos, apoi s-a întors și a mai stat cu Mae, înghesuindu-se împreună în patul de o persoană.

– Pari obosită, a spus ea.

– Cred că sunt, a spus Mae.

– Închide ochii, a spus Harriet.

Așa că Mae i-a închis. Deși era sigură că nu va putea să doarmă, a dormit. Și pentru prima dată de când erau fetițe, Harriet a stat cu ea toată noaptea, ghemuită lângă ea.

•

Mae a mai stat în pat două zile înainte de a se simți în stare să dea ochii cu David din nou. I-a spus lui Harriet că se simțea prea slăbită ca să se miște. Harriet i-a adus mâncarea sus și a rămas cu ea să vorbească. Aproape începea să aibă senzația că distanța dintre ele nu existase deloc. Însă era acolo în

continuare: o umbră neplăcută. Dar nu era totul. Nici pe departe. Mae a reușit chiar s-o întrebe pe Harriet dacă Alex și cu ea stabiliseră data nunții (în șapte săptămâni, vicarul le spusese că imediat ce ar fi putut, iar Harriet suspecta că David avusese un cuvânt de spus; dar măcar în felul ăsta avea să fie și Laurie acasă) și dacă era nerăbdătoare să-i spună lui Sally despre asta.

– Da, a spus Harriet cu o luminiță în ochi. Poți să fii de față dacă vrei.

Mae a spus că vrea, i-ar fi plăcut foarte mult.

În a treia zi când a reușit în sfârșit să-și adune curajul de a se duce în salonul de luat masa pentru micul dejun, și-a dat seama, după expresia rigidă a lui David, că și pe el îl îngrozea să dea ochii cu ea la fel de mult ca pe ea.

Nu i-a vorbit în timp ce Harriet a fost de față. Dar când a ieșit din încăpere ca să se ducă la toaletă, s-a aplecat peste masă și a șuierat pe o voce suficient de șoptită încât să nu-l audă altcineva în afară de Mae:

– Nu o să mă însor cu tine. Sper că nu te gândești că o voi face.

– Bineînțeles că nu mă gândesc la asta, a spus Mae, tot în șoaptă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap. Nici nu vreau asta.

– Bine, a spus el. Pentru că nu pot.

Mae i-a aruncat o privire plină de dispreţ, apoi, incapabilă să mai stea nici măcar o secundă în aceeași încăpere cu el (de fiecare dată când se uita la el, îi vedea fața roșie deasupra ei. *Harriet*), s-a ridicat și a plecat. A refuzat să se simtă rănită de răceala lui. A hotărât atunci și acolo că nu avea de gând să-l mai lase s-o rănească. Făcuse destul asta.

În cele patru săptămâni care au urmat, l-a evitat cu la fel de multă perseverență cu cât o evitase pe Harriet înainte. A rămas în camera ei în fiecare dimineață până când el a plecat la serviciu (sau, în zilele ploioase, în birou), și numai atunci a coborât ca să mănânce micul dejun împreună cu Harriet: mâncarea lui Alex – nu a mai atins un alt pesmet. (Harriet era fericită că o ajuta să golească coșurile, își dădea seama din expresia ei. Ling nu era la fel de fericită.) Serile se îmbrăca cu mult înainte ca David să termine lucrul și ieșea cu Harriet și Alex să ia cina în oraș. Au dus-o la restaurante la care ei se duceau de mult timp, de asemenea în centrele comerciale. A băut bere din sticlă și s-a gândit cât de mult mai răcoritoare era decât un lichior. I-a făcut pe amândoi să râdă când a râgâit și, în ciuda tuturor lucrurilor, a râs și ea. Era plăcut să râdă.

Într-o seară, au vizitat cu toții casa lui Alex, din Bukit Chandu. A rămas fără cuvinte în fața frumuseții ei: pardoselile de lemn șlefuite, tavanele înalte

și ferestrele largi cu obloane; mirosul copacilor și uleiul de lămâiță pe care îl ardea slujitoarea lui ca să gonească insectele. I-au arătat unde urma să doarmă: o cameră spațioasă, primitoare, în colțul opus al casei față de camera lor. Și-a dat seama câtă intimitate urma să aibă, câtă liniște. Cumva își imaginase că urmau să locuiască toți într-o casă ca a lui David, dar nu avea să fie așa. Avea să fie mai ușor, mult mai ușor. Avea aceleași sentimente pe care le avusese întotdeauna față de Alex (acea bătaie în piept de fiecare dată când se uita la el; căldura din obraji de fiecare dată când el se uita la Harriet), dar începuse să creadă că ar fi putut învăța să nu-i pese că el o iubea pe sora ei. Sau cel puțin să nu-i pese așa de tare.

Pe măsură ce a trecut timpul, amintirea minutelor sordide pe care le petrecuse cu David s-a estompat. Nu le mai retrăia cu aceeași frecvență și nici nu simțea izul grețos de brandy în timp ce el gemea numele lui Harriet.

Dar apoi ciclul lunar i-a întârziat o săptămână, apoi două. Sânii au devenit dureroși și a început să-i fie greață. Știa ce însemna: una dintre fetele din Simla, fiica unui doctor, le spusese cum funcționează lucrurile.

Nu a vorbit despre asta. De fiecare dată când mintea îi rătăcea spre ce se întâmpla în stomacul ei, paraliza de frică. Se tot gândea la mama ei, la cum trebuie să se fi simțit. Pentru prima oară în viața ei, a simțit compasiune pentru ea. Și acum, iat-o, exact în aceeași situație pentru care o învinovățise pe mama ei. Nu putea suporta. Și nici nu voia copilul lui David. Nu-l voia pe el. Părea de necrezut că-l dorise vreodată. Îl disprețuia intens, dar exact când în sfârșit îi era accesibil un alt viitor – unul bun, devenea din ce în ce mai sigură de asta –, urma să fie obligată să se mărite cu el până la urmă.

Nu părea corect. Nu era corect. Nici măcar nu putea încerca să accepte asta.

În fiecare dimineață aștepta sosirea crampelor, sperând în van că urmau să vină. Dar nu s-a întâmplat nimic. Groaza ei s-a amplificat până când a știut că avea să fie nevoită să-i spună.

Era o seară de joi când în sfârșit a făcut-o: șase săptămâni de când începuse interludiul înmuiat în alcool. În seara următoare avea să fie un bal la rezidența guvernatorului. Toată lumea urma să fie prezentă – chiar și Laurie, care se întorsese de pe mare. A presupus că David ar fi putut anunța logodna. Și ar fi putut în sfârșit să-și asigure moștenirea. În dimineața aceea sosise o scrisoare de la avocatul domnului Palmer, prin care întreba cum evoluau lucrurile. David îi spusese despre scrisoare lui Harriet la micul dejun. Boala domnului Palmer devenea din ce în ce mai vizibilă, spusese el, și avocatul voia noutăți.

– Trimite-i noutățile, atunci, îi răspunsese Harriet cu răceală. Nu am nici o dorință de a le ascunde. Mae și cu mine vom fi plecate în mai puțin de o lună. (*O să fim?* se gândise Mae. *O să fim?*)

A ciocănit tremurând la ușa biroului lui David. Nu mai era nimeni acasă. Ling se dusese s-o viziteze pe mama ei, Harriet ieșise cu Alex și cu Laurie. Mae se scuzase, spunând că era prea obosită ca să meargă cu ei. Ceea ce era adevărat. Era tot timpul epuizată.

– Intră, s-a auzit vocea lui David. O, a spus când a văzut-o pe Mae. Tu ești.

Cine altcineva ar fi putut fi?

Mae a înghițit în sec. Avea nervi la stomac. Știind că dacă nu ar fi vorbit atunci, nu ar mai fi făcut-o niciodată, a tras aer în piept și cumva și-a găsit vocea.

– Sunt însărcinată, a spus ea, și fiecare cuvânt a fost tensionat. Altă respirație. Copilul tău. Inima îi bătea în gât. Terminase.

Dar David a rămas holbându-se.

Mae și-a încordat pumnii, așteptând ca el să răspundă. El și-a coborât privirea pe hârtiile de pe birou. Apoi și-a aruncat ochii într-o parte, înainte și înapoi, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă. Mae și-a înfipt unghiile în palme. Putea simți broboanele de sudoare pe piele, pe piept, sub brațe.

– Nu o să mă însor cu tine, a spus el, repetând ceea ce spusese cu câteva săptămâni în urmă.

Venise rândul ei să se holbeze.

– Poftim? a spus ea.

El a repetat.

– Dar trebuie.

El a dat din cap, ferm, iar ea s-a panicat mai tare.

Nu putea vorbi serios.

I-a spus că nu putea vorbi serios.

El a asigurat-o că vorbea serios. Tot nu-și ridicase privirea din hârtii.

– Voi avea un copil, a spus ea. Copilul tău. Cum de putea fi adevărat? Trebuie să te însori cu mine. A făcut un pas înspre el. David…

El a ridicat mâna, reducând-o la tăcere. Fața lui aplecată era ridată din cauza concentrării. Buzele i s-au mișcat, în timp ce vorbea singur. Ea își dădea seama că David făcea planuri, încercând să găsească o ieșire din situație, dar ea nu avea nici o idee ce ar fi putut face, ceea ce o înspăimânta.

– David, a spus ea din nou, te rog, trebuie să vezi rați…

– Rațiune? a spus el și a părut să zâmbească. Da, cred că o văd.

– Ce vrei să spui? a întrebat ea și și-a auzit vocea tremurând.

Cu siguranță zâmbind acum, David a ridicat în sfârșit privirea. Spre uimirea ai, avea în ochi ceva ca un triumf. S-a simțit umplându-se de și mai multă groază.

– Nu mă voi mărita cu tine, a spus el din nou.

– Ba da, a insistat ea disperată. Trebuie.

– Ba nu, a spus el. Deloc. A făcut o pauză, iar zâmbetul i s-a lărgit. Uite ce o să facem…

Capitolul 16

Uite ce o să facem…

Cuvintele s-au învârtit în mintea lui Mae toată noaptea; ele și tot ce spusese David după aia.

Era nebun? Nu păruse nebun. Doar tulburat (sau versiunea lui de tulburare, cel puțin: ochi strălucitori, o energie ciudată pe fața lui în mod normal pasivă).

– Nu trebuie să pari așa de fericit, îi spusese ea, cu vocea tremurând de dezgust și frică. Nu-ți poți imagina că ceva din ce spui e posibil.

– De ce nu?

– Pentru că nu pot s-o fac.

Nu putea. Nu putea. Chiar își imagina că ar fi putut?

– Ce alternativă ai? întrebase el.

Nu știuse răspunsul nici la această întrebare.

Tot nu-l știa, atât de multe ore mai târziu. Stătea întinsă, cu ochii usturând-o și paralizată de groază, urmărind în timp ce răsăritul soarelui nuanța obloanele ferestrei ei mai întâi în roz, apoi în auriu. Și-a pus mâna pe stomac. Părea imposibil ca o viață să crească acolo chiar acum, și totuși știa că era adevărat.

Nu mă voi însura cu tine.

Cineva trebuia s-o facă. Altfel ce s-ar fi întâmplat cu ea? Nu se putea transforma în mama sa. Fusese suficient de greu să fie fiica ei în toți acești ani. Desconsiderările, șoaptele… Nu le mai putea suporta. Și ar fi devenit mult mai rele. S-a văzut cu o burtă rotundă, apoi cu un bebeluș în brațe, singură, și a simțit cum îi crește pulsul din cauza terorii. Nimeni nu ar fi vrut să aibă de-a face cu ea. Și-ar fi petrecut restul vieții fiind ignorată, urâtă. Copilul ei la fel.

S-a auzit o bătaie în ușă. Harriet a băgat capul în cameră.

– Cum ai dormit? a întrebat.

– Bine, a mințit Mae.

Nu voia ca Harriet să se îngrijoreze, să-i pună întrebări. Abia reușea s-o privească în ochi, numai gândindu-se la ce plănuise David.

– Ești palidă, a spus Harriet. O să fii în stare să vii la bal diseară?

– Nu știu, a spus Mae.

S-a gândit: *Dacă nu mă duc, nu o voi putea face*.

Apoi: *Dar dacă n-o fac, ce altceva pot face?*

– Probabil, a spus ea și s-a simțit plină de rușine.

– Nu pari în apele tale, a spus Harriet. Sper că nu e din nou ce ai avut luna trecută. Ești sigură că nu ar trebui să chem un doctor?

– Da, a spus Mae.

A răspuns prea răspicat, prea repede. Din cauza ideii că un doctor ar fi putut s-o consulte.

Harriet s-a uitat la ea cu o expresie întrebătoare.

– Bine, a spus.

– O să fiu bine, a spus Mae cu o voce mai echilibrată. Serios. S-a forțat să zâmbească. Te-ai simțit bine aseară? a întrebat, schimbând subiectul.

Fața lui Harriet s-a înmuiat, brusc distrasă, după cum Mae știa că avea să se întâmple.

– Da, a spus ea și a părut așa de fericită încât Mae a tresărit gândindu-se din nou la ce se aștepta David ca ea să facă.

Nu poți s-o faci, și-a spus, *nu ei*.

Harriet vorbea, spunându-i ce plăcut fusese să-l vadă pe Laurie din nou și că urma să fie cavalerul de onoare al lui Alex. Mae, care nu uitase bănuiala pe care o avusese că și Laurie era îndrăgostit de sora ei, s-a întrebat ce sentimente avea cu privire la rolul lui. Dar nu a întrebat. Nu mai simțea nevoia aceea veche de a o atinge, de a o supăra pe Harriet.

Totul ar fi fost așa de mult mai ușor acum dacă ar fi simțit la fel.

– O să întârzie la bal, a spus Harriet, Laurie a plănuit să bea ceva la club mai întâi. Spune că e ca să-l felicite pe Alex, dar cred că vrea și să sărbătorească întoarcerea acasă.

Mae a dat din cap amorțită. Deja știa de băuturi. Și David la fel. Aparent Roger menționase despre planul lui Laurie la serviciu. *O să-l pun pe Roger să se ducă.* David a dat din cap. *Da, da.*

Nu, nu, voise Mae să țipe. Dar nu o făcuse. Pentru că fusese prea speriată de ce ar fi însemnat pentru ea dacă ar fi făcut-o.

Ar fi trebuit să țipe.

– Te las să dormi, a spus Harriet. Am probă la croitoreasă. Nunta urma să aibă loc în doar trei săptămâni. Trei. O chemi pe Ling dacă ai nevoie de ceva?
– Da, a spus Mae vlăguită.
Harriet a plecat. Când ușa s-a închis și Mae i-a auzit pașii ușori îndepărtându-se, așa de neștiutoare, și-a pus din nou capul pe pernă. Nu se simțise niciodată mai obosită, mai înfrântă.
Pentru a mia oară, s-a întrebat ce avea să facă.
Nu poți face decât un lucru, spusese David.
Dar nu avea idee dacă ar fi putut să-l facă.

Când Harriet, Mae și David au ajuns la Fort Canning în seara aceea pentru petrecere, multe trăsuri erau deja parcate de-a lungul aleilor care duceau spre reședința guvernatorului; caii stăteau cu boturile în sacii cu mâncare, în timp ce vizitiii îi mângâiau. O briză slabă venea dinspre port, aducând cu ea un vag iz de pește și aromă de chili și condimente. Mai jos, în străzile din China Town, se auzea sunetul clopoțeilor bicicletelor; lampioanele luminau străzile umbroase. Pe mare, vase cu coada lungă se agitau în lumina lunii: Harriet le privea în timp ce cobora din trăsura lui David, blocată de gândul tuturor locurilor în care fuseseră și în care aveau să se ducă. A simțit un impuls ciudat de a alerga spre ele și de a se urca la bordul unuia dintre ele, de a pleca. A scuturat impulsul, neliniștită din cauza senzației ei. Era o senzație care crescuse de-a lungul drumului cu trăsura până la petrecere și nu știa exact de ce. Nu avea nimic pentru care să fie neliniștită, în afară de Mae, care părea în continuare bolnavă.
S-a întors să se uite la ea acum, în timp ce cobora din trăsură și își rearanja fustele de culoarea piersicii. Făcuseră schimb de rochii la sugestia lui Mae. Spusese că se săturase să aibă tot timpul aceeași rochie; păruse așa de obosită în timp ce spusese asta, încât Harriet își dorise să-i facă pe plac. Își dorea acum să n-o fi făcut. Se simțea ciudat în rochia roșie a lui Mae.
Poate asta era o parte din motivul dorinței ei de a fugi.
David nu ușura cu nimic situația. Se purtase ciudat tot drumul. Zâmbise întruna, ca și cum ar fi așteptat cu nerăbdare seara. El, care disprețuia evenimentele sociale.
– Ești foarte jovial, îi spusese Harriet, iar el scosese un sunet ciudat.
Ca un chicotit. Harriet se uitase într-o parte la Mae, dorind să vadă dacă observase modul ciudat în care se purta David. Dar Mae continuase să

urmărească roțile trăsurii învârtindu-se, cu buzele strânse ca și cum s-ar fi luptat cu starea de greață. Harriet îi spusese că ar fi trebuit să rămână acasă.

– Este bine, spusese David.

– Vii? a întrebat-o pe Mae făcând un gest nerăbdător spre vila lui Soames și spre șarpele de oameni îmbrăcați în haine elegante de seară care-și croiau drum spre ușa din față. Ferestrele vilei erau luminate, iar terenurile întinse din față erau încadrate de torțe deschise. Am întârziat.

Mae și-a îngustat ochii uitându-se la David. Harriet a făcut același lucru. Abia aștepta ca amândouă să scape de el. Alex sugerase să se mute cu el mai devreme. *Nu văd cu ce ar fi diferit de faptul că locuiești cu David*, spusese el. *Știi că nu ți-aș cere nimic*. Știa. Începuse să-și dorească din ce în ce mai mult s-o facă. Rar se întâmpla să fie singuri, acum, că Mae începuse să iasă cu ei, dar când erau singuri, săruturile lor deveniseră din ce în ce mai dificil de oprit; îi simțise mâinile pe spate, în jurul mijlocului, buzele pe ureche, pe gât și își lipise corpul de corpul lui, fără să fie prea conștientă ce-și dorea, numai de faptul că avea nevoie ca el să continue și de reciprocitatea sentimentului lui. Dar nu conta că nu continuaseră; oamenii credeau ce le convenea să creadă. Și ar fi fost diferit ca ea și Mae să locuiască cu Alex. Fuseseră trimise să locuiască la David de către domnul Palmer – și erau, din toate punctele de vedere, pupilele lui. Ar fi fost cu totul altceva ca ele să se mute la Alex înainte de nuntă. Scandalul ar fi fost imens. Clienții lui Alex probabil s-ar fi retras. Nu merita. *Trebuie să așteptăm*, îi spusese. *Nu e o așteptare așa de lungă*.

Mai rămăseseră doar trei săptămâni.

– Harriet, s-a auzit vocea lui David, mai dulce decât atunci când vorbise cu Mae. Te rog, hai să mergem.

Harriet a oftat reticentă.

– Ești gata? a întrebat-o pe Mae, care se îngrijora în continuare în legătură cu rochia ei.

– Presupun, a spus Mae, lipsită de entuziasm.

– Ești sigură? a întrebat Harriet. Pot să te duc acasă. Și-a dat seama că i-ar fi plăcut să facă asta.

– Nu se duce acasă, a spus David.

Harriet s-a încruntat. Ce-i păsa lui?

– Serios, i-a spus lui Mae, putem merge dacă nu ești bine.

Dar Mae a dat îmbufnată din cap.

– Suntem deja aici, a spus ea.
Înainte ca Harriet să mai poată protesta, Mae plecase.
Fiindcă nu mai avea ce face, Harriet a urmat-o.
Alex va veni în curând, și-a spus.
Avea să se simtă mai bine atunci.

Casa era chiar mai impozantă de aproape decât de la distanță. La ambele nivele erau terase adânci, mărginite de o serie de uși franceze. La intrare erau poziționați doi servitori îmbrăcați în tunici și pantaloni ornați cu ciucurași. Erau mai mulți în holul din față, care era placat cu marmură. Stăteau aliniați la intervale regulate de-a lungul pereților. Harriet s-a întrebat ce aveau să facă toată noaptea. Aveau sarcini, sau și le îndeplineau deja prin simplul fapt că-l făceau pe guvernator să pară măreț? (Suspecta că ultima variantă era cea corectă.)
Guvernatorul însuși și soția lui, Elspeth, așteptau să-i întâmpine pe oaspeți așezați oficial unul lângă altul aproape de ușile terasei din spate. Harriet o întâlnise deja de câteva ori pe Elspeth la biserică. Se întâlnise cu ea și cu Soames o dată și când ieșise cu Alex. *Nu te-ai descurcat rău*, comentase Elspeth cu gura într-o parte. *Bietul Keeley, are inima frântă. Intenționam să fiu supărată pe tine, dar de fapt te admir*. Harriet nu fusese sigură cum să ia acest comentariu. *Drept un compliment, dragă. Asta a fost intenția*.
– Unde este chipeșul domn Blake? a întrebat-o pe Harriet.
– Pe drum, a spus Harriet, sperând că avea dreptate.
– Roger al meu a ieșit și el cu Alex, a spus Sally, care a apărut în spatele lui Harriet, Mae și David. Era fără suflare. Suna ca și cum ar fi alergat să-i prindă din urmă. S-a dus cu Laurie. I-a zâmbit lui David. Trebuia să te informez.
– Pe mine? David s-a uitat la ea cu o derutare evidentă. De ce?
– Eu, a spus Sally, ei bine, nu știu. Am crezut că o să știi tu.
– Nu înțeleg.
În mod evident, nici Sally nu știa. Fața ei rotofeie s-a roșit.
David nu a părut mișcat de disconfortul ei.
Elspeth a ridicat o sprânceană. Harriet, deja plictisită de interacțiune, s-a uitat spre grădina aglomerată luminată de torțe și și-a permis să fie împinsă înainte spre terasă de oaspeții care continuau să sosească.

A cercetat mulțimea de pe gazonul de jos. Erau aceiași oameni care fuseseră la balul lui Yates: a recunoscut aceleași fețe încinse, aceleași ținute de mătase și costume de seară periate. A presupus că era chiar și același cvartet de coarde care cânta la baza treptelor terasei. Alex și cu ea vorbiseră despre călătorii, despre locurile în care aveau să se ducă odată ce s-ar fi căsătorit; prin Asia, Europa, înapoi în India. *Poți să-mi faci cunoștință cu Simla.* Harriet abia aștepta să plece împreună; îi era din ce în ce mai greu să respire pe această insulă micuță.

David a spus că va aduce o băutură. Ea l-a informat că nu-și dorea o băutură, dar el ori nu a auzit-o, ori a hotărât s-o ignore.

– O să o beau eu, a spus Sally, mi-e foarte sete.

– Bine, a spus Harriet.

Mae și-a mișcat buzele ca și cum ar fi fost pe punctul de a vomita. Spunând că voia să se ducă la toaletă – și refuzând oferta lui Harriet de a o însoți –, a plecat.

Harriet a urmărit-o în timp ce se grăbea, cu capul plecat. Părea așa verde. O bătea gândul să o urmeze.

Sally i-a împins brațul. A spus că aproape o confundase cu Mae când a văzut-o prima oară.

– Rochia ta.

– Am făcut schimb, a spus Harriet.

– Ce interesant, a spus Sally.

Era?

A urmat o pauză de-o clipă. Harriet nu a încercat s-o umple. Își dorea ca Alex să ajungă.

Dar David a fost cel care a reapărut cu băutura promisă. (Doar una. Ce tipic pentru el să nu se gândească să mai aducă și pentru altcineva!)

– Poftim, a spus el, întinzându-i paharul cu bule lui Harriet.

– O să-l bea Sally, a spus Harriet.

– Nu l-am adus pentru Sally, a spus el grosolan. Este pentru tine.

– Dar eu nu-l vreau. Sally îl vrea.

– Este pentru tine, a insistat David.

– Este în ordine, a spus Sally jenată, scuturând capul astfel încât buclele i-au săltat. Pentru prima dată, Harriet a compătimit-o. Bea tu, Harriet.

– Chiar nu-l vreau.

– L-am adus pentru tine, a spus David.

– Nu mi-e sete.
– Dar l-am adus.
– Nu te-am rugat să-l aduci.
Tonul i s-a ridicat din cauza frustrării.
Câțiva oameni s-au uitat la ei. Mae, venind spre ei, s-a uitat ciudat la băutura din mâna lui David.
– Poate o iei și gata? a spus Sally jenată. Da?
Harriet a scrâșnit din dinți.
– Bine.
David a zâmbit.
Harriet a dus paharul la o gură ca să soarbă din el. Dar apoi David a făcut cel mai ciudat lucru. A apucat piciorul paharului cu degetele, înclinându-l, fără să-i dea drumul, forțând-o să dea peste cap lichidul cald și acidulat, și a sfârșit prin a i-l vărsa pe bărbie. Ochii ei s-au mărit de șoc și panică. Era sigură că urma să se înece. Dar nu s-a înecat și băutura s-a dus pe gât în jos.
– Ei bine, a spus Sally, Dumnezeule.
Harriet a înghițit.
– Ce te-a apucat? l-a întrebat pe David. Pentru numele lui Dum-nezeu.
– Păreai însetată, a spus el.
Harriet s-a șters la gură.
– Să nu mai faci asta vreodată, a spus ea.
David a scuturat din umeri, neperturbat de reproșul ei. De fapt, părea ciudat de mulțumit de sine. Aproape îngâmfat.
Harriet, cu mâna la gură, nu avea nici o idee despre ce ar fi putut fi vorba. S-a neliniștit și mai tare.

Până s-o vadă pe Harriet bând acea băutură, Mae și-a dat seama în ce mică măsură credea că planul sinistru al lui David ar fi putut funcționa. Nu se gândise cum avea să gestioneze rolul ei în toată povestea, pentru că nu crezuse că avea să se ajungă la momentul în care ea ar fi avut ceva de făcut. Chiar mai devreme, când o rugase pe Harriet să schimbe rochiile, nu se simțise prea vinovată, pentru că fusese sigură că nu avea să însemne nimic pentru nici una dintre ele.
Dar acum Harriet băuse.
Iar Roger era cu Alex, Sally spusese asta, poate dându-i și el o băutură, sau măcar asigurându-se că bea suficient brandy înainte de a ajunge la bal.

Nu avea nevoie de semnul expresiv din cap al lui David ca să știe că din acel moment considera că depindea de ea.
Soames a venit, l-a bătut pe David pe umăr, rugându-l să discute puțin despre o afacere.
– Foarte plictisitor, mă tem, a spus el, cu un zâmbet atotcuprinzător spre Mae, Sally și Harriet. E obligatoriu. Îmi pare rău să vă privez de compania lui Keeley.
Era sincer?
A plecat cu David după el. În timp ce se îndepărta, David s-a întors și i-a mai aruncat o privire semnificativă lui Mae.
Ce alternativă ai?
Nici una, știa.
Dar chiar și așa, însemna că trebuia s-o aleagă pe asta? Nu era sigură că putea. Nu, știa că nu putea. Chiar nu putea.
Sau putea?
O, totuși era o parte din ea care voia. Pentru că dacă ar fi funcționat, ar fi avut totul: copilul, casa, pe Alex; finalul fericit al lui Harriet până la urmă.
Ce era în neregulă cu ea de lua asta în considerare?
S-a forțat să se uite la sora ei, având nevoie să-și amintească pe cine ar fi rănit. Harriet i-a zâmbit. Încă părea să fie foarte bine. Avea o culoare normală, privirea echilibrată. Poate sedativele nu aveau să funcționeze totuși.
Speranța lui Mae a fost scurtă. Abia dacă au mai trecut cinci minute din sporovăiala deșartă a lui Sally înainte ca Harriet să înceapă să pară nesigură pe ea. S-a prins cu mâna înmănușată de balustradă, s-a încruntat derutată.
– Nu ești bine, dragă? a întrebat Sally. Ai nevoie să intri?
– Nu știu, a spus Harriet, vorbind foarte lent. Poate.
Sally s-a uitat cu părere de rău la petrecerea care se desfășura în jurul lor, apoi, simțindu-se în mod evident obligată, a întrebat:
– Să te conduc?
În ochii lui Harriet a apărut o urmă de panică. Dar când a încercat să spună că avea să se ducă singură, cuvintele au ieșit grele, neclare.
– O duc eu, a spus Mae.
– Ești sigură? a întrebat Sally, ușurată.
– Sigur.
A luat-o pe Harriet de braț. Harriet s-a uitat la ea. Avea teamă în ochi.
– Nu știu ce se întâmplă. A ieșit „nușiu șes tâmplă“.

– Haide, a spus Mae, vino.
Harriet și-a sprijinit greutatea de brațul ei. Încă reușea să meargă, dar era o luptă.
– Trebuie să-ți dau niște apă, a spus Mae.
– Trebuie să mă întind, a spus Harriet, prinzându-se de tocul ușii în timp ce intrau.
David îi spusese lui Mae s-o ducă pe Harriet într-o cameră, s-o ascundă. *Roagă-l pe unul dintre servitori.* Oricât de îngrozită ar fi fost de ideea de a face orice i-ar fi cerut el, nu vedea nici o altă opțiune. Nu acum, când lucrurile se puseseră în mișcare.
Transpira în noaptea fierbinte. Deja o dureau brațele din cauza efortului de a o ține pe Harriet dreaptă și stomacul i se răscolea din cauza senzației de greață. S-a uitat în jur în foaierul de marmură. Acum era aproape gol, în afară de servitorii în poziție de drepți. Și-a dat seama că spera să apară Alex. Dacă ar fi venit acum, treaz sau beat, și le-ar fi văzut, Mae i-ar fi spus cât de rău se simțea Harriet. El ar fi fost îngrijorat pentru ea și ar fi insistat s-o ducă acasă. Ar fi plecat acasă și nu ar fi trebuit să se întâmple nimic altceva. Mae ar fi trebuit să se confrunte cu propriul ei viitor sumbru – și chiar era cutremurător, cel mai cutremurător din câte fusese vreodată –, dar măcar Harriet l-ar fi avut pe al ei.
Alex nu a apărut.
Dar un servitor s-a apropiat de Mae. A întrebat dacă putea să ajute și apoi a ridicat o tot mai imobilă Harriet în brațe și a dus-o la etaj. Culoarea îi dispăruse din obraji. Pleoapele erau închise, ca și cum i-ar fi fost imposibil să le țină deschise. Era îngrozitor de urmărit asta.
Servitorul le-a dus într-o cameră mare, suficient de mare ca să găzduiască întregul parter al casei lui David. În centrul ei era un pat cu baldachin și servitorul a așezat-o pe Harriet pe pat. S-a oferit să-i aducă *doa'nei* niște apă, apoi a dispărut și a reapărut cu o carafă de apă în mână.
Când a plecat din nou, Mae s-a așezat lângă Harriet pe pat, exact cum Harriet se așezase pe pat lângă ea cu câteva săptămâni în urmă când îi fusese rău, atât de rău. S-a aplecat deasupra ei, punând o mână pe fruntea lui Harriet. Era transpirată, la fel ca fruntea lui Mae, dar măcar pielea ei avea o temperatură normală. Respirația părea regulată. Mae se gândise să cheme un doctor, dar poate nu era nevoie.
S-a lăsat pe spate, salteaua moale mulându-se sub ea, și a studiat-o pe sora

ei, apoi a zâmbit tristă când a sforăit delicat.

Sforăitul a fost cel care a contat. Nu putea s-o rănească. Chiar nu putea. O sfâșia faptul că se gândise că ar fi putut.

– Îmi pare atât de rău, i-a spus surorii ei inconștiente. Îmi pare atât, atât de rău.

A simțit o greutate din cauza propriilor cuvinte. A închis ochii, simțindu-se cuprinsă de o senzație a felului în care trebuia să fie acum viața ei. Înainte să se poată opri, a văzut și viața lui Harriet, atât de diferită de propria ei singurătate inevitabilă: anii petrecuți în casa lui Alex; brațele lui în jurul ei în fiecare dimineață, fiecare noapte; zilele de naștere și Crăciunurile, mesele, băuturile pe terasă; copiii lor, copii doriți, copii fericiți…

„Nu“, a spus cu voce tare. Harriet nici măcar n-a tresărit. „Stop.“

Era viața lui Harriet. A lui Harriet. Nu a ei. Niciodată a ei.

Trebuia să se ducă acasă. Îi era teamă că dacă ar fi stat mai mult, s-ar fi răzgândit și până la urmă ar fi făcut ce-i ceruse David să facă. Pur și simplu nu avea încredere că nu ar fi făcut-o. I-ar fi spus unuia dintre servitori s-o verifice pe Harriet și pe urmă ar fi plecat naibii din acest loc, de la această seară. A pus mâna pe piept, plină de frică, sub rochia lui Harriet și sub corsetul ei de mătase strâmt, după care a tras adânc aer în piept, hotărâtă.

Apoi s-a ridicat, a traversat camera și a plecat, închizând ușa în spatele ei.

A mers pe hol pe lângă scară, spre foaierul gol. Sunetul sporovăielii și al râsetelor plutea din grădină prin ușile deschise.

A coborât scările, punând un picior în fața celuilalt, și și-a croit drum spre ușa din față, hotărâtă să se întoarcă la trăsura lui David.

Atunci a auzit o voce în spatele ei.

Vocea lui.

Alex.

Dar nu rostise numele ei.

– Harriet.

Alex a zâmbit ușurat când a văzut-o mergând spre ușă. O căutase. David îi spusese că o dusese pe Mae la etaj.

– Nu e bine, spusese el.

– Mae? Sally, care era și ea acolo, se încruntase. Nu, Harriet.

– Nu, spusese David, Mae.

Alex se uitase când la unul, când la celălalt derutat, nervos. Și beat. Nu era sigur cum se întâmplase. În mod normal nu permitea să se întâmple asta. Tatăl lui era bețivul, nu el.

Plecase, lăsându-i cu dezbaterea lor ciudată, hotărât s-o găsească pe Harriet.

Voise să se ducă acasă, nu se simțea în apele lui. Nu venise decât ca s-o vadă. Și acum, iat-o, aparent dorindu-și și ea să plece.

– Harriet, a spus din nou, cu o voce care și lui i se părea alterată.

Ea s-a întors. Arăta puțin ciudat. Alex nu se putea concentra.

A continuat să meargă, conștient de pașii împleticiți pe care îi făcea în încăperea slab iluminată. A ajuns la ea. Purta aceeași rochie pe care o purtase la balul de la Yates. Și-a amintit.

– Ești bine? a întrebat. Sally a spus că îți era rău.

Ea a dat din cap. Deci nu-i era rău. Asta era bine. Sally se înșelase, nu David. Sau era invers? Și-a dorit să fi putut gândi limpede.

S-a uitat la ea. Ea se uita în pământ. Era epuizată. Nu o mai văzuse niciodată așa. Era supărată?

A întrebat-o.

Ea a dat din nou din cap. A luat-o în brațe și, deși ea a devenit rigidă, a fost numai pentru o secundă, apoi și-a sprijinit capul de el și a închis ochii.

Harriet.

A sărutat-o pe creștetul capului. Părul părea cumva nefamiliar. Din cauza băuturilor, poate. A închis și el ochii. Au stat așa o vreme. Chiar și cu ochii închiși, camera se rotea în jurul lui.

Mai degrabă a simțit decât a văzut fața ei ridicându-se spre el. A tras aer în piept ca să spună ceva, dar buzele lui i-au atins buzele înainte. Din nou, ea s-a încordat. Era așa ciudat. Era ceva și în sărutul ei… Dar înainte de a se putea gândi prea mult la asta, îl săruta și ea, mai intens, distrăgându-l. Mâna ei i-a apucat mâna. El a deschis ochii, trezindu-se la realitate; părea sigur că ceva nu era în ordine. Dar ea deja se întorsese cu spatele. Îl conducea spre o ușă din capătul îndepărtat al holului.

– Unde mergem? a întrebat.

Ea nu a răspuns, doar a continuat să meargă.

Așa că el a urmat-o.

Ea a împins ușa și s-a uitat înăuntru, apoi a deschis-o mai larg, intrând. Era biblioteca. Alex o știa, mai fusese acolo. De multe ori. Întâlniri cu Soames. Toate amintirile se amestecau în mintea lui încețoșată. Erau aprinse numai

câteva lumânări pe biroul de lângă fereastră. Ea a trecut de birou, pe lângă rafturile cu cărți, trăgându-l de mână spre colțul mai întunecat al camerei.

– Harriet, a spus el din nou, unde mergem?

S-a întors cu fața la el, cu privirea lăsată, ciudat de sfioasă. Abia putea să-i distingă fața. S-a apropiat de el, cu brațele în jurul mijlocului lui, iar el a simțit cum se aprinde.

– Harriet?

Nu s-a uitat la el, doar l-a strâns mai tare.

S-a înclinat spre ea, i-a apucat bărbia, înclinând-o în așa fel încât să-i vadă ochii. Înainte să apuce să clipească, l-a sărutat. Acel sărut diferit. S-a împins în el, trăgându-l de jachetă, și el a răspuns instinctiv. Își dorise asta. Își dorise așa de mult. I-a ținut fața în mâini, buzele pe buzele ei. Amândoi respirau rapid. Capul i se învârtea chiar mai mult decât se învârtise înainte.

Ea s-a dat cu spatele spre perete. S-a dus cu ea, cu buzele pe gâtul, pe pieptul ei; gustul sărat al transpirației ei.

Ea și-a adunat fustele, ridicându-le. El a ridicat-o, simțind cum îl cuprinde cu picioarele.

– Ești sigură? a reușit să întrebe, pregătit, chiar și acum, să se oprească.

Ea nu a spus nimic, doar a continuat să-l sărute. El și-a trecut degetele peste pielea goală de deasupra dresurilor ei, făcând-o să icnească.

– Te rog, a spus ea, vorbind în sfârșit. Te rog.

Când i-a auzit vocea, mintea i s-a limpezit pentru un moment. A avut din nou senzația că ceva nu era în regulă. Și nu așa își dorea să se întâmple: grăbit, beat, lipit de peretele unui străin.

Dar ea trăgea de pantalonii lui. Instinctul a pus stăpânire pe el.

Totul după acest moment a fost confuz.

Nu era confuz, nu pentru Mae. L-a simțit mișcându-se în ea, forța cu care a ținut-o în brațe, felul în care a sărutat-o în timp ce se mișca: încet, așa de mult mai blând decât fusese David. S-a gândit: *Deci așa se simte când faci dragoste.*

– Harriet, a spus el. Harriet.

Ea a închis ochii, îndurerată. Dar era prea târziu să mai dea înapoi. Era mult prea târziu.

Apoi i-a dat drumul, cu tandrețe. Și-a simțit picioarele atingând podeaua. El și-a sprijinit capul pe umărul ei.

– Îmi pare așa de rău, a spus el, rostind cuvintele pline de un regret autentic. Nu am vrut niciodată să se întâmple așa.

Ea s-a strâmbat.

– Te iubesc, a spus el. Ești viața mea.

Ea a simțit fierea urcându-i în gât. Acum, că terminase, se simțea foarte rușinată. Chiar mai mult fiindcă îi plăcuse tot ce se întâmplase, chiar în timp ce regreta. Nu își dorise ca el să se oprească. Voia să facă tot ce tocmai făcuseră din nou – din nou și din nou – și nu putea să reducă la tăcere firava voce din capul ei care îi spunea că poate acum, în timp, aveau s-o facă din nou.

Dar atunci s-a gândit la Harriet care era la etaj, dormind fără să aibă nici cea mai vagă idee că viața îi era distrusă în camera de sub ea. Harriet, biata Harriet. Regretul i-a crescut, punând stăpânire pe toate celelalte lucruri, devenind singurul lucru pe care-l putea simți.

Ce făcuse?

– Ești bine? a întrebat Alex.

Ea nu a spus nimic.

– Harriet?

Vocea lui suna mai îngrijorată acum. S-a tras în spate ca să se uite la ea.

– Sunt Mae, s-a înecat ea. Eu sunt.

La început Alex nu a reacționat. Expresia nu i s-a schimbat. Dar apoi întregul corp a devenit rigid în brațele ei. O secundă mai târziu s-a smuls. Frumoasa lui față era încordată, îngrozită.

– Nu, a spus, nu, iar în vocea lui s-a auzit teroare pură.

Lacrimile îi ardeau ochii lui Mae și, brusc, tot ce și-a dorit a fost să dea timpul înapoi, să desfacă tot ce făcuse și să fie plecată de acolo, din situația asta. Acum. Nu putea suporta felul în care se uita la ea; șocul lui hidos. Și-a tras fustele în jos cu mâinile tremurând, apoi i-a văzut ochii urmărindu-i mișcările, străfulgerarea de scârbă, și s-a oprit. Înainte să se poată abține, a izbucnit în plâns.

– Tu plângi? a întrebat el. Faci… asta și pe urmă plângi?

– Îmi pare așa de rău, a spus ea.

– Îți pare rău? a spus el, depărtându-se. Rău? Și-a dus mâinile la cap, apăsând tare pe tâmple. Fața i s-a schimonosit de durere, nevenindu-i să creadă. Doamne, a spus, Doamne.

– Îmi pare rău, a plâns ea din nou, știind cât de inutil era.

– De ce? a întrebat el. De ce ai făcut-o?

– Nu știu, a răspuns ea și în acea clipă chiar nu știa.

– Nu știi? a scos un sunet ciudat, cel mai amar pe care Mae îl auzise vreodată.

– Aș vrea să n-o fi făcut, a spus ea.

– Eu aș vrea să n-o fi făcut, a spus și a țipat din nou, făcând-o să plângă din nou.

A inspirat scurt, apoi a expirat. Sunetul, împreună cu lacrimile ei, a umplut camera, amestecându-se cu sunetele îndepărtate ale petrecerii. Se uita la el în întuneric, cu rochia ridicată în continuare în mod umilitor în jurul ei, cu ochii în lacrimi. Jacheta și vesta lui Alex erau desfăcute, cămașa mototolită. Obrajii i se mișcau.

– Asta nu s-a întâmplat, a spus el. Ochii lui verzi luceau. Lacrimile nu păreau departe. Niciodată.

– Nu, a spus ea fără să-și dea seama, conștientă numai de faptul că ar fi spus orice l-ar fi făcut s-o urască mai puțin. Îmi pare…

– Oprește-te, a spus el, înainte ca ea să apuce să spună din nou că-i părea rău. Doar oprește-te. Buzele îi zvâcneau, scârbit fiind de ea. Și o durea. O durea. Nu ai dreptul s-o spui.

– Vreau, te rog…

S-a întors cu spatele la ea, prea scârbit ca să mai stea, și a plecat împleticindu-se din cameră, fără să se mai uite înapoi.

Ea s-a prăbușit pe podea, cu rochia ridicată și pantalonașii la genunchi. S-a cuprins cu brațele, plângând liber acum, că el plecase – din așa multe motive, dar cel mai mult din cauza a ceea ce urma –, singură în camera întunecată și goală.

Nu l-a mai văzut pe Alex în următoarele două săptămâni. Nu s-a apropiat de ea când a venit s-o ia pe Harriet. Mae, bineînțeles, nu a cerut să meargă cu ei. I-a spus lui Harriet (care, din fericire, își revenise a doua zi după bal. „Nu-mi imaginez ce s-a întâmplat cu mine. Mă întreb dacă vinul pe care mi l-a dat David era stricat“) că se simțea rău în continuare. Ceea ce era adevărat; se simțea mai rău cu fiecare zi care trecea. Nu știa dacă era din cauza copilului care creștea, sau tot ce făcuse și urma să facă o făcea să se simtă rău. Totul, poate. Dar oricât s-ar fi urât pentru felul în care îl indusese în eroare pe Alex – își tot amintea oroarea lui, dezgustul: *Asta nu s-a întâmplat* –, era prea

îngrozită pentru a-i pune capăt. David nu ar fi vrut-o și nu ar fi putut să trăiască în casa lui Alex în calitate de cumnată, nu acum. Trebuia să ducă la îndeplinire ceea ce începuse.

Ce altă opțiune avea?

A încercat să se asigure că Harriet avea să se consoleze. Laurie se întorsese și ieșea întotdeauna cu ea și cu Alex. Harriet ar fi putut să învețe să-l iubească până la urmă.

Nu ar fi învățat. Mae știa asta în adâncul sufletului. Harriet nu avea să se consoleze vreodată.

Îmi pare rău. Mae îi spunea lui Harriet în gând tot timpul; în timp ce o urmărea împachetându-și lucrurile în valiză, gata să se mute la Alex; în timp ce o asculta vorbind despre planurile pentru petrecerea de la nuntă, cum urma să fie ceva restrâns, nu voiau mai mult. *Îmi pare rău*.

I-a spus până la urmă din nou lui Alex, când, la două săptămâni după balul lui Soames și la o lună după ce-și dăduse seama că era gravidă cu copilul lui David, acesta a dus-o la biroul lui ca să-i spună ca era gravidă cu copilul lui.

Mai era doar o săptămână până la nunta lui cu Harriet. Harriet era la ultima probă pentru rochia de mireasă în timp ce secretara lui Alex i-a poftit pe Mae și pe David în biroul mare, cu lambriuri. A făcut-o pe Mae să vrea să plângă.

– Ce vreți? i-a întrebat Alex după ce s-a închis ușa.

Nu avea sacoul pe el în camera încălzită și avea mânecile cămășii albe suflecate. Nu se ridicase de la birou ca să-i salute, ci se uita la ei de pe scaun cu o ură nedisimulată. Chiar și așa, era tot cel mai frumos bărbat pe care Mae îl văzuse vreodată. Și urma să fie soțul ei. Al ei. Dar nu mai simțea nici un pic de fericire pentru asta, nici măcar una rușinoasă. Știa numai că era o hoață. O hoață îngrozitoare. Fura un bărbat, un bărbat bun de la propria ei soră și i-o lua lui pe sora ei.

Ar fi trebuit să oprească totul. Să oprească totul înainte de a începe.

Părea incapabilă să vorbească.

David a spus:

– Mae are ceva ce trebuie să-ți spună.

– Da? a spus Alex pe un ton egal.

Dacă avea vreo bănuială despre ceea ce urma, nu dădea nici un semn.

Mae își dorea s-o fi făcut, să fi ghicit, și atunci totul s-ar fi terminat și nu ar fi trebuit să facă ea acest lucru oribil. Îi tot spusese lui David, în timpul călătoriei cu trăsura, că nu era sigură că era în stare s-o facă. *Nu știu cum o s-*

o spun. El păruse derutat. *E ușor, cu siguranță,* a răspuns el, *ai reușit cu mine.* Așa de fățiș. Așa direct.

S-a uitat la podeaua lustruită, la tivul rochiei ei. Ca înainte, în biroul lui David, a înghițit în sec. Cu o respirație scurtă, a privit în ochii reci ai lui Alex. Apoi, cu o altă respirație, și-a forțat buzele tremurânde să se deschidă. A mai trecut o secundă înainte ca vorbele „O să am un copil“ să o părăsească, sugrumate și abia perceptibile pentru propriile urechi, și a știut că trebuia să continue, să-i spună lui Alex că era copilul lui, dar nu putea. Pur și simplu nu era în stare.

În orice caz, nu conta. Alex, pălind în fața ei și privind-o ca și cum toate lucrurile la care sperase s-ar fi dus pe pustii – ceea ce se întâmplase, se întâmplase –, era un bărbat prea bun ca să-și imagineze că i-ar fi spus așa ceva din alt motiv decât acela că el era tatăl.

O ucidea să-l vadă așa distrus. Și-a spus din nou că ar fi putut opri totul, ar fi putut să-i spună adevărul. Să se forțeze să mai spună doar câteva cuvinte dureroase și totul s-ar fi terminat.

– Nu-ți pot spune ce rău îmi pare, a spus ea – și s-a urât pentru lașitatea de care a dat dovadă.

– Lui ar trebui să-i pară rău, a spus David, cu o ipocrizie scârboasă. E timpul să suporți consecințele, Blake.

Alex nu a spus nimic. Și-a lăsat capul în jos și s-a uitat la birou, luptându-se – repetând în mod straniu comportamentul lui David din urmă cu câteva săptămâni – ca să înţeleagă ceea ce i se întâmpla. Își ținea brațele deschise, sprijinindu-se de suprafața de tec a biroului. Mae a văzut tensiunea din antebrațe, din expresia feței, maxilarul încordat și s-a întrebat tristă dacă avea să cunoască vreodată bucuria de a face un bărbat fericit spunându-i că era însărcinată cu copilul lui.

Alex a ridicat privirea. Mae a tresărit, amintindu-și felul în care o privise în biblioteca lui Soames. Asemenea dispreț. Pentru o clipă a crezut că ar fi putut fi pe punctul de a refuza să se însoare cu ea. Nu era sigură dacă se simțea ușurată sau disperată. Totul o speria acum.

Dar Alex nu a refuzat. Nu era David Keeley. Nici domnul Palmer.

Încet, fără să fi spus un cuvânt și cu fiecare centimetru pă-trat al corpului rigidizat din cauza controlului, și-a înclinat capul, acceptând.

Capitolul 17

1941

Kit i-a spus lui Ivy că mai avea mai puțin de două săptămâni de petrecut în Singapore, apoi trebuia să plece din nou în Malaysia, nu avea voie să spună pentru ce, dar ea a presupus că era vorba despre pregătirea apărării. „Bună presupunere“, a spus el.

Printr-un capriciu al sorții (sau mulțumită lui Sam, de la administrație), tura lui Ivy a fost schimbată pentru primele zece zile ale permisei lui și mutată, împreună cu a altor câteva fete, în schimbul de noapte, cu începere imediată. „Nu“, numai că nu a țipat ea când i-a fost înmânat memoriul. „Nu.“

– Mi-e teamă că da, a spus Tomlins, da. Trebuie să le dăm o pauză și tu ești traducătorul desemnat. Acum pleacă de aici și ia un autobuz spre casă pentru un somn bun. Trebuie să fii aici la ora opt.

Nu știa cum să-i transmită vorbă lui Kit că nu puteau să iasă cum își plănuiseră. La ora șapte era îmbrăcată în uniformă, iar Alma o aștepta ca s-o ducă la secție când el a ajuns la vilă s-o ia pentru ce ar fi trebuit să fie o altă seară în oraș (măcar).

A ieșit pe terasă ca să se întâlnească cu el, iar el s-a oprit înainte de treapta de sus, ispititor de aproape, uitându-se la fusta și bluza ei albe apretate, la chipiu.

– O alegere interesantă a ținutei, a spus el.

I-a spus despre tură.

– Da, a spus el. Mi-era teamă că asta urma să spui. A făcut o grimasă. La naiba.

– Știu.

– La ce oră termini?

– La cinci, a spus ea. Nu-mi vine să cred.

– Da, a spus el, e destul de incredibil.

A urcat ultima treaptă și și-a pus mâinile pe talia ei, trăgând-o spre el și făcând-o să zâmbească în ciuda frustrării. Era îmbrăcat elegant, cu sacou și cămașă; lui Ivy îi plăcea cum îi stătea – dar, pe de altă parte, îi plăcea cum îi stătea orice… S-a aplecat spre ea, frunțile li s-au lipit, buzele s-au atins.

– Lasă-mă să te duc acolo măcar, a spus el.

– Nu te deranjează? a întrebat ea încet.

– Sigur că nu mă deranjează.

A fost un alt drum cu motocicleta – Ivy ar fi vrut să nu se termine niciodată. Când au ajuns la intrarea în sediu, Kit s-a răsucit pe locul lui ca să fie cu fața la ea, iar ea s-a ridicat în fața lui cu picioarele între picioarele lui. S-a ridicat, a sărutat-o în timp ce paznicii aclamau („Ofițer Harcourt!“), Kit le-a spus să-și vadă de treabă, apoi au stabilit că urma să vină după ea a doua zi dimineață, după ce va fi dormit puțin.

– Sunt în permisie, a spus el, o să avem toată ziua. Asta nu trebuie să ne ruineze planurile.

S-a gândit la el toată noaptea în baraca slab iluminată. A stat împreună cu Kate și ceilalți nefericiți care fuseseră mutați în tura de cimitir, alături de un grup de ascultători pe care abia dacă-i cunoșteau, cu urechile atente la semnale, ocazionalele cuvinte obosite ale unui marinar care era în timpul pazei de noapte, dând avertismente de furtună și coordonate și imaginându-și-l pe Kit într-un bar cu prietenii lui, apoi dormind sub o plasă de țânțari. S-a gândit unde s-ar fi putut duce în ziua următoare și s-a uitat la ceas pentru a vedea câte ore mai avea înainte să poată pleca să doarmă și ea și să-l vadă din nou.

Nu ar fi crezut că o s-o aștepte la terminarea turei. Dar când a ieșit epuizată în întunericul înmiresmat și în sunetul greierilor la volum maxim, Kit era acolo, exact unde o lăsase, schimbat din sacou și cămașă, purtând o pereche de pantaloni scurți kaki și o vestă largă. Lumina lunii îi făcea părul să pară mai deschis decât în mod normal, pielea chiar mai bronzată. S-a ridicat în picioare când Ivy a ajuns la el.

– Ai venit, a spus ea, articulând fericită ceea ce era evident.

El a rânjit recunoscând.

– Am fost nerăbdător.

Ivy i-a luat mâinile și s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute. Buzele lui erau moi, calde și leneșe din cauza somnului. Se sculase ca s-o ia.

– Te duc acasă? a întrebat el, cu vocea de bas doar o șoaptă.

– Da, a spus ea, da, te rog.

A venit în fiecare dimineață după aceea. O ducea acasă, ea ținându-și brațele în jurul lui, obrazul lipit de spatele lui, apoi o lăsa să doarmă și se întorcea la ora unsprezece s-o ia. Alex i-a spus lui Ivy să-l trimită la el într-o dimineață pentru ceai în timp ce aștepta.

– Cred că aș face bine să-l verific pe acest tânăr, a spus el, când s-a dus la ea înaintea turei ca să facă invitația. La urma urmei, a provocat destul de multe probleme. În ciuda tonului serios, era un zâmbet în vocea lui. Trebuie să mă asigur că merită.

– Merită, a spus Ivy, te asigur.

– O să vedem, a spus Alex, punând pălăria la loc. O să vedem.

Și-a dat seama că s-au înțeles imediat ce a ocolit poarta grădinii lui Alex și i-a văzut pe terasă, relaxați în scaune. Când li s-a alăturat, a zâmbit la felul în care Alex râdea. Părea mult mai tânăr când râdea așa.

– Aprob, a spus. O să te bucuri să auzi, sunt sigur.

– Încântată, a spus ea.

S-a ridicat, a dat mâna cu Kit luându-și la revedere și acesta i-a mulțumit pentru ceai. Ivy a observat că Alex nu i-a oferit și ei ceai; nu a încercat să-i țină acolo, părând să știe câtă nevoie aveau să fie singuri.

Când se întorceau pe alee spre motocicletă, i-a spus lui Kit ce fericită era că se înțeleseseră.

– Mulțumesc pentru că te-ai dus. Înseamnă mult pentru mine.

– Te adoră, a spus Kit. Simt ca și cum aș fi fost cu bunicul tău.

– Da, a spus Ivy, uitându-se peste umăr la Alex care îi urmărea cum pleacă. Câteodată simt și eu același lucru.

– Ești sigură că nu e? Glumea doar pe jumătate.

Dar Ivy a spus:

– Foarte sigură. Am văzut certificatul de naștere al tatălui meu.

– A spus că i-ai dat un nou sens vieții, știi?

Ivy nu știa.

– A spus asta?

– A spus asta, a zis Kit.

– O, a spus ea privindu-l în continuare pe Alex care stătea singur pe terasă.

A roșit fericită și Kit i-a zâmbit.

S-au dus pe plajă. Și-au petrecut fiecare zi acolo, mergând în viteză prin căldura înăbușitoare până pe Coasta de Est. S-au întins pe nisip, ea și-a ținut

capul în poala lui, vorbind în umbra palmierilor: despre copilăriile lor, weekendurile în care au mers cu cortul, cimitirele din Hampstead și călătoriile în Mesopotamia, cât de ridicol de mult le-a luat să se găsească, uimirea că a părut vreodată dificil.

– Ai meritat așteptarea, a spus el.

– Și tu la fel, a răspuns ea, întinzându-se să-l mângâie pe obraz, plăcându-i felul în care îi zâmbea și fața lui învăluită de lumina soarelui. Deși juriul încă deliberează. Ai face bine să fii la fel de drăguț și în continuare.

Nu au vorbit despre război sau despre viitor; nu atât timp cât încă așteptau să vadă dacă aveau unul. În loc de asta, au râs, au picotit, au înotat în marea călduță ținându-se de mână în timp ce intrau în apă. A tras-o mai aproape de el și ea și-a înfășurat picioarele în jurul lui, simțind fiorul mâinilor lui pe coapsele ei goale, gustând sarea de pe buzele lui. Și în timp ce zilele treceau, a devenit disperată pentru mai mult. La fel a fost și pentru el. „Doamne, Ivy“, a spus cu buzele pe buzele ei și tot corpul încordat în apă. Dar era ziuă. Întotdeauna erau oameni pe plajă, mai mulți chiar după colț, camioane și ricșe pe drumul de lângă. Nu aveau unde să fie singuri.

Când în sfârșit Ivy a fost din nou liberă noaptea, Kit mai avea doar două zile din permisie. În prima s-au dus la un bar în aer liber la Emerald Hill: aniversarea de treizeci de ani a lui Jimmy. S-a întrebat după aceea dacă ar fi rămas până la sfârșit așa cum au făcut, risipind aiurea minutele ca pe multe cadouri nesfârșite, dacă ar fi știut ce îi aștepta. Se îndoia.

Cel puțin fusese distractiv. Era și Vanessa acolo, împreună cu doctorul Marcus, și în ciuda avertizărilor pe care i le făcuse lui Ivy, s-a purtat foarte frumos cu Kit.

– Ar trebui să știi că i-am spus despre avertizarea ta de a-l mânui cu atenție, a spus Ivy cu un sentiment de vinovăție când s-au dus la toaletă.

– Ei bine, mulțumesc pentru asta, draga mea, a spus Vanessa, zâmbind fix înspre Kit în timp ce acesta îi spusese ceva lui Tristan, care rânjise. Ivy și-a dorit să fi auzit gluma.

– E de ajuns să spun că mă bucur că nu am reușit să te descurajez, pentru că băiatul merită.

Ivy a spus că merita chiar foarte mult.

Alma a avut o noapte grozavă fiindcă a descoperit că băieții fuseseră în Egipt. A venit vorba când Ivy – incapabilă să se mai abțină sau să se oprească

din a se mai uita – l-a întrebat pe Jimmy dacă s-a dus la un doctor pentru arsuri, iar el a spus:

– La mai mulți, îmi tot dau unguente, dar până la urmă, ei bine, a spus cu un scuturat neajutorat din umeri, suntem la Ecuator, ce putem face? La fel a fost și în deșert, moment în care Alma aproape s-a înecat cu băutura și a descoperit repede nu numai că băieții fuseseră acolo, dar îl cunoscuseră pe Phil cât fuseseră acolo, și nu numai asta, chiar luptaseră împreună.

– Un băiat bun, a spus Tristan. Ești exact cum te-a descris, de fapt. Blondă și foarte zgomotoasă.

Almei nu-i venea să creadă.

– Nu-mi vine să cred, a spus.

Au dansat cu toții, Ivy cu Kit la nesfârșit, iar el a învârtit-o, făcând-o să râdă până a început să plângă într-un fel în care nu-și amintea s-o mai fi făcut, mirându-se în continuare că a apucat să facă asta cu el. Toată lumea a băut mult prea mult. „Băută“, îi spunea Alma cu un accent englezesc stricat, „foarte splendid de băută“. La un moment dat, Kit, Jimmy și Tristan s-au urcat pe o masă pe care Marcus a ridicat-o de dedesubt cu picioarele, în timp ce Vanessa striga „Bun spectacol“. Chiar și tăcuta Jane și-a dat drumul părului, spunându-le lui Ivy și Almei ce fericită era că se cunoscuseră toți, împiedicându-se de piciorul mesei lui Marcus în timp ce ficatul ei nu-i mulțumea deloc.

Toată lumea a sfârșit-o înapoi la cazarea din Bukit Chandu. Ivy și Kit au ajuns primii. S-au sărutat pe alee, cu corpurile sprijinite unul de celălalt și animalele nopții strigând peste tot în jurul lor. Ivy l-a mușcat delicat de buză, și-a trecut degetele peste șira spinării lui și i-a simțit mușchii încordându-se, brațele întărindu-se.

– Ivy, a spus el, nu știu ce-mi faci. I-a dat părul la o parte de pe față, sărutând-o mai tare, și a simțit cum cuvintele îi apar în minte, invitația de a veni cu ea la etaj, acum. A simțit tentația în fiecare părticică a corpului ei.

Dar atunci ceilalți au apărut pe drum împleticindu-se către ei. Tristan o ducea pe Jane și apoi Jane a vomitat, iar momentul lor a trecut. Ivy nu a încercat să-l aducă înapoi; biata Jane era făcută bucăți. În afară de asta, era sigură că avea să-l vadă pe Kit în următoarea seară.

Dar în următoarea zi permisia i-a fost scurtată. Ivy a găsit numai un bilețel lăsat pentru ea acasă când s-a întors de la muncă, așteptându-l de fapt pe el în mai puțin de o oră.

Mă întorc cât de repede pot, sper că nu peste mult timp. O să-mi fie foarte dor de tine. Îmi pare rău să plec așa, nici nu-ți pot spune cât de rău. Spune-i Almei să nu te corupă.

A plâns la propriu când a citit bilețelul. Era prea obosită și mahmură ca să nu plângă și prea supărată pe sine fiindcă pierduse noaptea anterioară. Și avea și un sentiment oribil de pustietate: o durere îngrozitoare a faptului că plecase, că nu mai era acolo. *Nu pierde timpul*, îi spusese Alex, *nu știi niciodată cât ai*. Cât de evident părea asta privind retrospectiv.

Îi era dor de el. În mod constant.

Și pe măsură ce luna a trecut, s-a îngrijorat mai tare. Atmosfera a devenit peste tot mai tensionată, de la o zi la alta. La sediul Y munceau în ture suplimentare, transpirând în timp ce cartografiau deja de acum uriașele forțe terestre, marine și aeriene japoneze care se comasau în Indochina. Nimeni nu se îndoia că invazia era iminentă și, deși toată lumea vorbea încă despre posibilitatea ca japonezii să aștepte până în februarie, după ce ar fi trecut următorul muson, nimeni nu era sigur de asta. Muncitorii au fost trimiși în sfârșit pe plaje ca să sape tranșee și să tragă fire – și deși pe insulă viața continua în mod aparent așa cum o făcuse întotdeauna, sala de mese de la Raffles era mereu plină; turneele de cărți și de tenis pereche aveau loc la Clubul Tanglin; la cinematograful Cathay rula filmul *Honky Tonk* (Jane s-a dus singură de data asta. *O*, a spus ea, *Clark Gable*) – lucrurile se schimbau. Au sosit chiar mai multe trupe trimise ca răspuns la cererile comandanților australieni și britanici. Majoritatea erau recruți, de vreme ce batalioanele mai experimentate erau menținute pentru luptele din Europa și Africa; unii erau englezi, mai mulți erau din Australia și Noua Zeelandă și mulți, mulți alții erau din India, recrutați din orașele și satele Rajului. Ivy îi privea pe acești tineri în timp ce hoinăreau prin oraș, deseori ținându-se de mână, din moment de acesta era obiceiul lor, și avea sentimentul că păreau foarte departe de casă. Nu era războiul lor, s-a gândit ea, și nu le era permis accesul în nici unul dintre cluburi și nici în majoritatea restaurantelor, dar aici erau în uniforme, fără altă opțiune decât să lupte; asta o înnebunea. (*Presupun că pe ei îi înnebunește și mai mult.*) Au fost trimiși mai mulți ofițeri de aviație, majoritatea australieni, dar unii de pe cerul de deasupra Angliei. Era un început, dar nimeni nu era fericit: nici nu se apropia de nivelul de resurse care

fusese stabilit a fi necesar pentru o apărare adecvată. (*Ne lipsesc șaptesprezece batalioane*, a spus Laurie, *nu avem avioane, nici tancuri. Japonezii au tancuri, crede-mă.*) Vasele de luptă erau pe drum, dar erau numai simbolice comparate cu vasta flotă imperială japoneză. Era insuficient: suficient cât să doară dacă ar fi pierdut, dar nici pe departe suficient ca să-i ajute să câștige.

Nimeni nu vorbea despre asta însă. S-au format grupări de civili optimiști în legătură cu abilitatea insulei de a-i izgoni pe omuleții galbeni care aveau cutezanța de a crede că puteau veni neinvitați. Bărbații prea bătrâni ca să se lupte au format echivalentul lui ARP[12] din Blighty, cu săculețele de nisip pregătite. Femeile au alcătuit comitete de prim ajutor – mama lui Phil, Elsie, printre ele. Vanessa și Jane s-au dus la una dintre sesiunile ei de seară ca să le învețe pe doamnele pe care le adunase Elsie cum să lege bandajele.

– Cum este? a întrebat Ivy când s-au întors.

– Foarte asemănătoare cu mama mea, de fapt, a spus Vanessa și Ivy și-a imaginat pe cineva educat, o minionă formidabilă care adesea purta perle.

– Foarte bine, a spus Vanessa. Exact așa.

Alma nu era sigură ce o apucase pe viitoarea ei soacră.

– A devenit brusc așa de harnică, a spus ea, e ca și cum s-ar fi trezit din nou la viață. Nu mai bea gin și are un apartament întreg plin de provizii medicale. Dumnezeu știe de unde le-a obținut.

– Să sperăm că nu va avea nevoie de ele, a spus Vanessa pe un ton fals optimist pe care nimeni nu l-a crezut.

La sfârșitul lunii, a apărut informația că Japonia își retrăsese toate diviziile care îi mai rămăseseră în centrul Chinei și se îmbarcase pentru o destinație sudică, cel mai probabil pentru un asalt asupra Malaysiei. Tuturor trupelor din Singapore li s-a ordonat să se prezinte la unități și au fost trimise în pozițiile de apărare pe jumătate ridicate de pe uscat. Ivy a primit la sediul Y un bilețel de la Kit, scris cu creionul pe o bucățică de hârtie și mâzgălit cu noroi. Avea un ton complet diferit de bilețelul scurt, aproape glumeț, pe care-l lăsase la vilă înainte să plece, pe vremea când credea că avea să se întoarcă repede. *Nu o să pot să mă întorc*, spunea. *În clipa în care pot, o s-o fac. Mă gândesc la tine în mod constant, aș vrea să-ți pot spune cât de mult. Ai grijă. K.* A întors hârtia invers, plicul de asemenea, căutând o ștampilă, ceva care să-i spună unde era. Dar nu a găsit nimic. A recitit mesajul. *În clipa în care pot, o s-o fac*.

Dar când avea să fie asta? Când?
Nu avea absolut nici o idee și asta era o tortură.

Plecase de o lună când au năvălit japonezii. Ivy era la secție, la sfârșitul unei ture suplimentare, gândindu-se la el, așa cum făcea întotdeauna, când a sunat telefonul lui Tomlins după miezul nopții de 8 decembrie. Fața lui transpirată era palidă în timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului. A pus receptorul în furcă. Aerul din baracă puțea a umezeală, a transpirație și a pământ umed de la furtunile pe care le avuseseră: musonul care nu-i oprise deloc pe japonezi.

– Au venit, a spus. Au aterizat la Kota Bharu.

Ivy, care aproape ajunsese la ușă, s-a oprit. Nu ar fi trebuit să fie așa un șoc. Așteptaseră această știre. În ultima săptămână monitorizaseră plecarea vaselor japoneze din port în Indochina, avioanele înregistraseră în mod cert apariția convoaielor în apele deschise și tensiunea crescuse la maximum, exacerbată de înăbușeala îngrozitoare, de furtuni și de ploaia în rafale. Dar acum, că într-adevăr se întâmpla, era înspăimântător. Nu părea să fie în stare să înțeleagă, să-și imagineze ce se întâmpla chiar în acel moment.

Nu știa unde era Kit și asta o înspăimânta.

Pe tot drumul spre casă, în autobuzul de tranzit, s-a luptat cu starea de panică. În timp ce ploaia se lovea de acoperiș a încercat să-și imagineze ce se întâmpla în jungla măturată de furtună și dacă lua și el parte la asta. Se lupta? Era rănit?

Mai trăia?

Să nu fie rănit, s-a rugat ea în gând. *Să nu fie…* A întrerupt gândul. Era de negândit. Dar o bântuia. El o bântuia. S-a gândit la felul în care arătase pe masa de la bar, cu expresia deschisă și râzând, cu războiul lui greu dispărut; l-a văzut la plajă, cu ochii așa de apropiați de ea încât erau în ceață, apoi din nou când o aștepta pe motocicletă la sediu, apoi la barul din curte și din nou ținând în mână margarete – și din nou, și din nou, și din nou. Și-a sprijinit fruntea transpirată de geamul cald și a urmărit fulgerul iluminând jungla din jur.

Încă ploua torențial când a ajuns acasă. A fugit ca să se ascundă pe terasă, cu uniforma leoarcă. Casa era întunecată. Vanessa și Jane erau în tura de noapte, Alma, Dai și Lu dormeau; era aproape ora două. S-a dus la etaj, s-a

furișat în cameră, și-a scos de pe ea hainele ude, pe urmă a îmbrăcat cămașa de noapte.

Nu a adormit mult timp. Furtuna a continuat cu aceeași intensitate și de fiecare dată când închidea ochii îl vedea pe Kit, doar că acum îi vedea fața sub o cască de oțel, cu ploaia curgând în jurul lui și soldații japonezi amenințându-l cu baionetele ridicate.

Ultimul lucru pe care și-l amintea era ceasul de la mână care indica ora trei şi jumătate dimineața, după care trebuie să fi adormit pentru că s-a trezit ca și cum ar fi fost inconștientă ore bune, deși ceva îi spunea că trecuseră numai câteva minute. Nu avusese nici un coșmar, dar inima îi sărea în piept, așa cum făcea de obicei. A auzit un zgomot ciudat și și-a dat seama că era chiar respirația ei greoaie. Dar nu numai asta, era și un zgomot de tropăială care venea din direcția orașului, nu tunete, deloc. S-a auzit un altul. S-a ridicat, dându-și seama că erau bombe. Bombe japoneze. Și-a dus mâna la gât, era transpirată, întregul corp la fel. S-au auzit mai multe explozii și inima i-a bătut mai tare, așa de repede încât i-a invadat urechile, gura. A auzit și avioane plutind deasupra și a fost teleportată în Londra din nou, în noaptea aceea. *Suntem într-un cocon*. Respirația a început să i se blocheze. Ce trebuia să facă atunci când se întâmpla? *Parcul, gândește-te la parc*. Nu funcționa. Niciodată nu funcționa. *Încearcă Kit*. Dar el era în junglă, asta o speria și mai tare. Avea nevoie să fie afară. Oricât de nebunesc ar fi fost, s-a gândit că dacă ar fi ajuns până pe terasă, totul ar fi fost bine.

S-a forțat să se ridice. Picioarele aproape au cedat sub ea. Era la jumătatea camerei când sirena a sunat cu întârziere, amenințând s-o termine. Atunci s-a deschis ușa și Alma era acolo, cu părul pe moațe și ochii căscați, arătând la fel de îngrozită pe cât se simțea Ivy.

– Ce facem? a întrebat Alma. Ce facem?

– Am nevoie să mă duc afară, a spus Ivy.

– Asta pare o idee foarte proastă, a spus Alma. Ce făceai în Londra?

– Ne duceam la un Anderson.

– Nu avem un Anderson.

– Știu. Altă serie de bufnituri. Sirena vuia în continuare. Serios, Alma, trebuie să ies de aici.

Alma a deschis gura ca să protesteze, apoi s-a auzit o bătaie în ușa casei. Alma s-a întors și Ivy a trecut în grabă pe lângă ea. Cu mâini tremurânde și respirația în continuare greoaie, a deschis ușa.

Și atunci a expirat. Alex era acolo, cu o jachetă de pânză aruncată peste pijama, ochii cenușii sub umbrelă, plini de îngrijorare.

– Ești bine? a întrebat. Trebuia să verific.

Ivy a scos un suspin de ușurare. Nu știa de ce o făcea să se simtă instantaneu bine să-l vadă, dar așa era. Pur și simplu așa era.

– A vrut să iasă afară, s-a auzit vocea Almei din spate.

– Bineînțeles, a spus el, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai rațional.

S-a uitat peste umăr spre oraș. Se vedea o aură roșie, ar fi putut fi un răsărit frumos într-o nouă dimineață. Exploziile se opriseră dintr-odată, la fel de brusc cum începuseră.

– Se duc acasă, cred, a spus Alex.

Toți trei au stat în tăcere.

– Isuse, a spus Alma, dând din cap. Cred că n-am fost așa speriată în viața mea.

Ivy a dat din cap încet. Nu-și găsea vocea.

Și atunci Alex a făcut ceva ce nu mai făcuse până atunci. S-a întins și a tras-o spre el, îmbrățișând-o, ca pentru a face ca totul să fie bine; era ca atingerea unui părinte, o atingere pe care nu o simțise de când plecase de la Mae.

– Ești o fată curajoasă, a spus el și Ivy a observat că și Alex tremura. O fată foarte curajoasă.

– Nu sunt deloc curajoasă, a spus ea, reușind în sfârșit să vorbească.

– Cine ar putea să fie? a spus Alma.

Era adevărat.

Au aflat în dimineața următoare că șaizeci și unu de oameni fuseseră uciși de raid, toți chinezi, și existau și o sută treizeci și trei de răniți. Deși bombardierele se concentraseră asupra bazelor aeriene din Tengah și Seletar, distrugând aeronava de care RAF nu-și permitea să se lipsească, bombardaseră și centrul orașului, lovindu-i pe matinalii din Raffles și Chinatown.

Alma și Ivy s-au dus în oraș înainte să le înceapă turele, ca să vadă cum pot ajuta. Magazinul general Robinson, iubit de *meme* pentru ceaiurile dansante și cumpărături, fusese lovit. Pavajul era acoperit de sticlă spartă, strălucind tulburător în lumina plină de fum a dimineții. Pașii lui Ivy trosneau pe caldarâm. Bunurile din magazin erau împrăștiate peste tot: sticle de parfum sparte, rame de fotografii, eșarfe de mătase. Ivy a ridicat una și și-a trecut-o

peste degete, apoi i-a dat drumul, tresărind în timp ce cioburile de sticlă ascunse i-au zgâriat palma.

Mai departe, trupurile celor uciși fuseseră aliniate pe marginea drumului, ascunse de cearșafuri pătate de sânge. Erau toți adulți, asta era clar judecând după lungimea lor. Dincolo de asta, era imposibil să spui ce răni aveau. Ivy a închis ochii ca să se ferească de priveliștea sfâșietoare și l-a văzut din nou pe Stuart, fața lui în fața ei în ceața Londrei, cu câteva clipe înainte să cadă bomba care i-a blocat, și apoi, în sfârșit, câteva ore mai târziu, la răsărit, când primii bolovani fuseseră ridicați de pe coconul lor: ca ceara, cu pielea galbenă, holbându-se. *O hemoragie, rățușcă,* spusese doamna de la ARP, închizându-i ochii cu degete delicate; o mișcare foarte exersată. *Îmi pare așa de rău*. Ivy a deschis ochii și s-a uitat din nou la oamenii din fața ei. Vieți. Pierdute. Alte nenumărate vieți lăsate în urmă.

O mână s-a furișat în mâna ei. Alma.

Au mai stat așa o clipă și apoi, fără să spună nimic, s-au dus spre locul în care li se spusese că fusese amplasat un punct de prim ajutor temporar.

După cum s-a dovedit, Elsie era cea care se ocupa de el, având o mapă în mână. Era exact așa cum și-o imaginase Ivy, cu pielea albă și o voce penetrantă, vorbind cea mai elevată engleză a regelui. Totuși, a părut mult mai fericită s-o vadă pe Alma decât s-ar fi așteptat Ivy. În tot acest timp Alma păruse așa de sigură că Elsie nu o plăcea, dar, din punctul de vedere al lui Ivy, Elsie a zâmbit destul de sincer când le-a văzut apropiindu-se. A prins-o scurt de mână pe Alma, spunându-le să apuce niște mături și să ajute la strângerea cioburilor de sticlă.

– Ești drăguță că ai venit.

– Asta înseamnă că te place în engleza britanică, a spus Ivy în timp ce se duceau spre un teanc de mături stivuite lângă peretele unei vitrine.

Alma i-a aruncat o privire lipsită de încredere.

– Nu, serios, așa e.

Au muncit o oră, amândouă în tăcere. Toți cei de pe strada împânzită de trupuri erau tăcuți. Nu părea potrivit să vorbească. Au venit ambulanțe cu sirenele pornite și au luat cadavrele înainte să înceapă căldura. Au venit și proprietarii de magazine, cu fețele sumbre în timp ce s-au apucat să lucreze la acoperirea vitrinelor care supraviețuiseră exploziilor. Aveau să fie din nou bombardamente în noaptea următoare; nimeni nu se prefăcea că nu era așa.

– Bieții singaporezi, a spus Alma.

Au spus asta și despre Londra. În câte orașe spuneau oamenii asta, chiar acum?

Ivy s-a uitat în jurul ei la distrugere.

Când a ajuns la sediu în dimineața aceea, Tomlins i-a pus la curent cu ultimele știri. Japonezii erau în acțiune în Thailanda. Operațiunea de apărare, cu numele de cod *Matadorul*, nu fusese declanșată pentru a-i opri și el nu era sigur că avea să fie declanșată.

– Avem oameni care așteaptă pregătiți de lansare. Au așteptat toată noaptea în nenorocita de ploaie. Totuși, ordinele nu au venit.

A continuat spunând că Brooke Popham, comandantul armatei, fusese cel care trăsese de timp, după părerea lui, nedorind să fie cel care să declanșeze deschiderea ostilităților, trimițând trupe ca să apere țara neutră, nu înainte de a avea o dovadă convingătoare că acțiunea era justificată. „Ceea ce acum este, dar va fi mult mai greu să intri să faci ceva în legătură cu asta când japonezii sunt deja acolo." Între timp veneau rapoarte despre o mișcare de agresiune iminentă asupra orașului malaysian Jitra, aproape de granița cu Thailanda; apărarea de acolo era, din păcate, incompletă. Dar divizia 11 era pregătită s-o susțină, săpând tranșee și așezând mine. „Mi s-a spus despre cablurile telefoanelor de câmp că sunt inundate", a spus Tomlins. „Dumnezeu știe cum se va comunica." A făcut o pauză. „Fratele meu face parte din divizia 11, de fapt." Vorbea mai mult singur, avea Ivy impresia, decât cu ceilalți. Pentru prima oară de când îl cunoștea, părea să fie cu garda jos și a simțit un val de căldură pentru el. A suspinat, părând să se adune. „Ordinul nostru e clar", a spus el, „trebuie să continuăm să monitorizăm vasele, să urmărim viitoarea mișcare a japonezilor cât de bine putem. Țineți minte, tot ce se vorbește în limbaj uzual este urgent, așa că îi dați lui Harcourt." Ochii lui obosiți au trecut de la unul la altul. „Nu s-a terminat, nu încă. Așa că hai să continuăm să ne facem partea noastră!"

Tot restul zilei au făcut exact asta. Dar pentru fiecare minut în care Ivy a lucrat, ascultând interceptările obturate de furtună, traducând transcrierile fonetice ale celorlalți, cartografiind înaintarea neobosită a mai multor trupe spre peninsulă, mintea ei era numai pe jumătate concentrată asupra a ceea ce făcea. Cealaltă jumătate era în Malaysia, alături de Kit.

S-a hotărât să-l întrebe pe Tomlins dacă exista vreo modalitate în care ar fi putut afla unde era. A crezut că s-ar fi putut s-o mustre, să-i spună să se concentreze asupra sarcinii ei, dar asta nu a oprit-o, era prea important.

Exact ca înainte, când îl menționase pe fratele lui, fața i s-a îmbunat când s-a apropiat de biroul lui și i-a spus ce voia.
– Este special pentru tine, nu-i așa, Harcourt?
Ivy nu a roșit. Nu-i era rușine să recunoască.
– Da, domnule. Foarte special.
– M-am întrebat eu, a spus, având în continuare o compasiune atipică. Ar fi vrut să se enerveze până la urmă, fiindcă ar fi făcut-o să simtă mai puțin că se descompune. Este un băiat bun, a spus Tomlins, pentru un australian.
– Mama era australiancă, domnule.
– Da, ei bine, nu sunt chiar surprins.
Ivy a reușit să zâmbească.
– Nu, domnule.
– Lasă-mă să văd ce pot afla, a spus el.

Era în Jitra, i-a spus în ziua următoare, exact ca fratele lui Tomlins.
În noaptea anterioară fusese un alt raid. Ivy nu dormea de data asta când a început și a reușit să-şi păstreze controlul. Alex venise din nou la ea, spunând că spera ca pe Ivy să n-o deranjeze – era mai mult ca să se asigure el că era bine, decât fiindcă s-ar fi îndoit că Ivy făcea față. „E un mod frumos de a pune problema“, spusese ea cu un râs vlăguit, ușurată fiind, din nou, că Alex era acolo. Ei trei – Alex, Alma și Ivy – stătuseră pe verandă împreună cu împietritele Dai și Lu, uitându-se la proiectoare, la aura lor morbidă. Se făcuse dimineață când Ivy reușise să adoarmă, stând în continuare în scaunul de pe terasă. Trebuia să se trezească la ora șapte pentru tura ei. Îi era greață din cauza epuizării.
Și-a pus degetele pe cap, absorbind ceea ce Tomlins tocmai spusese.
– Au intrat în luptă deja? a întrebat ea, nevrând să știe răspunsul.
– Nu, a spus Tomlins cu o voce șoptită.
Toți ceilalți din baraca întunecată și umedă lucrau, radiourile urlau, căștile pocneau. Kate părea la fel de obosită ca Ivy. Toți erau la fel. Musonul lovea în tabla ondulată a acoperișului.
– Japonezii nu au ajuns încă la ei, a spus Tomlins, ceea ce e bine, pentru că nimeni nu e pregătit. Tranșeele sunt inundate, plasamentele armelor la fel. Bazele aeriene de la Gong Kedak și Machang au fost abandonate, așa că nu există acoperire aeriană. Nici suport antitanc.
– Ce o să se întâmple? Era o întrebare ridicolă.

– Nu știu, a spus Tomlins. Trebuie numai să sperăm că va fi bine.

Dar situația s-a înrăutățit: cele două vase de luptă care ajunseseră la începutul lui decembrie cu mare fast și care erau singurele pe care Marina le avea în apele Estului Îndepărtat au fost atacate și scufundate. Deși SUA declaraseră război Japoniei după atacurile cumplite de la Pearl Harbour de pe șapte, asta nu ajuta la nimic: majoritatea flotei fusese de asemenea distrusă și nu mai aveau altele pe care să le trimită. În ceea ce privea oceanele Indian și Pacific, japonezii erau suverani.

Duff Cooper, un apropiat de-al lui Churchill, venise în Singapore ca să-i adune pe liderii GHQ cu păreri divergente într-o strategie coerentă de apărare (misiune în care Ivy considera că eșuase. „Fără îndoială“, a spus Tomlins) și emitea un comunicat radio. Ivy, care ajunsese de la sediu din cauză că Tomlins ceruse o schimbare a turelor, decretând că toți aveau nevoie să ajungă acasă mai devreme, a ascultat transmisiunea în camera de pictură. Alma era cu ea, dar Vanessa și Jane erau deja de serviciu la spital, pregătite pentru accidentații nopții.

Cuvintele grave, tăioase ale lui Duff se auzeau din difuzoare. Ivy îl văzuse de multe ori pe insulă, sprijinindu-se de tejghele de baruri în timp ce capta atenția, chipeș și lustruit, sigur pe el într-o manieră aristocratică. Fusese acolo în ultima seară în care Kit era în oraș, la Emerald Hill. (*Nu te uita direct la el*, îi șoptise Tristan în ureche lui Ivy, *dacă te vede, ești pierdută. Știu literalmente sute de femei cărora li s-a întâmplat.* Ivy își arcuise sprâncenele. *Cunoști prea multe femei*, îi spusese ea cu ochii la Kit.) Și l-a imaginat pe Duff în timp ce vocea lui umplea aerul nopții, pocniturile transmisiei amestecându-se cu izul de plumeria care intra pe fereastra deschisă și cu noul iz de praf de pușcă ce plutea dinspre zonele bombardate din oraș. Le-a transmis că, în ciuda scufundării vaselor lor, a debarcărilor japoneze, nimic nu se schimbase față de luna precedentă: *Nu eram în siguranță atunci; nu suntem în siguranță acum. Dar în aceste zile mărețe, siguranța nu este deloc onorabilă, iar pericolul reprezintă gloria*.

Transmisiunea s-a încheiat. Ivy și Alma se holbau la difuzoare.

– Asta înseamnă încurajare în engleza britanică? a întrebat Alma.

– Nu, a spus Ivy. Nu, din câte știu.

– Pericolul reprezintă gloria?

Alma a dat din cap. Ivy știa că își amintea de acele cadavre de la Raffles; și de Phil. Ivy, de partea ei, se gândea numai la Kit și la Jitra, la puștile inundate

și bazele aeriene pustii.

Japonezii au atacat a doua zi. Tomlins i-a spus lui Ivy că existaseră raportări despre lupte corp la corp, zvonuri despre pierderi la sol. Sus, pe deal, puteau auzi gloanțele puștilor traversând jungla, sunete chiar mai terifiante pentru Ivy decât cele ale bombelor.

– Este un dezastru, a spus Laurie când s-au întâlnit scurt în seara aceea întorcându-se acasă. Un fiasco complet și absolut. Nu putem să ținem tancurile pe loc și propriile noastre arme rămân în urmă fiindcă nu avem acolo suficienți oameni care să știe cum să bată în retragere în mod eficient. Este greu de făcut chiar și cu soldați experimentați. Dar recruții se sperie. Nu e vina lor.

– Ai cum să afli dacă Kit e bine? a întrebat ea. Și Jimmy și Tristan.

– Nu știu cum aș putea, a spus el. Îmi pare rău. A strâns-o scurt de umăr. Știu ei ce fac, a spus el. Încrede-te în asta.

Nu avea încredere în nimic.

Vanessa și Jane au început să stea la spital; erau depășiți de valul primelor victime din Malaysia și de numărul, care creștea rapid, al victimelor bombardamentelor.

– Nu mai avem unde să-i punem, a spus Vanessa în timp ce-și împacheta lucrurile.

– Sunt pe trepte, a spus Jane, pe gazon.

Alma își petrecea zilele transportând diverși generali între Baza Navală din Sembawang și noul Cartier General de pe strada Sima. Auzise multe altercații acerbe pe bancheta din spate despre alternativele de a se retrage cu viteză, apoi să formeze o linie organizată, sau de a se retrage numai fiind forțați. „Găini fără cap“, a spus ea, „cu toții.“

La propunerea lui Alex – expusă cu precauție, ca și cum nu ar fi vrut să depășească măsura –, Ivy și Alma s-au mutat la el în casă. Dai și Lu au vrut să se întoarcă la familiile lor și, din moment ce Vanessa și Jane erau și ele plecate, a sugerat că ar fi fost mai bine pentru Ivy și Alma să închidă casa și să vină la el. Avea suficient spațiu și, pentru moment, menajera lui stătea acolo. Alma a spus că ar fi fost bucuroasă să se mute și Ivy a fost de acord, mai ales fiindcă se simțea prost din cauză că Alex venea în fiecare noapte la ea în timpul raidurilor și nu voia să-l oprească din a face asta; sunetul exploziilor, al avioanelor era mult mai suportabil având prezența lui stabilă, imperturbabilă alături.

– Nu știu ce m-aș face fără tine, a spus ea.

– Te-ai descurca, a răspuns el. Îmi dau eu seama.

– Cum?

Ea nu-și dădea seama deloc de așa ceva.

Alex a zâmbit discret.

– Ești mult mai puternică decât crezi, să știi. Harriet era exact la fel.

Ivy a tresărit la auzul numelui ei, așa lejer menționat. Era prima oară când aducea vorba despre ea. Totuși, nu a insistat să spună mai mult. Nu voia să riște să se retragă din nou.

Ceea ce nu a făcut. Chiar dimpotrivă, de fapt. În orele pe care le-au petrecut împreună cu Alma pe terasă, fără să se adăpostească în timpul raidurilor, fiindcă chiar nu vedeau rostul – nu în condițiile în care bombardierele se concentrau asupra bazelor aeriene, a centrului orașului (*Sper că ai dreptate,* a spus Alma) –, a început brusc să vorbească mai mult despre Harriet. Era ca și cum prezența lui Ivy și a Almei în casă ar fi descătușat ceva în el. Stăteau împreună, uneori și cu Laurie, urmărind exploziile îndepărtate, simțind reverberațiile, gloanțele celor câteva arme antiaeriene ale insulei, și el vorbea despre timpul pe care-l petrecuseră împreună. Ivy a auzit răsfățul trist din vocea lui în timp ce-o descria – cum dansaseră în grădină în seara în care se cunoscuseră, apoi cinele lor, felul în care se duseseră în centrele comerciale în ținuta de seară – și a înțeles în sfârșit mai bine de ce făcuse acel efort inițial de a o întâlni, aducându-i mierea, așa cum făcuse. O iubise pe sora bunicii ei, era evident. Încă o iubea foarte mult.

Ivy și-a dorit așa de tare ca Mae să-i fi povestit despre ea. S-a întrebat din nou de ce nu o făcuse. Din punctul ei de vedere, îi plăcea foarte mult ce auzea despre Harriet.

– Felul în care vorbești despre ea, a spus, mă face să mă gândesc la buni a mea.

A regretat instantaneu cuvintele. Alex nu a părut fericit să le audă, deși nu-și putea imagina de ce.

– Nu erau la fel, a spus el.

– Nu, a spus ea, uitându-se derutată la Alma. Nu.

Erau momente, ca acela, când Alex devenea tăcut, cu ochii plecați, redus la tăcere de o amintire. În acele momente Ivy se uita la el, tulburată de ceea ce ar fi putut provoca animozitatea lui faţă de Mae și încercând să se gândească ce anume din el o făcea să aibă senzația că-l mai întâlnise.

– Ce s-a întâmplat cu Harriet? a întrebat Alma cu delicatețe. Unde e acum?
Alex s-a încruntat de durere.
– Am pierdut-o, a spus el.
– Cum?
El nu a răspuns.
Era lucrul despre care refuza în continuare să vorbească.
Mai târziu, Ivy l-a întrebat pe Laurie dacă Harriet fusese cea cu care se căsătorise Alex. Laurie pur și simplu a dat din cap cu tristețe. Nu a știut dacă asta însemna da sau nu.
S-a resemnat cu faptul că poate nu avea să știe niciodată, sau încă pentru mult timp. Șansele ca scrisorile de la Mae să-și găsească calea păreau mai mici decât niciodată, acum, că apele înconjurătoare deveniseră ostile. Nu putea să se gândească prea mult la asta însă.
Era mult prea distrasă de teroarea pe care o simțea faţă de soarta lui Kit.

Luna decembrie s-a scurs și Jitra a fost pierdut, apoi alte câteva orașe în timp ce japonezii au avansat, împingând linia britanică în spate. Laurie a reușit în sfârșit să-l localizeze pe Kit și pe ceilalți și a asigurat-o pe Ivy că, deși erau implicați în luptă, retrăgându-se zi de zi și construind apărarea noaptea, erau în viață; ultima veste pe care o primiseră era că sunt în viață. Ivy nu era sigură cât de liniștitor era asta.
În ciuda raidurilor și a retragerilor catastrofale, oficialitățile municipale au decorat orașul pentru Crăciun. Era ca și cum, dacă nu ar fi recunoscut cât de gravă era situația, ar fi putut ține pericolul la distanță. Ghirlande atârnau de lămpile cu gaz de pe Orchard, beteala era înfășurată în jurul lampioanelor, reflectând lumina tropicală. Ivy, într-una din rarele după-amiezi libere, s-a dus în ziua dinaintea Crăciunului să cumpere cadouri. A trebuit să se ducă și la oficiul poștal de pe Killarney Road. Deși nu erau scrisori de la Mae, aceasta îi trimisese o telegramă; băiatul o găsise pe Ivy la Alex după ce constatase că vila lor era încuiată. *Vino acasă*, spunea, *te rog, pur și simplu vino acasă.* Ivy trebuia să-i spună că îi părea rău, foarte rău, dar nu se ducea nicăieri.
S-a oprit în fața magazinului Cold Storage. Făcuseră în vitrină un aranjament din carne tocată și budincă din smochine împachetată în muslină. Afacerile continuau în mod obișnuit. Peste tot în jurul ei femeile îmbrăcate în ținute pentru ceai rătăceau pe sub palmieri, cu gențile pe brațe și fețele

senine, ignorând felul în care unii dintre copaci fuseseră spintecați în două. Dacă nu îi văd, nu sunt reali. Zâmbeau, vorbeau și în depărtare armele continuau să tragă.

– Ivy?

S-a speriat. O doamnă stătea în fața ei. Fusese așa pierdută în propria reverie, încât i-a luat o secundă s-o recunoască pe mama lui Phil.

– Elsie, a spus, bună.

– Tocmai am văzut-o pe Alma, a spus Elsie și a făcut semn din cap spre începutul parcului Fort Canning. E pe drum să se ducă să ia pe cineva și face mare caz pentru asta.

– Serios? Ivy a zâmbit în ciuda tuturor lucrurilor, intrigată. Cum?

– Sunt niște tineri cu aspect zdrențuros, cam de vârsta lui Philip.

Elsie a făcut o pauză. Ochii ei limpezi au zâmbit în soare. Ivy a simțit cum i se ridică părul pe șira spinării.

– Cine erau bărbații? a întrebat, iar vocea părea să vină de foarte departe.

Zâmbetul lui Elsie i-a atins buzele, ridicându-i pielea albă. *Era un australian*, a spus ea și Ivy și-a simțit tot corpul paralizând. *Băiatul tău, cred, draga mea. Spunea că voia să te găsească.*

– O, Doamne, a spus Ivy. E aici?

– Este aici.

– Unde aici? a întrebat Ivy, deja pregătită să alerge. Te rog, unde?

Elsie a râs.

– Colțul lui Penang Poad, a spus ea.

– Mulțumesc, a spus Ivy, deja alergând, mulțumesc mult.

Nu s-a oprit până nu a ajuns acolo. I-a luat mai puțin de cinci minute să parcurgă distanța, dar chiar și așa, alergând prin căldura sufocantă a după-amiezii, ferind cumpărătorii și ricșele, s-a acoperit de sudoare; rochia de bumbac s-a lipit de ea și gâtul o ustura din cauza lipsei aerului. *Te rog, fă să mai fie acolo.* A văzut mai întâi berlina Almei trasă lângă trotuar și pe Alma lângă ea, cu bucle albe și o uniformă chiar mai albă ce lucea în soare. Apoi l-a văzut pe Tristan, aproape negru din cauza bronzului, și pe Jimmy, plin de bășici. Dar nu s-a oprit să se uite la nici unul dintre ei. L-a văzut pe el, numai pe el, chiar acolo, și a continuat să alerge. Atunci el s-a întors, ea a ajuns în brațele lui, iar el a ridicat-o în aer, apoi a învârtit-o. Ivy a râs, extatică, orașul învârtindu-se în jurul lor, iar ei sărutându-se, în sfârșit sărutându-se. În sfârșit. Ivy i-a ținut obrajii în mâini, simțind barba în palme și noroiul uscat care se

fisura pe pielea lui, apăsându-și buzele peste buzele lui. Știa că plânge, dar nu-i păsa.

– Am crezut că ai murit, a spus printre săruturi. Am fost așa speriată.

– Nu sunt mort, a spus el, și nici tu nu ești.

– Ești aici, a spus ea, sărutându-l din nou. Ești aici. Pentru cât timp?

– O noapte.

– Numai una?

– Numai una.

Nu voia să se gândească la asta acum. L-a sărutat din nou, dorindu-și numai să fie singură cu el.

A auzit un tușit. A devenit brusc conștientă de ceilalți trei care erau încă acolo, privindu-i.

S-a întors rușinată.

Toți zâmbeau.

– Ne bucurăm să ne vedem, a spus Alma, da, așa cred.

S-au dus la cazarma lui, singuri. Alma trebuia oricum să se ducă la Sime, iar Jimmy și Tristan au spus că se duceau să găsească un bar, dar când Ivy l-a întrebat pe Kit dacă voia și el să meargă, gândindu-se că poate avea nevoie, el a spus nu, nu voia să se ducă la un bar.

– Nu, a spus ea, uitându-se în sus la el.

Au mers la cazarma lui prin căldura zilei. Ivy a observat felul în care se uitau oamenii la el, după care se uitau la fel de repede în altă parte, refuzând să-l vadă cam în același fel în care refuzaseră să vadă copacii spintecați de bombe; nimeni nu voia să se gândească unde fusese. Nici el nu-i spunea lui Ivy.

– Nu pot, a spus, cu ochii îndurerați, nu încă. Este în ordine?

– Bineînțeles că e, a spus ea, dorindu-și așa de tare să nu fi trebuit să fie.

Casa era goală, protejată de soare cu obloane. Ghemotoace de praf atârnau în aerul nemișcat. Ivy se ținea de mâna lui Kit în timp ce îl urma pe podeaua acoperită de gresie spre camera lui. Nici unul dintre ei nu vorbea. Își simțea pulsul, ridicarea și coborârea respirației ei scurte.

El a deschis ușa; camera era umplută de o lumină aurie estompată. Lângă perete era un pat. S-a întors cu fața la ea. Ea și-a trecut brațele în jurul gâtului lui. I-a simțit mâinile alunecându-i pe spate, urma atingerii lui pe coapsă, apoi

a închis ochii în timp ce el a coborât capul și a sărutat-o pe gât, pe claviculă. S-a întors, găsindu-i gura cu buzele, deschizându-i nasturii cămășii kaki, trecându-și mâinile peste umerii lui, peste brațe, în timp ce îl dezbrăca. Era mai slab decât fusese, nu avea nici un gram de grăsime suplimentară și era așa de cald, înnegrit de soare și noroi. I-a simțit mâinile mișcându-se, desfăcând cataramele rochiei, apoi dându-i drumul grămadă la picioare. Nu purta dresuri, doar un neglijeu, și s-a sprijinit moale de el, cu pielea lipită de pielea lui.

El a ridicat-o, buzele lui în permanență peste ale ei, apoi a pus-o pe pat, îngenunchind deasupra ei în timp ce ea a căzut pe spate, simțind salteaua cedând. Buzele lui s-au dus în jos, pe pielea ei transpirată, pe piept. Mâinile au luat-o în sus, peste talia de mătase a neglijeului, iar ea s-a arcuit spre el, simțind nevoia de a continua. S-a ridicat, trăgându-și bluza peste cap, observând privirea lui grea, apoi l-a tras din nou peste ea. A sărutat-o în continuare, peste tot, în locuri în care nu știa că oamenii se sărută. A țipat, dorindu-l așa cum nu dorise nimic înainte, și în sfârșit, când a crezut că nu mai poate suporta, el a intrat în ea, cu ochii în ochii ei în căldura tropicală, ca și cum ar fi putut să șteargă tot ce văzuse, tot ce făcuse.

Ivy i-a ținut fața, sărutând-o.

– Nu te opri, a spus, cu buzele lipite de buzele lui, te rog, nu te opri.

I-a simțit buzele formând un zâmbet. Acel zâmbet. În sfârșit.

– Sunt doar un om, a spus el și apoi au râs amândoi, fără să se oprească. Pentru mult timp nu s-au oprit.

După aceea a ținut-o în brațe, capul ei în îndoitura gâtului lui. A urmărit-o cum s-a întins și și-a dat părul la o parte de pe fața transpirată, înregistrând umbra genelor pe obraji, culoarea deschisă a pielii ei.

Cu numai o noapte înainte îl urmărise pe Tristan aprinzând o grenadă și aruncând-o în liniile japoneze înainte să explodeze, dând foc copacilor. Bărbați veniseră alergând spre ei, cu fețele schimonosite de durere, corpurile în flăcări, dar trăgând cu pușca oricum, în timp ce gloanțele ricoșau din solul junglei. El și cu Jimmy trăseseră cu o mitralieră, strigând după mai multă muniție, omorându-i pe toți. Câți oameni omorâseră? Nu știa.

Ivy și-a schimbat greutatea stând pe el și extrăgându-l din gândurile hidoase. A făcut asta pentru el.

– Ivy, a spus el, nu poți rămâne aici.

A ridicat încet privirea spre el.
– Aș vrea să nu-mi mai spună toată lumea asta.
– Trebuie să știu că vei pleca.
– De ce?
– Dacă se întâmplă ceva, a spus el, cu mine…
– Nu, a spus ea, cu o privire arțăgoasă. Nu ai voie s-o spui.
– Vin, nu putem să-i oprim. Nu trebuie să fii aici când ajung.
– Nu plec nicăieri, a spus ea.
– Ivy, te rog. Vocea i-a cedat. Trebuie să știu că vei fi în siguranță.
– Atunci întoarce-te, a spus ea, așa de simplu. Vino după mine.
– Și dacă nu pot?
Ea s-a ridicat și i-a mângâiat obrazul.
– Trebuie, a spus ea, pentru că nu plec nicăieri. Nu fără tine.

Air Raid Precautions, Precauții împotriva Raidurilor aeriene, un număr de organizații și recomandări din Marea Britanie, destinate protejării civililor în fața raidurilor aeriene

Capitolul 18

Abia dacă au plecat din camera lui în noaptea aceea, nici măcar în timpul raidului. Ivy a descoperit un nou mod de a-și distrage atenția de la bombardamente. S-a luptat să nu adoarmă, nu voia să facă asta. Dar la orele mici ale dimineții, în timp ce stătea cu capul sprijinit de pieptul lui și corpul în brațele lui fierbinți, ascultând ritmul regulat al bătăilor inimii lui, a adormit. Și el a adormit, așa de profund încât nu s-a mișcat. Ca un mort.

Răsăritul a venit prea repede, Jimmy și Tristan odată cu el, amândoi orbi din cauza ginului. Vocile lor în timp ce spuneau că era timpul să plece au umplut casa anterior liniștită, trezindu-i pe amândoi. Alma era cu ei, cu uniforma lui Ivy în mână.

– M-am gândit că ai nevoie de transport până la sediu, a spus ea, dându-i hainele după ușa lui Kit.

Ivy s-a uitat amorțită la hainele frumos împachetate și l-a simțit pe Kit venind în spatele ei, sărutându-i umărul gol. A închis ochii. Nu voia să îmbrace uniforma, să recunoască faptul că noaptea se terminase.

– Trebuie să fim la pasarelă în patruzeci de minute, s-a auzit vocea incoerentă a lui Jimmy.

– Ar trebui să mă pregătesc, a spus Kit, cu vocea grea de somn și regret.

– Da, a spus Ivy, presupun că amândoi trebuie.

S-a mișcat metodic, străduindu-se să nu plângă. Când a fost gata, s-a dus afară să aștepte împreună cu Alma. Era conștientă de privirea atentă a Almei, de mila ei. Nu putea s-o privească în ochi. Îi era teamă că s-ar fi destrămat dacă ar fi făcut-o.

– Nu o să te întreb cum ești, a spus Alma.

– Mulțumesc, a spus Ivy.

– Dar diseară ne ducem la o băută.

– Bine.

– Este seara de Crăciun, știi.

– Da, a spus Ivy. Da.

Băieții au ieșit. Kit s-a întins după Ivy și ea s-a dus la el, simțindu-se ocrotită în brațele lui. Cu numai câteva ore în urmă râsese cu el în stradă, având în fața lor noaptea, care acum se terminase. Era dusă. La fel și soarele. Ploaia cădea pe iarba din față, pe copaci și pe cărarea plină de noroi, spălând totul în calea ei.

– Ivy, iubito, a spus Tristan, împleticindu-se în spate pe scări, și adorabilă Alma. Vă urez cel mai fericit Crăciun. A înghițit un râgâit. Cât despre Anul Nou, sper că vă place amândurora peștele crud.

Nimeni nu a râs. El cu atât mai puțin.

S-a întors și a plecat.

Jimmy le-a sărutat pe Alma și pe Ivy și s-a dus după el cu geanta atârnată pe umărul plin de bășici. Alma s-a dus și ea, cu cel mai discret zâmbet și urări de noroc pentru Kit.

Ivy și-a lipit fața de cămașa curată a lui Kit, incapabilă să-i dea drumul. După noaptea anterioară părea mai uman și mai vulnerabil decât păruse vreodată, ceea ce o speria.

Kit i-a ridicat bărbia, căutându-i ochii cu privirea, și, brusc, verdele ochilor lui a fost tot ce putea vedea.

– Nu vreau să te părăsesc, a spus el.

– Nici eu nu vreau, a răspuns ea. Cuvintele aproape au sugrumat-o. Ochii o usturau din cauza lacrimilor care așteptau. Nu-ți spun adio, a spus ea, doar că aștept până te întorci.

– Bine.

– Trebuie să te întorci și să mă găsești.

El a dat încet din cap. Și atunci, cu un ultim sărut și ca și cum nu ar mai fi plecat niciodată dacă nu ar fi plecat atunci, a plecat și el.

*

Dorul de el era chiar mai greu după ceea ce se întâmplase. În ziua de Crăciun a venit vestea că Hong Kong-ul controlat de englezi căzuse în mâinile japonezilor și toată lumea a fost tulburată, dar Clubul Tanglin a dat o petrecere fastuoasă de Anul Nou. Luna ianuarie a trecut, iar fumul a format o pâclă constantă deasupra insulei tot mai lovite. Au venit mai multe bombardiere, decolând din nou de pe bazele aeriene din Malaysia, și apoi portavioane au început să mișune în larg. Munca la sediul Y a continuat; zile nesfârșite în barăcile pline de țânțari, podeaua zgâlțâindu-se din cauza

sunetelor bombelor, armele din junglă, din ce în ce mai aproape, amintindu-le cât de inutile fuseseră interceptările lor. Era cel mai demoralizator lucru să localizezi o amenințare în legătură cu care nimeni nu părea să poată face nimic.

Uneori Ivy se ducea cu Alma în oraș; barurile se deschideau în continuare în ciuda raidurilor, formațiile de muzică continuau să cânte, iar Alex, îngrijorat din cauza lor, spunea că le face bine să iasă. Ieșirile nu o ajutau însă cu nimic pe Ivy. De fapt, serile erau o tortură, petrecându-și fiecare clipă cu ochii pe ușă în așteptarea unui bărbat despre care știa în sinea ei că nu avea s-o surprindă a doua oară. Alma era la fel de prost dispusă. Scrisorile nu mai veneau de nicăieri și trecuse mult timp de când primise vreo veste de la Phil, dar noutățile erau că situația în deșert era la fel de rea, cu lupte continue.

– Dacă a murit? a spus într-o seară. Dacă deja e mort și eu nu știu?

– Ai ști, a spus Ivy.

– Oare? a spus Alma. Nu sunt sigură.

Nici Ivy nu era. Se îngrijora în mod constant în privinţa asta în legătură cu Kit.

Fratele locotenentului Tomlins fusese grav rănit de un aruncător de flăcări și fusese trimis pe un vas-spital în Ceylon. „Cel mai bun loc pentru el“, a spus Tomlins morocănos. Și alți oameni începuseră să plece. Chiar în timp ce Raffles se umplea în fiecare seară – răsunând de discuții despre planificarea unor petreceri cu trei săptămâni în avans, zile de naștere pentru copii și dacă mai existau zone ale coastei unde te-ai fi putut duce la picnic –, vapoarele P&O[13] trăgeau în portul Keppel, apoi se umpleau de femei și copii care ceruseră permise de la guvernator să plece în locuri sigure, cum erau Sumatra și Ceylon și chiar mai departe, în Australia. Toți cei care plecau erau europeni. Chinezii, indienii locali și malaysienii erau cei care rămâneau pentru ce avea să urmeze.

Ivy a mai primit o telegramă de la Mae.

Vino STOP Te rog STOP Am nevoie să fii în siguranță STOP

Spre rușinea ei, de data asta nici măcar nu a răspuns. Ura să-i refuze lui Mae ceva, așa că părea mai ușor să nu spună nimic.

– Te rog, du-te, a spus Alex, te rog, te rog, du-te. Apoi, ca un ecou inconștient al cuvintelor lui Mae: Am nevoie să fii în siguranță.

Într-o dimineață, la jumătatea lui ianuarie, Sam, care era mai palid cu fiecare zi care trecea, a venit să-i vorbească în timp ce ea se dusese după ceai la cantină. Furtunile dimineții trecuseră, lăsând în urmă izul ierbii ude și al pământului care se usca; puținii oameni din cantină erau liniștiți, stând tăcuți la mese cu ceaiurile în față, letargici din cauza căldurii și a fricii. Vocea lui Sam era șoptită în timp ce-i spunea că auzise zvonuri despre evacuarea sediului. Deja le auzise și ea și auzise și că Tomlins, Kate și ceilalți aveau să fie plecați în curs de o săptămână. Vorbise cu Tomlins despre asta.

– O să plecăm toți de aici, a spus Sam, ceea ce nu era de fapt adevărat. Suntem serviciul de informații. Au prea multă nevoie de noi. Și nu vor să ne lase aici pe mâna japonezilor.

Fața lui rotundă era trasă, plină de speranță. Pentru prima dată după mult timp, lui Ivy i-a fost milă de el. Arăta așa de tânăr – prea tânăr, de fapt – și așa disperat să aibă dreptate.

Ivy s-a întins și i-a strâns brațul transpirat. El s-a uitat la degetele ei, apoi a roșit, așa că i-a dat drumul. Dar a spus cu o voce blândă:

– Tu nu ești serviciul de informații, Sam. O să îi mute pe toți cei care trebuie să plece primii…

– Se pot lipsi de mine, a spus Sam. Asta vrei să spui?

– Eu…, a început Ivy, apoi s-a oprit. A presupus că asta voia să spună. Doar din punctul de vedere al informațiilor, a spus ea.

– Nu ca tine, a spus Sam.

– Eu nu plec, a spus ea, servindu-se cu ceai. Au nevoie de voluntari care să mai rămână puțin, așa că i-am spus lui Tomlins că rămân.

– Asta e stupid.

Era exact ce spusese Tomlins. *Nu e nici o rușine să pleci*, spusese el. *De fapt, sunt tentat să insist să pleci. Și așa nu avem suficienți traducători…*

Îl convinsese spunându-i că avea să se asigure că se va urca pe un vas împreună cu puținii care mai rămâneau. Nu spusese de ce își dorea așa de mult să rămână. Era sigură că el, totuși, ghicise.

La fel cum și Sam ghicise, în mod evident.

– Faci asta pentru Langton.

– Nu contează de ce o fac.

– Nu-mi vine să cred că te lasă.

– Nu mă lasă el. E alegerea mea.

Sam a devenit mai puțin îmbufnat şi mai mult preocupat.

– Japonezii o să te omoare, Ivy.

– Nu voi fi aici când vor veni, a spus ea, fără să aibă idee dacă spunea adevărul. A refuzat însă să se îngrijoreze pentru asta, de vreme ce încă nu se întâmplase. Și nu rămân aici doar pentru Kit.

Așa era. Vanessa și Jane nu plecau nicăieri, ci lucrau tot timpul la spital. Dacă ele puteau face față situației, putea și ea. Alma rămânea și ea. Spunea că nu voia s-o lase pe mama lui Philip singură. Tatăl lui plecase în Malaysia, oferindu-și serviciile în calitate de șofer de camion, și deși Elsie refuza să recunoască ce speriată era și că se afunda în munca de prim ajutor (*Situațiile de criză i se potrivesc, cred,* a spus Alma), i-a spus Almei că nu voia să părăsească insula înainte ca tatăl lui Phil să se întoarcă. *Nu sunt sigură dacă are nevoie de mine aici*, a spus Alma. Ivy a înțeles; simțea cam același lucru faţă de Alma. Și de Alex. Brusc, Alex începuse să nu se simtă bine, era tăcut și febril; pentru prima oară de când îl cunoscuse, părea de vârsta lui. A spus că nu avea nevoie de doctor, că era vechea lui malarie care se întorsese. I se întâmpla din când în când, dar trecea peste. Avea pastile, urma să fie bine.

S-a încruntat, întrebându-se dacă ar fi trebuit să insiste să-l vadă cineva.

– Nu e doar pentru Kit, i-a spus din nou lui Sam.

Era mai ales el, totuși, bineînțeles.

•

Până la sfârșitul lui ianuarie, bombardamentele au fost constante, mochetând orașul cu bombe, doborând civili pe stradă. Baza Navală fusese abandonată, depozitele de carburant incendiate; nimeni nu voia să rămână în urmă ceva ce japonezii ar fi putut folosi. Și Laurie a plecat pentru că i s-a ordonat să se urce într-un avion spre Ceylon. *Mă simt ca un șobolan care abandonează vasul,* a spus el cu tristețe. *Trebuie să plec.* A îmbrățișat-o pe Ivy, apoi și pe Alma. *Sper că și voi veți pleca.* S-a uitat în sus spre fereastra camerei lui Alex, unde acesta dormea, încă bolnav. *Scoateți-l de aici dacă puteți*.

Ivy a spus că avea să încerce, deși devenea din ce în ce mai riscant pentru toată lumea să se ducă oriunde. Și vasele erau bombardate. Eșuase să se prezinte la nava pe care fusese repartizată când operațiunile la sediul Y încetaseră în sfârșit și auzise mai târziu că fusese lovită de mai multe ori

înainte de a se târî afară din port. Spera că oamenii cu care lucrase în timpul ultimelor zile nu fuseseră răniți. Nu avea cum să știe.

Retragerea din Malaysia continua. Cinematografele cu aer condiționat din Singapore, inclusiv Cathay, erau pline de provizii, pregătite pentru un asediu. Pe plaje era montată sârmă ghimpată electrificată, de asemenea mine, întotdeauna noaptea, având în vedere că raidurile japoneze făceau să fie imposibil să se lucreze în timpul zilei.

În ultima zi a lunii, Alma s-a întors acasă transpirată și cu fața roșie, urcând treptele terasei câte două, îndrugând știrea conform căreia granița malaysiană urma să fie închisă.

– Aruncă în aer pasarela, a spus ea. Japonezii aproape au ajuns.

Ivy s-a uitat la ea. Stătuse în leagănul lui Alex, urmărind norii de fum care se ridicau deasupra orașului și gândindu-se la ce se gândea întotdeauna.

– Când? a întrebat.

– La miezul nopții, a spus Alma. Toți cei care au rămas în Malaysia vor fi blocați.

– Dar Kit e în Malaysia, a spus Ivy. Jimmy și Tristan…

– O să iasă, a spus Alma.

– Dar dacă nu ies? a întrebat Ivy.

Alma nu a spus nimic. Ce putea spune?

Ivy și-a dus mâna la cap, apăsând peste zgomotul din interior.

– Mă simt inutilă stând aici așa, a spus ea. Nu m-am simțit niciodată așa de inutilă. Și-a ridicat privirea spre ochii căscați ai Almei și și-a văzut propria anxietate reflectată înapoi. Aș vrea să știu dacă e bine, a spus. Aș vrea atât de mult să știu asta.

Kit nu era bine. Era departe de a fi bine. Tristan era cu el împreună cu alți patru bărbați ANZAC și foarte departe de drumul de la Johor Bahru. Interceptaseră mesajul radio despre pasarela care urma să fie aruncată în aer la miezul nopții, apoi auziseră că era posibilă o întârziere până la răsărit, dar nu se putea confirma care informație era corectă: radioul lor încasase un glonț când săriseră de pe drum ca să scape de un grup de japonezi pe biciclete care se apropia de ei. Nenorociți de bicicliști. Ar fi fost ridicoli dacă ar fi fost numai un pic mai puțin amenințători.

Grupul lor era dintre cele mai îndrăznețe; aveau în spatele lor ceea ce mai rămăsese din Armata Orientului Îndepărtat și în față pe japonezii care se

apropiau tot mai mult din toate direcțiile. Exact ca în Franța, făceau parte din ariergardă, incendiind tot ce mai rămăsese și dușmanul ar fi putut folosi: poduri, arme, baze aeriene construite abia în anul precedent. Vâlvătăile demolării alcătuiau un ecran protector în fața miilor de băieți și bărbați care intrau în Singapore. Jimmy era pe drum; preluase conducerea unui regiment de Gurkhas după ce comandantul lor fusese ucis și îi ducea înapoi peste pasarelă. Ăsta era măcar unul dintre ei.

Kit, Tristan și ceilalți însă mai aveau mulți kilometri de mers. Kit s-a uitat la ceas în timp ce își croiau drum printre liane și copaci atârnători. Cadranul de sticlă murdar de noroi era plin de umiditate, dar putea să vadă cât e ceasul în lumina care dispărea: aproape șapte. Chiar și un drum direct prin Johor Bahru le-ar fi luat mai mult de cinci ore, dar ei îi evitau pe japonezi pe toate părțile; nu puteau să meargă pe ruta directă.

– Practic, i-a spus lui Tristan, gâfâind în timp ce mai tăia o liană, dacă podul sare în aer la miezul nopții, suntem futuți.

– Și dacă sare în aer la răsărit, a spus Tristan, vom fi futuți în Singapore peste câteva zile, în schimb.

Au ajuns la pasarela de la Johor Bahru odată cu primele raze ale soarelui, fără să aibă vreo idee dacă podul mai era în picioare.

Locurile erau părăsite: de oameni, tancuri, de orice altceva. Numai șanțurile din drumurile de pământ și adierea fumului deasupra peisajului – barăcile malaysiene locale, bidoanele de apă abandonate și puștile de pe marginea drumului – dădeau de gol faptul că armata trecuse pe acolo. Barăcile erau în cele mai multe cazuri goale, cu ușile larg deschise. Oricine a putut să evadeze deja o făcuse. Un bătrân totuși stătea ghemuit în ușa barăcii lui, uitându-se la Kit. Avea o privire circumspectă, întrebătoare în lumina cenușie.

Unul dintre ceilalți australieni din grupul lor, un căpitan pe nume Peters, s-a oprit în fața lui și l-a întrebat într-o engleză lentă unde plecase armata. *Explodat pod? Da? Sau nu?*

Bărbatul nu a spus nimic.

– Nu înțelege, a spus Kit.

Dar Peters a continuat să încerce.

– Tu vezi? Da? Tu înțelegi? Tu vezi ce fac ei?

– Isuse, a spus Tristan.

Kit s-a întors în direcția podului. Mai erau cam șapte sute de metri până acolo. Îl aruncaseră deja în aer? Era imposibil de ghicit în tot fumul de acolo.

– Am face bine să mergem, a spus el.

Atunci a auzit zgomotul îndepărtat: muzica întrerupând liniștea răsăritului. Kit auzise zgomotul și înainte. Cimpoaie.

– Ce nai…?

Peters s-a încruntat, apoi fața i s-a luminat a înțelegere, urmată rapid de alarmare.

– Sunt scoțienii din vest, a spus, complet fără sens.

– Despre ce vorbești? a întrebat Tristan.

– Am fost cu ei, a spus, alergând deja spre sursa zgomotului. Au glumit pe tema asta.

– Despre ce au glumit? a întrebat Kit.

– Voiau să fie ultimii care trec, a strigat omul în spate, au spus că o să treacă podul și apoi o să-l arunce în aer. Fugiți cu toții.

Alex era în pat, plutind într-o inconștiență dată de febră, când casa s-a zgâlțâit în jurul lui din cauza forței exploziei din depărtare. Știa la un anumit nivel ce însemna zgomotul. Nu era sigur cum de știa însă. Avea mintea prea încețoșată.

Să fi fost fetele pe care le auzise vorbind, ori fereastra deschisă?

Cu siguranță nu erau în continuare în casă. Nu le spusese că trebuiau să plece?

A tremurat în camera încălzită. Era acoperit de transpirație. Avea gura uscată și fiecare părticică din corp îl durea.

A auzit vocea disperată a lui Ivy din holul de la parter. Vorbea despre Kit, despre pasarelă.

– Ce putem face? Voia să meargă la ea. Simțea așa o dorință să o liniștească.

Asta înseamnă să fii părinte, s-a auzit vocea absentului Laurie, *bunic*.

– Nu am fost nimic din toate astea, a rostit în pustietatea camerei.

Atunci a apărut Ivy, trasă la față. Plânsese, putea să-și dea seama. A pus o mână pe fruntea lui și a spus:

– O, Alex.

El a ridicat mâna și i-a atins degetele. Nu-și dorise niciodată s-o cunoască. Nu-și dorise s-o iubească.

– E imposibil altceva, a spus el.
– Ce? a spus ea, apropiindu-se de el. Ce ai spus?
Cuvintele s-au estompat. A închis ochii inflamați și nu mai era în cameră, ci întors în trecut. Trecutul lui. Cu Harriet.
Harriet.
O iubise așa de mult. O iubise și apoi o făcuse bucăți.
Era cel mai rău lucru pe care îl făcuse vreodată.

Fostă companie de britanică de transport naval și logistică

Capitolul 19

Mai 1897

Harriet a știut că ceva se întâmplase din secunda în care s-a întors acasă de la atelierul de croitorie de pe Orchard – rochia de mireasă din dantelă era gata, grea și frumoasă în brațele ei –, când l-a văzut nu numai pe Alex, dar și pe Mae și David, așteptând-o în încăperea înăbușită. Felul în care se uita Alex la ea când a intrat în cameră a fost ceea ce a neliniștit-o, felul în care a făcut un pas înspre ea numai ca să-și facă simțită prezența. Nefericirea din privirea lui, lacrimile lui Mae.

Satisfacția stranie a lui David.

– Ce este? a întrebat, fiindu-i frică să afle. Nimeni nu i-a răspuns. Tăcerea s-a dilatat și Harriet a simțit povara neliniștii îngreunându-se. Alex? a întrebat ea, sperând ca el să spună ceva, orice, ca să-i scurteze îngrijorarea.

– Nu știu ce să-ți spun, a spus el cu vocea plină de durere și fără să-i diminueze îngrijorarea.

– Ce să-mi spui? a întrebat, chiar dacă instinctul îi spunea să se întoarcă și să plece din cameră. Nu știa de ce stătea în continuare acolo, cu rochia de mireasă strânsă în brațele ei transpirate.

– Avem noutăți…, a spus David.

– Nu, a spus Alex, cu o agresivitate neobișnuită. Ți-am spus, o fac eu.

Privirea lui Harriet se muta de la unul la celălalt. Ce să facă? Picioarele începuseră să-i tremure. N-avea idee ce urma. Părea că toată lumea știa, numai ea nu.

– S-a întâmplat ceva, i-a spus Alex şovăielnic, ceva ce n-am intenționat niciodată, iar picioarele i-au tremurat mai tare. S-a întâmplat la balul lui Soames, a spus, am crezut că Mae erai tu. Era îmbrăcată cu rochia ta. Fața i se contorsiona. Camera era foarte întunecată…

– Ce cameră? Buzele i s-au mișcat, dar abia dacă și-a recunoscut propria voce. S-a uitat la Mae, care avea capul plecat, fața plină de lacrimi și i s-a

făcut și mai frică. Alex?

El a spus:

– Am crezut că ești tu.

– De ce tot spui asta? Vocea i-a fost la fel de sugrumată.

– Pentru că n-aș fi făcut-o altfel.

– N-ai fi făcut ce?

Mae a suspinat.

– Alex? a spus Harriet, aproape plângând și ea. Ce ai făcut?

– Spune-i, a spus David, sau îi spun eu.

– Nu am vrut niciodată asta, a spus Alex. Nu am plănuit-o.

– Mă sperii, a spus ea. Te rog…

– Harriet, a spus cu vocea spartă, Mae e gravidă.

Harriet a rămas complet nemișcată.

Alex s-a uitat la ea, cu ochii cenușii disperați. Fața i se tulbura. Încet, încet, ea a devenit conștientă de ce se întâmplă. De asta și de cuvintele lui, care îi răsunau în minte. Nu putea să le înțeleagă. Erau singurul lucru pe care îl auzea. Se simțea… amorțită. Nici măcar atât. Nu era sigură că mai simțea ceva.

Gravidă?

Nu.

Nu.

Și-a dat seama că dădea din cap.

– O să se căsătorească săptămâna viitoare, a spus David, așa de înfundat, ca și cum ar fi fost undeva foarte departe.

Nu putea respira. A simțit greutatea rochiei pe antebrațe. I-a dat drumul și a aterizat cu o bufnitură delicată la picioarele ei, fără să-i confere vreo ușurare.

– Nu voi trăi cu ea, a spus Alex. O să se ducă în Anglia, imediat ce se pot face aranjamentele, să trăiască acolo cu bebelușul. Eu nu voi avea de-a face cu nici unul dintre ei…

Un copil? Un copil? A dus mâna la gât, spre presiunea pe care o simțea acolo. A crezut că avea nevoie să plângă. Nu voia, așa cum nu voia ca nimic din toate astea să fie adevărat. S-a întors din nou spre Mae și s-a întrebat de ce era așa supărată. Apoi s-a uitat la David, la zâmbetul lui triumfător. Undeva în mintea ei a auzit din nou cuvintele lui. *Întotdeauna obțin ceea ce-mi doresc*. Au apărut și alte lucruri: cât de neliniștită o făcuse să se simtă

cererea lui Mae de a schimba rochiile între ele; insistența lui David de a bea acea șampanie. S-a simțit agitându-se, simțurile revenindu-i fără să vrea.

– Tu ai plănuit asta, a spus ea. Mi-ai pus ceva în băutură. L-ai rugat pe Roger să iasă cu Alex…

Expresia lui David nu s-a clintit. Nici nu a negat, nici nu a confirmat, dar ea știa că avea dreptate. I-ar fi spus că s-a întâmplat și dacă Mae nu ar fi rămas gravidă (Gravidă? *Gravidă?* Chiar era adevărat?) I-ar fi făcut plăcere să facă asta.

Totuşi, Mae? Cum putuse să accepte planul lui?

La această întrebare, Harriet a simțit ultimele efecte îngrozitoare ale șocului părăsind-o și suferința pură s-a ridicat, iar lacrimile ei odată cu ea.

Fața lui Alex s-a schimonosit. S-a dus înspre ea, dar ea a întins mâinile, oprindu-l, dorindu-și atât de tare să nu trebuiască s-o facă.

– Nu, a spus, nu.

El a făcut ce l-a rugat, dar și-a încleștat pumnii, corpul i s-a încordat parcă din efortul de a rămâne nemișcat. Dintr-odată, Harriet s-a gândit la el când era copil, cum trebuie să se fi uitat la mama lui când l-a lăsat la școală. Nu știa de unde venise gândul, a știut numai că fusese singur suficient de mult timp și nu mai voia asta pentru el. Voia să-l consoleze. În ciuda tuturor lucrurilor, își dorea cu disperare să facă asta. Dar n-o putea face. Nu avea să mai poată vreodată să facă asta și nici măcar nu știa dacă ar fi trebuit să-l învinovățească pe el pentru asta, sau numai pe Mae și pe David, dar oricum nu conta, pentru că nimic nu putea schima ceea ce se întâmpla acum. Un nou val de durere a lovit-o și și-a strâns stomacul, înfigându-și unghiile în corset.

– Îmi pa…, a spus Mae.

– Să nu îndrăznești, a spus Harriet printre suspine. Să nu îndrăznești să spui că-ți pare rău.

– Dar îmi pare, a spus Mae, plângând mai tare. Pentru ce plângea? Și îți jur, Alex spune adevărul. Nu știa că sunt eu.

– Așa pretinde el, a spus David.

– Nu a știut, a spus Mae.

– Nu-mi pasă, a spus aproape țipând Harriet.

S-a întors înspre Alex, aproape chircindu-se din cauza expresiei feței lui. Se terminase. Orice ar fi crezut oricine se terminase. Lacrimile îi curgeau pe obraji, vocea era distorsionată din cauza plânsului.

Alex a spus:

– Dă-mi voie să te duc undeva.

Vorbind în același timp, Harriet a întrebat-o pe Mae:

– De ce ai făcut-o?

David a răspuns în locul ei:

– Și-a dorit ce aveai tu, așa că l-a luat, a spus el părând complet dezgustat.

Harriet și-a simțit obrajii contorsionându-se.

– Și crezi că acum vei obține ce-ți dorești? Asta e?

– Vreau să fii fericită, a spus el. Eu nu ți-aș face niciodată ceva de genul ăsta.

Alex a scos un sunet ce vădea scârba. Arăta ca și cum ar fi vrut să-l pocnească, iar Harriet și-a dorit s-o fi făcut, dar el nu a făcut-o. În loc de asta, a venit din nou spre ea.

– Dă-mi voie să vorbesc cu tine, a spus el, singuri. Te rog.

– Nu, a spus Harriet. Nu pot. Pentru că nu putea. Pentru că nu putea – își dorea foarte tare și ar fi durut-o și mai tare să facă asta. Voia să-l urască. Își dorea atât de mult asta. S-a tras cu spatele spre ușă, fără să știe unde se duce, ci numai că trebuia să fie unde el nu era.

Cumva a reușit să ajungă în camera ei. De cum a ajuns acolo, s-a scurs pe podea, cu rochia umflându-se în jurul ei, și icnind din cauza forței plânsetelor, în timp ce prin minte îi treceau niște imagini îngrozitoare: Alex sărutând-o pe Mae, ținând-o în brațe, închizând ochii și făcând lucruri pe care ea putea numai să și le imagineze. Apoi, pe ei doi stând în fața altarului bisericii St Andrew, o săptămână mai târziu, spunându-și jurămintele; copilul lui Alex în brațele lui Mae – al lui, niciodată al ei. Și-a pus palmele pe podea, cu părul în jurul feței, cu ochii și nasul curgându-i, lacrimile amestecându-se cu transpirația care îi curgea pe față, pe gât.

Și atunci a apărut Alex. Nu mai avea nici un pic de energie să se lupte cu el în timp ce a luat-o în brațe și a ridicat-o. Așa că s-a agățat de el în timp ce el se agăța de ea, udându-i sacoul de lacrimi, disperată fiind să nu-i dea drumul. S-a gândit la toate lucrurile pe care le plănuiseră și mai ales la multitudinea de mici detalii pe care era așa de fericită că într-o bună zi avea să le ia de bune: să se trezească dimineața lângă el, să-l poată vedea oricând și-ar fi dorit, să meargă la plimbare împreună, să ia masa împreună, să-l aibă lângă ea, întotdeauna lângă ea, alături de ea. Părea imposibil ca în decurs de câteva minute să fi pierdut totul. Dar atunci a deschis ochii și s-a uitat peste umărul lui. A văzut-o pe Mae pe hol, privindu-i nefericită, și și-a amintit din nou ce

făcuse împreună cu Alex, de copilul crescând în burta ei. Mâinile i s-au mișcat aproape fără să le controleze și l-au împins pe Alex.

– Harriet, a spus el, te rog…

– Trebuie să pleci, a spus ea.

– Nu pot.

– Trebuie! L-a împins din nou și din nou spre ușă. Te implor, lasă-mă în pace

– Nu vreau.

De data asta chiar a țipat.

– Nu e vorba despre ce vrei tu.

El a tresărit. Dar nu a protestat. Nu a mai protestat. A plecat și numai după aceea Harriet și-a dat seama cât de mult își dorea să n-o fi făcut.

S-a uitat în jos la mâinile care îi tremurau, cu inelul de logodnă cu safir în continuare pe deget. L-a scos și s-a dus pe hol, dându-i-l lui Mae.

– Nu-l vreau, a spus Mae.

– Ia-l, a spus Harriet, obligând-o. De ce nu? Ai toate celelalte lucruri.

A doua zi dimineață nu a mai sosit coșul cu micul dejun. Dar a sosit un plic, scris de mână de Alex.

Harriet,

Nu o să-ți pot spune vreodată cât de rău îmi pare. Am scris această scrisoare în zece feluri diferite până acum și de fiecare dată a părut imposibil să-ți spun cât de rău îmi pare. Nu am nici un drept să-ți cer ceva, cu atât mai puțin să-mi asculți cererile de a mă ierta, dar mi-e teamă că trebuie.

În primul rând, te rog să mă crezi că într-adevăr nu am știut că era Mae și că nu mi-am dorit vreodată și nu-mi voi dori vreodată să fiu cu nimeni altcineva în afară de tine. Nu-ți spun asta fiindcă mă aștept să mă ierți, pur și simplu am nevoie să știi că ești totul pentru mine, nici un pic mai puțin de atât. Nu voi înțelege niciodată cum de nu am știut că era ea. Și nu-mi voi ierta niciodată faptul că am ruinat atât de multe lucruri. M-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume și meriți mult mai mult decât ți-am dat eu.

În al doilea rând, dă-mi voie să te ajut. După cum am spus ieri, Mae va pleca la Londra imediat ce se va fi găsit o locuință. Poate locui acolo într-un mod foarte respectabil – sunt mulți care se întorc pentru a scăpa de clima de aici – și vreau să te duci și tu. Cred că ai fi nefericită dacă ai rămâne aici și

vreau să ai șansa de a o lua de la capăt, departe de mine, departe de Keeley. Poți face asta acolo – locuind cu Mae dacă asta îți dorești, sau de una singură. Oricum te hotărăști să faci, eu voi institui un fond pentru tine și nu-ți voi mai cere nimic altceva decât să-l folosești până îți vei fi găsit calea, ceea ce nu mă îndoiesc că vei reuși. Îmi imaginez fața ta, refuzul tău în timp ce citești aceste rânduri. Nu vei dori nimic de la mine, dar te implor să faci asta.

În al treilea rând, te rog, vrei să te întâlnești cu mine? Voi părăsi insula imediat după nuntă. Vreau ca vila să fie liberă pentru ca tu să locuiești acolo cât mai confortabil până se pot face aranjamentele să pleci. Cu toată sinceritatea, nu mă pot hotărî să fiu aici cu Mae. Nu plănuiesc să mă întorc înainte ca tu să fi plecat, dar nu suport ideea că te-am văzut pentru ultima dată. Nu merit nimic, dar trăsura mea o să vină după tine diseară la ora șapte. Eu nu voi fi acolo și tu hotărăști dacă vei veni sau nu. Dacă nu vii diseară, o voi trimite din nou mâine și din nou în ziua următoare, și în ziua următoare, până la nuntă. Este alegerea ta. O voi respecta.

Te iubesc, Harriet. O să regret pentru totdeauna ce s-a întâmplat.

Când a terminat scrisoarea, ajunsese să plângă incontrolabil. A ținut-o cu ea până la sfârșitul acelei zile interminabile, citind-o din nou și din nou în căldura sufocantă a camerei, și apoi, când nu a mai putut suporta atmosfera închisă a încăperii, pe terasă. A privit grădina, unde își făcuseră loc din nou buruienile, ținând scrisoarea în brațe, punând degetele pe hârtia pe care o atinsese el, învățând cuvintele pe dinafară și întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. În fierbințeala zilei, suferind, părea imposibil să vadă o soluție.

David s-a întors de la muncă și, în timp ce-l urmărea croindu-și drum pe alee, legănându-și umbrela strânsă (de ce o ținea cu el, nu știa, având în vedere că nu ieșea niciodată în ploaie), s-a hotărât măcar într-o privință.

Când a întrebat-o dacă avea de gând să se ducă să se îmbrace pentru cină, ea a spus:

– Nu, apoi i-a spus că avea să se mute cu Mae, imediat după ceremonie, și urmau să plece la Londra. I-a văzut șocul pe față, dar nu a simțit nici o satisfacție. Nimic nu mai avea nici o importanță.

– O să accepți mila lui Blake? a întrebat el.

– Până îmi găsesc de lucru.

– Am crezut că ai mai multă mândrie.

– Și totuși, a spus ea sec, te așteptai să mă mărit cu tine.
– Nu am abandonat ideea, a spus el.
– Atunci ești un prost.
– Vreau să te fac fericită.
– Vrei să te faci pe tine fericit, a spus ea. Nu e același lucru.
– Te rog, a spus el mai vlăguit, nu pleca.
Ea nu a răspuns.
El a ezitat, așteptând ca ea să răspundă. Fiindcă nu a răspuns, s-a dus până la urmă în casă. Nu-și mai legăna umbrela.
La ora șapte, a apărut trăsura lui Alex. Harriet s-a ridicat cu picioarele țepene din cauză că stătuse nemișcată mult timp și s-a dus la vizitiu.
– Mi-e teamă că nu vin, a spus ea.
– Eu aștept, a spus el.
– Nu e nevoie, a spus ea.
– Eu aștept, a spus din nou.
Și a așteptat. Harriet a stat pe terasă uitându-se la el, la fel cum el se uita la capetele plecate ale cailor lui, până când, la ora opt, a plecat.
Apoi s-a întors, exact cum promisese Alex, în următoarea după-amiază și în cea de după.
– Nu o să te întâlnești cu el? a întrebat Laurie, venind în vizită în a treia dimineață. Este distrus. Îți spun sigur.
– Nu-l pot ajuta, a spus Harriet.
– Dar nu vrei să te duci? a întrebat Laurie, cu ochii lui dulci uimiți.
– Bineînțeles că vreau, a spus Harriet. Din cauza asta nu pot.
Și-a menținut rezistența aproape până la sfârșit. A terminat împachetatul într-o liniște intermitentă și a auzit-o pe Mae făcând același lucru în camera alăturată. I-a scris lui Alex, spunându-i că nu avea de gând să se întâlnească cu el, dar că avea să plece la Londra. *Nu* văd altă posibilitate. A cerut și ea un serviciu: o recomandare care să-i asigure un loc de muncă. Nu voia să mai fie guvernantă acum; se hotărâse că ar fi fost prea dificil să trăiască făcând parte dintr-o familie, orice familie, când ajunsese atât de aproape de a avea o familie a ei. Dar se gândise că ar fi putut învăța să dactilografieze și să găsească de lucru într-un birou. Alex a trimis recomandarea imediat, împreună cu o listă de persoane pe care ar fi putut să le contacteze în Anglia, iar finalitatea acestui lucru a făcut-o să plângă. Și-a amintit fiecare moment pe care îl împărtășiseră, fiecare conversație și zâmbet, pângărindu-le cu

conștiința imoralității evenimentelor care le-au urmat, torturându-se cu intimitatea pe care Mae o cunoscuse și pe care ea nu avea s-o trăiască vreodată. S-a luptat să accepte asta, așa cum s-a chinuit să se convingă să-l disprețuiască pe Alex așa cum știa că ar fi trebuit s-o facă. L-a ignorat pe David de fiecare dată când a încercat să vorbească cu ea. A ignorat și scuzele nesfârșite ale lui Mae. Și când în fiecare seară, la ora șapte, pe alee a venit trăsura lui Alex pentru ea, a încercat s-o ignore și pe aceasta.

Ajunul nunții a fost momentul în care a cedat în sfârșit. Trăsura închiriată a lui David venise și ea în seara aceea, pregătită să-l ducă la cină la Soames. (O rugase să se ducă cu el; ea refuzase.) Poate imaginea celor două vehicule unul lângă celălalt i-a amintit cât de mult însemna Alex și cum o salvase de la deznădejde pentru cele prea scurte două luni pe care le avuseseră împreună. Poate pur și simplu, brusc, nu a mai suportat gândul că nu avea să-l mai vadă vreodată. În orice caz, fără să decidă în mod conștient să acționeze, a plecat din camera ei, fără ca măcar să-și pună boneta, a ieșit pe terasă, a traversat aleea, a deschis ușa trăsurii și s-a urcat.

A văzut-o pe Mae urmărind-o de la fereastră în timp ce pleca. David era la el în birou, pregătit să plece.

Nu s-a gândit ce ar fi putut să creadă vreunul dintre ei văzând-o cum a plecat.

Cum ar mai fi putut să-i pese acum?

Vizitiul a dus-o în același golfuleț în care o adusese Alex în prima noapte. Îi tremurau picioarele când trăsura s-a oprit și s-a dat jos. Pe drum devenise din ce în ce mai agitată. Nu știa ce venise să spună sau să facă, dar acum, că ajunsese în sfârșit, stând pe pământul moale, inspirând izul copacilor de peste tot din jur și sarea mării, știind că Alex era la numai câțiva pași distanță, a simțit ca și cum ar fi fost în pragul a ceva important. Poate al sfârșitului.

Vizitiul a ținut unul dintre felinarele trăsurii ridicat și i-a deschis drumul spre golf printre copaci. De data asta nu era nimic de mâncare, nici o torță. Doar Alex, așteptând pe malul apei. Apa întunecată arăta ca o sticlă, reflectând stelele de deasupra. Nu se așteptase ca ea să vină. Harriet și-a dat seama de asta din resemnarea umerilor lui în timp ce s-a întors, apoi din expresia de ușurare de pe fața lui când a văzut-o. Această ușurare a afectat-o. A făcut-o să se simtă prost pentru toate dățile când nu venise, ca și cum l-ar fi

dezamăgit, ar fi rănit foarte tare un bărbat pe care nu-și dorise vreodată să-l vadă altfel decât fericit. Dar și el o rănise. O rănea în continuare.

Vizitiul i-a lăsat singuri.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să le spună.

El s-a apropiat. Harriet și-a dat seama, când i-a privit ochii cenușii epuizați și a văzut cum devin neclari, că plângea. Nu se putea opri. S-a gândit din nou la toate lucrurile pe care le pierdea și apoi a spus ceva ce nu intenționase niciodată să spună. El a părut la fel de surprins să audă.

Și-a trecut mâna peste fața ei.

– Harriet, a spus el.

– Te rog, a spus ea.

Buzele lui Alex au format cel mai trist zâmbet, apoi s-a aplecat spre ea și a sărutat-o. Ea a închis ochii și în acel moment a uitat complet cine era el și ce însemna. L-a sărutat la rândul ei, cu o nevoie care a șocat-o. Nu s-a oprit. Nici el nu s-a oprit. Pentru prima oară, nici unul dintre ei nu s-a retras; fiecare dintre ei știa că dacă ar fi făcut asta, ar fi fost pentru ultima dată. Alex a desfăcut cataramele corsetului ei, dantela corsajului, sărutându-i umerii, gâtul, făcând-o să icnească. Hainele i-au căzut pe jos, una după alta: rochia, corsajul, jupoanele și dresurile, lăsându-i pielea dezvelită în aerul înmiresmat. Mâinile lui i-au mângâiat trupul, săruturile de asemenea, ca și cum nu ar fi vrut să lase nici măcar o suprafață neacoperită. Urmând un instinct pe care și-l sufocase pentru prea mult timp, l-a sărutat și ea, smulgându-i hainele.

Fiica mamei, ei, până la urmă. Nu putea simți nici un regret.

Apoi au rămas îmbrățișați pe iarba călduță. Degetele lui s-au odihnit în curbura taliei ei. Ea respira cu întreruperi. S-a gândit: *Deci așa este*. A simțit ecoul atingerii lui pe tot corpul. Ar fi vrut ca acesta să nu dispară niciodată.

– Care este diferența? Întrebarea s-a pus singură. Adică, față de…

– Nu, te rog. S-a ridicat, uitându-se în jos la ea, implorând-o din priviri. Nu trebuie să pui această întrebare.

– Ba da.

– Nici nu-mi amintesc bine ce s-a întâmplat, a spus el. Nu a însemnat nimic. Mai puțin decât nimic. Și-mi voi aminti fiecare secundă a acestor momente.

Ea a întors capul, uitându-se la apă. Iarba s-a răscolit sub ea.

– E așa ciudat să vorbim despre asta, a spus.

– Atunci hai să nu vorbim, a spus el. Și te rog, nu poți să nu te mai gândești la asta?

– O să încerc.
Dar nu putea.
Însă nici nu a plecat. A stat cu el până la răsărit și au făcut din nou dragoste, și din nou.
I-a plăcut fiecare secundă, dar s-a simțit de asemenea distrusă. Știa că el știe asta, dar că nu putea s-o roage să nu mai simtă așa. A înțeles și asta, fiindcă nu voia ca el s-o roage. Și dacă era îngrozitor, mult mai rău decât îngrozitor, să simtă minunea faptului de a fi cu el știind că el fusese cu Mae și că peste câteva ore avea s-o ia de soție fiindcă așa trebuia, chiar mai greu decât asta era să-i spună adio.
Și absolut imposibil să petreacă măcar o secundă mai mult decât ar fi trebuit de una singură.

Mae, pe de altă parte, nu a dormit deloc în acea noapte. Chiar dacă nu ar fi fost îngrozită de perspectiva zilei care urma, de ideea de a sta alături de Alex în biserică, tot nu ar fi putut adormi; îi era atât de rău încât nu mai putea dormi, iar epuizarea îi agrava starea de rău. Începuse să stea în picioare în camera de pictură, insomnia părând cumva mai puțin amenințătoare când nu era în camera în care ar fi trebuit să doarmă.
Era acolo, perfect trează, când Harriet s-a întors acasă cu rochia mototolită și părul desfăcut. Mae nu a simțit deloc furie când a văzut-o, doar un val nou de durere la gândul nefericirii pe care o provocase și al lașității de care dăduse dovadă fiindcă nu-i pusese punct. A rămas tăcută în timp ce Harriet a urcat scările. Nu voia să vorbească cu ea. Era îngrozită de ce i-ar fi spus dacă ar fi făcut-o. Ajunsese în punctul în care era, nu putea să dea înapoi.
În orice caz, îl aștepta pe David. Plecase imediat după Harriet cu trăsura lui. Fusese plecat tot acest timp și Mae era aproape sigură că nu-l vizitase pe Soames, ci se hotărâse să o urmărească pe Harriet.
Ca dovadă, s-a întors acasă la câteva minute după Harriet.
– Unde ai fost? a întrebat Mae ieșind pe hol.
El a tresărit, speriat.
– Ai urmărit-o pe Harriet?
– Nu e treaba ta.
– Las-o în pace, te rog.
S-a uitat la Mae ca și cum l-ar fi derutat.
– Nu pot.

Harriet nu a participat la nuntă. Nu a spus la revedere când Mae, îmbrăcată în cea mai simplă rochie bej, a plecat la ceremonie în trăsura închiriată alături de un David obosit. S-a întrebat scurt, amorțită, dacă îi scrisese domnului Palmer despre nuntă și dacă avea să-și mai primească banii acum, după care nu s-a mai gândit la întrebare. Nu-i păsa deloc.

A ajutat-o pe Ling să ducă la parter valizele ei și ale lui Mae, apoi s-a întors la ea în cameră și a privit cu ochi uscați, dureroși, cum trec orele pe cadranul ceasului de lângă patul ei. Limba care indica minutele s-a apropiat de ora zece și s-a gândit că Alex deja era la altar, chipeș, îmbrăcat în frac și cu expresia încruntată. Laurie urma să fie cu el: cavalerul de onoare. A presupus că avea să se ducă și Sally, nedorindu-și să rateze spectacolul.

A început să plouă. David nu avea cum să fie mulțumit de asta. Ceasul a bătut ora zece și un sfert și, odată cu zgomotul surd, a știut că trebuia să se fi terminat.

A refuzat să plângă. Făcuse asta destul.

Mae s-a întors acasă înainte de ora unsprezece, de data asta în trăsura lui Alex. Ploaia se lovea de acoperiș și Mae a coborât, nederanjându-se să stea sub umbrelă în timp ce mergea spre casă. Harriet a fost șocată de cât de dureros de slabă părea. Chiar în ciuda urii pe care o simțea, nu a fost bucuroasă din cauza acestei constatări.

– Ești gata? Vocea lui Mae s-a auzit, subțire și ezitantă, venind de pe terasă.

Harriet nu era gata, dar a plecat oricum din cameră. Nu s-a uitat în spate când a făcut asta. Nu avea nici o intenție de a se întoarce vreodată acolo.

Vizitiul le-a încărcat valizele în trăsură. Harriet și Mae nu au vorbit după ce s-au urcat. Aranjamentele pentru mutarea la Londra erau în desfășurare și mai aveau de petrecut încă niște săptămâni împreună în casa lui Alex din Bukit Chandu. Harriet nu avea idee cum urma să facă asta. Și-a dorit ca Alex să fi fost acolo până la urmă, dar el avea să plece direct la Bombay. *Nu pleca,* aproape că-i spusese când se despărțiseră în dimineața aceea, strângându-l tare pentru ultima dată, *stai*. *Nu pot suporta*. Cumva reușise să-și înghită cuvintele.

David încă nu se întorsese când ele au plecat. Harriet și l-a imaginat blocat pe prispa bisericii, urmărind ploaia. Mae și cu ea se uitau în tăcere la ferestrele aburinde ale trăsurii în timp ce se duceau spre Bukit Chandu. Și-a amintit cum fusese când veniseră în Singapore. Doar că de data asta nu se duceau spre un micuț bungalow guvernamental, ci spre o casă mare și

frumoasă. Acolo nu era nici un David care să le primească stând adăpostit pe terasă, ci Xing-Hao, servitorul lui Alex, care ieșise pe alee cu o umbrelă în mână.

Le-a condus înăuntru, le-a dus la etaj și i-a arătat lui Mae care era camera ei; era cea asupra căreia căzuseră de acord că avea să fie camera ei atunci când credeau că va locui în casa lui Alex în calitate de cumnata lui. Harriet s-a uitat la ea plecând, încercând să se convingă că acum ea era cumnata.

– Doa'nă Harriet, a spus Xing-Hao, făcându-i semn să-l urmeze spre celălalt capăt al casei.

– Pe aici, da?

Harriet și-a luat privirea de la Mae și a plecat cu el.

Acesta a deschis ușa de lângă dormitorul lui Alex. Ca și în cazul lui Mae, era camera despre care crezuse că urma să fie a ei.

– A spus tu alegi, a spus Xing-Hao. Avem alte camere, dacă îți place.

– Nu, a spus ea, mulțumesc. Vreau să stau aici.

Urma să plece și ea în atât de puțin timp spre inimaginabila Londră. Chiar era ceva greșit în dorința de a se simți aproape de el în timpul în care avea să mai fie acolo?

Xing-Hao a lăsat-o singură. S-a dus la pat. Pe pernă era un bilețel.

M-am gândit la tine în fiecare clipă, cu fiecare gând. Mă voi gândi la tine pentru totdeauna. A.

S-a așezat încet pe salteaua moale, somptuoasă, apoi s-a întins cu bilețelul strâns în mână și, dându-și seama că de fapt nu făcuse asta suficient, a mai plâns încă o dată.

În zilele și apoi săptămânile care au urmat, Mae și cu ea au vorbit foarte puțin, iar când au făcut-o a fost numai ca să schimbe vorbe pe care le-ar fi schimbat oricare doi străini: un discret *După tine* pe scări; cererea sării, a apei, a legumelor la masă; o informare ocazională dacă cealaltă avea să se ducă la biserică în acea săptămână, urmată de aprobarea din cap la inevitabilul răspuns *Nu, nu pot face față*. Mae slăbise mult. Harriet o auzea deseori vomitând, dar nu reușea să se ducă la ea. Totuși, a chemat doctorul; un bărbat suav de patruzeci și ceva de ani, care părea complet neperturbat de căldură și care a urcat scările cu o grabă distrasă ce sugera că indispozițiile unei femei gravide nu erau de demnitatea lui. A consultat-o pe Mae cinci

minute, apoi a recomandat ceai de ghimbir, repaus la pat și să nu călătorească.

– Trebuie să plecăm la Londra, a spus Harriet.

– Va trebui să așteptați, a spus el. Mai aveți câteva luni până va fi blocată, aveți timp.

Harriet, care își tot spunea că cel mai bun lucru pentru ea ar fi fost să plece și s-o ia de la capăt cât mai repede cu putință, s-a simțit ciudat de ușurată. Fusese cuprinsă de un fel de letargie; nu mai simțise niciodată ceva asemănător, dar nu-și putea aduna energia pentru mare lucru și părea din ce în ce mai puțin pregătită să meargă undeva. Rareori pleca de acasă, pentru altceva în afară de a se duce în golfuleț. Își petrecea ore întregi pe plaja vălurită, privind apa, întrebându-se unde era Alex, ce făcea și dacă se gândea la ea așa cum se gândea ea la el. Uneori auzea un foșnet între copacii din spatele ei și avea senzația că o urmărea cineva. Se întorcea cu inima bătând, aproape așteptându-se să-l vadă pe Alex. Dar copacii erau goi. Niciodată nu era cineva acolo.

Secretarul lui Alex a venit în vizită la sfârșitul lui iunie. Mae a spus că se simțea prea rău ca să-l vadă, așa că Harriet a stat de vorbă cu el. Un chinez blând i-a spus într-o engleză impecabilă că fusese găsită o casă în orașul West London, vânzarea era pe punctul de a fi perfectată și că putea să rezerve o călătorie spre Tilbury pentru orice dată și-ar fi dorit. Harriet l-a informat în legătură cu cele spuse de doctor. *Trebuie să așteptăm.* Secretarul a roșit, în mod evident jenat de subiect și distrăgându-și atenția asupra orarelor pe care le avea în fața lui. Harriet a înțeles că nu voia să discute despre sarcină. Nici ea nu-și dorea prea tare asta. Împreună au stabilit o călătorie în septembrie; asta le permitea să ajungă în Anglia înainte de naștere, care trebuia să se întâmple de Anul Nou.

Harriet i-a spus lui Laurie despre plan când acesta a venit s-o viziteze. Venea des la ea, scoțând-o măcar puțin din starea proastă cu poveștile despre seratele jenante ale lui Sally și Roger, cu glume pe care le auzise de la colegii marinari și povești despre locurile pe care le vizitase. I-a căzut fața când a auzit că fusese stabilită o dată pentru plecare; a spus că la data respectivă avea să fie plecat și el și că avea să-i pară rău să se întoarcă și să nu le mai găsească pe Harriet și pe Mae. A repetat cât de îngrozitor de trist era pentru tot ce se întâmplase și Harriet a reușit să-i ofere un zâmbet recunoscător; compasiunea lui nu o ajuta, dar însemna ceva.

Iunie a devenit iulie, care s-a transformat într-un august înăbușitor. Trecerea timpului a continuat, la fel s-a întâmplat și cu starea de rău a lui Mae, care tot nu se simțea mai bine.

– A văzut-o din nou doctorul? a întrebat Sally, care căpătase obiceiul de a le vizita din când în când. S-ar putea să nu fie vorba numai despre copil. Au fost cazuri de malarie…

– Știu, a spus Harriet. Laurie îi spusese despre epidemia din Malaysia și că oamenii erau îngrijorați că s-ar fi putut răspândi. Harriet era și ea îngrijorată, dar doctorul Yardley o oprise când începuse să vorbească despre asta, spunându-i că era o prostie. *Simptomele sunt complet diferite. Veniți la mine cu dureri şi frisoane, febră mare, și atunci o să vorbim de malarie.*

– Se pare că se va simți mai bine în curând, i-a spus lui Sally. Am mai amânat călătoria până în octombrie. Asta o să ne mai dea niște timp. Apoi a schimbat subiectul. Nu voia să vorbească despre asta. Nu voia deloc să se gândească la plecare.

Pentru că ideea de a o lua de la capăt, ceea ce nu e niciodată ușor, devenise, în cele câteva săptămâni care trecuseră, ceva imposibil. Nu era numai oboseala ei care făcea lucrurile să pară așa, și nici măcar teroarea tot mai mare de a părăsi locuința lui Alex, amintirile lor; nu mai era vorba despre asta. De fapt, starea de rău se ușurase, și odată cu ea și crizele ocazionale de greață de care suferise și despre care crezuse inițial – prostește, poate – că erau un simptom al suferinței ei. Pusese și absența ciclului lunar tot pe seama suferinței, dar deja sărise trei (trei) cicluri și stomacul începuse să i se mărească. În fiecare dimineață când se îmbrăca se uita la el în timp ce-și atingea cu mâinile talia care îi dispărea încetul cu încetul, apoi abia perceptibila umflătură a burții, întrebându-se cu ochii căscați de uimire ce se petrecea acolo.

Nu a plâns din cauza asta. De fapt, uneori a zâmbit. Dar, oricât începuse să-i placă ideea vieții care creștea în ea, i-a crescut și panica. Pentru că urma să aibă un copil: planurile ei pentru viața din Londra se dezintegrau și n-avea idee ce să pună în locul lor. Avea o dorință disperată de a vorbi cu Alex, dar el nu era acolo, nu avea să se întoarcă înainte ca ea și Mae să plece, și oricum nu ar fi putut s-o ajute, nu ar mai fi putut, așa că nici măcar nu a încercat să-i scrie să-l roage să se întoarcă; era însurat cu sora ei, fiind deja tatăl nepoatei sau nepotului ei.

Nu a mai dormit. A venit luna septembrie și burta i s-a mărit și mai mult,

suficient cât să facă inconfortabilă îmbrăcarea corsetului. Se ducea mai des în golf, unde își dădea jos rochia și jupoanele ca să-și răcorească în apă picioarele umflate. Privea orizontul, marea turcoaz și cerul albastru de deasupra, atât de apăsată de căldură, atingând locul în care era copilul: copilul ei și al lui Alex. Deseori auzea foșnetul frunzelor și se speria, fiind sigură că într-adevăr acolo era cineva și că în sfârșit avea să fie el.

Nu a văzut pe nimeni.

„O să fim bine“, i-a spus micii umflături a burții ei, dar a spus asta ca să se liniștească ea, nu pentru copil. Voia atât de tare să creadă că era adevărat, dar nu reușea niciodată mai mult decât pe jumătate.

Nu era deloc sigură că aveau să fie bine.

Capitolul 20

Februarie 1942

Până în după-amiaza care a urmat demolării pasarelei spre Malaysia, Singapore se umpluse de soldații britanici, australieni și italieni care reușiseră să scape de acolo la timp. Pe străzile fierbinți, afumate, mișunau bărbați și băieți pârliți de soare, cu trupurile acoperite de cruste de noroi, unii dormind pe rucsacuri în pragurile ușilor, neavând unde să se ducă în altă parte.

Ivy a observat starea de fapt în timp ce Alma conducea mașina în care se aflau întorcându-se dintr-o încercare ratată de a afla de la sediul HQ din Fort Canning ce se întâmplase cu Kit. Dealul, care în mod obișnuit era liniștit, fusese cuprins de un haos total, cu pantele luxuriante și vilele albe copleșite de trupele care se întorceau. Birourile principale fuseseră aglomerate cu telefoane care sunau, comandanți transpirați și panicați care se plimbau în sus și-n jos și uși trântindu-se peste tot. Nimeni nu fusese capabil să le spună nimic. În mod incredibil, în mijlocul întregului vacarm, văzuseră un sergent care înfigea la avizier programul permisiilor: zilele libere pentru luna următoare.

– Asta este optimism în engleză? întrebase Alma.

Ivy râsese nefericită.

– Negare, cred.

Dăduseră de Jimmy în drum spre mașină. Ieșise din buncărul Battle Box, un labirint înfierbântat de camere dedicate strategiei militare, îngropat sub iarbă și palmieri, în care Ivy intrase o singură dată – ca să livreze un raport – și pe care nu avea nici o dorință să-l viziteze din nou. Abia dacă-l recunoscuse pe Jimmy, slab cum era, și cu biata lui piele acoperită de noroi și sânge uscat. (*Nu al meu*, spusese trist.) Nu auzise nici el nimic despre Kit și Tristan și părea îngrijorat pentru ei. Ivy așteptase cu ochii lăcrimându-i în soare, dorindu-și ca el să-i spună că aveau să fie bine.

– Ar trebui să fi ajuns, a fost tot ce-a spus. Toată lumea a ajuns.

Alma a fost cea care a spus că era sigură că erau bine.
O încuraja în continuare pe Ivy în timp ce se duceau cu mașina spre oraș, înapoi spre Bukit Chandu.
– Nu trebuie să renunți.
– Nu renunț, a spus Ivy, pentru că nu putea. Dar era în continuare îngrozită. Ar trebui să fi ajuns. Cuvintele i-au răsunat în minte, fiindu-i imposibil să le reducă la tăcere.
De cum au ajuns acasă, s-au dus în camera cu obloanele trase în care se afla Alex. Era treaz, în sfârșit coerent, dar, deși era greu de crezut, arăta chiar mai rău decât înainte. Avea pielea cerată, atârnându-i pe oase, și tremura în ciuda căldurii. Vanessa îl vizitase mai devreme, mai epuizată decât o văzuse Ivy vreodată, într-o fugă nebună de a-și lua niște lucruri de la cazare. Spusese că spitalul era aglomerat de victimele din Malaysia, dar că probabil Alex avea nevoie de perfuzii și o doză mai mare de chinină; ar fi trebuit să-l ducă la spital dacă starea lui nu se îmbunătățea.
Ivy nu voia să-l mute, dar era prea îngrijorată ca să n-o facă. Și-a umplut obrajii de aer și, cu o expresie plină de regret, l-a întrebat:
– Mergem?
El a dat din cap slăbit.
– Probabil că ar trebui.
Era dureros să se miște, dar a făcut tot posibilul să coboare scările și să meargă până la mașină, cu un braț în jurul lui Ivy și celălalt în jurul Almei. Ura faptul că trebuia să se sprijine de ele și era jenat de propria stare. S-a încordat, încercând să reducă povara greutății lui. Ele i-au spus că nu era nici o problemă, că ar fi trebuit să se folosească de ele; a auzit efortul în vocile lor. Până au ajuns pe alee obosiseră. Alex s-a prăbușit recunoscător pe scaunul din spate al mașinii. Ivy s-a așezat lângă el, cu fața roșie gânditoare, îngrijorată pentru el; de asemenea pentru iubitul ei. Alex ar fi vrut s-o liniștească. Dar nu avea energia de a face nimic.
În timp ce mașina înainta, Alex se uita la copaci stând cu capul lăsat pe spate și ochii pe jumătate închiși, concentraţi în lumina strălucitoare a soarelui. Pe cerul albastru nu era nici un nor; numai urme de vapori. *Bombardiere*, s-a gândit el și a adormit.
Smucitura mașinii care s-a oprit l-a trezit. Deja ajunseseră la spital, parcați lângă un șir de ambulanțe din care erau descărcați răniții. A deschis ochii încețoșați, dezorientat de sosirea lor bruscă, de duhoarea de petrol și sânge. S-

a uitat la haosul din jurul lui, încercând să înțeleagă. Gazonul spitalului, în mod normal liniștit, era acoperit de tărgi, porticul cu coloane albe la fel; mai mulți bărbați erau duși de la ambulanțe pe scările din față. Aerul era plin de gemete şi urlete de durere. Asistentele erau peste tot, ieșind în evidență prin șorțurile și bonetele albe în timp ce se aplecau deasupra tărgilor cu seringi și bandaje în mână.

– Dumnezeule, a spus Ivy.

– Așteaptă aici, a spus Alma. O s-o găsesc pe Vanessa.

Au urmărit-o în tăcere în timp ce-și croia drum trecând peste trupurile de pe terasa spitalului, apoi dispărând în foaier. A ieșit afară în cinci minute, palidă din cauza ororii. Vanessa era cu ea. Alex i-a recunoscut profilul, hotărârea de pe fața puternică. Avea o borsetă pe umăr și un pungă cu un lichid în mână.

– Bună din nou, a spus ea în timp ce se apropia de mașină. Aceeași voce serioasă. V-aș invita, dar mă tem că nu suntem în cel mai bun moment al nostru. A ridicat lichidul în fața lui Alex. Hai să băgăm asta în tine, bine? Am un loc la răcoare pentru tine în spate. E mai în siguranță acolo, nemernicii zboară în continuare deasupra noastră și ne bombardează.

– Ce prost-crescuți, a reușit Alex să spună.

– Îmi pare rău, a spus ea, înțelegând greșit, am un limbaj înfiorător.

– Se referea la japonezi, a spus Ivy, care înțelegea întotdeauna.

Au găsit un scaun cu rotile și l-au mutat pe un șezlong pe terasa din spate. Alma, care întârziase la tura ei, a plecat. Ivy însă a rămas, stând alături de el și ținându-l de mâna stângă în timp ce Vanessa a găsit vena în mâna dreaptă și a înfipt canula, provocându-i foarte puțină durere.

– Multă practică, mi-e teamă, a spus ea, ajustând valva.

Ivy a întrebat unde era Jane. Vanessa i-a spus că era la datorie, dar că le transmitea salutări.

– O să vă evacueze? a întrebat Ivy.

– Nu, a spus Vanessa. S-a uitat la terasa de lemn, la bărbații care erau întinși acolo, unii bandajați, alții, ca Alex, conectați la perfuzii. Cei mai mulți pacienți sunt prea bolnavi ca să fie mutați, a spus ea, stăm aici până la sfârșit. Oricum, nu l-aș părăsi pe Marcus. A spart o bulă în tubul lui Alex. În concluzie, a spus zâmbind spre el ca și cum ar fi discutat despre aranjamentele pentru o petrecere. Asta l-a făcut să-l doară inima. Mi s-a spus că asta o să rezolve problema.

El i-a mulțumit, dorindu-și să fi putut ajuta în vreun fel.

– O să revin peste patru ore să verific dacă s-a terminat, a spus ea, apoi poți lua un tratament de pastile cu doză mare de substanță pentru acasă.

A mai verificat o dată tubul, apoi, cu un nou zâmbet și o strângere scurtă a brațului lui Ivy, a plecat.

Alex și-a lăsat capul pe spate, simțind medicamentul curgându-i liniștitor prin vene. A închis ochii, simțindu-se foarte obosit, și a auzit gemetele din jurul lui, implorările după morfină și după mame care nu puteau veni; sunetele îi pluteau prin minte, estompate, ca un cântec de leagăn morbid.

Când s-a trezit din nou, punga cu lichid era pe jumătate goală. Se simțea mai puțin amețit, într-o stare mai bună. Ivy era în continuare alături de el, ținându-l de mână; s-a întrebat dacă se mișcase vreun pic. Se uita la bărbații răniți, aparent căzută pe gânduri. A întrebat-o dacă era îngrijorată din cauza lui Kit, smulgând-o din reverie.

– Nu, a spus ea, sau da. Bineînțeles. Dar mă gândeam și la tatăl meu.

Nu se așteptase la asta. Vorbea așa de rar despre părinții ei, iar el întreba așa de rar, mai ales despre tatăl ei. Ani de zile își blocase mintea din a se gândi la existența copilului. Nu știuse nici măcar că era băiat. Fusese ceva, nu cineva: fără sex, ușor de negat. Era mult mai ușor așa.

– Speram că nu s-a dus în felul ăsta. S-a uitat în depărtare, unde un băiat stătea întins pe o targă, acoperit de bandaje și aparent singur. Mi-e teamă că așa trebuie să fi fost.

Alex s-a uitat și el, imaginându-și scena înainte de a se putea abține, și a fost șocat de un val de suferință.

Ivy trebuie să fi văzut ceva pe fața lui, pentru că a întrebat:

– Chiar nu l-ai cunoscut?

– Nu l-am cunoscut, a spus el, regretând asta pentru prima oară. Nu l-am întâlnit niciodată.

– Dar pe bunicul meu?

– Bunicul tău, a repetat el și aproape, aproape că a spus mai mult.

Dar atunci și-a adus aminte cât de mult ar fi rănit-o să afle ce se întâmplase atunci, să afle despre ceea ce făcuse Mae. Nu putea fi el cel care să-i facă asta.

– Nu l-am cunoscut pe John Harcourt, a spus el, fără să mintă. Ai cuvântul meu.

Ivy s-a încruntat scurt, dezamăgită. Dar, spre ușurarea lui, nu a insistat.

– Te-ai gândit cât de îngrijorată trebuie să fie bunica ta? a întrebat el, știind

că era o lovitură sub centură, dar având nevoie ca măcar să încerce. L-a pierdut pe tatăl tău, iar acum tu ești aici…

– Știu, a spus Ivy.

– Păi, atunci, obține un permis și încearcă. Kit nu și-ar dori să stai aici.

– Mai e și Alma, a spus ea, tu…

– Nu, a spus el, nu eu. Mă sui mâine pe un vapor, dacă asta înseamnă că o să pleci.

– Nu ești în putere.

– Ivy…

– Nu pot s-o fac, a spus ea. Îmi pare rău. Pur și simplu nu pot.

– Ești foarte încăpățânată, a spus el.

– Nu, a spus ea, doar îngrozitor de speriată.

În zilele care au urmat și cu ajutorul noii lui doze de chinină, Alex s-a simțit din ce în ce mai bine, suficient de bine pentru a coborî din camera lui și a-i întâmpina pe bărbații care veniseră de la birou pentru ca el să semneze transferarea tuturor conturilor, tranzacțiilor și a personalului afacerii lui spre încă sigurul Colombo.

Trebuiau să închidă casa și să se mute și ei în oraș. Cea mai apropiată coastă fusese identificată drept un punct în care era probabil ca japonezii să aterizeze și acolo se ridica apărarea, se blocau drumurile. Toate vilele din Bukit Chandu erau abandonate, balansoarele se legănau tăcute în briza caldă, iar jucăriile erau părăsite în grădină. Alex i-a spus lui Ivy că plecarea îi frângea inima. *Nu mi-am imaginat niciodată că voi face asta.* Nici guvernanta nu voia să plece. Îi era frică de bombele din China Town. S-a întors la familia ei de acolo numai când Alex i-a spus că asta era varianta cea mai sigură; nu ar fi fost bine pentru ea să aibă vreo legătură cu nici un britanic la sosirea japonezilor.

Restul s-au dus la apartamentul părinților lui Phil, chiar lângă Orchard. Tatăl lui era în continuare plecat, conducându-și camionul nimeni nu știa unde. *E mai bine să fiu ocupată*, spunea mama lui Phil și pleca în fiecare dimineață spre un nou punct de prim ajutor din port. Și Alma lucra din greu, ducându-i cu mașina pe cei care luaseră permisii de evacuare spre punctele din care se urcau pe ultimele vase care plecau. Dar cu patrulele japoneze prezente în toate apele înconjurătoare, tot mai multe vase erau scufundate. Sam, care o vizitase pe Ivy într-o dimineață după ce se întâlnise cu Alma la

bază (unde fusese repartizat după închiderea sediului Y), spunea că nu-i păsa. *Mai degrabă m-aș sui pe un vas, orice vas*, spunea el. Dar nu putea. Nimeni nu-i dădea un permis.

Ivy se gândea în mod constant la Kit. A tot așteptat să primească vești despre el, dar nu a primit nimic: nici o șoaptă, nici un cuvânt. Zvonurile despre felul în care erau tratați prizonierii abundau: execuții în masă, bătăi, înecări; la pasarelă, un grup de ofițeri care se predaseră fuseseră dezbrăcați, legați cu sârmă ghimpată și apoi împușcați. Lui Ivy i s-a făcut rău, mai mult decât rău, când a auzit, gândindu-se că s-ar fi putut ca unul dintre acei bărbați să fie Kit. Nu avea cum să știe și asta era o tortură. Nu îl mai văzuse deloc nici pe Jimmy din ziua în care îl întâlnise la Fort Canning. Dispăruse și el. Toți dispăruseră.

Pe 9 februarie a început invazia, cu japonezii debarcând din toate direcțiile. În ciuda unei rezistențe feroce, au forțat intrarea și baza aeriană din Tengah a fost pierdută, ultimul punct de rezistență britanică; avioane RAF, care nu reprezentaseră niciodată o imagine obișnuită, nu se mai vedeau deloc pe cer.

Fermierii din satele malaysiene apropiate și familiile lor au dat buzna în centrul orașului, fugind din casele lor distruse de bombe. Vuietul gloanțelor alcătuia un fundal constant. Ivy uitase cum era să nu le audă tot timpul sau să inspire un aer care să nu fie amar din cauza prafului de pușcă și a disperării.

Hotărându-se că ar fi putut înnebuni dacă nu ar fi făcut nimic, s-a dus la magazinul lui Elsie să întrebe dacă avea cu ce să ajute. *E mai bine să stai ocupat*. Elsie a fost încântată când a văzut-o (a strâns-o de mână) și a declarat că avusese o coordonare perfectă. I-a dat un șorț cu volănașe, un batic pepit pentru păr, apoi a dus-o afară, în micuța curte din spate, a arătat spre doi munți de bandaje pline de sânge și a pus-o să le spele.

Era o sarcină monotonă care necesita suficient de puțină gândire pentru a nu o distrage deloc. Ivy amesteca în cuvele cu bucățile de pânză aburinde, urmărind în timp ce lichidul devenea un maro ruginiu, atârna fâșiile pe sârme pentru rufe, schimba apa și o lua de la capăt, dorindu-și, plină de un sentiment de vinovăție, să nu fi venit deloc. Cerul s-a întunecat și bufniturile tunetelor s-au amestecat cu focurile de armă din jungla îndepărtată. *Unde ești, Kit?* Se întreba asta în fiecare secundă a orelor care treceau încet. *Unde ai dispărut?*

Kit se întreba cam același lucru în timp ce stătea la blocada drumului din Bukit Chandu. Caporalul de serviciu îi spusese că toți civilii fuseseră

evacuați. Kit nu-și putea imagina unde s-ar fi putut duce și nu mai avea timp s-o caute. A expirat greoi și și-a trecut mâna peste față, peste mizerie, transpirație, barba nerasă de zile bune, înghițind în sec dezamăgirea și epuizarea.

Nu se oprise de când ajunsese înapoi în Singapore, cu două zile în urmă. El, Tristan și ceilalți nu reușiseră să treacă peste pasarelă, ci fuseseră obligați să meargă de-a lungul coastei, ascunzându-se de japonezi, ucigându-i pe unii, până când dăduseră în sfârșit peste o barcă de pescari abandonată. De cum ajunseseră înapoi de insulă, li se ordonase să se ducă pe coasta de nord. Îi găsiseră pe japonezi deja debarcați și pe Jimmy încercând disperat să-i întârzie cu soldații Gurkhas și câțiva ANZAC – băieți care cu numai câteva luni în urmă erau în Australia, unde fuseseră păcăliți în timp ce livrau ziarele și se duceau la slujbele lor de weekend de către ofițeri de recrutare care le promiseseră că aveau să-i transforme în eroi. Pierduseră prea mulți. Situația continua chiar și acum. Dar lui Kit, Jimmy și Tristan li se ordonase să se ducă împreună cu ce rămăsese din oamenii lor pe terenul mlăștinos al coastei de est, unde era așteptat un nou atac. Jimmy era pe drum împreună cu ceilalți, dar Kit se dusese în grabă în Bukit Chandu, într-un camion pe care Tristan îl confiscase, fiind prea disperat ca să nu încerce măcar să o vadă pe Ivy.

– Poate a plecat deja, i-a spus Tristan în timp ce se urca înapoi pe locul din dreapta.

– Nu, a spus el, amintindu-și cât de hotărâtă că va rămâne fusese, doar s-a mutat. A vrut să dea un pumn în bordul mașinii. Avea așa mare nevoie să fie cu ea. La naiba.

Tristan a oftat, fără ca măcar să încerce să-i spună să nu-și facă griji.

Începuse să plouă când au plecat. Nu se oprea. Când au ajuns înapoi la bază și în alt camion de tranzit spre coasta de est, se înserase și ploua torențial. Cu cât se apropiau mai mult de câmpul de luptă, cu atât ploaia se întețea pe acoperișul din prelată al camionului; tunetele se amestecau cu vuietele bombelor și bufniturile exploziilor. Japonezii săpaseră câteva sute de metri de tranșee la distanță, prin mangrove, și mențineau un baraj stabil în fața tranșeelor britanice: un set de șanțuri zdrențuite, numai pe jumătate terminate și prea puțin adânci. Coborâseră din camionul lor și se împleticiseră înainte prin ploaia torențială fierbinte, ascunzându-se de fiecare dată când o bombă venea prea aproape, simțind izul noroiului ud și al nisipului.

– Asta e o porcărie, a urlat Tristan prin ploaie. Pare sinucidere curată. Din

nou.

Tranșeele erau pline de trupe de soldați cu fețe muncite, care în mod evident erau, cu excepția ofițerului, recruți; se vedea din felul în care tresăreau din cauza exploziilor, din felul în care se holbau speriați și pierduți spre pozițiile japoneze. Le-a luat lui Kit și lui Tristan mai mult de o oră să-și croiască loc printre bărbați, țipând la ei să-și lase blestematele de capete jos și să-și scoată puștile din băltoace, până să dea în sfârșit de Jimmy și de ceilalți. Jimmy tocmai îl ajuta pe un tânăr indian să-și usuce țeava puștii când i-a văzut. Ochii i s-au căscat de ușurare.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți aici, a spus el, apoi i-a pus la curent cu situația, țipând ca să se audă peste zgomotul furtunii și al bombelor, spunându-le că se așteptau ca japonezii să avanseze din clipă în clipă și rugându-l pe Kit să meargă cincisprezece metri mai jos ca să-i conducă pe oamenii de acolo, iar pe Tristan cincisprezece metri mai sus. Avem ordin să-i batem. Trebuie doar să-i întârziem.

Au făcut tot ce-au putut. După-amiaza târzie s-a transformat într-o noapte și mai adâncă, iar ploaia caldă a căzut în continuare, primul val de japonezi de asemenea, venind dinspre malul mocirlos, trăgând focuri, cu dinții și lamele cuțitelor strălucind în lumina exploziilor. Bărbații care erau alături de Kit nu au ezitat; au tras cu pușca, dar fără să nimerească. De mai multe ori Kit a trebuit să urle instrucții despre cum se încarcă pușca în timp ce trăgea chiar el în japonezii care îi atacau țipând. Era o tristă repetare a zilei anterioare, a luptelor din Malaysia de asemenea, indiferent cât s-ar fi străduit bărbații – și chiar se străduiau; pentru fiecare glonț care era scăpat de degete prea tremurânde pentru a-l putea pune în încărcător, altul era luat, ridicat instantaneu și încărcat, cu o fracțiune de secundă mai repede de fiecare dată – și totuși nu era suficient. Acesta nu era un teren de antrenamente, iar soldații care veneau spre ei petrecuseră luni de zile pregătindu-se exact pentru acest moment. Kit urmărise neajutorat oameni murind peste tot – în satele indiene, în orașele Rajului, pe plajele australiene –, împușcați în cap, spulberați de foc, chiar în timp ce se chinuiau, cu mâinile alunecoase din cauza ploii, să reușească să scoată cuiul unei grenade. Erau împinși în spate, cu picioarele și puștile înecate în mlaștină, și trebuiau să sape din nou, să continue să lupte.

Furtuna a trecut până la urmă. A venit răsăritul și odată cu fierbințeala soarelui au apărut muștele care se hrăneau din oamenii morți şi răniți de care nu se putea ocupa nimeni. Mai mulți japonezi au atacat, transpirați și maniaci,

și au aterizat direct în tranșeele lor: s-au luptat corp la corp. Kit se mișca mecanic, cu mintea vidă din cauza senzației dezgustătoare a cuțitului lui pătrunzând în măruntaiele inamicului. I-a dat pe morți la o parte, eliberându-și cuțitul, fără să-i privească în timp ce cădeau și deja străduindu-se să uite. A continuat să facă asta. Nimeni nu a dormit, nu aveau mâncare, nici suficientă apă. Sursele de provizii din Malaysia fuseseră tăiate.

– Cât timp o să mai permită să continue asta? l-a întrebat pe un căpitan proaspăt ras care a venit în soarele plin de fum și duhoare, profitând de un rar moment de liniște pentru a împărți niște bucăți de hârtie.

– Aș vrea să știu, a spus el înghițind cuvintele într-un fel care era în același timp tăios și plin de rușine. Ne înfrâng pe toate fronturile. Dar mi-e teamă că ăsta, a spus el lovind bucata de hârtie din mâna încleiată în noroi a lui Kit, este un ordin de necapitulare din partea generalului Wavell. S-a uitat peste umăr, observând mangrovele și palmierii spulberați, bărbații epuizați sprijiniți de pereții de pământ, cu țigările lipite de buze. Trebuie să-l citești cu voce tare celor sub comanda ta, a spus el, dar majoritatea celor cărora le-am dat până acum ordinul l-au rupt în bucăți.

Kit l-a citit, inclusiv nota însoțitoare a deputatului lui Wavell, Percival. (*În unele unități, trupele nu au demonstrat spiritul de luptă care este așteptat de la bărbații Imperiului Britanic. Va fi o rușine de lungă durată dacă vom fi învinși de o armată de gangsteri isteți, care ne sunt mult inferiori…*), apoi a rupt ambele mesaje și el. Tristan și Jimmy au făcut același lucru cu mesajele lor.

– Pasarea nenorocitei de responsabilități, asta este singura rușine aici.

Japonezii au presat puternic și în acea zi și până în ziua următoare, cu sau fără ordin de capitulare; a venit în sfârșit comanda de a ceda estul și de a se retrage în centru. Cei trei – Kit, Jimmy și Tristan – au condus obosiți ceea ce rămăsese din plutonul lor șocat și decimat înapoi în tabăra lor, întrebându-se ce naiba obținuseră în afară de a întârzia cu două zile ocupația japoneză și pierzând sute de bărbați și băieți care nu ar fi trebuit oricum să fie trimiși în luptă.

Au raportat la colonelul lor în baza oficială, așteptându-se să fie trimiși în altă parte a insulei. În schimb li s-a spus că venise momentul să se care naibii de acolo. Capitularea era iminentă, avea să se termine peste încă o zi, maximum două, și armata nu-și permitea să piardă pe vreunul dintre ei ca prizonier de război, nu având în vedere experiența pe care o aveau în regiune.

Și colonelul urma să plece. A arătat spre hărțile de pe pereții lui, punându-i la curent în legătură cu noua rută de evadare pe care Administrația Operațiilor Speciale o încropise. Fiind înconjurați de japonezi, singura cale de scăpare era dincolo de fâșia îngustă de apă spre Sumatra neocupată, apoi de-a lungul râului Indragiri spre Rengat și în sfârșit de acolo peste munți către portul încă sigur Padang, de pe partea cealaltă. Fusese pregătită o șalupă care să-i ducă la miezul nopții.

– Asta este peste patru ore, a spus Kit.

– Da, a spus colonelul sec, este satisfăcător pentru tine?

– Nu chiar, a spus el, gândindu-se la o persoană și numai la o persoană, chiar deloc.

După ce au plecat din birou s-a străduit să-și calmeze nervii solicitați întrebându-se ce naiba să facă. Nici Jimmy, nici Tristan nu au spus nimic; știau că nu era nimic de spus. S-a uitat panicat prin pâcla de fum la camioanele încărcate cu trupe, la bărbații transpirați care traversau iarba călcată în picioare, ieșeau și intrau de la popotă și din clădirea administrativă, apoi s-a oprit asupra unei fețe familiare și s-a încruntat.

– Hei, a strigat. Tu. Da, tu. Vreau să vorbesc cu tine.

*

Ivy, care se întorsese în curtea lui Elsie, având în vedere că nu ar fi avut unde să se ducă în altă parte, s-a aplecat deasupra căzii pline de clăbuci și a atârnat ultimele bandaje pentru ziua respectivă. Avea părul prins cu o altă cârpă și același șorț în față. O durea spatele, avea mâinile de culoare roșu-aprins și mintea chinuită de anxietate.

Alma urma să plece în acea noapte. Elsie o convinsese în sfârșit că era mai periculos să rămână decât să plece și găsise un loc pe unul dintre ultimele vase spre Sumatra. O ajutase o telegramă de la Phil, care era în Cairo și care o implora să facă asta. Ivy nu știa dacă să fie mulțumită sau devastată de plecarea ei. *Nu simți nimic,* îi spusese Alma. *Și vino cu mine.* Elsie rămânea, aștepta în continuare vești de la soțul ei, Toby. Și Alex rămânea. Nu ar fi reușit să facă față călătoriei. Dar a insistat în continuare la Ivy, repetând toate motivele pentru care trebuia să plece, cum Kit și-ar fi dorit ca ea să plece și că nu voia să se îngrijoreze în legătură cu el, Alex, fiindcă stătea. Era bătrân, spunea el, civil, urma să fie încarcerat, dar nimeni nu ar fi avut nici un motiv să-i facă rău. Nu așa cum i-ar fi făcut ei. Pe ea ar fi omorât-o imediat ce ar fi

aflat care fusese munca ei. Și cum l-ar fi afectat asta pe el? *Nu aș putea suporta, nu aș putea*, spusese el chiar în dimineața aceea.

Ivy s-a încruntat, din ce în ce mai înspăimântată, acum, că japonezii aproape ajunseseră acolo, că ceea ce spunea el era adevărat. Nu voia să moară. Cu siguranță că nu-și dorea să fie torturată. Mintea îi era traversată permanent de niște imagini îngrozitoare. A trebuit să-și încleșteze pumnii în apa plină de săpun ca să nu mai tremure. *Nu te gândi la asta, nu te mai gândi la asta.*

Atunci a auzit un zgomot în pragul ușii din spatele ei: o mișcare. A rămas împietrită, apoi a auzit din nou zgomotul și a simțit un fior pe pielea lipicioasă a gâtului. Nu știa de ce nu se uită. Ceva o oprea. Speranța, poate. Era prea înspăimântată ca să facă asta.

Dar atunci s-a auzit o voce joasă spunând:

– Ivy Harcourt, te-am căutat, iar ea s-a rotit pe loc, a scos un țipăt de ușurare și fericire pură fiindcă era el, chiar el – în costum kaki plin de noroi, acoperit de mizerie și numai Dumnezeu știe încă ce altceva –, dar acolo. Acolo. Viu.

– O, Doamne, a spus ea. Mulțumesc, Doamne.

El a făcut un pas în față, ochii strălucindu-i pe fața înnegrită, și s-a mișcat și ea, traversând curtea, aruncându-se direct în brațele lui: singurul loc în care avea așa multă nevoie să fie.

Alex a stat în spate în timp ce s-au ținut în brațe, nedorindu-și să le răpească nimic din acel moment. Totuși, a zâmbit la vederea bucuriei lor evidente, deși îl distrugea să se gândească la experiențele pe care Kit le avusese în mod evident și la ce îl aștepta încă.

Kit îl găsise în apartamentul lui Elsie cu mai puțin de jumătate de oră înainte, fiind într-o stare de frenezie grăbită. Îi spusese că trebuise să mituiască pe cineva ca să obțină adresa și îi dăduse lui Sam un loc pe șalupa cu care urma să plece. *Nenorocitul de Sam*, spusese Alma. Kit îi spusese că ar fi trebuit și ea să vină cu ei; ar fi fost mai în siguranță așa decât pe unul din vasele mari. *Merg dacă merge și Ivy*, spusese Alma. Alex păruse destul de hotărât că Ivy urma să se ducă. Din acest motiv venise acum.

Kit a lăsat-o pe Ivy jos. Alex a văzut felul în care stăteau, cu frunțile lipite, având ochi numai unul pentru altul, și și-a amintit senzația.

– Am crezut că ai murit, a spus Ivy.

Kit a zâmbit într-o parte.
– Asta ai spus și data trecută.
– Nu mă face să mai spun o dată.
– O să încerc, a spus el, și apoi i-a spus restul poveștii și faptul că trebuiau să plece imediat.
Ivy s-a uitat la Alex. S-a încruntat.
– Te duci, a spus el înainte ca ea să încerce să spună că nu voia să se ducă. Vorbesc serios. Fă-o pentru mine, pentru bunica ta, chiar dacă nu vrei s-o faci pentru tine.
– Nu plec decât dacă vii și tu, a spus Kit.
– Avem lucrurile tale, a spus Alex. Alma le-a împachetat. Vă așteaptă afară.
Ivy s-a uitat când la unul, când la celălalt. Alex își ținea respirația, așteptând.
– Văd că ați plănuit totul, a spus ea, dar nu mai exista nici o rezistență în tonul ei.
Alex a simțit un mic triumf trist când a auzit.
Ivy s-a uitat la el.
– Știi că nu vreau să te las aici? Vocea îi tremura. Știi ce însemni?
– Bineînțeles, a spus el, cu obrajii încordați. Bineînțeles.
Ea a dat din cap uitându-se în continuare la el, amintindu-i prea mult de o altă persoană, de un alt final.
S-a dus spre el și a întins mâinile către obrajii lui. El a închis ochii, plin de durere acum, că momentul plecării ei venise în sfârșit, dar zâmbind în timp ce ea se îndepărta.
– O să ne mai vedem, a spus cu o privire întrebătoare, dorind ca el s-o liniștească.
– Da, a răspuns el aproape înecându-se. O să ne vedem.
Kit a venit și el în față. I-a întins mâna lui Alex. Alex a strâns-o cu toată forța pe care a putut s-o adune.
– Mulțumesc, a spus Kit.
Alex a vrut să spună că el era cel care ar fi trebuit să-i mulțumească lui Kit, dar nu mai putea să vorbească.
Ivy a continuat să-l privească, ca și cum nu ar fi vrut să se desprindă. Apoi, hotărându-se brusc, l-a mai îmbrățișat o dată, a șoptit *La revedere*, apoi s-a întors repede, forțându-se să plece.
Și așa, simplu, a plecat.

Cu dificultate, Alex i-a urmărit pe Kit și pe Ivy în timp ce se îndepărtau în sunetul puștilor care trăgeau peste tot în jur. A oftat prelung, dându-și seama că era din nou singur și gândindu-se cât de bun devenise la asta. Apoi și-a ridicat umerii. S-a gândit: *Dă, Doamne, să fie în siguranță acum. Te rog, fă să fie amândoi în siguranță*, apoi a făcut un pas și încă unul, plecând și el înapoi spre apartamentul lui Elsie, ca să aștepte ce urma să se întâmple.

Capitolul 21

Șalupa era acostată într-un golfuleț mărginit pe toate laturile de junglă, la o anumită distanță de toate punctele de aterizare japoneze, deși se puteau auzi în continuare focurile de armă. Alma i-a dus cât a putut de departe printre copaci, apoi a parcat mașina Marinei pentru ultima dată și a luat cheile cu ea, din moment ce nu voia să ușureze misiunea celor care ar fi găsit-o. Era deja întuneric, cald și stelele erau pe cer; pentru prima dată nu se vedea nici un nor.

Au mers în liniște. Ivy s-a ținut bine de mâna lui Kit în timp ce alergau prin ultima porțiune de junglă spre apă. Ceilalți erau deja acolo, așteptând să plece. Ivy a recunoscut silueta pătrățoasă, scundă a lui Tristan și pe cea mai înaltă a lui Jimmy, cu picioarele ieșindu-i din pantalonii scurți. Era și Sam, cocoșat, cu mâinile în buzunare, stând deoparte. Mai erau doi bărbați pe care nu îi cunoștea, amândoi deja în barcă. L-a văzut pe Jimmy mișcându-și capul, uitându-se în direcția lor, apoi zâmbind și ducându-și degetele la buze.

A ajutat-o mai întâi pe Alma să se urce în barcă, apoi pe ceilalți. Kit a ridicat-o pe Ivy ca s-o pună înăuntru și a fost ultimul care s-a urcat în barcă.

Ivy a stat alături de el pe podeaua umedă a șalupei, cu Alma ghemuită lângă ea și Sam vizavi. Mai mult au vâslit decât au folosit motorul, vâslele tăind apa în timp ce navigau printre mine. Nimeni nu a vorbit până nu s-au depărtat de insulă. Odată îndepărtați, instrucțiuni șoptite le-au fost date celorlalți doi bărbați: locotenenții Gibbs și Porter care transportaseră oameni cu *ferry*-ul spre Sumatra în ultimele câteva zile. Gibbs a pornit motorul și Ivy s-a strâmbat din cauza zgomotului ostentativ. S-au afundat în întuneric. Kit le spusese lui Ivy și Almei pe drum despre traiectoria lor și că aveau să meargă aproape de uscat spre Sumatra, departe de apele mai adânci prin care navigau vasele mai mari de evadare. Sperau să evite patrulele japoneze.

Ivy s-a uitat în sus la el, așa cum făcuse pe tot drumul cu mașina, având nevoie să se asigure că era cu ea, cu adevărat în siguranță. Deja Kit se uita la ea, cu trăsăturile ascunse în întuneric, ca și cum ar fi făcut același lucru. Avea

maxilarul încordat, expresia epuizată. Ivy a încercat să-și imagineze de unde venise, lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse.
– Încearcă să te odihnești, a șoptit el.
– Odihnește-te tu, a spus ea și i-a văzut zâmbetul discret.
A tras-o mai aproape, iar ea s-a sprijinit de el, simțindu-i căldura, bătăile inimii. *Mulțumesc lui Dumnezeu*. În câteva clipe, respirația lui a devenit mai profundă și mai rară. S-a întrebat când fusese ultima dată când dormise. Jimmy și Tristan dormeau deja și ei în capătul îndepărtat al vasului, folosindu-și bocancii drept perne.
Alma și-a schimbat poziția lângă ea.
– Ești bine? a șoptit Ivy.
– Obosită, a spus Alma. Mă bucur că sunt aici.
– Culcă-te pe mine dacă vrei.
Așa că Alma s-a întins, încolăcită pe-o parte, cu capul în brațele lui Ivy. Iar Ivy a privit marea, stelele, urmărind cum trece noaptea. Gibbs și Porter au ghidat cârma conducându-i, amândoi alerți, complet treji. Au trecut pe lângă aglomerarea întunecată de insulițe și Ivy a încercat să-și imagineze ce făceau Alex, Elsie, Vanessa și Jane și s-a rugat să fie în continuare în siguranță. Fiind sigură că Mae ar fi făcut același lucru pentru ea, s-a întrebat când ar fi putut să-i trimită vorbă că plecase. Necunoscutul s-a răscolit în mintea ei; au trecut ore bune până și-a simțit pleoapele închizându-se.
S-a trezit odată cu lumina fierbinte a dimineții, cu un junghi dureros în ceafă și gâtul uscat. Kit o ținea în continuare, dar simțea din tensiunea corpului lui că deja era treaz. Alma se mutase unde erau Tristan și Jimmy, cu buclele blonde în dezordine, și stătea în genunchi, bând apă dintr-o doză. Sam dormea, cu capul dat pe spate și gura deschisă.
– Cât e ceasul? l-a întrebat Ivy pe Kit.
– Te-ai trezit, a spus el cu blândețe. E aproape șapte. A trebuit să facem un ocol ca să evităm un vas de luptă. Mai avem ceva drum.
Ea și-a mișcat gâtul strâmbându-se și a spus că ar fi vrut niște apă. Kit l-a rugat pe Tristan să-i arunce apa. Era caldă și avea gust de recipient metalic, dar a băut recunoscătoare. Aveau și piersici la conservă, banane și biscuiți. Au mâncat cu toții. Sam s-a trezit, a declarat că-i era foame și și-a ras porția dintr-odată.
În timp ce Jimmy împacheta mâncarea, Gibbs s-a uitat prin binoclu și a spus *la naiba*. I-a întins binoclul lui Porter, care a înjurat la rândul lui.

– Ce este? a întrebat Sam, ca și cum nu ar fi fost clar ce era.

Nimeni nu a răspuns. Gibbs a oprit motorul, iar liniștea s-a lăsat peste dimineața fierbinte. Șalupa se legăna pe unduirea delicată a valurilor. Jimmy, Kit și Tristan li s-au alăturat lui Gibbs și Porter, uitându-se cu rândul prin binoclu.

Ivy și-a mijit ochii în direcția în care era orientat binoclul.

– Ăla e fum? a întrebat, ridicându-se și ea.

Kit i-a întins binoclul și ea a privit, văzând rămășițele unui vas pe jumătate scufundat la orizont, poate chiar cel pe care ar fi trebuit să fie Alma. Avioane japoneze zburau în cerc deasupra lui. Nu departe, două vase de luptă japoneze și un transportator de trupe aruncaseră ancorele.

– Putem să-i ocolim? a întrebat Tristan.

– Nu, a spus Gibbs, mai avem prea puțin combustibil. Va trebui să ne ducem la mal.

– Cât de departe suntem de Indragiri? a întrebat Kit.

– La o distanță considerabilă, a spus Gibbs, mișcând indicatorul de combustibil. A scrâșnit din dinți și a spus în barbă: La naiba.

– Bine, a spus Kit. De ce nu ne arăți unde suntem?

Au scos hărțile și Gibbs a indicat locul lor pe coasta de sud a Sumatrei. Din ultima informație pe care o avea, vecinătatea era încă liberă de japonezi, dar (și după cum Sam spusese de mai multe ori) nu aveai de unde să știi cât ar fi durat asta, mai ales având în vedere trupele pe care tocmai le văzuseră. Fiindcă nu prea aveau alternative, au hotărât să-și croiască un drum prin junglă spre Indragiri, în speranța de a găsi apoi un vas de acolo până la Rengat.

– Este bine, a spus Jimmy. Nu durează mai mult de o săptămână.

– Ești nebun? a spus Sam. Asta nu e bine.

Kit s-a uitat urât la el.

– Așteaptă aici dacă vrei, prietene.

– Nu-mi spune prietene.

– Haide, Sam, a spus Alma.

– Nu-mi vorbi de sus.

– Nu vorbea deloc de sus, a spus Ivy.

– Toată lumea să se calmeze, a spus Tristan.

Au vâslit spre mal și au tras spre o fâșie îngustă de plajă mărginită de junglă. Dimineața mirosea a sare și pământ fierbinte. Era liniște. Nu se

auzeau arme. Nu se auzea nimic. Nu puteau auzi nici măcar motoarele avioanelor pe care tocmai le văzuseră. Ivy a presupus că trebuia să fi plecat și s-a întrebat tristă ce se întâmplase cu oamenii de pe vas.

Și-au luat proviziile și au plecat. Sam a continuat să se plângă, de data asta despre faptul că aveau mâncare și apă care să le ajungă maximum trei zile. A tot continuat pe tema asta – *Nu mai e nimeni îngrijorat?* – până ce Alma i-a băgat pumnul în gură.

În junglă sunetul insectelor era asurzitor. Giboni și urangutani țipau, păsările croncăneau, iar căldura se intensifica, umedă și lipicioasă, cu fiecare oră care trecea. Soarele pătrundea prin frunzișul copacilor, iar Ivy, care era îmbrăcată numai cu o rochie cu mâneci scurte, își simțea pielea deschisă la culoare arzându-i. Jimmy, care, spre deosebire de toți ceilalți, își păstrase cămașa pe el pentru protecție, i-a spus că o compătimea. *Un trandafir englezesc*, a spus Tristan, tăind lianele, *și Ivy de asemenea*. Ivy, cu un pas în spatele lui Kit, i-a văzut umerii bronzați zgâlțâindu-se din cauza râsului.

S-au oprit pentru prânz, încă niște piersici la conservă și carne de vită. Au mâncat în tăcere, fiind toți epuizați și gândindu-se, Ivy era sigură de asta, la zilele lungi care îi așteptau. S-a uitat la Kit care stătea vizavi de ea, cu tăblițele de identitate atârnându-i în jurul gâtului, și a văzut cum cerceta fețele gânditoare ale tuturor, apoi ochii i s-au îngustat, tulburați.

– Avem nevoie să ne ocupăm timpul cu ceva, a spus el, asta nu e bine.

– Ai niște gin? a întrebat Tristan.

– Nu, amice. Va trebui să fie altceva.

Jimmy a sugerat jocul de cărți. Dar nu aveau nici cărți de joc. Până la urmă Kit a venit cu ideea lecțiilor de junglă; de fiecare dată când se opreau, unul dintre ei trebuia să aibă pregătită o informare pentru ceilalți. Ceva esențial pentru supraviețuire.

– Cum ar fi, a spus trăgând adânc aer în piept, cum să oprești un crocodil din a te mușca.

– Sau, și Tristan s-a uitat la Jimmy și Ivy, cum să nu te arzi.

– Du-te naibii, a spus Jimmy.

– Îmi place, a spus Alma, care arăta ca și cum într-adevăr i-ar fi plăcut. Avea fața roșie și fără machiaj părea mult mai tânără. Ivy a simțit un val de afecțiune pentru ea. O să încep eu, a spus ea.

– Da? a întrebat Kit.

– Da, a spus ea, și nu te uita așa la mine, am trăit ani de zile în Singapore.

O să vă învăț pe toți ce să faceți dacă sunteți mușcați de un șarpe.

– Vreau să știu cum o să oprească Kit un crocodil din a mă omorî, a spus Tristan.

– Totuși, a spus Alma, va trebui să aștepți. Acum, Ivy, dă-mi brațul…

Era un joc prostesc de fapt și toți știau asta, dar le dădea altceva la care să se gândească.

În acea după-amiază, în timp ce au continuat să înainteze, cu Tristan deschizând calea ajutat de busolă, Ivy s-a gândit la lecția ei. Știind că avea numai un as în mânecă (*mulțumesc, ghidul fetelor*) și dorindu-și să nu i-l fure nimeni, s-a oferit voluntară în seara aceea. Imediat ce s-au oprit și s-au aranjat într-o mică poieniță, cu plasele de țânțari prinse în crengile de deasupra capetelor lor, i-a pus pe toți să adune bețe uscate, le-a spus să urmărească atenți, s-a așezat în genunchii care o dureau și a frecat bețele unul de celălalt, apoi a suflat, a frecat din nou și așa mai departe până când, în sfârșit, a ieșit niște fum – și, odată cu el, focul. A simțit atingerea căldurii pe obrajii ei, a rânjit victorioasă, s-a ridicat cu o reverență și a spus: *Ta-da*. L-a văzut pe Kit privind-o cu bucurie și zâmbetul i s-a lărgit.

– Ivy, a spus Tristan pe un ton plângăreț, eu voiam să fac focul.

– Îmi pare rău, a spus ea cuibărindu-se lângă Kit, fără să-i pară deloc rău.

Au ținut focul aprins toată noaptea. Băieții au spus că ajută ca să sperie animalele. Sam a întrebat:

– Care animale? iar Alma a spus:

– Tigri, presupun, după care a dat ochii peste cap când el nu a fost de acord.

Au stat de pază cu rândul. Alma și Gibbs au fost primii. Ivy stătea în brațele lui Kit ascultând în timp ce Gibbs îi spunea Almei despre fiul lui de opt ani pe care nu îl cunoscuse încă.

– Uite, a spus el, accentul lui de Yorkshire amestecându-se cu trosnetul flăcărilor, asta era după ce s-a născut. Ivy, prea obosită ca să-și deschidă ochii, și-a imaginat că avea o poză în mână. Asta e soția mea, a spus Gibbs, seamănă cu ea, nu crezi? Ivy a simțit obrajii lui Kit ridicându-se și coborând. Respira în ritmul respirației lui, iar gândurile i-au devenit mai sumbre, atrăgând-o în inconștiență. A fost numai pe jumătate conștientă de Alma în timp ce-i spunea lui Gibbs că fiul lui într-adevăr semăna cu soția, după care a adormit.

Următorul lucru pe care l-a știut, Kit ghemuit lângă ea, șoptindu-i ca s-o trezească; era aproape răsăritul, rândul lor să stea de veghe. S-a mișcat, a

simțit o durere laterală cauzată de faptul că stătuse pe pământul dur atât de mult timp, apoi s-a ridicat în capul oaselor, clipind ca să se trezească. Toată lumea dormea. Până și Tristan și Sam, ultimii care trebuiau să stea de pază, erau deja înapoi sub plasele de țânțari.

Kit i-a zâmbit.

– Ai părul plin de frunze, a șoptit el.

– Și tu la fel, a șoptit ea, apoi s-a aplecat în față și i-a dat jos o frunză.

El a prins-o de mână și a sărutat-o, făcând-o să zâmbească și ea.

Au stat lângă tăciunii care se stingeau, urmărind licuricii dispărând și copacii din jur luminați parțial de soare. Au vorbit în șoaptă: despre ziua anterioară, despre vasul scufundat, fața lui Sam când Jimmy îi spusese cât urma să dureze călătoria. În timp ce minutele treceau, Kit a început să-i spună lui Ivy mai multe despre luptele la care participase în ultimele săptămâni – panica și furia provocate de folosirea atât de multor trupe neantrenate.

– În mod normal nu vorbesc despre nimic din toate astea, a spus el. Întotdeauna am îngropat poveștile astea. S-a încruntat ca și cum ar fi încercat să-și înțeleagă propriile gânduri. Am crezut că așa trebuie. A privit-o în ochi. Pot să-mi amintesc atunci când sunt cu tine, a spus. Faci ca asta să fie ceva potrivit.

– Da? a spus ea cu blândețe și și-a dorit să fie ceva ce ar fi putut face pentru a lua povara de la el.

– Da, a spus el.

Ivy s-a aplecat și l-a sărutat.

– Și tu la fel.

Ochii lui Kit au strălucit.

– Nu aș fi plecat niciodată fără tine, știi. Nu aș fi putut.

– Știu, a spus ea, pentru că știa. Și atunci s-a apropiat de el. A cuprins-o cu brațele. A inspirat profund, uitându-se la el cum o privea, și s-a gândit cât de inimaginabil era că existase o vreme în care nu-l cunoscuse, că rezistase prezenței lui în viața ei.

– O să trecem peste asta, a spus el.

– Știu, a spus ea din nou.

– Știi?

– Nu, a recunoscut ea, nu chiar.

Apoi au râs amândoi pe înfundate, deși nu era nimic amuzant.

Ceilalți s-au trezit când soarele răsărise complet și au mâncat banane, au strâns tabăra și au plecat din nou la drum. La prânz, Tristan i-a învățat cum să ardă lipitorile de pe piele (*Dacă Ivy ar fi așa drăguță încât mai întâi să-mi facă un foc. A, nu, nu e nevoie, am chibrituri*), iar în acea seară Jimmy le-a dat lecții despre cum se extrage apa dintr-un copac. Kit a stat de veghe împreună cu Ivy din nou în noaptea aceea și minutele în care au stat singuri lângă foc, având frunțile lipite – vorbind cu reținere și îngrijorare, ispitind soarta cu fiecare cuvânt rostit despre ce urma să se întâmple după război: unde ar fi trăit; familiile pe care le-ar fi întâlnit –, care treceau așa de greu în timpul zilei, acum s-au dus prea repede. La următorul prânz era rândul lui Kit să țină o lecție și le-a spus despre slăbiciunea maxilarului unui crocodil, făcându-i pe toți, cu excepția lui Sam, să râdă cu demonstrația – folosindu-se de brațele lui Tristan – faptului simplu că dacă ții gura animalului închisă (*Da, exact așa. Tristan, frate, pentru numele lui Dumnezeu…*), atunci nu te poate mușca. În noaptea aceea, Porter și Gibbs s-au asociat și au demonstrat cum se resuscitează un om pe jumătate înecat. (*Ce are asta de-a face cu jungla?* a întrebat Tristan. *Asta e o demonstrație gălăgioasă.*) La următoarea masă, Sam a refuzat să participe, spunând că se comportau ca niște copii, așa că a venit din nou rândul Almei.

– Ce ziceți despre cum se face o farfurie din frunze? a sugerat ea.

– Pas, a spus Tristan.

Așa au trecut zilele. Și dacă au fost momente de-a lungul călătoriei îndelungate când s-a lăsat liniștea și Ivy a fost luată pe nepregătite de frica pe care o avea pentru Alex și pentru ceilalți, a învățat să-și sufoce panica, știind că nu avea ce să facă pentru a îmbunătăți situația. A văzut fața hotărâtă a Almei lângă ea, înfierbântată deasupra rochiei pătate și rupte, și a presupus că făcea același lucru.

În a patra dimineață au ajuns la un sat și au schimbat bani pentru provizii proaspete de fructe și apă. S-au spălat la pompa de apă a satului, noroiul și transpirația curgând de pe ei în timp ce sătenii îi priveau curioși. Apoi au stat lângă peretele pompei ca să se usuce la soare, toți reticenți la a se mișca. Kit s-a uitat spre junglă, cu părul castaniu decolorat de soare, ciufulit și plin de apă. Degetele au atins degetele lui Ivy.

– Încă două zile, a spus el. O să ajungem la râu în două zile.

Nu era mult. Ivy începuse să creadă că ar fi avut o șansă de a reuși.

O idee absurdă, bineînțeles.

Târziu în acea zi, în timp ce-și croiau drum printr-o zonă de copaci deosebit de densă, Tristan, care era în față, a ridicat mâna, avertizându-i să se oprească. S-au oprit în liniște. Ivy a înghițit în sec. Alma, cu răsuflarea tăiată alături de ea, a mimat întrebarea *Ce este?*. Ivy a scuturat din umeri. A examinat copacii din apropiere, trăgând cu urechea ca să audă ce-l făcuse pe Tristan să-i oprească. La început nu a perceput nimic altceva decât cacofonia insectelor. Dar apoi a auzit un bubuit nu foarte îndepărtat.

S-a uitat în spate, la Kit. Fața lui bronzată era udă, lipicioasă din cauza transpirației.

– Sunt arme? a întrebat ea.

El a dat din cap cu fermitate.

– La naiba, a spus Jimmy, care era chiar în spate.

Tristan a venit la ei ca să-i întrebe ce voiau să facă. S-a hotărât că, din moment ce acolo unde se aflau erau bine ascunși, Ivy și Alma ar fi trebuit să rămână pe loc, în timp ce restul se duceau în față în recunoaștere, să verifice dacă drumul era liber. Așa ar fi mers mai încet, dar era felul în care trebuiau să se deplaseze de acum înainte.

– O să rămân și eu în spate, a spus Sam, să le apăr pe fete.

– Foarte bine, prietene, a spus Kit și i-a dat lui Ivy pistolul lui. Deja îi arătase cum să-l folosească. Ne întoarcem într-un minut, a spus el.

– O să fim bine, a spus ea, refuzând să-și recunoască neliniștea. Du-te.

– Ne vedem într-o secundă, a spus el, sărutând-o scurt pe frunte, apoi s-a dus după ceilalți.

Ivy i-a urmărit spatele bronzat mișcându-se prin vegetație, apoi s-a așezat pe jos, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. Alma s-a cocoțat nu departe și Sam a început să bată din picior, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor scurți și respirând greu pe nas.

A trecut un minut. Ivy și-a șters transpirația de pe față și s-a uitat la o pasăre colorată de pe ramurile de deasupra. A mai trecut un minut.

După mai mult timp, Alma a vorbit, șoptindu-i numele.

– Ce este? a întrebat Ivy.

– Nu te mișca, a șuierat Alma înainte de a se putea mișca, uită-te. Chiar în fața mea.

Ivy a făcut cum i s-a spus, apoi s-a încordat imediat când a văzut șarpele înaintând spre gamba Almei. Șarpele s-a oprit, ca și cum i-ar fi simțit atenția,

și și-a ridicat capul, pregătit.
– Rahat, a spus Sam.
– Nu te mișca, a spus Alma. Nu. Îndrăzni. Să. Te. Miști.
Șarpele a continuat să se uite: o privire galbenă ca o fantă.
– Pleacă, a spus Ivy în șoaptă, pleacă.
– La naiba cu asta, a spus Sam și a zbughit-o spre adăpostul copacilor. În aceeași clipă șarpele a sărit în față și și-a înfipt dinții în gamba Almei. Alma a urlat și Ivy, fără să știe ce face, a scos pistolul și a împușcat șarpele în gât. Acesta s-a răsturnat cu gura larg deschisă, iar Alma s-a aruncat în față și s-a apucat de picior, în locul din care sângele țâșnea prin două găuri negre.
Sam a strigat din spate că se duce să-i găsească pe ceilalți. Ivy l-a ignorat. Era deja în genunchi, cu lecția pentru junglă a Almei învârtindu-i-se în cap (*O, Doamne*, a plâns Alma, *ironia*), sugând veninul din piciorul ei.
Nu știa cât timp făcuse asta. Îi era prea frică să se oprească. Numai când Alma a spus „Ivy“ cu o alarmă de moarte în voce, s-a oprit în sfârșit. În continuare așezată în genunchi, a ridicat ochii spre Alma și a simțit cum îngheață. Pentru că Alma se uita pe deasupra ei cu o expresie paralizată pe față.
Ivy nu s-a mișcat. Nu s-a întors. Deja știa cine era acolo.
Când s-a auzit vocea japonezului spunându-i să se ridice, nu a fost nici o surpriză.

Kit s-a răsucit când a auzit focul de armă. Inima i-a stat pe loc și, fără să se oprească să gândească – în afară de a se blestema fiindcă o lăsase acolo –, a început să fugă înapoi pe drumul pe care venise. L-au urmat Jimmy și Tristan, care le-a spus lui Gibbs și Porter să rămână unde erau. Au alergat înapoi printre copaci în timp ce crengile li se încolăceau în jurul brațelor și al picioarelor, apoi l-au văzut pe Sam venind spre ei cu fața rotundă răvășită.
– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Kit, cu o voce plină de frică.
– Japonezii sunt acolo, a răspuns Sam. I-am văzut îndreptându-se spre ele. Unde sunt ceilalți?
– Ce vrei să spui, că nenorociții de japonezi sunt aici? Le-ai lăsat acolo?
Sam nu a răspuns. A continuat să vorbească.
Kit a luat-o din nou la fugă, dar Tristan l-a ținut.
– Încet, a spus el gâfâind, trebuie să mergem încet. Nu le ajutăm dacă suntem văzuți.

– Are dreptate, a spus Jimmy, transpirând și fără aer.

– Bine, a spus Kit, împotriva instinctelor lui. Bine.

Au parcurs restul distanței în liniște. Kit și-a auzit respirația panicată, bătăile inimii. Apoi a văzut-o pe ea, în genunchi, alături de Alma, cu un șarpe mort lângă ele și japonezii, doisprezece, poate mai mulți, de jur împrejurul lor. A purces înainte, dar Tristan și Jimmy s-au întins din nou după el și l-au ținut.

– Nu-i speria, a șuierat Tristan. Așteaptă.

– *Josho*, a spus bărbatul care era cel mai aproape de Ivy. *Ima. Josho*.

Kit s-a mișcat din nou. A simțit mâinile lui Tristan și ale lui Jimmy care îl țineau în continuare.

– *Josho*, a repetat bărbatul.

Ivy nu a reacționat. Nu l-a lăsat să vadă că înțelegea. A mai lătrat la ea o dată. Ea a rămas nemișcată.

Soldatul și-a șoptit în barbă, apoi și-a dus mâna la curea și a scos pistolul. Ochii lui Kit s-au căscat, dar înainte de a putea încerca să se elibereze de ceilalți, soldatul a spus:

– Vreau nu să te rănesc, într-o engleză greoaie, cu pauze. Ridică-te.

Încet, Ivy a făcut ce i se spusese. Alma era în continuare prăbușită pe jos lângă șarpele mort. Kit s-a gândit că trebuie să fi fost mușcată și a vrut să se ducă s-o ajute. Avea nevoie să se ducă la Ivy. Dar mintea i se limpezea și știa că Tristan avea dreptate. Nu puteau risca să provoace panică, nu cu așa multe arme în jur.

Soldatul care avea pistolul îndreptat spre Ivy i-a spus să ridice mâinile. Kit a urmărit-o în timp ce făcea asta, suferind din cauza felului în care îi tremurau brațele.

– Sunt prea mulți de înfruntat, a șoptit Tristan.

Avea dreptate. Din nou. Kit nici măcar nu avea pistolul, i-l dăduse lui Ivy.

– Duceți-vă, a spus el, găsiți-i pe ceilalți.

Nici Jimmy, nici Tristan nu s-au mișcat.

Kit i-a studiat pe soldații din fața lor, chinuindu-se să găsească o modalitate de a-i învinge. I-a văzut pe doi dintre ei uitându-se la Ivy și la Alma cu o foame inconfundabilă în ochi și a simțit fiere în gură.

Bărbatul cu arma le-a spus că erau prizoniere de război.

– Cine altcineva cu voi?

Ivy a spus ceva. Kit nu putea înțelege.

Aparent, nici japonezul nu înțelesese, fiindcă i-a spus să repete.
Ivy a vorbit din nou, cu o voce dureros de tremurată.
– Nimeni, a spus ea.
Bărbatul a părut să accepte asta. A lătrat un ordin în japoneză către ceilalți soldați și apoi Alma a fost ridicată în picioare și amândurora li s-au legat brațele la spate.
– Isuse Cristoase, a suflat Jimmy. Ce facem?
Kit nu a spus nimic. Tot nu-i venise nici o idee.
A urmărit în timp ce unul dintre bărbați a împins-o în spate pe Ivy, apoi pe Alma, forțându-se să se miște, și s-a simțit neajutorat cum nu se mai simțise în viața lui.

Capitolul 22

1897

La jumătatea lui septembrie, Laurie a plecat din nou pe mare. Harriet și Mae așteptau să plece și ele. Cumpărarea casei din Londra fusese finalizată, hârtiile de proprietate pe numele lui Mae, împreună cu teancuri de bancnote, certificate de călătorie și bilete, erau în biroul lui Mae, iar zilele nesfârșite se târau spre amânata călătorie din octombrie, când existau speranțe ca starea ei de sănătate să fie mai bună.

Nu credea că urma să fie. În fiecare dimineață se trezea cu gustul acru care îi rămânea în gură după ce vomitase noaptea, dinții uscați din cauza deshidratării și o durere de cap înfiorătoare provocată de aceasta, așa că părea chiar mai puțin probabil decât până atunci. Începuse să creadă că era din cauza insulei și devenise disperată să scape de acolo: căldura înăbușitoare, țipetele nesfârșite ale greierilor, maimuțele care se holbau și veneau s-o bată pe umăr și transpirația care forma pe piele un strat de care nu putea scăpa. Și singurătatea. Simțea o nevoie disperată să fugă de toate astea. Nu cunoscuse niciodată ceva ca pustietatea zilelor ei. Servitorii se uitau la ea cu detașare rece, iar Harriet o disprețuia. Merita – nu încerca să se convingă de altceva –, dar asta o făcea atât de tristă tot timpul. Singura ei speranță era că odată ce ar fi fost plecate, departe de Singapore și tot ce însemna el, lucrurile s-ar fi putut îmbunătăți. Avea nevoie să creadă că asta putea fi adevărat, că nu-și pierduse și ultima speranță.

Doctorul Yardley, care nu înțelegea deloc graba de a pleca, voia ca ea să aștepte până după nașterea copilului pentru a călători. Venise s-o vadă direct după un caz de malarie de la granița cu Malaysia. Fusese a treia vizită a lui și prima pe care o făcuse de bunăvoie. Începuse s-o considere mai puțin o mamă histrionică și mai mult cineva care merita expertiza lui. (Asta o făcea să se simtă mai degrabă rău decât bine.) *Bătăile inimii nu sunt așa de puternice cum aș vrea*, spusese el, *și sunteți încă foarte mică pentru patru*

luni. Ea tresărise, știind că sarcina avea mai mult de cinci luni, dar fiind incapabilă să-i spună asta. *De ce nu mai puteți rămâne?* întrebase el. *Sunt sigur că domnul Blake nu ar vrea să-și supună copilul unei călătorii care nu este necesară*. Mae, care nu era deloc sigură de așa ceva, fusese neînduplecată. Yardley oftase, enervat. *Cel puțin nu va mai exista riscul să vă îmbolnăviți de malarie dacă plecați*, spusese el. *Imunitatea dumneavoastră este deja foarte slăbită!* Îi aruncase o privire serioasă. *Stați în pat până la plecare*.

Era un sfat pe care era mai mult decât dispusă să-l urmeze.

Acum stătea întinsă și se uita în sus la faldurile plasei de țânțari, în timp ce o maimuță îi zgâria obloanele. Plasa avea o gaură. Nu era de mirare că avea tot timpul înțepături. Și-a pus mâna pe mica umflătură de pe stomacul ei. *Să fii bine, vrei?* i-a spus bebelușului. O fi fost copilul lui David (*Harriet. Harriet.* Amintirea o bântuia), dar era îngrozitor să se gândească la inimioara lui zbătându-se în interiorul ei, nedezvoltându-se cum trebuia pentru că ea nu reușea să mănânce și să nu vomite. *Doar te rog să fii bine. Înseamnă că totul va fi fost în van dacă nu ești bine.*

Harriet stătea la baza scării, uitându-se în sus spre camera lui Mae, simțind atracția familiară de a se duce spre ea. Și-a imaginat-o stând pe pat, scheletică, cu umbrele ca niște zgârieturi uleioase pe fața ei palidă, cu ochii așa îngropați în orbite, complet uscați. A făcut un pas în față, așa cum se întâmplase de multe ori, cu mintea plină de amintiri: felul în care Mae o rugase să facă schimb de rochii pentru balul guvernatorului; imaginea ei conducându-l pe Alex în camera întunecată. S-a apucat de balustradă, încercând să se lupte cu toate astea, dar s-a întors cu spatele, lăsând-o pe Mae de una singură – așa cum presupunea că știuse întotdeauna că avea să fie – și a traversat holul ca să iasă din casă, ducându-se spre golf la Pasir Panjang: un mic respiro.

Și-a dorit ca Laurie să nu fi plecat. Singura persoană cu care mai putea vorbi era Sally, care venea în vizită de două ori pe săptămână, dar care nu conta de fapt. Era întotdeauna plină de întrebări – despre Mae, despre noua casă, dacă primiseră vreo veste de la Alex (nimic) –, iar Harriet știa că venea numai pentru bârfă, o distragere de la frica de malarie. Ultima dată, de asemenea, se uitase la stomacul tot mai proeminent al lui Harriet. *Pari foarte… sănătoasă*, spusese ea. Pentru o clipă de nebunie, Harriet își imaginase că ar fi putut să i se confeseze că era gravidă, purtând copilul

conceput cu cumnatul ei în ajunul nunții lui. Își imaginase fața lui Sally și simțise cum se amuză de una singură – nu ceva pozitiv, mai degrabă un râset pe jumătate nebunesc –, așa că ridicase repede ibricul de ceai. *Încă o cană?* întrebase, sufocând pornirea.

S-a scuturat în căldura după-amiezii, gândindu-se cât de aproape fusese și cât de puțin știa încă despre ce urma să facă.

Și-a deschis nasturii rochiei pe marginea apei, apoi și-a desfăcut corsetul, expirând când s-a eliberat. Era o zi senină și pământul fierbea în timp ce ea se așezase să-și scoată dresurile, glisând mătasea subțire ca un borangic în jos pe picioarele calde, amintindu-și atingerea lui Alex atunci când îi dăduse jos în ultima lor seară împreună. În timp ce-l scotea pe al doilea și-i dădea drumul pe jos, a auzit un sunet între copaci. S-a întors, așteptându-se să nu vadă pe nimeni, dar de data asta a fost surprinsă.

S-a acoperit punându-și protector brațele peste piept.

– David, ce faci aici?

– Nu fi așa speriată, a spus el cu o voce îndurerată. Te rog.

Ea s-a ridicat, luându-și rochia de pe jos și ținând-o în față. Inima îi ieșea din piept. Văzuse deja?

– Ai probleme, i-a spus, făcând-o să înțeleagă că văzuse. Vreau să am grijă de tine.

– Nu am nevoie să ai grijă de mine.

– Dar ai, a spus el, apropiindu-se de ea. A plesnit o insectă de pe încheietură. Te-am urmărit…

– M-ai urmărit? Și-a amintit toate dățile când auzise frunzele foșnind în spatele ei. Aici?

El nu a răspuns.

– Dă-mi voie să mă însor cu tine, a spus în loc de asta.

– Nu.

Aproape ajunsese lângă ea. Harriet a făcut un pas în spate. El a întins palmele, implorând-o să se oprească, ca și cum ar fi fost un animal imprevizibil. David nu avea idee ce gândea ea, își dădea seama, sau ce avea de gând să facă; a văzut cât de mult îl enerva asta, dar pentru prima oară nu a simțit că ar fi avut nici un avantaj în fața lui din cauza asta. Nici ea nu știa ce gândea el.

David a început să vorbească. Avea vocea egală, controlată și, cum se întâmplase de atâtea ori, era ca și cum ar fi avut pregătit ce voia să spună.

A spus cât de îngrijorat fusese în noaptea în care ea plecase cu trăsura lui Alex, înaintea nunții lui Mae. I-a spus că s-a dus după ea, a văzut-o cu Alex (*Un câine, să profite de tine așa!*) și de atunci fusese prea îngrijorat ca s-o lase singură. Începuse să-și dea seama că purta un copil. Nu era vina ei. Fusese tratată atât de rău, dar el voia să se însoare cu ea chiar și așa. *Nu pot avea copilul în casă, dar mă voi asigura că este îngrijit cum trebuie. O să-i dau numele meu. Nu vezi cât de mult te iubesc?*

Avea privirea concentrată în lumina soarelui. Fața îi era transpirată și avea cercuri închise la culoare sub brațe. Harriet simțea căldura peste tot în jurul ei, aerul închis și umed. Mintea îi lucra, gândindu-se la ceea ce spusese, ce trebuie să fi văzut; pe ea și Alex dezbrăcați, împreună.

– Nu, a spus, nu.

– Ba da, a spus el și i-a apucat mâinile.

Atingerea lui era lipicioasă, insistentă; atât de diferită de a lui Alex. Alex, pe al cărui copil voia să i-l ia. Tot ce îi mai rămăsese. Cum ar fi putut să-și imagineze că ar fi fost de acord cu asta? Mâinile au început să-i tremure, au urmat umerii. În curând tremura cu totul, din cauza furiei și în egală măsură a dezgustului. Corpul i-a intrat în acțiune și l-a împins.

– Nu, a spus ea din nou. Nu mă voi mărita niciodată cu tine.

– Tatăl tău așa voia.

– Voia?

– Da. David s-a încruntat. Am primit vești de la avocatul lui.

– A murit? Nu a avut nici un sentiment la auzul acestei vești, altul decât un nou val de furie pentru felul caracteristic lipsit de respect în care David o anunțase. Chiar și asta era lipsit de importanță. Dintre toate lucrurile, dispariția bărbatului pe care nu-l cunoscuse niciodată însemna cel mai puțin pentru ea.

David a spus:

– Nu poți să-ți dorești să încalci ultima dorință a tatălui tău.

– Bineînțeles că pot. Și vreau să pleci.

– Nu.

– Ba da.

Acum transpira și ea. Își simțea jupele lipindu-se de ea, amintindu-i cât de sumar era îmbrăcată.

El a spus:

– Nu înainte de a-mi promite că te căsătorești cu mine.

– Nu. Voi. Face. Așa. Ceva.
– Trebuie.
– Nu, nu trebuie.
– Ba da, trebuie. Fiindcă dacă nu faci asta, le voi spune tuturor că ai conceput un copil cu soțul surorii tale.
Ochii lui Harriet s-au căscat din cauza ororii.
– Nu ai face asta.
– Aș face-o. Nu aș fi vrut să trebuiască să spun asta, dar nu mi-ai dat de ales. A dat din cap. De ce mă faci să te ameninț în felul ăsta? O să fiu un soț bun pentru tine. S-a întins din nou s-o apuce de mâini, dar ea le-a ținut în spate. O să vezi asta în timp.
– Nu o să văd, a spus ea, pentru că nu mă mărit cu tine. Nu-mi pasă ce o să le spui tuturor. Nu era sigură dacă asta era adevărat, știa numai că avea nevoie să fie adevărat. Plec la Londra.
– Și ce fel de viitor va avea copilul tău odată ce toată lumea va ști ce este? Am familie acolo, Soames la fel. O să te găsim.
– I-ai spus lui Soames?
Și l-a imaginat pe guvernator. Putea să-i vadă sprânceana arcuită, să-i audă comentariul: *Măi, măi.*
– Da, știe, a spus David, și știe că vreau să am grijă de tine.
– Numești asta a avea grijă de mine? Aproape ar fi putut să râdă dacă nu i-ar fi venit atât de tare să plângă. Nu mă poți șantaja, a spus ea, nu te voi lăsa. O să vorbesc cu Alex, cu Laurie. Ei o să mă ajute…
– Nu o să te ajute, a spus David, cu o convingere care i-a amintit de cuvintele lui spuse cu luni de zile în urmă: *Întotdeauna obțin ceea ce-mi doresc.*
– De ce nu? a întrebat ea cu o nepăsare simulată. Ceea ce simțea de fapt era groază.
– Pentru că dacă îl implici pe vreunul dintre ei, ei vor fi cei care vor regreta.
Harriet a mimat în continuare indiferența.
– Ce poți face?
– Multe, a spus el și arăta ca și cum i-ar fi fost milă de ea. Pot să obțin concedierea lui Hinds din Marină, să fac imposibil pentru Blake să mai aibă schimburi comerciale, să distrug toate lucrurile pentru care a muncit. A făcut o pauză. Uneori, a spus, părând mai puțin sigur pe el, oamenii pot fi și răniți în depozite, pe chei…

– Nu, a spus ea, nevenindu-i să creadă. Nu ai putea.
– Aș face orice pentru tine.
– Nu te-aș lăsa.
– Nu m-ai putea opri.
– O să-i spun lui Soames…
– A fost ideea lui.
David o privea în ochi.
– Ești mizerabil, a spus ea.
– Te iubesc, a răspuns el, ca și cum asta ar fi justificat orice.
Ceea ce pentru el, probabil, era adevărat.
– Lasă-mă în pace, a spus ea, urând tonul învins al vocii ei.
El a ezitat, având aerul că voia să protesteze. Avea corpul încordat, ca și cum ar fi fost pregătit s-o atingă. Ea și-a ținut respirația, gata să se lupte cu el. Dar David nu s-a mișcat. A dat din cap încet, cedând:
– O să vin să te văd mâine, a spus el, putem face atunci aran-jamentele.
Nu a încercat să-l corecteze, să-i spună că nu urma să facă nimic de genul acesta. Nu-l voia decât plecat. Imediat ce a rămas singură, s-a prăbușit pe iarbă, cu capul pe genunchi, cu mâinile pe gâtul transpirat, și a încercat – așa cum făcuse de multe ori înainte – să-și imagineze că ar fi putut scăpa de amenințările lui, de încleștarea lui. Mintea refuza să coopereze. Nu părea să fie decât un drum în față. Și nu era deloc un drum de fapt.
Până să plece din golf în acea seară, aproape înnebunise din cauza tulburării și a fricii. Avea nevoie de ajutor. Știa că avea nevoie de ajutor. Dar nu mai rămăsese decât o persoană la care s-ar fi putut duce.
Nu avea idee dacă ar fi reușit s-o facă.

Nu era mai aproape de a ști când, cu apusul adâncindu-se în jurul ei, s-a întors acasă și a intrat tremurând în holul luminat cu lămpi al casei lui Alex. S-a uitat în sus spre camera lui Mae, cu ochii plini de lacrimi, și a încercat să-și imagineze cum ar fi fost să se ducă sus și să-i povestească tot ce se întâmplase. Părea la fel de dificil cum păruse să mai aibă vreodată încredere în ea, împărtășindu-i orice – mai ales acest lucru. Mai ales acum, având consecințele insuportabile ale minciunii ei. Nu știa dacă putea s-o facă. Nu era nici măcar sigură că avea vreun rost. Ar fi vrut Mae s-o ajute? Ar fi putut foarte bine să fie furioasă, plină de resentimente. Harriet nu era sigură că ar fi putut face față acestui lucru.

Și-a aşezat podul palmei pe frunte, încercând să-și pună ordine în gândurile frenetice. A auzit vocea lui David. *Nu pot avea copilul în casă*. L-a văzut la marginea apei, dorindu-și să o atingă. *Nu vezi cât de mult te iubesc?* Și-a strâns ochii, încercând să blocheze imaginea, dar aceasta nu dispărea. Nu-l putea obliga să dispară. Și, dintr-odată, i s-a părut oribil să nu facă nimic. Cu siguranță trebuia măcar să încerce. Trebuia să merite măcar atât. A mai ezitat o clipă, dar apoi, știind că trebuia și înainte de a se putea răzgândi, s-a pus în mișcare și a plecat s-o caute pe sora ei.

Era în pat, ghemuită pe-o parte. Ochii i s-au căscat când a văzut-o pe Harriet, ceea ce i-a subliniat paloarea, slăbiciunea. În ciuda propriei panici, Harriet a simțit o împunsătură de vinovăție din cauza aspectului lui Mae – cât de slabă părea, cât de singură o lăsase – și că venise acum la ea numai din disperare. Dacă nu ar fi fost atât de disperată, poate s-ar fi oprit, ar fi spus ceva cât de cât binevoitor. Dar nu-și putea permite să amâne. Nu acum, că era aici. Altfel nu ar fi reușit să rostească cuvintele. Avea nevoie să se exprime. *Nu vezi cât de mult te iubesc?* Cumva a reușit să-și smulgă cuvintele din gâtul strâmtorat.

– Am nevoie de ajutorul tău, a spus ea și și-a dat seama, din sunetul sugrumat al vocii ei, că plângea. Sunt însărcinată. Mai multe lacrimi i-au curs pe obraji. David vrea să-mi ia copilul. Nu știu cum să-l opresc.

Pentru câteva secunde a fost liniște. Mae se uita la ea cu gura deschisă: același șoc mut pe care-l experimentase Harriet când aflase pentru prima oară de copilul lui Mae. A așteptat, oribil de sigură că Mae urma să fie furioasă și dorindu-și să nu fi venit la ea. De ce se gândise că era bine să vină?

Dar atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Fața lui Mae a căzut, iar privirea i s-a umplut de durere.

– O, Harriet, a spus ea, fără să sune furioasă sau plină de resentimente. Deloc. Doar foarte, foarte tristă. Spune-mi totul, a spus ea, încercând să se sprijine de perne. Te rog.

– Da? a întrebat-o Harriet printre lacrimi.

– Da, a spus Mae. Și în timp ce vorbea – cu pauze, căutându-și cuvintele – și Mae o asculta, prea slăbită ca să spună mare lucru, dar intervenind din când în când cu câte un *Nu* sau *Nu se poate* și de câteva ori cu *Îmi pare rău*, Harriet și-a amintit atât de mult de sora pe care aproape uitase că o avusese la un moment dat, încât a început să plângă mai tare. Era ușurarea compasiunii lui Mae, surpriza ei; suferința care nu ar fi trebuit să fie deloc neașteptată.

– Te rog, i-a spus când a terminat, spune-mi că-ți poți imagina ce ar trebui să fac.

– Vreau să pot, a spus Mae, vreau așa de tare.

– Și eu vreau să poți.

– O să pot, a spus Mae. Promit.

Harriet voia să creadă asta. Poate ar fi fost mai ușor dacă Mae, luptându-se să stea dreaptă, ar fi părut ea însăși să creadă măcar parțial ce spusese. Dar arăta așa afectată, zăcând acolo, și la fel de înfricoșată ca Harriet.

Întotdeauna fuseseră lipsite de putere ele două.

Amorțită, a auzit-o pe Mae promițând încă o dată că avea să îndrepte lucrurile. A încercat să dea din cap în semn de răspuns, să aibă măcar o urmă de speranță. Dar a ieșit din cameră chiar mai împovărată decât intrase, simțind cea mai stranie dorință de a rămâne acolo. În timp ce trecea pe lângă ușa camerei lui Alex, a zăbovit, atingând cu mâna clanța pe care o atinsese și el cu mâna. A închis ochii, imaginându-și fața lui, și s-a gândit la orele pustii în care o așteptase, la noaptea nesfârșită din față. Și-a amintit cum fusese s-o țină în brațe, să-l știe aproape. Și-a spus din nou cât de potrivit era faptul că plecase, că așa era cel mai bine.

Și apoi și-a dorit atât de tare, în ciuda amenințărilor lui David, să se fi întors acasă.

Alex nu era sigur că avea să se întoarcă vreodată acasă. Era bolnav, foarte bolnav. Câțiva oaspeți ai hotelului din Kuala Lumpur la care stătea deja muriseră. Îl auzise pe doctorul englez comentând în timpul uneia dintre vizitele pe care le făcuse, vocea răsunându-i în camera întunecată, sufocantă. *Trebuie să continui să lupți, să ajuți febra să coboare. O să te mutăm într-o cameră mai răcoroasă până se eliberează un pat la spital.* Alex nu era sigur când se întâmplase asta, sau când se trezise în patul cel nou în care era acum, cu ferestrele deschise în jurul lui, lăsând să pătrundă înăuntru aerul și lumina, precum și zgomotul orașului; copitele cailor, clopoțeii ricșelor, vocile chinezilor. Cu o zi în urmă? Poate în ziua dinainte. Poate se întâmplase numai de dimineață. Timpul zbura în mintea lui confuză.

Ușa s-a deschis. Nu avea energia necesară pentru a se întoarce să se uite cine era. A auzit o voce de malaysian educat; exactă, dar epuizată. A recunoscut-o vag: un membru al personalului hotelului. *Bun*, a spus vocea cu un oftat. *Cineva care mai trăiește. Unde suntem acum? Patruzeci și doi.*

S-au auzit niște hârtii foșnind. Alex și l-a imaginat pe bărbat trecându-și degetul peste o listă cu nume. *Domnul Philips*, a spus bărbatul cu o voce obosită. *Anunțați familia că a fost dus la spital.*

Nu sunt domnul Philips. Alex nu putea rosti cuvintele.

A fost ridicat, așezat cu atenție pe o targă. Era o agonie să fie mutat. Oasele i se frecau unele de altele, zgâriindu-se, agățându-se. Își simțea pielea ca și cum ar fi fost opărită.

– Mergem acum, domnule Philips, a spus o altă voce de bărbat.

Alex nu avea idee cine era domnul Philips. Nu-i păsa. Nu-i păsa decât de Harriet – și o pierduse. Cum putuse s-o piardă?

Încă nu știa, știa numai că îi era imposibil să accepte și că trebuia să rezolve problema. Să repare lucrurile.

Nimic altceva nu mai conta.

Mesajul de la hotel a ajuns în Bukit Chandu șase zile mai târziu.

Mae era pe terasă când a sosit curierul. Încercase să scape de David. Venise în fiecare zi în săptămâna anterioară, cerând s-o vadă pe Harriet, și Mae mințise de fiecare dată, spunându-i că Harriet se simțea prea rău pentru a primi vizite. Singurul motiv pentru care se ridicase ea însăși din pat fusese acela de a-l alunga pe el.

David ar fi vrut ca Mae să fie mai furioasă pe Harriet. O întrebase de câteva ori de ce nu era. *E însărcinată cu copilul soțului tău.* Lui Mae nu-i păsa, oricare ar fi fost momentul rușinos de invidie pe are Mae îl avusese când Harriet îi spusese despre sarcină – faţă de cât de sănătoasă arăta și pentru faptul că ea într-adevăr era însărcinată cu urmașul lui Alex – dispăruse într-o clipă, strivit de dezolarea evidentă a lui Harriet și de conștiința că sora ei nu luase nimic ce ea însăși nu îi furase înainte. Singurul lucru pe care și-l dorea, singurul lucru de care avea nevoie acum, era s-o ajute și să înceapă să-și plătească într-un fel datoria.

Doar că David venise în acea dimineață cu vestea că aranjase o dezlegare pentru o căsătorie rapidă între el și Harriet. Ceremonia trebuia să aibă loc la biserica St Andrew în următoarea sâmbătă, peste cinci zile, cu mai mult de o săptămână înainte de rezervarea pe care o aveau Mae și Harriet pentru a pleca în Anglia. Mae îl implorase pe David să o lase pe Harriet să plece cu ea, să o lase în pace. El refuzase.

– Spune-i că trebuie să fie acolo, a spus el când curierul a venit pe terasă și i-a dat lui Mae plicul care părea scump. O aștept acolo. S-a scărpinat iritat pe încheietură și s-a încruntat spre plic. Ce-i aia? a întrebat.

– Nu știu, a spus Mae și s-a așezat într-unul din scaunele de răchită. Contactul cu suprafața scaunului i-a provocat durere corpului ei firav. O durea peste tot și își dorea atât de tare să fie sus, în pat, cu obloanele închise. Simțea că îi plesnește capul și lumina dimineții înrăutățea lucrurile. Doctorul Yardley îi spusese că durerile de cap erau cauzate de deshidratare, dar de fiecare dată când încerca să ia o gură de apă, o scotea afară. Voia să vorbească din nou cu el, să-i spună că probabil avea febră, dar Xing-Hao îi spusese că se îmbolnăvise și el.

– Îmi pare rău, doa'nă Mae, spusese cu o față imobilă, fără să pară că regreta deloc.

Și-a trecut degetul vlăguit prin plic pentru a-l deschide, schimonosindu-se din cauza felului în care se agăța hârtia de pielea ei, și a scos scrisoarea, întrebându-se detașată dacă era despre moartea domnului Palmer.

Nu era.

Nu asta.

Ochii i-au trecut peste mesajul scurt (*Regret să vă spun…*), apoi i-a închis, dând drumul hârtiei din mână. Dacă ar mai fi avut vreun pic de lichid în ea, ar fi plâns. Ochii o usturau din dorința de a face asta. Și-a imaginat fața frumoasă a lui Alex, statura amplă. Dus. Cum putea să nu mai fie? Și-a amintit căldura zâmbetului lui, a simțit forța brațelor lui și atingerea buzelor; singurul sărut adevărat pe care îl cunoscuse, dar care nu fusese al ei, niciodată nu fusese al ei. Un suspin sec s-a ridicat în ea, apoi altul și, odată cu el, gândul: *Cum îi voi spune lui Harriet?*

A fost vag conștientă de faptul că David a ridicat scrisoarea și a citit detaliile bolii lui Alex, ale morții lui în camera de hotel. L-a auzit spunând:

– Mă duc la Harriet, iar când ochii i s-au deschis, a văzut triumful din privirea lui David.

– Să nu îndrăznești, a spus ea, înecându-se cu cuvintele. Și n-o las nici să se mărite cu tine.

– Trebuie.

– Nu trebuie. N-o mai poți amenința. Măcar asta era adevărat.

– Pot, a spus el sec. Cum rămâne cu Laurie Hinds? Copilul? Nu, era hotărât, nu va dori să riște să-i compromită viitorul.

– O să am eu grijă de ei, a spus Mae, deși nu se simțise niciodată mai puțin în stare să aibă grijă de cineva.

David, care o înțelegea în sfârșit cu totul, a spus:

– Nu poți să ai grijă nici măcar de tine. Acum, spune-i te rog că slujba este sâmbătă la ora zece.

Mae a încercat din nou să protesteze, dar el a refuzat să asculte. Se hotărâse și era destul de clar că nu avea de gând să se răzgândească. *Întotdeauna obțin ceea ce-mi doresc.*

S-a uitat în urma lui și apoi, spunându-și că hotărârea și amenințările lui erau de neconceput, s-a aplecat, fiecare mișcare fiind foarte dureroasă, și a ridicat scrisoarea de la hotel. A mai citit o dată vestea morții lui Alex, cuvintele dezolante părând incredibile, totuși răscolitor de adevărate. Apoi s-a ridicat în picioare și, fără să știe cum să continue, numai că trebuia s-o facă, a intrat în casă și s-a dus în camera lui Harriet.

Și i-a frânt inima surorii ei gemene a doua oară în acel an.

Capitolul 23

Martie 1942

Trecuse o lună de când Ivy și Alma se întorseseră în Singapore, aduse de un transportator de trupe japonez și încarcerate împreună cu alte mii de prizonieri de război în aglomerata și rânceda închisoare Changi din nordul insulei. Cu un turn de pază înalt din beton și patru blocuri de celule – fiecare deschizându-se spre o curte expusă, arsă de soare –, pușcăria era concepută să găzduiască nu mai mult de șase sute de prizonieri; aproape tot atâtea femei și copii fuseseră înghesuiți numai între zidurile blocului A, iar în fiecare zi erau tot mai mulți care soseau. Dormeau cu capetele în dreptul picioarelor vecinilor lor, pe paturi înguste din dormitoare neventilate și fără ferestre; într-o beznă totală și o căldură sufocantă, celulele i-au adus lui Ivy înapoi coșmarurile la capacitate maximă. Se trezea scăldată în transpirație și ciupindu-și pielea din cauza panicii, numai ca să descopere că realitatea nu era cu nimic mai bună decât visele. Era sigură că în celulele în care erau ținuți civilii, marinarii și soldații erau aceleași condiții ca în cele în care erau ținuți bătrânii generali ai insulei și ofițerii comandanți. Fără îndoială, barăcile adiacente – care acum găzduiau mii de alți australieni și prizonieri de război – erau la fel. Nu avea de unde să știe. Un perete care avea de patru ori înălțimea ei separa femeile prizoniere în Changi de bărbați. Singurul spațiu comun era groapa de gunoi care se revărsa și era infestată de muște, dar accesul era strict reglementat. Nu a zărit niciodată pe nimeni.

Fuseseră mulți care trecuseră împreună cu ea și cu Alma înapoi din Sumatra, mai ales soldați australieni și piloți luați captivi în timpul blestematei lupte pentru Palembang în sudul insulei – o luptă care se dăduse chiar în timp ce ei călătoreau neștiutori spre Rengat. Fuseseră și alte femei la bord, toate prinse, ca și ele, când încercau să scape prin junglă împreună cu copiii lor paralizați de frică. Fuseseră înghesuiți în niște compartimente minuscule de pe vas, fără aer sau apă, numai cu găleți pe post de latrine.

O femeie bolnavă din compartimentul lui Ivy și al Almei murise, iar copiii care erau acolo urlaseră inconsolabili. Toți strigaseră după gardieni să vină să ia trupul. Nimeni nu venise, nu înainte de a ajunge în port. Începuse să pută în spațiul înfierbântat. Ivy și Alma nu vorbiseră despre asta de atunci. Nici măcar vocea lui Gregory spunând *Ratare* nu o putea convinge pe Ivy să încerce să facă asta.

Elsie însă vorbise cu ele. O găsiseră la o oră după ce ajunseseră în blocul A. Rula bandaje în dispensarul improvizat – un set de mese așezate sub un acoperiș din pânză în capătul curții înțesate de oameni – când o văzuseră prima oară. Le îmbrățișase pe amândouă cu ochii în lacrimi (nu mai era momentul strângerii de mână). O asigurase pe Ivy că Alex trăia, la fel și tatăl lui Phil, Toby. Amândoi erau încarcerați într-unul dintre blocurile bărbaților, deci nu așa de departe. Le spusese și lor ce se întâmplase la capitulare, la numai două zile după plecare lor: execuția în masă a chinezilor suspectați de a-i fi ajutat pe britanici, felul cum primului val de europeni i se ordonase să împacheteze și să se prezinte la Raffles, și cum mărșăluiseră apoi acei treizeci și ceva de kilometri prin căldura toropitoare până la pușcărie, în timp ce localnicii care le ofereau mâncare sau apă erau bătuți.

– La început nu au încarcerat pe toată lumea, spusese ea, câteva dintre femeile cu copii mai mici au fost lăsate, încă vin acum. Asistente şi doctori și au fost lăsați și ei în oraș o vreme, ca să ajute…

– Ce știi despre Vanessa și Jane? întrebase Ivy, uitându-se la curtea din spate, cercetând trăsăturile sfrijite, transpirate ale necunoscuților. Sunt acolo?

Ochii lui Elsie se umpluseră de durere. *Îmi pare așa de rău*, spusese ea și Ivy și Alma păliseră din cauza panicii. *Nu*, spuseseră ele, *nu*. Dar Elsie dăduse din cap, dorindu-și în mod evident să le poată spune că nu era adevărat, în schimb descriindu-le cu întreruperi cum spitalul fusese sechestrat în ziua dinaintea capitulării și toate asistentele, doctorii și pacienții fuseseră bătuți cu baionetele sau împușcați de trupele care avansau; toți cei care supraviețuiseră fuseseră adunați și ținuți în celule peste noapte, numai pentru a fi executați la răsărit.

Ivy se agățase pe Alma cu obrajii arși inundați de lacrimi. *Nu*, spusese din nou, *te rog, nu, nu.* Chiar în timp ce rostise cuvintele, fusese asaltată de niște imagini, de ideea terorii pe care o trăiseră, de țipetele lor. Îi apăruseră și niște amintiri: toți acei pacienți neajutorați de pe gazon; Vanessa dând peste cap un cocktail, aranjând canula lui Alex, în genunchi, căutând tenișii lui Ivy; Jane

pe patul ei, cu fața studioasă, scriind una din scrisorile ei, apoi întorcându-se de la Chatay, cu capul în nori din cauza lui Clark Gable. Marcus ridicând acea masă pe care stăteau Kit și ceilalți. *Bun spectacol.*

– Nu pot să cred, suspinase Alma.

Elsie încercase să le consoleze. Nu puteau fi consolate. Chiar și acum, după atâtea săptămâni, durerea era la fel de intensă ca la început, întotdeauna prezentă. Măcar despre asta au vorbit, despre cât de des erau luate pe nepregătite, prin surprindere, de suferință, amintindu-le de ceea ce se întâmplase și de faptul că prietenii lor nu mai erau, chiar nu mai erau. Amândouă cercetau fiecare nouă față care apărea în lagăr, sperând în ciuda tuturor dovezilor ca la un moment dat să fie ei, bine sănătoși; erau gata să-și dea ochii peste cap fiindcă Elsie se înșelase, fuseseră doar ocupați cu munca. Acum erau aici.

Nu au apărut.

Elsie a spus că cel mai important lucru era ca Ivy și Alma să nu fie descurajate. Vanessa și Jane nu ar fi vrut asta. Trebuiau să aibă grijă una de cealaltă, să supraviețuiască. I-a spus lui Ivy că Toby îi promisese să stea aproape de Alex și că avea să se asigure că va rezista. *Probabil îl irită spunându-i să dea dovadă de stoicism.* A clătinat din cap. *Ar fi așa de triști să știe că voi, fetelor, sunteți înapoi aici.*

Amândoi trebuie să fi știut deja. Ivy era sigură. Kit, Tristan și Jimmy trebuiau să-i fi văzut, căci și ei erau în închisoare. Se lăsaseră descoperiți la câțiva kilometri de locul din care Ivy și Alma fuseseră luate, deși nu le dăduseră nici un motiv gardienilor să suspecteze că le cunoșteau.

– Nu ar fi trebuit s-o faceți, șoptise Ivy în prima noapte în care se opriseră să se odihnească, stând împreună cocoșați și cu mâinile legate.

Kit se uitase la ea cu disperare.

– Bineînțeles că ar fi trebuit s-o fac.

– Și noi la fel, spusese Jimmy, într-un fel care făcea să fie evident că deja vorbiseră despre asta.

– Chiar așa, fusese de acord Tristan.

Ei trei se ținuseră aproape de Ivy și de Alma pe tot drumul prin junglă înapoi înspre coastă, ca un scut. Ivy nu era sigură ce ar fi putut face vreunul dintre ei ca să le protejeze dacă s-ar fi ajuns la asta, dar cu ei acolo, gardienii încetaseră să le mai privească așa lasciv; nu încercaseră nici măcar o dată să

se apropie de ele. Ivy nu știa de ce. Rușine, poate. (*Frică,* spusese Alma cu o bravadă falsă. *Nu vor să-i supere*.)

Ivy spera că nimeni n-ar fi vrut să-i supere nici acum, că erau încarcerați și cu siguranță mult mai slăbiți, după o lună în care trăiseră numai din rațiile mizere de orez din Changi. Se gândea la ei fără încetare, mai ales la Kit. Trăiau în mintea ei, la fel ca Vanessa și Jane: noile ei fantome. I-a visat în lungile nopți oribile din buncărul ei, cu corpul transpirat lipit de-al Almei, oasele atingând alte oase; și i-a imaginat în fiecare minut al zilelor nesfârșite. A reușit cumva să funcționeze normal – ajutând în cantina plină de aburi a blocului lor la fierberea meselor pentru deținuți, la operații de asemenea, apoi stând în picioare împreună cu ceilalți prizonieri de trei ori pe zi pentru apel, toți așezați în șiruri sub soarele dogoritor uitându-se înainte, încercând să nu reacționeze când gardienii se opreau în fața lor, râzând batjocoritor de părul deșirat, de rochiile zdrențuroase –, dar întotdeauna încerca să-și imagineze unde erau Kit și ceilalți. S-a surprins retrăind din nou și din nou ce se întâmplase în junglă, ca și cum făcând asta ar fi putut să schimbe lucrurile.

Dacă n-aș fi tras cu pistolul, ar fi venit japonezii? s-a întrebat.

Dar dacă n-aș fi făcut asta, ar fi fost posibil ca Alma să fi murit?

Dacă Sam nu ar fi fugit, s-ar fi mișcat șarpele?

– Trebuie să nu te mai torturezi, a spus Alma. S-a terminat.

Dar Ivy nu se putea abține.

Și de fiecare dată când auzea ecoul reverberat al unei puști venind din direcția pușcăriei bărbaților, gâtul îi zvâcnea, își simțea inima explodându-i și se întreba dacă acel glonț fusese destinat vreunuia dintre ei.

Singura mică ușurare era că nimeni nu părea să-și fi dat seama că ea lucrase în sediul de la Kranji sau ce anume lucrase. Deși le dăduse cardul ei de identificare când ajunsese prima oară la postul de pază al închisorii și confirmase că ea, la fel ca Alma, era din Serviciul naval regal al femeilor și, ca atare, un prizonier combatant mai degrabă decât un civil, ofițerul japonez care îi înregistrase datele abia dacă se uitase la ea înainte de a o mâna de la biroul lui spre închisoare, ca să treacă la următoarea femeie din șirul nou-sosiților. Pe măsură ce zilele au trecut și nimeni nu a venit s-o acuze de ceva, a început să creadă că reușise să treacă neobservată. Erau așa de mulți și numărul uriaș al celor îngrămădiți în blocul A îi dădea un sentiment de anonimitate, oricât de sumbru ar fi fost câștigat. S-a gândit că dacă ar fi

continuat să-și țină capul plecat, ar fi fost într-adevăr posibil să dispară. Alma a fost de acord. Deși amândouă, la fel ca Elsie, s-au implicat destul de repede în piața neagră a pușcăriei – mituindu-i pe gardieni să aducă provizii medicale, rații de mâncare suplimentare, borcane prețioase cu marmeladă plină de vitamina B pentru a ține boala beri-beri sub control (localnicii băgau banii în borcane, riscându-și viața în timp ce-i ascundeau în sacii cu orez sau lăzile cu pește aproape stricat) –, Ivy își limitase rolul la scoaterea banilor din livrările de la bucătărie, apoi ascunderea lor în centura fustei înainte de a-i da mai departe unui alt deținut. Nu vorbea niciodată ea însăși cu gardienii.

Și era în mod special atentă să-l evite pe comandantul închisorii, Sasamoto. Dar el, un om dur care nu zâmbea niciodată, era întotdeauna prezent, examinând celulele, curtea și bucătăria din priviri, căutând dovezi ale acțiunilor subversive. Folosirea radioului fără fir era obsesia lui specială. Erau spioni în pușcărie, știa asta. Îi dădea înainte în mod constant când se făcea apelul. Era sigur că exista o scurgere de secrete japoneze. Avea de gând să afle cine erau spionii și cum acționau. Trebuiau să fie toți atenți. Urma să-și dea seama. Nici unul dintre ei nu îl privea direct când vorbea; toți erau îngroziţi la gândul să nu pară vinovați, oricât de nevinovați ar fi fost. Chiar și ceilalți gardieni își fereau privirea de la el. Ivy nu cunoscuse în viața ei o persoană așa de încordată, așa de complet neprietenoasă. Exista zvonul că era la Changi numai pentru că fusese traumatizat după campania din Malaysia. Avea un tic la obraz, o cicatrice neagră în jurul gâtului, ca și cum ar fi fost sugrumat de ceva. Ivy se întreba uneori ce o provocase.

Într-o zi fierbinte, cenușie spre sfârșitul lui martie, a aflat.

Se terminase apelul de după-amiază și se duceau cu toții înapoi în celule pentru o inspecție. O furtună de dimineață umpluse curtea de băltoace infecte, iar sandalele împroșcau apa murdară. Sasamoto i-a urmărit cum treceau lovindu-se cu bastonul pe coapsa îmbrăcată în uniformă. Privirea i-a căzut pe o femeie din fața lui Ivy. O ținea de mână pe fiica ei; o fetiță de șapte sau opt ani. În secunda aceea, și fără un motiv aparent, fața lui Sasamoto a fost cuprinsă de furie. Înainte ca Ivy să-și dea seama ce se întâmpla, el a apucat copilul și l-a împins într-o băltoacă, apoi a lipit-o pe mamă de zidul celulei și i-a pus bastonul la gât. A zbierat la ea în japoneză că nu ar fi trebuit să îndrăznească să se uite la gâtul lui, că asta era opera unui soldat britanic, un bastard cu un radio. Soțul ei, poate. Soțul ei fusese cel care-i făcuse asta? Avea să-l ucidă oricum, avea să-l privească murind, așa cum avea s-o

privească pe ea murind. Ochii femeii au ieșit din orbite, paralizată în lipsa de înțelegere; pielea i s-a închis la culoare. Fiica ei s-a aruncat în față, încercând să-l dea pe Sasamoto la o parte, și, fără să se oprească pentru a se gândi la ce face, Ivy a sărit și a prins-o pe fetiță înaintea lui Sasamoto. În timp ce făcea asta, Sasamoto s-a întors, cu bastonul de data asta ridicat, gata să lovească fetița. Ivy a inspirat adânc, dar atunci totul s-a schimbat. Sasamoto a observat-o. Trebuie să fi văzut oroarea, sau ceva ce l-a șocat, pentru că în clipa aceea a înghețat.

Femeia pe care o sugrumase se chinuia să respire. S-a întins după fiica ei și a început să plângă strângând-o în brațe.

Ivy, ținta privirii lui Sasamoto, nu s-a mișcat.

– Crezi că sunt un animal, a spus el, tot în japoneză, dar foarte încet, pentru sine. Nu. Fruntea i s-a încrețit sub chipiu. Nu sunt.

Poate din cauza vitezei cu care se întâmplase totul. Poate din cauza panicii. Dar deși a încercat să nu reacționeze la cuvintele lui și nici măcar să nu le audă, reflexele au trădat-o. A simțit cum înțelegerea i-a mișcat mușchii feței.

Și ochii lui Sasamoto s-au mișcat, ca și cum și-ar fi venit în simțiri. Privirea i s-a îngustat și, deși s-a întors brusc și a plecat, Ivy nu a simțit nici o ușurare, numai frică. Pentru că acum o observase. O remarcase, era sigură.

L-a văzut de multe ori urmărind-o după aceea.

În zilele care au urmat, a așteptat ca el să vorbească din nou. Dar nu a vorbit. Viața în pușcărie a mers mai departe. Au sosit mai mulți deținuți și saltelele infestate cu purici au trebuit întinse pe scările de metal ale celulelor și în corturile din curte. Latrinele au dat pe dinafară la propriu. Erau viermi în bazine. Era imposibil să nu te îngrețoșezi când te apropiai de ele. Ivy aștepta până în ultimul moment ca să se ducă (ceea ce era ușor, având în vedere că și ea, ca și ceilalți, era deshidratată și constipată din cauza regimului aproape exclusiv pe bază de orez. *Aspecte pozitive*, spunea Elsie).

Câțiva profesori au înființat o școală pentru copii și Ivy s-a oferit să ajute la limba franceză. *E mai bine să te ții ocupat*. Alma și-a oferit și ea serviciile și a înfruntat biroul lui Sasamoto ca să ceară semințe pentru un petic de grădină de legume pe care s-o înceapă copiii lângă bucătărie. El a fost de acord, dar numai cu condiția ca jumătate din ceea ce se producea să se ducă la gardieni. *A, mulțumesc*, a spus el, *da? Pentru că avem grijă de voi*. Au plantat castraveți, cartofi și roșii și au așteptat să crească. Soția unui preot a început

repetițiile pentru un cor, imediat după apelul de după-amiază; aproape cincizeci de femei se adunau în umbra clădirilor celulelor, cu mâinile osoase așezate pe brâurile rochiilor lor de mătase și bumbac deșirate în timp ce cântau. Vocile li se ridicau peste căldura înăbușitoare, mizerie, boală și jeg, făcându-i pe ceilalți, chiar și pe Sasamoto, să se oprească și să se uite.

– Aș vrea să poată cânta toată ziua, i-a spus Ivy Almei. Mă calmează.

– Cred că îi calmează și pe ei, a spus Alma, dând trist din cap spre zidul pușcăriei bărbaților. Zgomotul de fond care venea în mod obișnuit de acolo se potolise.

– Da, a spus Ivy cu greutate. Cred că da. S-a uitat la bariera înaltă din cărămidă și și i-a imaginat pe Kit, Alex și pe ceilalți în spatele ei. Și l-a imaginat pe Kit stând exact ca ea, uitându-se cu ochii lui verzi la ea prin zid.

Te rog să fii în siguranță, i-a spus în tăcere. *Te rog să fii bine.* Vocile corului s-au înălțat. *Te rog să fii acolo.*

Ascultă.

Kit, la aproximativ nouăzeci de metri distanță, la intrarea în pușcărie, s-a întors cu fața spre muzică. Și-a îngustat ochii, privirea traversând perimetrul aglomerat al curții, fețele sfrijite și corpurile înghesuite, pâcla de căldură și muște, sfredelind zidul din depărtare. Pentru o secundă, numai o secundă, a fost cu ea.

Unul dintre gardieni l-a împins în spate, făcându-l să înainteze spre pușcărie.

– Mă duc, a spus el.

Și-a trecut mâna peste părul tuns în timp ce mergea. Îl durea brațul. Tot corpul îl durea. Pantalonii îi atârnau pe șolduri. Tocmai se întorsese, împreună cu Jimmy și Tristan. Munciseră de la răsărit împreună cu mulți alți britanici și australieni la construirea unui nou aeroport pentru japonezi. Nu ar fi trebuit să facă asta, nu conform Convenției de la Geneva. Erau ofițeri, nu ar fi trebuit să muncească pentru dușman. Dar munca însemna rații suplimentare, rații pe care le împărțeau cu bărbați ca Alex care erau prea bătrâni sau prea slăbiți ca să sape fundații și să amestece ciment în căldura dogoritoare.

Oricum, Kit nu era sigur că ar fi fost mai bine să stea în pușcărie. Se bucura să scape de boală, de mizerie, de foame și de gardieni plictisiți și plini de resentimente – jumătate dintre ei beți, majoritatea dornici să bată pe oricine

le-ar fi apărut în cale, numai de plăcere –, chiar dacă evadarea era reprezentată de niște ore prelungi în care spărgea pietre cu picamerul sub soarele tropical. Totul era un iad acum.

S-a uitat din nou la zid, cu ochii lăcrimându-i din cauza prafului și a transpirației, dorindu-și să vadă prin el și s-o zărească măcar o dată. Ultima oară când o văzuse, fuseseră trimiși să părăsească Sumatra. Ivy fusese pe pasarelă cu Alma, cu mâinile legate, cu rochia murdară și ruptă. Se uitase în spate la el, ca și cum l-ar fi memorat pentru ultima dată. El strigase la ea, chiar în timp ce fusese împins în față spre cala vasului. *O să ne vedem*, țipase el. *O să te găsesc*. Ivy încercase să zâmbească, să arate ca și cum ar fi crezut, dar pe el îl distrusese să vadă asta. De atunci acea promisiune devenise totul pentru el. Ideea că într-o bună zi ar fi reușit s-o ducă la îndeplinire era ceea ce-l făcea să meargă mai departe. Dar avea nevoie să știe că ea era în continuare bine. Faptul că nu știa… era o tortură.

– Nu pot să suport, a spus el, fără să se adreseze cuiva anume.

– Da, a spus Tristan, este destul de intolerabil.

– Nu se referea la pușcărie, a spus Jimmy. Se referea la Ivy.

– Mă refeream la tot, a spus Kit și s-a încruntat. Îmi doresc doar să fie ceva ce să pot face.

Jimmy a oftat, uitându-se și el la zidul îndepărtat. Ochii i s-au îngustat asupra ușii de lângă el, făcându-i bășicile să se încrețească.

– Ei bine…, a spus el.

Într-o după-amiază însorită de la începutul lunii aprilie, când repetiția corului se apropia de sfârșit, Ivy ducea un cazan de apă de băut sterilizată de la bucătărie la dispensar. S-a pregătit înainte să intre în cortul încins, încercând să nu vomite din cauza duhorii de transpirație și excremente; toate paturile erau ocupate cu cazuri de dizenterie și difterie. Razele soarelui traversau pânza cortului, luminând fețele palide ale femeilor și copiilor. Nu erau suficiente medicamente în pușcărie, dar acum cel puțin existau o femeie doctor și câteva asistente – toate de la vechiul spital general –, ca să nu mai spunem despre Elsie, care ajuta în fiecare zi. Împreună făceau tot posibilul să țină cât mai mulți pacienți departe de cimitirul din spate care se umplea cu viteză.

Ivy vorbea cu Elsie când un gardian tânăr pe nume Yoto s-a apropiat de ea cu un sac de gunoi în mână.

Nu era prima oară când vorbise cu ea. Deseori urmărise orele copiilor, cu fața fină zâmbitoare, și îi spusese de mai multe ori că îi aminteau de frații lui mai mici din Kyoto. Știa că și Alma vorbea cu el, era unul dintre gardienii care ajutau la aducerea proviziilor din oraș cu banii de contrabandă, dar era singurul care refuza să țină o parte din bani pentru el.

– Ivy-san, a spus el, ridicând sacul de gunoi. Duci asta afară pentru mine, da? Este moment bun.

– Bine, a spus ea, întrebându-se de ce venise tocmai până la ea s-o găsească, în loc să-l ducă el singur afară.

– Ajut eu, a spus el, dându-i sacul. Eu duc la tine. Poartă nu deschisă încă.

Ea s-a încruntat, chiar mai derutată acum de faptul că îi adusese sacul, având în vedere că el trebuia să meargă oricum cu cheia. Dar din moment ce îl adusese, a luat sacul și l-a urmărit trecând prin ușa din pânză a dispensarului, spre curtea din spate. Corul cânta ultimele acorduri ale piesei *Lift your glad voices*[14]. Unii copii se jucau lipsiți de entuziasm cu o minge de piele în atmosfera încinsă. Multe femei stăteau de jur împrejur vorbind și scărpinându-și pișcăturile de muște; claviculele le ieșeau sub gâturile subțiri. Ivy a cercetat mulțimea neliniștită în căutarea lui Sasamoto – fiindcă devenise obiceiul ei –, dar nu se vedea pe nicăieri.

Au ajuns la ușa spre groapa de gunoi, iar Yoto și-a scos cheia și a deschis-o, apoi i-a făcut semn lui Ivy să intre.

Curtea împuțită era goală. Peste tot zburau muște ce se hrăneau din pubele, din cojile de cartofi și oasele de pește, din fructele mucegăite. De cealaltă parte, ușa de lemn care ducea spre pușcăria bărbaților era închisă. De jur împrejur erau pereți înalți din cărămidă și sârmă ghimpată. Ivy s-a uitat la sacul din mâna ei și, mirată, l-a aruncat în tomberonul cel mai apropiat de ea.

– Gata, i-a spus lui Yoto.

– Nu, a spus el zâmbind sub chipiu, nu gata. Tu uite, a spus el arătând spre tomberonul cel mai îndepărtat, acolo, iar eu, a bătut din picior, aștept aici.

– Nu înțeleg.

– O să, Ivy-san. Yoto a dat din cap. Asta lucru bun. Promit. Nu rău.

Ivy nu s-a mișcat. Nu era sigură dacă să-l creadă.

– Ivy-san. A zâmbit din nou spre tomberon. Te rog.

Încet, înfricoșată că ar fi putut să intre într-o capcană, dar neavând ce altceva să facă, a dat din cap și s-a întors. Conștientă de fiecare dintre

respirațiile ei neliniștite, s-a dus la tomberonul pe care i-l arătase și, aplecându-se, a vomitat.

Dedesubt era o bucată de carton. Și un creion. Curioasă, a scos ambele obiecte cu mâna liberă și a rămas nemișcată când a văzut scrisul. Scrisul lui. Al lui. Mâna a început să-i tremure, apoi și restul corpului. *O*, a spus ea. *O*. Ochii i s-au umplut de lacrimi și s-au încețoșat. Nu s-a oprit ca să se minuneze, să-l întrebe pe Yoto cum ajunsese bilețelul acolo, pur și simplu a citit cuvintele lui Kit iar și iar, ochii mișcându-se cu viteză, înfometați, și lacrimile curgându-i pe obraji. În timp ce citea, a simțit cum devine din nou real; real și viu. Nu voia ca asta să se termine.

Mă gândesc la tine în mod constant, scria el. *Ești bine? Gardianul de aici spune ca a verificat, că ești bine, dar mi-e teamă că e o păcăleală. Spune-mi că nu e. A* (Ivy a presupus că vorbea despre Alex) *este bine, știu că ești îngrijorată. Și eu sunt bine, toți suntem bine. Te rog, nu te simți vinovată că suntem aici. Știu că o să te chinui – faci asta prea bine –, dar nimic din toate astea nu e vina ta. Nu este. Și nu aș fi putut fi nicăieri în altă parte pentru că cel puțin aici sunt aproape. Să știi că sunt. Așa de aproape și trăind pentru momentul când pot să mă întorc la tine.*

Lacrimile i-au curs pe carton. S-a uitat în spate la Yoto, rușinată că nu avusese încredere în el. Zâmbea în continuare spre ea.

– Mulțumesc, a spus ea.

– Asta secret, a spus el. Da? Secretul nostru.

– Da, a spus ea, da. A strâns cartonul. Dar cum…?

– Prietenul meu, a spus el, el gardian în pușcărie bărbați. Știe prietenul tău. El vrut ajutor. Eu vreau ajutor, da?

– Da, a spus Ivy, iar obrajii i s-au umplut de ușurare, de recu-noștință.

– Prieten tău, a spus Yoto, vrea știe Ivy-san bine. Da? Așa tu scrie. Noi nu avut mult. Alții vin curând. Acum, Ivy-san, a spus dând scurt din cap, scrie acum.

– Da, a spus ea, înghițindu-și lacrimile. Da.

Degetele îi tremurau în timp ce a ridicat creionul. Erau așa de multe lucruri pe care voia să le spună. *Sunt bine*, a scris. *Îți jur. Nu e o păcăleală. Mă gândesc la tine, nu ai idee cum mă gândesc la tine. Mă întreb unde ești, ce mănânci sau faci sau spui. Cel mai mult îmi doresc să știu cât de mult va dura asta și când se va termina…*

– Ivy-san, o șoptit Yoto grăbit, acum terminat, da?

Ea a dat din cap. A mai scris câteva cuvinte în grabă. *Să ai grijă, te rog. Nu pot suporta gândul că ai putea fi rănit. Transmite-i lui A și celorlalți iubirea mea. Sunt aici, chiar aici. Așa de aproape și așteptând, așteptându-te întotdeauna*.

A pus cartonul pe jos sub tomberon și s-a împins în picioare, la comanda tot mai panicată a lui Yoto, s-a forțat să plece din locul în care fusese Kit și s-a dus înapoi în pușcărie.

Dar a scos gunoiul în fiecare zi după aceea. Indiferent de câte ori ar fi avertizat-o Alma să se oprească, spunându-i cât de stupid se comporta, ea nu se putea abține.

– Te-ai opri dacă ar fi vorba despre Phil? a întrebat ea.

– Nu, a șuierat Alma, dar eu nu am nimic periculos de ascuns de un bărbat periculos care mă urmărește.

– Sasamoto nici măcar nu a vorbit cu mine.

– Își alege momentul. Știi asta la fel de bine ca mine.

Ivy știa. Dar nu voia să se gândească la asta. Trăia pentru minutele în care era la tomberoane, cu Yoto de pază în timp ce ea se ghemuia printre muște, mirosul infect al deșeurilor pușcăriei și citea rândurile pe care Kit le scrijelise pentru ea, apoi scria grăbită bilețelul de răspuns. Pentru că în clipele în care se afla acolo era aproape ca și cum ar fi fost împreună; cum ar fi putut renunța la asta?

Bucata de carton a fost acoperită de mesajele lor: de sus până jos, până în colțuri și margini. Kit i-a spus despre viața în pușcărie, despre felul în care ofițerii erau separați de celelalte grade și de civili, dar că reușea să-l vadă pe Alex în curtea comună, pe tatăl lui Phil de asemenea. *Care, apropo, este unul dintre cei mai englezi oameni pe care îi cunosc. Mi-l tot imaginez împreună cu Alma, în calitate de socrul ei. Mă face să zâmbesc. A spus că unul dintre ceilalți ofițeri australieni avea o bâtă și o minge și jucau crichet înainte de stingere. T tot timpul termină cu punctajul zero. Urăște asta – îți poți imagina. Jimmy a confecționat un model nou de pălărie de soare. Bambus și paie. Imposibil de descris*. Ea, la rândul ei, i-a spus despre școală, despre grădina de legume, despre cor. Totuși, nu l-a menționat niciodată de Sasamoto sau cuștile minuscule de pedeapsă de lângă baraca gardienilor, în care deseori erau închise femei, așa cum el nu a vorbit niciodată despre focurile de armă pe care le auzea.

O să trecem peste asta, a spus el.

Întotdeauna pari așa de sigur, a răspuns ea.

Sunt, a spus el. *Trebuie să fim. Avem multe lucruri de făcut noi doi. Vreau să mă mărit cu tine, mi-aș dori să-ți fi spus asta înainte. Vreau să avem o viață împreună. M-am atașat așa de tare de această idee.*

Da, a spus ea, *și eu la fel.*

Bine, a răspuns el și Ivy și-a imaginat luminița din ochii lui, *deci o să-ți cumpăr un inel frumos și într-o bună zi vom sta în grădina noastră liniștită și ne vom ține de mână. Asta se va fi terminat. Va fi trecut și tot ce vom avea va fi viitorul nostru. Așteaptă și ai să vezi.*

Bine, a spus ea și a zâmbit în timp ce a scris, *o să te oblig să te ții de cuvânt.*

Era aproape iunie. Yoto o ducea pe Ivy la groapa de gunoi de aproape două luni. Era sigur că nimeni nu știa despre asta; nu spusese nimănui și era sigur că prietenul lui din pușcăria bărbaților – cel pe care îl mituise la început maiorul Langton – nu ar fi spus nici el. Riscul pe care și-l asumau era mare. Yoto nu vorbea nici despre celelalte lucruri pe care acceptase să le facă de când fusese repartizat la Changi – călătoriile în oraș ca să cumpere săruri de hidratare, zahăr, orez și extract de drojdie –, nici măcar gardienilor pe care îi bănuia că făceau același lucru. Voia să ajute. Îl ajuta să ajute. Dar era îngrozit la ideea de a muri pentru asta. Așa că era atent.

Și totuși fusese chemat în biroul lui Sasamoto.

Se apropia de el acum, traversând curtea toridă cu picioarele moi din cauza fricii. Soarele după-amiezii era sus, pe cer, neiertător. Ofițerul era în fața pușcăriei, într-o clădire scundă de beton de lângă turnul de control, lângă celulele de pedeapsă acoperite cu lemn – amândouă goale de data asta. În vârful turnului erau doi gardieni înconjurați de sârmă ghimpată, pregătiți lângă o mitralieră. Dedesubt, în piața de afară, Yoto a auzit voci, voci de bărbați. Venise un nou val de prizonieri din Sumatra. Unii dintre ei așteptau să fie procesați și repartizați în celule.

Yoto s-a apropiat de cazarma din beton, apoi, încleștând pumnii din cauza terorii, s-a urcat pe mica terasă și a bătut la ușa lui Sasamoto.

Transpirația îi țâșnea pe frunte, îi ieșea prin toți porii; o putea simți pe gât, la subrațe. S-a uitat în jos la uniformă, verificând ca pantalonii lungi să fie băgați în bocanci, ca tunica să fie corect închisă la nasturi. S-a gândit scurt la soția sa, Reiki, care era în Kyoto, la fiica lor care se născuse chiar înainte de

plecarea lui, cu un an înainte. Și le tot imagina pe amândouă aici, murind de foame, bolnave în dispensar. Visa asta…

– Intră, a spus Sasamoto.

Yoto s-a smucit și a început să meargă. A deschis ușa, a intrat în camera cu gresie pe jos și a stat în fața biroului de lemn al lui Sasamoto, salutându-l. În birou era o atmosferă plăcută, răcorită de o mică unitate de aer condiționat și de un ventilator de tavan. Yoto a simțit aerul mișcându-se peste pielea lui încinsă.

Sasamoto s-a uitat la el cu o expresie fixă impenetrabilă. Și apoi, spre surprinderea lui Yoto, a zâmbit. Numai buzele i s-au mișcat. Ochii nu. Asta l-a făcut pe Yoto să se simtă chiar mai neliniștit.

– Trebuie, a spus Sasamoto, să vorbesc cu tine despre prietena ta.

– Prietena mea? a întrebat Yoto.

– Ivy, a spus căpitanul, pronunțând fiecare silabă cu atât mare atenție încât a sunat ca și cum ar fi spus Ei-vi. Ei-vi Harcourt. Te-am văzut vorbind cu ea. Te duci cu ea să ducă gunoiul, nu-i așa?

Lui Yoto i-a sărit inima din piept.

– Le-am însoțit, a spus el și a auzit cât de uscată îi era gura. Așa e regula.

– Da, da, și-a ridicat Sasamoto mâinile. Nu te îngrijora. Nu te învinovățesc pe tine.

A urmat o scurtă tăcere.

Sasamoto a băgat mâna în buzunar, și-a scos țigările, apoi a aprins una. A tras fumul în piept.

– Am nevoie de ajutorul tău, a spus. Cred că Ei-vi vorbește japoneza. Cred că e spioană.

Era ultimul lucru pe care se aștepta Yoto să-l spună.

– Nu, căpitane.

– Ba da, a spus Sasamoto expirând. Am urmărit-o. Văd felul ei de a fi. Uneori reacționează când vorbim. Ne înțelege.

Avea dreptate? Yoto s-a gândit la toate momentele în care fusese cu ea, încercând să-și dea seama. Poate, dar…

– Chiar dacă vorbește, a spus el, asta nu înseamnă că e spioană.

– Este vorba despre faptul că a ascuns asta, a spus Sasamoto. Nu am încredere în ea. Și dacă am dreptate, trebuie împușcată. A tras din nou din țigară și a scuturat scrumul pe jos. Nu ești de acord?

– Eu…, a început Yoto, după care s-a oprit. Putea s-o vadă cu ochii minții:

zâmbetul ei în timp ce îngenunchea lângă tomberoane, felul în care râdea pentru ceva amuzant ce spuseseră copiii în ora ei. A încercat să-și imagineze cum ar fi fost să fie omorâtă și nu a simțit decât tristețe.

– Nu cred că este spion, a spus, fără să știe dacă era adevărat, ci numai că avea nevoie ca Sasamoto să-l creadă. Apoi, venindu-i ideea, a spus: nu este suficient de deșteaptă.

– Spui că mă înșel?

– Spun că nu e deșteaptă. E doar o femeie, o femeie prostuță.

– Hmmm, a spus Sasamoto. A lovit țigareta. Nu știu.

– Asta e ceea ce cred, căpitane.

– Deci nu ai văzut-o făcând nimic suspicios?

– Nimic, căpitane.

– Nu are nici o modalitate de a comunica cu nimeni? Cu absolut nimeni?

Yoto s-a gândit la tomberoane, la biletele:

– Nu, căpitane.

Poate a răspuns prea repede, poate nu suficient de repede, dar ticul din obrazul lui Sasamoto s-a declanșat.

Yoto s-a forțat să-i susțină privirea. Și-a dorit să nu fi transpirat așa de tare.

Sasamoto și-a lăsat capul pe spate și a scos fumul spre tavan.

– Cred că minți, a spus. Dar nu contează, am găsit pe altcineva care mă poate ajuta.

Stomacul lui Yoto s-a răscolit.

– Da, căpitane?

– Da. Sasamoto a dat din cap. A ajuns azi. Eram acolo când a fost adus. A întrebat de cineva. Știi despre cine era vorba?

– Nu, căpitane.

– Nu poți ghici?

– Nu, căpitane, a repetat Yoto, clipind pentru a îndepărta picăturile sărate de transpirație.

Sasamoto l-a fixat cu privirea.

– Cred că atunci tu nu ești deștept. Era Ei-vi. Prietena ta…

– Nu e prietena mea…

– Taci. Sasamoto a țipat. Vorbele au sunat sparte, făcându-l pe Yoto să se sperie. Sasamoto s-a uitat la el, apoi a zâmbit. Ca și înainte, și-a folosit doar buzele. Acest băiat care a sosit, a spus el, a fost adus din junglă. Singur. Pierdut. Îi este foarte frică, de fapt. Îi e frică de moarte. Spune că mă poate

ajuta, poate să-mi spună mai multe despre Ei-vi. Îl am, a făcut semn din cap spre camerele din spatele biroului lui, în spate. Urmează să vorbesc cu el. Și-a stins țigareta. Îți dau o ultimă șansă de a mă ajuta și tu și a-mi spune ce a făcut acolo. Pot aranja o promovare, să-ți dau medalii de onoare. Nu vrei asta?

– Nu vreau nimic, căpitane.

– Soția ta, a spus Sasamoto, nu cred că ar fi fericită să știe că protejezi o altă femeie.

– Nu protejez pe nimeni, căpitane.

– Ba da, a spus Sasamoto.

– Ba nu, căpitane.

– Ba cred că da. Sasamoto a oftat. Nu-mi spui despre ce vorbești cu Ei-vi? A mai zâmbit o dată. Nu-l lăsa pe nenorocitul de englez, Sam Waters, să-ți fure gloria.

„Înălțați-vă vocile bucuroase“, în limba engleză în original

Capitolul 24

În Londra, Mae se îngrijora pentru Ivy în mod constant. Rareori dormea și era sleită de puteri, epuizată de frică. La început fusese îngrozită gândindu-se că Ivy fusese ucisă în timpul invaziei, dar acum, că știa că era la Changi – mulțumită unei liste de prizonieri care fusese în sfârșit emisă de Crucea Roșie –, noi feluri de teroare o bântuiau. Ziarele erau pline de atrocitățile japoneze. Recent citise despre un vas plin de călugărițe care fusese scufundat în timp ce încerca să evadeze din Singapore; călugărițele ajunseseră pe o insulă din apropiere cu ajutorul bărcilor de salvare, dar japonezii de acolo le obligaseră să intre din nou în apă și apoi le împușcaseră. Călugărițe. Ce ar fi putut să-i facă lui Ivy? Mae își tot imagina noi posibilități, fiecare mai rea decât cea anterioară. Toată lumea îi spunea întruna să aibă încredere – doamna cu care vorbise la Crucea Roșie când fusese afișată lista prizonierilor; cuplul care se ocupa de oficiul poștal, unde se ducea în fiecare zi pentru cazul în care ar fi ratat o telegramă –, dar simțea că retrăia ce se întâmplase cu Beau. Fusese presupus dispărut atât de mult timp înainte să fie confirmat decedat și oamenii îi spuseseră și atunci să spere în continuare. Îi ascultase. Crezuse că avea să se întoarcă, chiar crezuse. Uneori credea în continuare.

Iar acum Sally urma să vină în vizită.

Nu uitase, nici măcar cu toate lucrurile care se întâmplau. Scrisoarea ei era sprijinită de șemineul din bucătărie, lângă o vază cu margarete pe care le culesese cu câteva săptămâni în urmă, într-un efort de a se păcăli că viața putea merge înainte în mod normal. Erau uscate, moarte. S-a întrebat dacă Sally avea să observe. S-a gândit că răspunsul era probabil da, dar nu le-a aruncat. Ce importanță avea?

A așezat ibricul la fiert pe sobă. În timp ce urmărea aburul ieșind în spirală din duză, s-a gândit din nou la Ivy. S-a gândit la scrisorile pe care le primise imediat după Crăciun, toate datate în vara anterioară; guralive, pline de povești despre Alma, Raffles, plaje și petreceri, ca să nu mai vorbim despre frustrarea crescândă a lui Ivy din cauză că nu primea nici una dintre

explicațiile promise de Mae. Mae îi scrisese de mult timp, oferind aceste explicații – îi luaseră multe ore dureroase, dar o făcuse –, și o rugase pe Ivy să-i trimită o telegramă după primirea scrisorilor. A presupus acum că nu le primise și nu știa dacă să se simtă măcar ușurată din cauza asta sau chiar mai furioasă fiindcă Ivy fusese ridicată înainte de a le primi. Ea știa scrisorile lui Ivy pe dinafară, plăcându-i cât de fericită părea nepoata ei, cât de plină de viață. Era disperată să mai primească o legătură de scrisori. Mai mult decât orice, își dorea să știe ce făcea Ivy chiar în clipa asta, în acest moment. A închis ochii, încercând, așa cum făcuse de multe ori înainte, să-și imagineze.

Dormea?

Zâmbea?

Îi era foame?

Frică?

Și-a stors mintea, dar nu a primit nici o informație. Oricât ar fi încercat, nu reușea să vadă nimic.

O bătaie în ușă a speriat-o.

Sally.

A tras aer în piept, adunându-se, apoi a îndreptat talia rochiei – un gest de teamă mai mult decât o necesitate – și s-a dus în hol. În timp ce se apropia de ușa din față, a văzut forma capului lui Sally prin geamul cu romburi, iluminat de soarele de mai. O pălărie mare, bineînțeles. A mai inspirat o dată adânc. Încă nu se hotărâse dacă să-i spună sau nu adevărul. Nu era sigură că-i mai rămăsese suficientă energie ca să se prefacă. Pe lângă asta, nu mai vedea care era rostul.

A făcut o pauză pentru o clipă cu mâna pe zăvor și apoi, spunându-și că trebuia să termine cu asta, a deschis ușa.

Sally i-a zâmbit. Pe cât de înaltă, pe atât de lată, cu bucle albe și obraji plini de vene, avea un coș cu biscuiți în mână. Chiar și la șaptezeci și ceva de ani, Mae ar fi recunoscut-o la orice oră. Fără să vrea, s-a trezit că-i zâmbește firav.

– Bună, Sally, a spus ea. A trecut mult timp.

Poate era felul în care vorbea. Poate zâmbetul ei. Orice ar fi fost, expresia lui Sally a șovăit și ochii i s-au îngustat în felul acela despre care Mae uitase. Cu o intimă răbufnire, și-a dat seama că nu avea nici o importanță ce se

hotărâse să spună sau să nu spună; Sally, la fel de ageră ca întotdeauna, era deja aproape de a ghici adevărul.

S-a întors, având până la urmă nevoie de mai mult timp înainte de a explica. A invitat-o pe Sally în bucătărie. Vorbind prin dezordinea gândurilor, a întrebat-o cum fusese călătoria din Devon, apoi a făcut ceai și a așezat biscuiții pe un platou.

– Nu sunt la fel de grei cum țineam minte.

– Ei bine, a spus Sally, în mod evident preocupată în continuare. Erau din cauza umidității. Acum, ascultă…

– La ce oră e nunta? a întrebat Mae, întrerupând-o.

Dar Sally nu putea fi distrasă.

– Sunt destul de confuză, draga mea. Am cea mai ciudată senzație, vezi tu, deși corectează-mă dacă greșesc…

A continuat și, în timp ce a făcut asta, Mae s-a așezat și a oftat din greu. Simțea privirea lui Sally, greutatea curiozității ei și s-a simțit din nou de douăzeci de ani.

– De ce ai făcut-o? a întrebat Sally.

Mae a mai ezitat o clipă și apoi, nevăzând altă variantă și simțind că ar fi fost o ușurare să vorbească în sfârșit despre ce se întâmplase, i-a spus, la început vorbind rar, apoi cuvintele revărsându-se din ea. Sally se holba la ea cu o fascinație clară pe obrajii plini. Numai când Mae a ajuns la partea despre moartea lui Alex, a părut să nu se mai bucure așa de tare de ceea ce auzea, iar privirea ei curioasă a devenit mai degrabă îngrijorată.

Asta a făcut-o pe Mae să se oprească, stânjenită.

– Ce este? a întrebat.

– Tu…? a început Sally, apoi s-a întrerupt, încruntându-se. Crezi că e mort? Nu a așteptat ca Mae să răspundă. Nu e mort, draga mea, nu a murit.

Venise rândul lui Mae să se holbeze. Cuvintele pluteau în aer, totuși nu erau acolo și cu siguranță nu erau reale. Degetele au strâns mai tare cana fierbinte de ceai; simțea cum o arde, își simțea pulsul în degete.

– Cum adică?

– Nu a murit, a spus Sally din nou. Nu a murit. A fost un alt bărbat care murise și care fusese pus în camera de hotel a lui Alex. Era așa multă confuzie, îți aduci aminte cum era. Atât de mulți oameni erau bolnavi și nu aveam medicamentele pe care le avem acum…

– Alex nu a murit?

Vocea lui Mae era încordată, parcă ar fi venit din depărtare.
– S-a întors la Singapore, a spus Sally. Nu trebuie să fi fost la mult timp după ce ai plecat, iar Harriet, ei bine, nu… A lăsat fraza neterminată.
Mae avea palmele umede.
– Trăiește? a spus ea. Încă?
– Da, a spus Sally. Laurie a stat la el. Ivy la fel. Am presupus că știai. Laurie a trimis o telegramă. Mi s-a părut drăguț când am auzit. Doar că nu acum, fiindcă este încă acolo, cu japonezii…
Mae nu se putea mișca. Toți acești ani. Ivy cu el…? Nu, a spus ea. Nu poate să trăiască.
– Trăiește, draga mea, trăiește. Sally s-a ridicat în picioare, mișcându-se în jurul mesei, și i-a luat cana din mână.
Mae nu și-a mișcat mâinile, simțind absența arsurii.
– Era mort. Scrisoarea spunea că e mort.
Sally a dat din cap, cu ochii plini de durere și, pentru prima dată, cu un regret sincer.
– Îmi pare așa de rău, a spus ea, dacă ai fi scris, ai fi întrebat, ți-aș fi spus. Nici unul dintre noi nu a știut unde erai…
Mae a închis ochii, copleșită de enormitatea a ceea ce făcuse și a ceea ce nu reușise să facă. Era viu, viu. Fusese în toți acești ani. Trebuia să-l vadă. Dar nu putea să-l vadă. Era blocat în Singapore. Exact ca Ivy.
A simțit cum i se contorsionează fața.
A auzit-o pe Sally exclamând, apoi s-a simțit trasă în brațele ei, legănată ca un copil. Suspinele au crescut în ea, din cauza senzației de irosire, a durerii. S-a agățat de Sally – aproape o străină, cu excepția faptului că îl cunoștea, îi cunoștea pe toți – și în sfârșit le-a permis tuturor lacrimilor pe care le sufocase în aceste ultime săptămâni înfiorătoare – și o viață întreagă înainte de asta – să iasă.

Octombrie 1897

Mae nu a mai coborât să-l vadă pe David după sosirea veștii morții lui Alex. Nu a putut. Nici măcar pentru Harriet. A doua zi dimineață începuse să delireze, având convulsii din cauza febrei în camera clocotită. Era sigură că nu era bolnavă numai din cauza copilului. Era disperată după aer curat, dar nu avea energia necesară să se dea jos din pat și să deschidă fereastra. Cămașa

de noapte și cearşafurile erau răsucite și pline de transpirație în jurul ei. Se simțea ca și cum ar fi fost bătută.

A venit un servitor pe care nu-l mai văzuse până atunci. I-a spus că era vărul lui Xing-Hao, că Xing-Hao plecase să aibă grijă de tatăl lui, care era și el bolnav, și că de asemenea guvernanta era bolnavă.

– Doa’na Harriet doarme în camera domnul Blake. Ea nu vrea mutat. Ea spus eu spun domnul Keeley prea bolnavă venit jos.

– Bine, a reușit Mae să spună.

– Tu vrut ceva? a întrebat băiatul.

Să mor, aproape că a spus. *Ca toate astea să se termine*.

A închis ochii. Când i-a deschis din nou, ca să-l roage să deschidă fereastra, deja plecase.

Când s-a întors din nou în seara aceea, uitase că își dorise vreodată aer curat. Era înapoi în binecuvântata și răcoroasa Indie, cu zăpada căzând din cer și ghemuită în pat alături de Harriet.

Nu-și dorea să fie nicăieri în altă parte.

*

Băiatul nu i-a spus niciodată lui Harriet cât de rău se simțea Mae, doar că nu se simțea bine – ceea ce se întâmpla deja de mult timp. El credea că și Harriet era bolnavă: ea își dădea seama din felul în care rămânea lângă ușă, cu o batistă în dreptul gurii de fiecare dată când venea să verifice dacă îi trebuia ceva. Nu spunea niciodată mare lucru; doar că Mae se odihnea în continuare, că David nu mai venea în vizită (lăsase un bilet când fusese ultima oară, amintindu-i lui Harriet despre ora la care avea loc nunta. *Nu vei regreta că ai venit, îți jur, dar vei regreta dacă nu vii*), că venise Sally. *Spune că soțul ei bolnav și el*. Harriet abia dacă înregistra noutățile. Doar se întorcea pe-o parte în patul lui Alex și se prefăcea că doarme până băiatul pleca. A luat în considerare pentru puțin timp să se ducă să verifice starea lui Mae. Știa că ar fi trebuit. Și în ea exista acea parte care creștea, pentru care ar fi vrut să fie alături de sora ei. Mae fusese așa blândă în legătură cu bebelușul lui Harriet și când îi dăduse vestea morții lui Alex.

Nu reușea să se miște.

A rămas în camera lui Alex toată săptămâna, cu corpul pe salteaua pe care EL își ținuse capul, mângâind cu degetele așternuturile lui și ținând capul afundat în perna lui. A urmărit trecerea timpului de la fereastra lui – soarele

umed de dimineață traversându-i obloanele, declinul auriu al răsăritului, apoi brusca pogorâre a nopții –, dorindu-și să poată opri zilele în loc, urând felul în care fiecare zi îl împingea pe Alex tot mai departe în trecut. Uneori se ridica de jos și se ducea la garderoba lui, numai ca să se uite la cămășile şi costumele lui. Și le presa peste față, căutând o urmă a bătăii inimii lui, apoi se prăbușea de podea și plângea fiindcă nu găsea nimic din toate astea.

Bebelușul a început să lovească, de parcă ar fi vrut să-i amintească de existența lui. Ea se ținea de burtă, gândindu-se la bucățica din Alex care era în ea, încă vie, și își storcea mințile în căutarea unei modalități prin care ar fi putut să-l păstreze, să scape de David și să-l ferească și pe Laurie de acțiunile lui.

Vineri seara, înaintea nunții, încă nu găsise nici o soluție și asta o înspăimânta. S-a gândit din nou să vorbească cu sora ei. Nu avea mari speranțe ca ei să-i fi venit vreo idee cum s-o ajute, dar a simțit o atracție puternică de a se duce la ea.

Trecuse de ora unsprezece când în sfârșit s-a hotărât să se ducă. În casa tăcută și adormită, s-a dezlipit de pe pat și s-a dus s-o găsească.

Holul era întunecat, dincolo de obloane se auzea vuietul unei bufnițe. În timp ce Harriet traversa podelele lustruite spre camera lui Mae, ținând o lumânare în mână, a mai auzit un zgomot și, fără să înțeleagă foarte bine ce era, a simțit un puseu de neliniște. S-a apropiat de camera lui Mae, iar sunetul a devenit mai distinct; un fel de scâncet. Alarmată, a început să meargă mai repede și a deschis ușa lui Mae, apoi a făcut un pas în spate din cauza mirosului toxic ce a asaltat-o; transpirație stătută și ceva puternic, apropiat de o amăreală scârboasă. Camera era întunecată, singura sursă de lumină fiind lumânarea din mâna ei. Ferestrele erau închise. Când intrase ultima oară cineva acolo?

– O, Doamne, a spus ea. O, Mae.

S-a dus direct la geamuri și le-a deschis. Mișcându-se repede, cu mâna tremurând, a aprins celelalte lumânări de la lumânarea ei și s-a uitat îngrozită la corpul sfrijit al lui surorii ei. Își ținea așternuturile strânse în jurul ei, ca și cum ar fi înghețat în camera înfierbântată. Scotea în continuare acel zgomot ciudat, ca și cum ar fi durut-o să respire. Avea pielea cerată, lucioasă din cauza transpirației.

Harriet a pus jos lumânarea și s-a dus la ea. I-a pus mâna pe frunte, tresărind din cauza temperaturii ridicate, apoi i-a apucat mâna între mâini și

s-a uitat la ea. Ochii afundați în orbite erau plini de durere și frică. Ochii lui Harriet s-au umplut de lacrimi văzând-o așa.

– De cât timp ești așa?

– Nu știu, a spus Mae cu fiecare cuvânt răgușit, cu buzele lipite în timp ce vorbea. Am fost cu tine în Simla.

O lacrimă a curs pe obrazul lui Harriet.

– Da?

– Da, a spus Mae și buzele au încercat să i se miște. Un zâmbet, poate. M-am întors aici azi.

Altă lacrimă.

– Nu e la fel de frumos.

– Nu, a spus Mae. Speram că o să vii.

De ce nu venise mai devreme?

– Sunt aici.

– Nu-mi pot simți bebelușul, a spus Mae. Nu s-a mai mișcat.

– O, Mae.

– Nu era al lui Alex. Cuvintele au ieșit muncite, fiecare a necesitat un efort. Am tot vrut să-ți spun. Era al lui David. Îmi pare așa de rău.

– Este în regulă, a spus Harriet, fără ca măcar să mai încerce să înțeleagă.

Nu se putea gândi la nimic altceva decât la cât de singură fusese Mae aici, în camera întunecată și lipsită de aer. Și-a simțit copilul mișcându-se, ca și cum ar fi fost agitat de suferința ei, de sentimentul de vinovăție.

– Este în regulă, a spus din nou.

– Nu ești furioasă.

– Nu. A fost ca un suspin. Nu pe tine. Nu mai sunt. Și-a lipit buzele de mâna lui Mae.

– Speram că o să vii, a spus Mae din nou. Știu ce trebuie să faci.

– Știi? a întrebat Harriet, fiind sigură că nu știa și înecându-se cu cuvintele.

– Trebuie să pleci de aici.

– Nu pot. Știi că nu pot.

– Poți, a spus Mae. Poți să fii eu. A tras aer în piept, apoi din nou. Poți să fii eu.

Harriet a avut nevoie de o secundă ca să înțeleagă ce voia să spună.

– Nu, a spus ea înspăimântată.

– Du-mă la tine în pat, a spus Mae, ca și cum nu ar fi auzit-o pe Harriet. Spune-i băiatului că sunt tu. Abia dacă mi-a crescut burta. Nu va ști. Doctorul

Yardley este bolnav. Va veni altcineva și mă vor îngropa imediat, așa fac întotdeauna…

– Mae, nu…

Dar Mae a vorbit în continuare, cuvintele venindu-i repede, ca și cum i-ar fi fost frică să nu i se termine timpul.

– Actele casei sunt pe biroul meu, banii, la fel și inelul tău. Ia asta. S-a strâmbat, a scos inelul și l-a lăsat să cadă pe cearșaf. Urcă-te pe un vapor, orice vapor, și pleacă în noaptea asta. Fii eu. David nu mă va căuta niciodată pe mine.

– Nu, a spus Harriet din nou. Nu vedea din cauza lacrimilor. Tu fii tu. Nu-i mai păsa deloc de nici unul dintre lucrurile care fuseseră făcute sau despre care se mințise; în acel moment știa numai că o iubise pe Mae toată viața și că nu putea s-o piardă și pe ea. Tu fii tu, a spus, te rog, o să te facem bine…

– Nu mă pot face bine. Am încercat atât de tare.

– Nu mă părăsi. Nu. Te rog.

Mae a început să tușească. Tot corpul i s-a zdruncinat. Din colțul gurii a început să-i curgă sânge.

– O, Doamne, o, Mae…

– Te rog, a spus Mae. Promite-mi că pleci. Atunci pot și eu să plec. Vreau să plec. Era așa de multă disperare pe fața ei răvășită.

– Bine. Harriet s-a auzit vorbind printre lacrimi. Bine.

Mae a expirat, o respirație superficială, sacadată.

– Îmbracă-te în hainele mele, a spus ea. Fă-ți bagajul. Apoi du-mă în camera lui Alex.

Cumva, Harriet a făcut ce o rugase Mae. Corpul i se scutura din cauza suferinței și a grabei în timp ce se mișca, luând una dintre gențile din garderoba lui Alex și umplând-o cu haine, lenjerie, documente, inelul și bani. Nu s-a oprit, nu s-a gândit. Abia dacă era conștientă de ceea ce făcea.

S-a întors la Mae și a ajutat-o să se ridice, luând în brațele ei transpirate greutatea corpului epuizat. Pe jumătate a târât-o, pe jumătate a condus-o pe coridorul sufocant spre dormitorul lui Alex și acela a fost momentul în care în sfârșit s-a oprit ca să respire. S-a uitat în jos la Mae, așa de singură pe perna lui Alex, inaccesibilă, deja pe drumul ei. S-a gândit: *Ce fac?* Și apoi: *Nu pot face asta, n-o pot lăsa.*

– Trebuie, a spus Mae încet, citindu-i gândurile. Este singura soluție.

– Nu vreau.

– Știu, a spus Mae.

Harriet a închis ochii, apoi s-a aplecat și sărutat-o o pe fruntea fierbinte. S-a retras, atât cât s-o poată privi în ochi.

Mae s-a uitat în sus, ca și cum ar fi vrut să se agațe de ea. Avea respirația liniștită și superficială acum; abia dacă i se mișca pieptul.

– Mi-e frică. Confesiunea a venit ca o șoaptă. Nu am fost nicăieri fără tine.

Obrajii lui Harriet s-au mișcat, dar nu și-a permis să plângă. Nu încă.

– Să nu-ți fie frică, a spus ea.

– Cred că trebuie să plec.

– Poți, i-a spus Harriet, poți.

– Suntem în India?

– Da, acolo suntem.

– Aceste cearșafuri, a spus Mae, miros ca tine.

De data asta Harriet nu a mai putut opri lacrimile.

Dar Mae nu le-a văzut.

Deja murise.

•

Harriet a stat cu ea mai mult de o oră, incapabilă să-și oprească lacrimile. *Nu am fost nicăieri fără tine*. Lovitura bebelușului a fost cea care a pus-o până la urmă în mișcare, obligând-o să continue. După aceea nu a știut cum a reușit s-o facă, dar cumva a ridicat bagajul, a coborât scările, a ieșit în întunericul cald și a urcat scările de lemn ale căsuței servitorilor, unde l-a găsit pe băiatul cel nou adormit. L-a trezit, spunându-i pe o voce plată de durere să cheme antreprenorul de pompe funebre. Harriet murise. Nu a așteptat ca el să reacționeze. S-a întors și, înainte să-și piardă curajul sau să se descompună din cauza tuturor celorlalte lucruri pe care le pierduse, a ieșit pentru ultima oară, a ocolit vila printr-o parte și a ieșit pe aleea întunecată, depărtându-se de căminul despre care crezuse la un moment dat că avea s-o facă fericită.

La Keppel Harbour era o mică navă de pescuit care se pregătea să plece la Malacca. A cumpărat un bilet, spunând numele lui Mae, și la Malacca s-a îmbarcat direct pe un vas de linie mai mare, care avea ca destinație portul Colombo. A stat în compartimentul ei pe tot parcursul călătoriei, inspirând fumul de cărbuni, corpul legănându-i-se în mișcarea vasului în cușeta îngustă.

Și-a ținut mintea goală, rezistând gândurilor despre Singapore. Era îngrozită de ideea de a permite accesul suferinței. Nu putea, nu dacă era să meargă mai departe. Trebuia numai s-o sufoce, să sufoce totul. Ce altă posibilitate mai avea acum?

Alex nu a încercat să reprime nimic. Nu a putut.

Se întorsese din Kuala Lumpur chiar în acea dimineață, încă slăbit după boală, dar hotărât să pună cumva lucrurile în ordine. Trăsese în fața casei lui, plin de entuziasm la gândul că avea s-o vadă pe Harriet din nou, iar corpul lui slăbit era încărcat cu posibilitatea unui nou viitor.

Dar atunci îl văzuse pe băiatul servitor, pe care nu-l cunoscuse, așteptând neliniștit pe terasă. Observase expresia gânditoare a acestuia, tăcerea stranie a casei – felul în care erau deschise toate ușile și ferestrele și părea să nu fie nimeni în interior – și simțise cum toată lumea lui se terminase. Chiar înainte să fi vorbit băiatul, știuse că era deja prea târziu. El venise prea târziu.

Acum era așezat, prăbușit pe podeaua camerei lui, cu așternuturile în care murise Harriet strânse în jurul lui, și plângea cum nu mai plânsese din copilărie. Și-a amintit ce-i spusese băiatul, luptându-se să accepte. Ea se dusese, fusese îngropată la răsărit, singură, cu excepția lui David Keeley, care murise și el de malarie, și care era lângă ea, așa cum își dorise întotdeauna. A fost traversat de alt suspin. Nu putea să suporte. Nu știa cum avea să se împace vreodată cu asta.

A stat așa tot restul zilei. Abia dacă s-a gândit la Mae sau la motivul pentru care fugise cu atâta răceală. Nu-i păsa de ea, cu siguranță nu-i păsa de copil. Niciodată nu simțise mai puțin pentru el și niciodată nu o urâse mai mult pe mama lui.

Era fericit că cel puțin ea plecase.

Nu voia s-o mai vadă vreodată.

În Colombo, Harriet s-a cazat la hotelul Galle Face. S-a hotărât să mintă când recepționerul i-a cerut numele. Pentru că nu putea accepta ideea de a o pierde pe Mae cu totul, a păstrat prenumele, dar a spus că numele era un fictiv Harcourt, sperând că ar fi fost suficient pentru a-l deturna pe David. Apoi, cu ajutorul managerului hotelului, a cumpărat un bilet pentru Anglia. Acesta a sfătuit-o să se ducă la Savoy când ajungea la destinație, unde manager era prietenul lui apropiat, care ar fi ajutat-o cu ce avea nevoie.

A vorbit cu puțini oameni în timpul călătoriei lungi până la destinație, spunându-le numai că era văduvă și că soțul ei, John Harcourt, murise în Ceylon. A observat privirea curioasă pe care o aruncau burţii ei, dar nimeni nu a întrebat-o dacă aștepta un copil. Păreau să-i respecte suferința.

Vasul a tras în portul Tilbury într-o dimineață geroasă de noiembrie, scăldată în lumina firavă de iarnă. Harriet a luat un tren spre oraș, apoi o birjă până la Savoy, privind cu ochii căscați mulțimea zgomotoasă din jurul său, clădirile mărețe pe care le văzuse numai în reclame și pe cărți poștale. Managerul de la Savoy a fost atât de săritor pe cât promisese prietenul lui că avea să fie. I-a găsit un avocat, care la rândul lui a ajutat-o să vândă casa lui Mae și apoi să cumpere alta cu suma încasată, de data asta în Hampstead, sub noul ei nume. Nu a întrebat-o niciodată de ce voia să fie cunoscută drept Mae Harcourt, dar i-a sugerat că dacă i-ar fi dat certificatul de căsătorie, pentru o taxă modică, o cunoștință de-a lui ar fi putut face aranjamentele necesare, care ar fi putut fi de ajutor pentru certificatul de naștere al copilului ei, când ar fi venit momentul. I-a plăcut de avocatul ei. Foarte mult. Tot el a fost cel care a avut ideea de a-și oferi serviciile de profesoară de franceză și germană printr-un anunț. Erau o mulțime de domnișoare bogate în Hampstead care voiau să fie educate, iar ea urma să aibă nevoie de un venit la un moment dat. Recomandările puteau fi aranjate. Soția lui avea să scrie una (zâmbet cald); nu avea s-o taxeze pentru asta.

A venit noul an și Mae – pentru că a învățat să se gândească la ea ca având acest nume – s-a mutat în tăcerea pustie a noii ei case. A decorat-o, a mobilat-o, iar grădina a umplut-o cu bulbi pregătiți pentru venirea primăverii. A făcut toate astea mai degrabă pentru copil decât pentru sine însăși. Avea un număr constant de elevi – băieți și fete de la școala locală. Îi plăcea când veneau, bucurându-se de zgomotul lor, de exclamațiile de frustrare din cauza conjugării verbelor și de expresiile de triumf de fiecare dată când ea declara o temă bine făcută. În ciuda orelor pe care le preda, îi era aproape imposibil să-și uite tristețea și toate lucrurile pe care în același timp era disperată să le lase în urmă și îngrozită că ar fi putut s-o facă.

Copilul a venit pe lume mai devreme, într-o dimineață înghețată de februarie în 1898, luând-o – pe ea și pe moașa pe care o adusese vecina – complet pe nepregătite. A fost un travaliu rapid, apoi a apărut. Băiatul ei frumos.

A fost nerăbdător să vă salute, a spus moașa, așezând mica legătură în

mâinile ei tremurânde.

Ochii i-au cercetat înfometați fața, durerile facerii fiind deja uitate. Bebelușul o privea cu ochii larg deschişi, cercetători, așa de asemănător cu tatăl lui. Buzele lui perfecte s-au mișcat într-o exclamație tăcută.

Harriet i-a atins obrazul fin cu degetul, abia putând să creadă că era al ei, apoi l-a ridicat și și-a lipit buzele de pielea lui caldă, dulce mirositoare. În timp ce a făcut asta, și-a amintit care fusese ultima persoană pe care o sărutase așa și a simțit împunsătura suferinței chiar fiind fericită. Avea să fie întotdeauna prezentă, cu ea. Dar acum îl avea și pe fiul ei. Într-un interval de câteva secunde devenise lumea ei și mult, mult prea prețios pentru ea ca să lase tristețea să-i umbrească viața.

– Eu sunt tot ce ai, i-a șoptit. Sper că e suficient. O să te țin în siguranță. O să te fac așa de fericit. L-a sărutat din nou. O să fac asta pentru totdeauna, dacă o să pot.

El a clipit lent, apoi a scos un mic sunet.

A știut că o crezuse.

Capitolul 25

Aprilie 1942

Sally a stat cu Mae mult timp în ziua aceea, refuzând să plece. Îi tot spunea Harriet.

O, Harriet.

Dă-mi voie să mai fac o cană de ceai, Harriet.

Nu trebuie să te mai gândești la asta acum, Harriet. Nu-ți face una ca asta. Trecutul e trecut.

Te rog, nu mai spune că ar trebui să plec, Harriet. Cum pot să te las așa?

I se părea ciudat, așa de straniu, să audă din nou acel nume. Numele ei. Tot ce dorea era să fie singură, ca să poată înțelege ce se întâmplase și haosul emoțiilor care îi traversau corpul și mintea.

– Serios, sunt bine, i-a spus lui Sally – și și-a amintit de toate ocaziile în care o mustrase pe Ivy pentru aceeași minciună. Ivy, care locuise cu Alex. Alex. O, Doamne, a spus ea, simțindu-și din nou fața contorsionându-se. Doamne.

– Harriet, a spus Sally, biata de tine. Să mai fac un ibric?

Nu, Harriet (era, într-adevăr, din nou ea?) voia să urle. În schimb și-a șters ochii și s-a uitat la ceasul de pe șemineu. Spre mirarea ei, trecuse mai mult de o oră.

– Cu siguranță nunta finei tale trebuie să înceapă în curând, a spus ea.

Spre ușurarea ei, Sally s-a uitat la ceas și a recunoscut reticentă că avea dreptate. S-a ridicat și a plecat agitată, plină de îmbrățișări și promisiuni de a vorbi cu Laurie și de a păstra legătura. (*Așteaptă să audă…*) De cum a plecat în sfârșit, Harriet s-a forțat să-și pună paltonul, pălăria și să iasă și ea. Ar fi fost mult mai ușor să nu iasă. Singurul lucru pe care voia să-l facă era să rămână acasă și să mai plângă; iar și iar. Dar Sally avea dreptate în legătură cu un lucru: nu avea nici un rost. Și îi era teamă că ar fi înnebunit dacă ar fi

făcut asta, sau dacă s-ar mai fi gândit și o singură secundă la viața pe care ar fi putut s-o aibă.

Singurul lucru pe care îl știa acum era că trebuia să se asigure că Sally avusese dreptate când spusese că și Alex era la Changi. Trebuia să-i vadă numele pe listă cu ochii ei, și apoi trebuia ca el să supraviețuiască, așa cum și Ivy trebuia să supraviețuiască, fiindcă trebuia să-i vadă din nou. Trebuia. Poate că trecutul este trecut, dar nu se putea ca asta să fie tot. Nu se putea. Nevoia ei de a ști că nu era așa a propulsat-o afară din casă, prin soare până la metrou și spre birourile Crucii Roșii din Piața Belgrave. Și-a ținut capul plecat în timp ce mergea, dorindu-și să nu-i vadă nimeni ochii umflați. Abia dacă i-a auzit pe băieții care strigau ultimele știri din colțul străzii: raiduri ale RAF în Franța și Germania; asediul japonez în Bataan; ciocniri continue în deșertul egiptean. Nu auzea decât numele lui și nu vedea decât fața lui.

Biroul cu cei dați dispăruți era plin, aglomerat ca întotdeauna de oameni disperați să primească orice informație despre un fiu sau o fiică, orice de care s-ar fi putut agăța. Era un șir lung de birouri de mahon gestionate de femei de vârsta a doua cu expresii compătimitoare și îmbrăcate în taioare. Aveau în fața lor soții și părinți neliniștiți, cu mâinile încleștate pe pălării, cu cereri de scuze faţă de timpul pe care îl solicitau, dar implorând pe fiecare funcționar să o facă, să le dea în sfârșit niște vești bune.

Ceea ce, spre ușurarea absolută a lui Harriet, femeia care a servit-o pe ea a făcut. A scos lista și i-a spus că Alex trăia, într-adevăr, la Changi, la fel ca Ivy.

Trăia, chiar trăia. Ochii, care încă o înțepau din cauza lacrimilor de mai devreme, s-au umflat. Abia atunci și-a dat seama cât de frică îi fusese că s-ar fi putut ca adevărul să fie opusul. S-a căutat de batistă și și-a lipit-o de față, încercând să se controleze.

– Îmi pare rău, a spus când a putut să vorbească.

– Nu trebuie să vă pară rău.

Vocea femeii era blândă, plină de compasiune.

– Există vreo modalitate de a trimite vreo scrisoare acolo? Am fost aici și mai devreme, pentru nepoata mea, dar doamna a spus că singurul lucru pe care-l putem trimite sunt cărți poştale, maximum douăzeci și cinci de cuvinte…

– Da, a spus femeia, autoritățile japoneze spun că numai atât primesc. Eu le spun totuși oamenilor să încerce… A scos o agendă și un creion din sertar.

E mai bine să vă limitați la o pagină. Nu pot promite că va trece, dar n-are ce… A zâmbit plină de compasiune. Trebuie să aveți speranță acum, doamnă Harcourt. Curaj și speranță.

Harriet și-a șters ochii.

– Sunt așa obosită să mai sper.

– Știu, a spus femeia. Știu. A întins agenda. Dar trebuie să continuați să rezistați, să mergeți înainte.

Harriet a luat agenda, gândindu-se de câte ori își dăduse același sfat de-a lungul anilor. Apoi a luat totuși creionul cu mâna tremurândă. S-a forțat să apese cărbunele pe hârtie.

Alex, a scris ea, *sunt Harriet* – și cumva restul a venit de la sine. A scris repede, conștientă fiind de femeia care o aștepta, de toți cei din spatele ei, și pagina s-a umplut, pe față și pe dos: sarcina ei, amenințările lui David, descoperirea că bebelușul lui Mae era al lui, nu al lui Alex. *Nu-mi imaginez cum te vei simți*. A încercat să nu se gândească la tot ce spusese din frica de a nu ceda. Dar ochii i-au plutit chiar și așa peste foaie, în timp ce-a povestit despre boala lui Mae, despre convingerea lor că Alex era mort și despre ultimul efort disperat al lui Mae de a o ajuta. *Îi părea așa de rău. Îi era așa de frică*. Apoi, despre călătoria spre Londra şi despre miticul John Harcourt. Și Beau, minunatul lor băiat. Nici măcar nu a încercat să-și controleze lacrimile când a scris despre el. *O să-mi doresc toată viața să-l fi cunoscut. Era fiul tău în nenumărate feluri.* I se termina spațiul, dar nu voia să se oprească din scris, nu mai voia; erau așa de multe lucruri pe care tânjea să i le spună lui Alex despre băiatul lui: fiecare mic lucru pe care îl făcuse…

– Trebuie să încheiați, s-a auzit vocea blândă a femeii. E așa de lungă…

Creionul lui Harriet a plutit deasupra ultimilor centimetri liberi de hârtie. Ochii i-au traversat cuvintele deja scrise și, brusc, a fost lovită de probabilitatea înfiorătoare că el nu avea să le citească niciodată. Era îngrozită la gândul ca el să nu afle niciodată. Aproape nu putea continua.

Dar atunci a tras adânc aer în piept. De undeva din interiorul ei, a invocat din nou speranţa.

Rezistați, a scris, *amândoi rezistați.*

Vin cât pot de curând.

Alex, aflat în curtea din beton a pușcăriei, era nervos. Era după-amiază târziu într-o zi senină și o atmosferă ciudată tensiona căldura intensă, umedă.

La numai câțiva metri distanță, chiar în fața turnului de pază, sute de tineri stăteau adunați în șiruri, cu picioarele ieșindu-le din pantalonii scurți lăbărțați, cu puținele bunuri la picioare, așteptând ordinul de a ieși afară din pușcărie. Fețele unghiulare, arse de soare erau gânditoare. Nici unul dintre ei nu vorbea în timp ce gardienii patrulau prin fața lor cu puștile înclinate, dar ochii le țâșneau în toate direcțiile, nesiguri. Toți se oferiseră voluntari pentru a fi mutați într-un nou lagăr; gardienii le spuseseră că era un loc răcoros între dealuri, unde urmau să fie puși la muncă, dar unde aveau mai mult spațiu, paturi confortabile, aer curat și suficientă mâncare și băutură. Paradisul.

– Escroci nenorociți, a spus Toby, tatăl lui Phil.

Alex se întreba dacă o parte dintre bărbați începuseră să aibă niște bănuieli.

Acesta nu era singurul gând care îl îngrijora. În lagăr apăruseră în urmă cu cinci minute niște gardieni pe care nu-i mai văzuse niciodată; liderul, un bărbat japonez cu un tic nervos și o cicatrice lungă în jurul gâtului, vorbise cu comandantul lagărului militar de când venise. Arăta ca și cum ar fi încercat să-l convingă să facă ceva. Alex nu știa ce anume din conversația lor îi dădea un sentiment atât de prost. Dar era ceva. Ceva era acolo.

S-a apropiat de bărbați. A mijit ochii în lumina soarelui, simțind cum îl dor oasele. Era prea bătrân ca să fie acolo; simțea asta din ce în ce mai acut în fiecare zi. Dar trebuia să meargă înainte, să reziste – și numai ca să știe că și Ivy rezistase. Asta devenise totul pentru el. Ea devenise totul. Oricât de mult își dorise întotdeauna ca tatăl ei să fi avut o altă mamă, era nepoata lui. A lui. Simțise minunea acestui fapt din secunda în care vorbise cu ea prima dată. Pierduse atât de multe lucruri în viața lui, ratase în atât de multe. Singurul lucru care conta acum era s-o vadă în siguranță și fericită.

A mai trecut un minut. Comandantul a dat din cap încet, aparent cedând insistenței bărbatului cu cicatricea. Amândoi au privit în timp ce porțile s-au deschis și Kit împreună cu alți doi muncitori au intrat, întorcându-se de la ziua de lucru petrecută pe șantierul noului aeroport. Erau cam șaptezeci de bărbați. Nici unul dintre ei nu se oferise pentru a se muta din lagăr. Kit, Tristan și Jimmy erau la mijlocul liniei. Toți, chiar și Jimmy cel opărit de soare, erau îmbrăcați numai în pantaloni scurți. Oasele le străpungeau pielea bronzată. Renunțau la prea multe dintre porțiile suplimentare de mâncare. Alex le tot spunea că trebuiau să mănânce mai mult pentru a-și menține forța.

Bărbatul cu cicatricea pe gât i-a privit scrutător. Alex și-a îngustat privirea și, acționând din instinct, a înaintat spre Kit, din dorința de a-l avertiza

privind senzația lui de neliniște.

Kit a ridicat capul și, văzându-l, a zâmbit obosit.

Înainte ca Alex să poate ajunge la el însă, bărbatul cu cicatrice a urlat într-o engleză greoaie că trebuia să stea de vorbă cu un anume Kit Langton, un maior Kit Langton.

– Eu sunt, a spus Kit fără ezitare. Nu a părut îngrijorat.

Jimmy și Tristan însă păreau. Ceilalți muncitori din jurul lor, la fel. Asta l-a făcut pe Alex să se simtă și mai neliniștit.

– Tu vino cu mine, a spus bărbatul cu cicatrice, ducându-se înspre Kit.

A făcut un gest spre ceilalți gardieni care intraseră cu el și s-au dus și ei spre Kit.

– Am ceva arăt ție, a spus bărbatul cu cicatrice. Și apoi pleci.

Kit s-a încruntat.

– Nu mă duc nicăieri, amice.

– Da-a, a spus bărbatul încet, te duci, amice. Acum mă urmezi.

Alex ajunsese la ei acum.

– Unde îl duci? a întrebat el.

Bărbatul cu cicatrice l-a ignorat.

Așa că a repetat întrebarea.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, bărbatul s-a răsucit cu baioneta ridicată și, într-o fracțiune de secundă, l-a pocnit tare peste claviculă. Alex a simțit o explozie de durere și a devenit vag conștient de Kit care urla.

– Lasă-l în pace, dar apoi ceilalți gardieni s-au mișcat, înconjurându-l pe Kit și luându-l de acolo.

– Ce naiba? a spus Tristan, care a sărit în față și a încercat să-i dea la o parte de gardieni. Lăsați-l în pace.

Jimmy li s-a alăturat, zbătându-și brațele pline de bășici.

– Nu-l luați, nu-l luați, nenorociților.

Gardienii i-au luat cu forța.

– Tu nu îngrijora, a spus bărbatul cu cicatrice peste umăr. Prieten tău merge paradis. Dar mai întâi, duc vede cineva. Vede Ei-vi.

Acela a fost momentul în care și Alex a început să țipe.

Ivy aștepta în biroul lui Sasamoto. Cei doi gardieni care o aduseseră de la cantină stăteau de o parte și de alta a scaunului de lemn. Erau aceiași pe care Sasamoto îi folosea când cineva era închis în cuștile de pedeapsă. Nu știa ce

se întâmplă, dacă urmau s-o bage acolo. Nu-i spuseseră nimic. Yoto trecuse tangențial pe lângă ea când traversaseră curtea. Șuierase *Eu nu spus despre gunoi*, apoi și ceva despre Sam. Înfierbântată, speriată și foarte derutată, nu reușise să înțeleagă nimic.

Trecuse o oră de atunci și tot nu-și dădea seama ce ar fi putut însemna ce spusese Yoto. Ce spusese despre Sam?

Ușa biroului s-a deschis. Sasamoto a intrat ștergându-și fruntea cu o batistă. De pe terasa îngustă se auzeau zgomotele unei încăierări, dar Sasamoto a închis din nou ușa, blocându-le.

S-a dus încet la biroul lui, apoi s-a așezat și și-a înclinat capul spre Ivy.

– Mulțumesc pentru că ai venit, a spus el.

Forțându-se să-și mențină un ton echilibrat, a spus:

– Sigur.

El a zâmbit.

– Așa politicoasă, a spus el. Foarte calmă.

Își simțea inima izbindu-se de cutia toracică.

Sasamoto a răsfoit hârtiile de pe birou. I-a spus lui Ivy că mulți dintre bărbații de dincolo urmau să plece. Urmau să construiască o cale ferată. Credeau că pleacă într-o vacanță.

– Este asta nu amuzant? a întrebat cu un zâmbet ciudat. Cred că trimitem pe ei în vacanță?

Ivy s-a uitat la el, încercând să-și dea seama de ce-i spunea asta. Cu siguranță nu avea cum să aibă vreo legătură cu Kit, sau cu Alex.

– Tu nu crezi amuzant? a întrebat el.

– Nu, a spus ea.

El a râs. Din gât. Ochii i-au rămas morți.

Ea a înghițit.

– E cineva cine tu să fii tristă să vezi plecat? a întrebat.

Ea nu a ezitat.

– Nu.

A urmat o tăcere lungă. Bărbații care stăteau de o parte și de alta a lui Ivy și-au mișcat picioarele. Le simțea transpirația. Unuia dintre ei îi era foame; îi auzea stomacul. În curte sunau fluierele pentru cină.

– A, a spus Sasamoto, vremea cinei. Tu deranjează, Ei-vi, să lipsești mâncare?

– E în ordine, a spus ea, ca și cum ar fi avut de ales.

– Bun, a spus Sasamoto. Bun. Avem nevoie de mult timp, vezi.
– Pentru ce? a reușit să întrebe.
El nu a răspuns. A lovit cu degetele în birou, apoi s-a încruntat spre ele, aparent distras de ceea ce văzuse. A băgat mâna în sertarul biroului, a scos o foarfecă și și-a tăiat vârful unghiei degetului mare.
Cu foarfeca în continuare în mână, s-a uitat la Ivy.
Ea și-a strâns mâinile în brațe, încercând să le oprească din tremurat.
Sasamoto a spus:
– Am avut azi plăcerea de a vorbi cu prietenul tău.
Ivy și-a strâns mâinile mai tare.
– Prietenul meu?
– Da. Soldatul Waters.
Ivy a simțit că i se face rău.
– El spus mie că tu lucrat la Kranji înainte. Stație interceptare, da?
Ea nu a spus nimic.
El a zâmbit.
– Am fost foarte interesat să aud că tu lucrat acolo. Ochii i-au zvâcnit. Tu nu spus niciodată, Ei-vi. De ce tu nu spus?
– Nu m-a întrebat nimeni.
– Hmmm, a dat el încet din cap, ca și cum s-ar fi gândit la răspunsul ei. Am întrebat soldat Waters ce făcut Ei-vi la Kranji. Știi ce el spus?
Printr-un efort de voință, nu a lăsat panica să i se citească pe față. Ar fi mințit Sam? Nu prea avea motive să spere la asta, dar dacă mințise, iar ea ar fi spus o altă minciună, atunci totul ar fi fost ruinat oricum. S-a mișcat pe scaunul dur, simțind rochia cum i se lipește de spate, picioarele pișcate de muște și a încercat să-și dea seama ce ar fi putut spune.
– Ei-vi, ce prietenul tău zis că ai făcut?
Ea a tras aer în piept, apoi, asumându-și un risc, a spus:
– Că am lucrat în administrație cu el.
Zâmbetul lui Sasamoto a căzut.
– Da, a spus el.
Ivy a simțit o undă de ușurare.
Dar atunci Sasamoto a spus:
– Eu nu cred pe el. Eu spus el, eu nu cred el. Eu arătat lui ce fac la oameni care nu cred.
Ivy a albit.

– Ce vreți să spuneți?
– Nu, nu. Sasamoto părea jignit. Eu nu rănesc el. Doar explic cum folosesc apa pentru a-i ajuta pe oameni să-și amintească lucruri. Noi, cum să spun…? Apoi a spus niște cuvinte în japoneză. Înțelegi, Ei-vi?
– Nu, a spus ea, tremurând atât de tare încât se zgâlțâiau picioarele scaunului.
– Ești sigură?
– Sunt sigură. Poate dacă explicați în engleză?
El și-a ridicat mâinile.
– Asta problema mea. Uit cuvinte potrivite în engleză.
Gardianul din stânga lui Ivy s-a mișcat pe loc. S-a uitat în sus la el și a văzut că transpira din greu. Părea neliniștit.
Ivy a început să respire mai sacadat. Nu putea să-și controleze respirația.
Sasamoto a spus:
– Cum te putem face să înțelegi? A vorbit din nou în japoneză, apoi în engleză. Acum înțelegi?
– Nu, a spus ea, știind că era prinsă în capcană, dar incapabilă să gândească limpede pentru a-și găsi calea afară din capcană.
– Atunci, a spus Sasamoto, cred că mai bine arătăm la tine, da? Ca să înțelegi.
Înainte de a se putea măcar gândi cum să răspundă, Sasamoto a lătrat la gardieni că venise timpul acum și amândoi au apucat-o de brațe. Totul s-a întâmplat foarte repede după aceea. S-a tras în spate din reflex, încercând să rămână pe scaun, dar au ridicat-o și au scos-o din birou pe terasa fierbinte, în soare. Ea s-a smuls în spate, strigând *Nu, nu, nu,* în timp ce ochii ei în lumină exprimau frică, dar ei au împins-o în față printr-o altă ușă spre o cameră întunecată, în timp ce sandalele nici măcar nu-i atingeau podeaua.
Și-a răsucit capul în jur, șocată de viteza cu care se desfășurau lucrurile și de teroare, și a văzut că era într-un spațiu minuscul care o speria, dar nu la fel de mult ca furtunul de apă din colț. Și-a tras brațele, folosind forța pe care o mai avea ca să încerce să se elibereze din strânsoarea gardienilor, dar aceștia o țineau cu fermitate. Nici unul dintre ei nu s-a uitat la ea. Și atunci s-a deschis o altă ușă și un bărbat japonez pe care nu-l mai văzuse a intrat în încăpere. Avea un alt fel de uniformă și în jurul brațului avea o banderolă alb cu roșu marcată cu însemnele Kempetai, poliția secretă. Ochii i s-au căscat la banderolă și la sacul din mâna lui, apoi sacul i-a fost pus peste cap. S-a zbătut

țipând și a simțit o funie strângându-se în jurul gâtului ei, sugrumând-o. Capul i-a fost tras în spate. Abia dacă a avut o secundă să proceseze ce urma să se întâmple sau să încerce să-l implore pe Sasamoto să se oprească, că apa i-a inundat gura, înecând-o, croindu-și drum în gâtul ei, jos, tot mai jos și mai departe, astfel încât nu mai putea respira. I-a umplut pieptul, plămânii; își simțea mușchii încordându-se, arzând, ca și cum ar fi explodat. Apa curgea în continuare. Picioarele s-au pliat sub ea, capul a plutit…

Și apoi apa s-a oprit. I-au scos sacul de pe cap. A vomitat, apoi din nou, chiar în timp ce-și simțea plămânii contractându-se, încercând să tragă aer. Unul dintre gardieni a ținut-o de mijloc, de braț. Mâinile îi tremurau îngrozitor. S-a întrebat dacă era cel care transpirase înainte.

A auzit zgomot de pași pe gresie și vârfurile bocancilor lui Sasamoto au apărut în câmpul ei vizual. S-a lăsat pe vine, obligând-o să se uite la el.

– Asta, a spus el, asta e ce facem. Înțelegi acum?

Ivy a vomitat din nou.

– Ei-vi, înțelegi?

– Da, a reușit să spună.

– Deci spune-mi acum, ești spion? Cine ajută la tine să folosești radio în lagăr?

– Ce radio? a întrebat ea.

El a dat din cap și apoi sacul i-a acoperit din nou capul, care i-a fost dat pe spate în timp ce apa dădea năvală în ea din nou. De data asta aproape a leșinat. S-au oprit exact la timp.

– Cine ajută pe tine cu radio? a spus Sasamoto.

– Nu știu nimic despre vreun radio.

– Tu învățat să construiești unul la Kranji?

– Nu.

– Tu construit unul aici? Cine ajutat tine?

– Nu. Nimeni.

Alt semn din cap. Mai multă apă. Mai multe întrebări. A simțit gust de sânge în gură în timp ce vomita. Pieptul îi era în flăcări. Asta a continuat, iar vocea lui Sasamoto a rămas calmă și apreciativă tot timpul. Pe care gardieni îi auzise Ivy discutând secrete japoneze? Ce știa despre planurile lor? Unde, *unde* era radioul pe care îl folosiseră?

– Nu folosesc un radio, a spus ea căzută în genunchi pe pardoseala de gresie. Părul îi atârna ud în jur. Îi picura sânge din nas. Nu folosesc.

Se aștepta să i se pună din nou sacul pe cap. Nu mai avea forță să se lupte. Voia numai să se termine.

Dar atunci bărbatul de la Kempeitai i-a spus în japoneză lui Sasamoto că trebuiau să se oprească. Sasamoto a dat încet din cap.

Ivy s-a uitat în sus la el cu dinții clănțănind, încercând să-și dea seama dacă era o păcăleală. El s-a uitat peste umăr. Pentru prima dată a observat o fereastră îngustă în spatele lui. A dat din cap spre fereastră, apoi s-a întors din nou spre ea.

– Am știut tu nu spui mie secretele tale, a spus el, am știut pentru că eu bărbat deștept. Așa că eu gata să pedepsesc tine. Eu nu omor pe tine pentru spionaj…

– Nu sunt spion, a rostit printre buzele crăpate.

– Asta e exact ce spune un spion, a spus el, dar eu nu omor tu. Cred că ceva mai rău decât mort.

Dinții i-au clănțănit mai tare. Întregul corp i s-a zdruncinat. Apa picura în jurul ei.

Sasamoto a continuat să vorbească.

– Eu rog soldat Waters, a spus el, eu rog el, ce face Ei-vi trist? Vocea i s-a luminat. El mai fericit să vorbească despre asta. Nu cred că el place maiorul Langton prea tare.

Capul lui Ivy s-a smucit în sus.

– O, nu, a spus, nu, nu…

Sasamoto a zâmbit. A făcut semn spre fereastra din spate.

– El acolo chiar acum, a spus, a văzut tu vomitat, plâns. Știi că o să plece. Acea cale ferată despre care spus la tine. El mers să construiască.

Lacrimile au început să curgă pe obrajii ei, amestecându-se cu fierea, cu sângele din nas.

– Nu, a spus, nu.

– Dacă nu ai fi așa încăpățânată, a spus Sasamoto, l-aș fi lăsat să stea aici. Dar tu nu spui nimic ce vreau să știu. Așa că acum el pleacă. Nu prieteni cu el. Trimit mesaj cu gărzi. Spun gărzi noi, tu nu fi bun cu el. A zâmbit din nou, apoi a zis în japoneză: I-am rugat să se asigure că nu va supraviețui.

Ivy a plâns în continuare.

– Nu, a spus, vă rog, nu…

Sasamoto a oftat adânc. A spus în engleză:

– E vina ta, Ei-vi. Vina ta.

Alex, Jimmy și Tristan erau în curte când s-a întors Kit; Alex se ținea de claviculă, plin de o frică disperată, în timp ce băieții protestau în fața comandantului lagărului militar, strigând în mod repetat că trimiterea lui Kit de acolo reprezenta o încălcare a Convenției de la Geneva. Alex simțea că trebuia să facă ceva să ajute. Comandantul, la o distanță de zece metri lângă postul de pază, îi ignora. Era ca și cum nu i-ar fi auzit. Și nu se puteau apropia mai mult. Zona din jurul porților deschise fusese restricționată, în timp ce bărbații care urmau să fie transportați ieșeau afară; baricada era aliniată cu mai mulți gardieni, toți cu fețe imobile și arme în mână.

Kit s-a întors când ultimul prizonier care se ducea spre paradis a plecat. Era plin de furie, răsucindu-și corpul în mâinile japonezilor care îl țineau. L-au forțat să intre în rând cu prizonierii care plecau, iar el urla spunându-le că erau niște nenorociți diabolici, niște ticăloşi. Fața lui bronzată era răvășită de durere. Părea distrus, înfrânt. Alex a simțit că se cutremură pe interior. Au omorât-o, s-a gândit, Doamne, au omorât-o.

Dar atunci Tristan și Jimmy l-au strigat pe Kit. Kit s-a întors și i-a văzut. Ochii i s-au limpezit; atenți, concentraţi.

– Spuneți-i că o s-o găsesc, le-a strigat, umplându-l pe Alex de o ușurare pură. Spuneți-i c-o s-o găsesc. Trebuie să-i spuneți asta.

Nu au avut timp să răspundă ori să-i promită nimic. Gărzile l-au luat pe Kit, o secundă mai târziu porțile au fost închise, iar el a dispărut.

*

Era întuneric deja când Sasamoto a dat ordin s-o scoată pe Ivy afară. S-a gândit amorțită că nu voia s-o vadă nimeni, că o parte din el era rușinată. *Crezi că sunt un animal*, îi spusese el în ziua în care aproape că lovise un copil. *Nu, nu sunt.*

A împins-o, încă udă și suspinând, pe terasă, spunându-i că dacă avea să spună cuiva despre ce tocmai se întâmplase, i-ar fi făcut asta din nou. Apoi i-a pus pe gardieni s-o închidă într-una din cuștile de pedeapsă. *Ca tu gândești, da? Despre ce-ai făcut. Dacă e ceva acum ce vrei să-mi spui.*

Cușca era micuță, un alt cocon. Și-a lipit mâinile pe pereții din jurul ei, cu lacrimile curgându-i pe obraji, plină de o nouă panică. Nu putea să se întindă pe jos, nu putea sta în picioare. S-a concentrat: *Gândește-te la parc, la rațe,* apoi a plâns din nou pentru că încercase să facă același lucru în prima noapte

în care Kit o dusese în curtea aceea luminată de lampioane și pentru că el, acea seară și acel parc plin de ceață din Londra nu păruseră niciodată mai pierdute. Și-a încleștat degetele în jurul zăbrelelor de lemn ale cuștii. Măcar permiteau aerului să intre. A doua zi urma să fie și un soare torid, dar acum putea vedea stelele printre pleoapele umflate. S-a uitat în sus la înțepăturile albe și alte viziuni i-au trecut prin fața ochilor, încercând să-și imagineze dacă și el se uita la stele. S-a luptat să se convingă de faptul că indiferent ce ar fi spus Sasamoto, el avea să supraviețuiască. Avea să supraviețuiască.

La un moment dat, în mijlocul nopții, a venit Yoto. A alergat spre ea pe vine, uitându-se peste umăr. Avea apă și o frunză plină de orez.

– Tu mănâncă, Ivy-san, a șoptit el, tu bea.

– Nu, a spus ea și a auzit în vocea ei că plângea în continuare. Nu pot.

– Trebuie, Ivy-san. Yoto a împins apa spre ea. El nu renunță, așa că tu nu renunță, da?

S-a gândit că se referea la Kit. Pentru o clipă, doar pentru o clipă, a simțit că-i crește speranța.

Dar atunci Yoto s-a uitat peste umăr încă o dată, la ușa biroului lui Sasamoto.

– El nu renunță, a spus din nou.

*

Și nu a renunțat. În lunile care au urmat, Sasamoto a fost tenace în atențiile lui. La sfatul Almei, Ivy nu s-a mai dus la groapa de gunoi, nici măcar din disperarea de a verifica dacă era un ultim bilet de la Kit. În orice caz, nu avea nici un rost; Yoto i-a spus că arsese cartonul lor. Nici nu a mai introdus bani. Dar nu a contat. La fiecare două săptămâni era trezită din somn, sau târâtă din bucătărie ori din dispensar și aruncată înapoi în cușcă. Nimic din toate astea nu a devenit mai ușor; nu teroarea pentru Kit, nici frica de a sta captivă în spațiul restrâns al cuștii. Sasamoto se așeza în genunchi lângă ea uneori, uitându-se printre gratii în timp ce soarele îi ardea pielea, buzele descuamate. A spus iar și iar că știa că ea construia radiouri, era datoria ei să-i spună cum o făcea. Avea nevoie de nume. Promisese nume pentru Kempeitai. I-a spus că primiseră cărți poștale de la bunica ei din Londra, apoi a dărâmat-o înainte ca măcar să apuce să simtă ușurare din cauza veștilor, spunându-i că deja le distrusese. Nu le merita. Era spion. De ce nu voia să recunoască?

Nu a recunoscut nimic.

El a devenit mai furios.
Ivy a făcut dizenterie din nou și din nou. I-a tăiat rațiile și a slăbit mai mult. Nu era singura pe care o persecuta; mai erau mulți alții – unii pe care îi pusese să stea în genunchi pe bețe zile în șir sub intemperii; pe mulți alții îi bătuse sau îi înfometase – dar cu toți ceilalți își deturna atenția, întotdeauna gata să vadă noi inamici peste tot. Ea era singura după care venea cu o regularitate atât de sârguincioasă.
– Dă-i înainte, spunea Elsie.
– Fii puternică, spunea Alma.
– Tu nu renunță, spunea Yoto.
Cumva a făcut ce i-au spus. Nu știa de ce se lupta așa tare – nu când Sasamoto îi tot amintea că era foarte probabil ca prietenul ei să fie deja mort –, dar a făcut-o. Ei trei au ajutat-o, Alma cel mai mult. Ea, ca și Yoto, venea deseori la cușcă noaptea cu apă și mâncarea pe care o putea găsi, apoi stătea în întuneric, fără să-i pese de risc, oferindu-i lui Ivy minute prețioase de sănătate mintală și compania ei.
– Îl urăsc, spunea ea, stând cocoșată lângă cușcă pe picioarele scheletice, cu ochii ieșiți din orbite și privirea la Ivy. Îl urăsc așa de tare…
Și Ivy îl ura. Nu urâse niciodată pe cineva mai mult. Această ură era o altă parte din ceea ce o făcea să meargă mai departe. Nu se putea convinge să-l lase să câștige crezând tot ce-i spusese, sau lăsându-l s-o vadă învinsă. Și după ce Sasamoto a distrus și cărțile poștale de la Londra, a luptat și pentru bunica ei. Și pentru Alex. Și-a dat seama în sfârșit de ce păruse întotdeauna așa familiar. Îi văzuse fața de mii de ori pe șemineul de acasă; fața tatălui ei. Voia să-i spună asta și că în mijlocul tuturor acestor lucruri era fericită.
– Doar spune tu spion. Sasamoto a rugat-o de sute de ori. Spune cine ajutat tu, dă-mi nume și atunci te las și pe tine mori. Ca maiorul Langton, da?
Nu i-a dat nimic. Nu avea nici un nume și nu i le-ar fi dat nici dacă le-ar fi avut.
Lunile au trecut, iar ea a devenit mai slăbită, mai bolnavă.
Dar el nu s-a oprit.
Nu s-a oprit deloc.
El nu renunțat.

Capitolul 26

Trei ani mai târziu, august 1945 – Anglia

Harriet stătea pe asfaltul cald cu valiza la picioare. Baza aeriană era liniștită în dimineața de vară. Nu erau piloți de vânătoare așteptând pe gazon ca să intre în luptă, nu erau aruncătoare de foc străbătând cerul de la misiuni de bombardament spre continent. Războiul din Europa se terminase de trei luni. Și acum, după capitularea împăratului Japoniei în urma bombardamentelor de la Hiroshima și Nagasaki, se terminase în sfârșit și cel din Pacific. Trupele așteptau în continuare să elibereze Singapore și Malaysia. Imediat ce avea să fie semnat documentul, urmau să intre.

Ochii lui Harriet s-au plimbat peste pistă. Era un singur avion de pasageri în soare, strălucind pe pistă. Lângă el stăteau doi ofițeri de zbor în uniforme de aviație albastre. Amândoi fumau stând de vorbă relaxați. Aerul mirosea dulce și afumat; iarbă tăiată, polen, bacon de la bucătăria bazei. Rândunelele de dimineață ciripeau.

Și-a pus mâna cu mănușă pe piept și a simțit bătaia inimii. Purta cea mai subțire rochie de vară. În valiză avea mai multe haine, toate de dinainte de război. Era așa de cald acolo unde se ducea. Își amintea foarte bine căldura. Trecuseră aproape cincizeci de ani de când o simțise ultima dată, dar în cinci zile avea să fie în Colombo, înapoi în est din nou. Laurie aranjase. Venise s-o vadă de multe ori în ultimul an, de când se întorsese în Anglia pentru a ajuta la planificarea invaziei din Normandia. Deseori o adusese pe soția lui, Nicole. *Îmi place căldura*, spusese Nicole prima dată, *ce zici să mergem la plimbare și să hrănim păsărelele cu biscuiții lui Sally?* Harriet o plăcuse imediat. Fusese așa plăcut să-i aibă pe amândoi acolo, mai ales pe Laurie, vechiul ei prieten.

– O să aterizeze în Singapore în mai puțin de o săptămână, spusese el cu numai două zile în urmă. M-am oferit voluntar să mă duc și să ajut la ceea ce

trebuie făcut pe uscat. Vreau să merg. Se încruntase. Trebuie să merg. Privirea lui neliniştită a întâlnit-o pe a ei. Cred că probabil și tu la fel.

– E voie? întrebase ea.

Îi zâmbise.

– Se poate, indiferent dacă e voie sau nu.

– Mi-e așa de frică, a recunoscut ea. În tot acest timp nu primise nici o veste de la nici unul dintre ei. Sunt îngrozită că ajungem acolo și ei nu mai sunt.

– Da, a spus el încet. Și eu la fel.

S-a oprit lângă ea, elegant în uniforma albă de marină și având chipiul la subraț. Nicole era și ea acolo, să-i conducă. A mijit ochii cu blândețe spre Harriet de sub pălăria de soare.

– Ești pregătită? a întrebat.

Harriet a dat din cap.

– Sunt, a spus. Sunt gata de trei ani.

În lagăr era liniște.

Nu mai erau în Changi. Toate femeile, copiii și bărbații civili fuseseră mutați cu un an înainte pentru a face loc pentru noi prizonieri de război. Mărșăluiseră kilometri întregi prin soare, apoi fuseseră înghesuiți în incinta deja aglomerată de la vechea bază RAF de pe Sime. Pe măsură ce lunile au trecut, rațiile s-au împuținat; orezul pe care îl mai primeau era plin de viermi și gărgărițe (*Proteină?* a sugerat Alma slăbită. *Da, a spus Elsie. Părți pozitive*) și era imposibil să simți alt gust în afară de cel al fructelor putrezite. Nu mai rămăseseră medicamente. Li se părea că în fiecare zi mai murea cineva; difterie, malarie, febră tifoidă… Alma, slabă și cu păr castaniu în loc de blond, era singura care nu suferise de altceva în afară de febră. Elise avusese crize recurente de difterie, dar îi dădea înainte.

– Nu pot să mă dau bătută acum, spusese ultima dată când o văzuse Ivy, când stătuseră una lângă alta în dispensarul întunecat și lipsit de medicamente al lagărului. Nu când sfârșitul e așa aproape.

Toți știau asta. Zvonuri despre avansarea aliaților circulaseră tot anul – spre furia plină de scuipat a lui Sasamoto, cineva, undeva avea un radio reglat pe frecvența știrilor din lume – și recent avioane britanice de observație începuseră să dea târcoale pe deasupra lagărului, pregătindu-se, după cum toată lumea era sigură, pentru eliberare. Trebuia să vină. Zilele încetaseră în sfârșit să mai fie nesfârșite.

Cel puțin pentru unii dintre ei.

Ivy încă încerca să creadă că Kit rezistase, dar trecuseră aproape trei ani și în fiecare zi era mai greu să continue să spere. Nu știa nici dacă Alex supraviețuise și asta o durea așa de tare. Îl zărise doar o dată în timpul detenției, când ajunseseră la Sime din Changi. Se uitase la intrarea lagărului bărbaților și îl văzuse lângă masa de lemn a gardianului. În ciuda tuturor scheletelor din jurul ei, fusese șocată de cât de tare slăbise. Trăise în mintea ei ca bărbatul pe care îl văzuse ultima oară și, deși atunci fusese bolnav, acum era mult mai rău. Capul îi părea prea mare pentru corp, umerii lați se micșoraseră sub cămașa răpciugoasă. Se uitase în jur ca și cum i-ar fi simțit atenția și privise în spate la fel de înspăimântat. Strigase ceva. Sunase ca *Te găsesc*. Prin mulțime, zgomotul strigătelor în japoneză și fluiere, nu putuse să audă bine.

Nu era sigură că avea să știe vreodată ce spusese. Chiar dacă era – cum spera ea atât de mult – încă viu, știa că nu mai avea mult de trăit. Spre deosebire de Elsie, nu mai avea nimic ce s-o facă să meargă înainte. Fusese bolnavă atât de mult timp. Cu două zile înainte, Sasamoto ordonase să fie scoasă de la dispensar și trimisă în curtea principală la apel. Alma o ajutase să stea în picioare în timp ce el țipase la megafon că nici unul dintre deținuți nu ar fi trebuit să fie fericit pentru venirea armatei lor. Aveau să-și sape propriile morminte și urmau să fie toți executați înainte ca cineva să vină. Unii copii începuseră să plângă, dar adulții îi potoliseră, amintindu-le în șoaptă de avioanele de observație. *Țin lucrurile sub observație. Soldații noștri sunt aproape acum, amintește-ți. Nimeni n-o să mai lase pe nimeni să moară.* Chiar și Ivy sperase în continuare.

Dar atunci Sasamoto se oprise în fața ei. Timp de un minut nesfârșit se uitase la ea fără să spună nimic. Ea încercase să stea dreaptă, dar picioarele ei epuizate nu reușiseră să o susțină. Fusese așa amețită.

El scuipase la picioarele ei. Și-a amintit șocul surd al senzației pe pielea ei arsă.

– Crezi că mă învingi, Ei-vi?

– Nu, spusese ea, nu.

– Tu vii cu mine acum. Loc special, da?

– Nu, spusese din nou, având o presimțire rea.

– Las-o în pace, spusese Alma, cu fața palidă din cauza aceleiași orori.

– Vino, Ei-vi.

– Nu vreau, spusese ea, împleticindu-se în spate ca să se îndepărteze de el, cu mâinile tremurânde ridicate.

El o prinsese de braț, apoi mai mulți gardieni apăruseră. Nu-și putea aminti bine ce se întâmplase după aceea. Alma țipase la ei, pe urmă unul dintre ei o lovise și țipetele ei încetaseră. O aduseseră pe Ivy aici, la periferia lagărului. Îi dăduseră o lopată și îi spuseseră să sape, apoi își pierduseră răbdarea fiindcă ea nu fusese în stare. Săpaseră chiar ei groapa.

Acum era în groapă. Îi puseseră o plasă peste față. Era întuneric, atât de întuneric, plin de creaturi care se târau și de toate fantomele ei. Cel mai înfricoșător coșmar pe care îl avusese vreodată.

– Tu rănit pe mine toți acești ani, spusese Sasamoto prin plasă când o lăsase. Tu mințit și mințit. Așa că acum tu mori, da, așa. Asta, asta e ce fac la spioni.

Ivy își dorea s-o împuște odată.

Și își dorea să știe de ce în lagăr era așa liniște.

S-a uitat cu o privire încețoșată prin plasa groasă. Ziua părea să se lumineze. Soarele răsărea.

Și-a închis ochii obosiți. Avea nevoie să se termine acum. Era doborâtă, învinsă de luptă; el reușise până la urmă. Dacă ar mai fi putut doar să-l vadă pe Kit. Își dorea atât de tare asta.

A auzit un zgomot. Nu mai era liniște. Se auzeau camioane, voci. Voci diferite. Visa? Pleoapele i s-au deschis. Durerea i-a străpuns capul, mâinile și picioarele. Era mai bine când dormea. Voia să doarmă.

– E vie? Asta era Alma? Spune-mi că e.

– Doamne, a spus altă voce. O voce de bărbat. Englez. Nu vocea lui Kit. Îl voia pe Kit. Ești în siguranță acum, a spus vocea, ești în siguranță.

Și atunci a fost ridicată. A simțit brațe în jurul ei, ținând-o ca pe un copil, cu atâta blândețe. Măcar asta era plăcut. Și-a închis ochii. Asta era plăcut.

Veniseră direct la spitalul general. Zborul fusese întârziat de condițiile meteorologice și până au ajuns la Colombo pentru următorul drum, eliberarea din Singapore începuse deja. Trecuseră două zile. Clădirile guvernamentale mari din centrul orașului – atât de diferite de cele din amintirile lui Harriet – aveau deja din nou arborate steaguri britanice. Laurie vorbise cu un funcționar din primărie. Printr-un noroc, putuse să-i direcționeze spre

bărbatul care era responsabil cu repartizarea deținuților din lagărul de femei și copii. El fusese cel care le spusese că Ivy fusese deja dusă la spital.

– E mult mai bine acolo, spusese el sumbru. Locurile în care au stat…

– Mai trăiește? întrebase Harriet, implorându-l din ochi să-i confirme.

Fața lui transpirată fusese plină de bunătate.

– Trăia acum două zile, spusese el.

– Și Alexander Blake?

– Îmi pare rău, a spus bărbatul, nu am informaţii despre el.

Laurie trebuise s-o lase pe Harriet la intrarea spitalului. Nu își dorise asta, dar trebuise să se prezinte la datorie la Fort Canning. Îi spusese că avea să se întoarcă în trei ore. Ea a înaintat până la intrarea din față singură, cu gura uscată, corpul acoperit de transpirație, parțial din cauza nerăbdării, mai ales din cauza fricii; frica pentru amândoi îi crescuse cu fiecare pas al călătoriei dinspre Anglia. Era îngrozită acum de faptul că veștile o așteptau înăuntru.

Te implor, fă să fie bine, s-a gândit. *Te implor, fă să fie amân-doi bine.*

Pe gazonul din jurul ei erau mormane de aparate pentru radiografii, alte aparate medicale distruse de asemenea, în mod evident aruncate acolo de japonezi înainte de a pleca. Geamurile clădirilor lungi, albe ale spitalului fuseseră sparte; cărucioare dezasamblate erau aruncate printre palmieri. Harriet a continuat să meargă, a urcat treptele și a intrat în holul aglomerat. Aerul era îmbibat cu miros de substanțe antiseptice. Erau tărgi peste tot, în hol, de-a lungul coridoarelor deschise de deasupra. Fețe sfrijite, arse de soare se uitau de deasupra gulerelor largi ale pijamalelor albe de spital. Pacienți extenuați stăteau pe scaune și asistente îngenuncheau în fața lor, vorbind încet, scriind bilețele. Copiii plângeau.

– Pot să vă ajut?

Harriet s-a speriat la auzul vocii asistentei. Australiancă, i-a amintit imediat de mama lui Ivy. Adunându-se, s-a întors cu fața la femeia tânără și i-a spus că o căuta pe nepoata ei și pe un bărbat pe nume Alexander Blake. Asistenta i-a spus că putea s-o însoțească și apoi a condus-o către recepție. Harriet a așteptat gânditoare în timp ce asistenta consulta listele, cu pumnii încleștați atât de tare încât unghiile îi pătrundeau în palmele transpirate.

– Nu avem un Alexander Blake, a spus asistenta, îmi pare rău.

– Este în ordine, a spus Harriet, ochii umplându-i-se de lacrimi, iar obrajii încordându-se din cauza efortului de a-și opri lacrimile de dezamăgire. Nu era

bine. Nu știa de ce încerca să pretindă că era. Și nici nu îndrăznea să întrebe: *Dar Ivy?*

Asistenta s-a întors la liste. Harriet și-a încleștat pumnii din nou. Dar asistenta s-a oprit cu degetul deasupra unui nume și a spus:

– Am găsit-o. Este la etaj.

– Trăiește?

Lui Harriet îi era prea frică să creadă.

– Da. Vă duc la ea.

A mers repede, înțelegând nevoia lui Harriet. A avertizat-o pe drum să fie pregătită, întotdeauna e un șoc să vezi pe cineva pe care iubești suferind. *Știu*, a spus Harriet în gând. *Nu sunt sigură care este starea ei, dar mi-e teamă că e în secția de terapie intensivă.*

– Terapie intensivă? Vocea lui Harriet a cedat.

– Da. Asistenta s-a uitat la ea cu o bunătate care a făcut-o să-i fie mai greu să nu plângă. E pe mâini bune, țineți minte.

Și atunci au ajuns, prin ușile batante, în camera albă liniștită. Ventilatoarele de tavan se învârteau cu frenezie deasupra paturilor pacienților. Erau cel puțin douăzeci de pacienți acolo, sub geamurile sparte, toate femei. *Nu, nu…* Era așa de mică. Ca o păpușă din bețe de chibrit. Avea pielea neagră, arsă de soare, întinsă pe oase. Ochii închiși erau ca niște găuri. Păreau să dispară în craniu. Avea o perfuzie în braț și o altă fată oribil de slabă cu păr castaniu și coadă de cal stătea lângă ea, mângâind-o pe braț. Părea să vorbească cu ea.

– Duceți-vă, a spus asistenta, împingând-o cu blândețe pe Harriet din spate, duceți-vă s-o vedeți.

Harriet a mers înainte. Fata cu coada de cal s-a uitat în sus în timp ce ea se apropia și a forțat un zâmbet stoic care i-a expus dinții și a făcut-o să pară chiar mai slabă.

– Nu puteți fi decât bunica lui Ivy, a spus ea cu un accent american care părea mult mai puternic decât restul aspectului ei. Semănați atât de bine. O să fie foarte fericită că sunteți aici. A întins mâna. Eu sunt Alma.

Harriet a încercat să zâmbească. Voia să fie puternică, să-i spună Almei cu câtă căldură scrisese Ivy despre ea și cât de mult își dorea să fi putut schimba ceea ce li se întâmplase. *Aș face totul în locul vostru dacă aș putea.* Dar când a strâns degetele Almei în mână și a simțit fiecare oscior al bietei fete, n-a putut rosti nici un cuvânt. În schimb a început să plângă.

– O, nu, a spus Alma, nu, nu trebuie să credeți că ăsta e sfârșitul. A luptat

atâta timp, așa că nu se va da bătută acum.
Harriet a sufocat un suspin.
– Ce are? a reușit să întrebe. Ce au spus doctorii?
Alma i-a spus: malnutriție, beri-beri și tenie.
– Cred că probabil are și febră tifoidă, a spus cu tristețe. Încă fac teste.
– S-a trezit?
– Nu, a spus Alma. Îi tot spun să se trezească. Mă ignoră.
Harriet s-a uitat cu lacrimi pe obraji la fața nemișcată a nepoatei ei. Încet, temându-se că ar fi putut s-o doboare, s-a aplecat și a sărutat fruntea prea fierbinte și a fost transportată spre un alt sărut, un adio înfiorător.
– Trezește-te, iubito, a șoptit ea. Te rog, trezește-te pentru mine.
Dar nu s-a trezit.
Nu s-a mișcat deloc.

Alex s-a oprit la ușa secției, pregătindu-se înainte de a intra. Avusese nevoie de numai câteva minute afară, să găsească niște spațiu și speranță. Avea apa pe care se dusese să i-o aducă Almei în mână. Îi dusese niște apă și lui Toby. El era în secția învecinată, vizitând-o pe Elsie. Era tratată pentru difterie, dar se așteptau să se poată duce acasă în câteva zile. Nu ca Ivy. Nimeni nu părea să se aștepte la nimic pentru ea, iar asta îi frângea inima. Simțea ca și cum ar fi dezamăgit-o, prin simplul fapt că putuse să iasă din lagăr pe picioarele lui, când ea trebuise să fie cărată. Dar era aici. Deși avusese șase crize de malarie de-a lungul anilor, le depășise pe fiecare, ajutat de tabletele Vanessei. Îi dăduse atât de multe în acea zi pe terasa spitalului. *S-ar putea să ai nevoie de astea*, îi șoptise ea, *așa că ține-le bine.* Se terminaseră până la urmă, dar salvaseră multe vieți, inclusiv pe-a lui Toby. Ultimul cadou al Vanessei. Fața i s-a contorsionat din cauza suferinței, așa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la ea și la toți cei care fuseseră la acel spital…
Ușile secției s-au deschis, speriindu-l. Un infirmier a ieșit. Alex a făcut un pas în lateral ca să-l lase să treacă, apoi și-a îndreptat coloana și a continuat. Ochii i s-au dus din instinct direct spre patul lui Ivy.
Apoi s-a oprit pe loc. Apa i-a sărit din paharul de hârtie și apoi din nou în timp ce mâna – care deja îi tremura din cauza slăbiciunii și a fiecăruia din cei șaptezeci de ani pe care îi avea – a tremurat mai tare.
Era într-adevăr acolo?

Era îngrozit să creadă ceea ce văzuse.

Încercase s-o contacteze. Trimisese telegrame, care nu fuseseră livrate… Se panicase, temându-se că și cu ea se întâmplase ceva și nefiind sigur cum ar fi fost în stare să suporte. Avea în continuare scrisorile ei în buzunar: umede, mototolite, dar întotdeauna cu el. *Vin imediat ce pot*. O așteptase; încă de când acel gardian îi furișase acel plic simplu în Changi, așteptase. Citise cuvintele iar și iar, luptându-se să le înțeleagă, torturându-se până ajunsese să se teamă că ar fi putut să înnebunească – din cauza a ceea ce ar fi putut să fie, a ceea ce pierduse, băiatul lui, *fiul tău în atât de multe feluri* –, dar între timp sperând așa de mult, de asemenea. *Vin.*

S-a uitat la ea. Nu știa de ce nu se mișcase. Era cu spatele la el. Purta o rochie de culoarea piersicii, la fel de slabă cum fusese întotdeauna. I-a văzut linia gâtului, umerii. Aceiași. Aceiași. Ochii i s-au încețoșat. Îi era încă pe jumătate frică să nu fie o fantomă.

Alma a ridicat ochii.

– Te-ai întors, a spus.

Ea s-a întors în timp ce Alma a vorbit. A urmărit-o în timp ce s-a întors, mișcarea corpului ei pe care o văzuse de sute de ori în trecut, în trecutul lor intangibil. El nu a respirat. Ochii ei plini i-au întâlnit pe-ai lui. Aceiași. Aceiași.

Pentru o secundă a fost singurul lucru care exista.

Apoi fața ei a părut să se dizolve în ușurare, o suferință atât de disperată și el nu a putut suporta. Niciodată nu o putuse suporta. A făcut un pas în față, ea la fel, fiecare dintre ei mai repede, micșorând distanța, până a prins-o în brațe, îmbrățișând-o, aceeași, aceeași, incapabil să creadă că o făcea cu adevărat și tremurând și mai mult pentru că era adevărat. Ea s-a agățat de el, ca și cum nu ar fi vrut să se termine niciodată, iar el i-a sărutat capul, obrajii calzi și umezi. Nu o fantomă, nu mai era o fantomă.

Alex s-a uitat în jos, având nevoie s-o vadă din nou. Ea s-a tras în spate, uitându-se în sus, cu ochii închiși la culoare în ochii lui: aceeași nevoie. El a absorbit-o, văzând fata pe care o cunoscuse și tot ce era acum: liniile delicate, umbrele, felul în care timpul îi ascuțise oasele; viața pe care o avusese proiectată pe fața ei, chiar mai frumoasă decât și-o amintea.

Ea s-a întins, a atins cu degetele găurile obrajilor lui. El și-a pus mâna peste mâna ei. Corpul i s-a zdruncinat din cauza plânsului, știa că pentru Ivy în

aceeași măsură ca și pentru toate celelalte lucruri, și și-a simțit propriile lacrimi formându-se.

– Harriet, a spus. Va fi bine.

– Vocea ta…, a spus ea cu un alt suspin. Vocea ta…

Iar el a dat din cap, cu lacrimile pe obraji, în timp ce cuvintele ei îi pătrundeau în ureche, pentru că înțelesese. Înțelesese.

Și vocea ei era aceeași.

Și-a îngropat capul în pieptul lui.

– Nu-mi vine să cred, a spus, nu-mi… am fost așa speriată. S-a uitat în sus cu ochii larg deschiși, implorând cu mâinile agățate de cămașa lui.

– Ești real? Chiar ești real?

– Da, a spus el, da.

– Am fost așa speriată, a spus din nou, așa speriată. Dar ești aici, ești aici.

– Sunt, a spus el. Sunt aici – și a ținut-o mai strâns, având nevoie, mai mult decât avusese nevoie de altceva, să o consoleze, transportat spre ultimul moment în care făcuse asta: ei doi în golf, atât de tineri, cu viețile încă neirosite, corpul ei cald la el în brațe, dorindu-și atât de multe lucruri nesfârșite, prea multe dintre ele imposibile, dar în acel moment, cel mai mult, că nu avea să-i dea drumul niciodată.

Ivy era vag conștientă de faptul că nu mai era în lagăr. Își dădea seama că era într-un spital după lenjeria proaspătă de sub pielea ei, după tuburile de sticlă care i se tot introduceau în gură. Auzea și voci. Auzea multe voci diferite. Nu vedea nici o legătură cu ele. S-a gândit că venise bunica ei, dar asta nu avea cum să fie adevărat. Alex la fel, dar îi era frică să nu fie numai dorințele ei.

Prezența Almei părea să fie singurul lucru care avea sens.

Îi plăcea că era acolo. Era plăcut s-o audă sporovăind. Spunea atât de multe: că se mutase înapoi în oraș în vechiul apartament împreună cu Toby. Îl folosise un ofițer japonez. Lăsase litchi la conservă în dulap și ei le mâncaseră, după care le fusese rău amândurora. Laurie, care se întorsese pe insulă, stătea și el acolo, și bunica lui Ivy și Alex de asemenea (*ei din nou*, Ivy suspecta că visa), de vreme ce casa lui Alex trebuia curățată, pusă în ordine. Le văzuse pe vechile menajere, Dai și Lu. Supraviețuiseră amândouă ocupației, dar fratele lui Dai nu avusese același noroc. „Lucra pentru rezistență, l-au prins până la urmă. Dai era foarte supărată. Bineînțeles.“

Bineînțeles, s-a gândit Ivy și s-a simțit și ea supărată. Apoi, pentru că asta a epuizat-o, a adormit.

Următorul lucru de care a fost conștientă: Alma plecase. Era liniște. Se auzeau pași venind, foșnetul unui șorț apretat. Un termometru împins în gura ei.

A adormit.

A visat că Alex îi spunea cum Kit promisese să o găsească. Că trebuia să creadă că avea s-o găsească. A mai dormit și bunica ei s-a întors, strictă de data asta, spunându-i că trebuia să lupte în continuare. *Nu te pierd, înțelegi?* A auzit din nou vocea lui Alex. Îi spunea buni Harriet. *N-o s-o pierzi, Harriet, n-o s-o pierzi.* Vorbeau între ei; despre Mae, ceea ce era derutant, și cât de rău îi păruse. Alex părea foarte trist. *Am urât-o atât de mult timp,* a spus el. *Am urât-o atât de mult timp. Acum îmi doresc doar Keeley s-o fi lăsat în pace. A fost el, de fapt numai el…* Ivy nu știa cine era Keeley. Ei vorbeau și despre ea și mai ales despre tatăl ei; toate poveștile despre el pe care și le amintea din copilărie… Alex plângea. Amândoi plângeau. Așa niște vise ciudate.

Apoi tăcere.

Păsări cântând dincolo de fereastra deschisă.

Alt termometru.

Alma. Phil trimisese o telegramă. Era în München, dar urma să vină. Imediat ce putea fi demobilizat, avea să vină. Îi venea să creadă lui Ivy? Ivy voia să creadă. A încercat să zâmbească, dar buzele nu i s-au mișcat.

Apoi Alma a plecat.

În schimb veniseră doctori. Vorbeau deasupra ei. Cuvintele li se estompau. *Febră paratifoidă. Medicație antihelmintică. Lipsa reacției*. Nu avea energie să asculte. Nu a mai ascultat.

A venit Laurie. Nu era sigură că era real ca Alma sau și el era imaginar. I-a spus că Sasamoto murise. Se sinucisese nu departe de lagăr. *Rușinat, sper. Sau speriat. Îi adunăm pe toți. Facem tot posibilul să ne asigurăm că sunt pedepsiți oamenii care trebuie. Prietenul tău Yoto însă e în drum spre casă. M-am gândit că ai vrea să știi asta*.

A sperat că măcar asta era adevărat.

S-a făcut întuneric. A văzut prin mantia pleoapelor.

S-a făcut lumină.

Alma. Îl văzuse pe Sam. Fusese tot timpul în Changi, a spus ea, Gibbs și

Porter, de asemenea până la urmă. Nimeni din micul lor grup nu a reușit să scape din jungla aceea. Sam întrebase de ea, chiar avusese tupeul să întrebe de ea. *Nu vrei să faci mai bine și să-i spui să se ducă să se spânzure?*

Ivy voia un singur lucru. Dar timpul trecea, putea să simtă, și deși știa din cauza zgomotului de peste tot – ambulanțele de pe aleea de jos, solicitările de tărgi și discuții despre transporturi din lagărele din Thailanda și Sumatra – că tot timpul veneau pacienți noi, el nu apărea.

Nimeni nu părea să-l menționeze, altcineva în afara lui Alex în visele ei.

Așa că a dormit.

Voia să-l audă spunându-i din nou că avea s-o găsească.

Au urmărit-o. Deja de trei săptămâni o urmăreau. Erau schimbări minore în aspectul ei. Pielea arsă se refăcuse măcar, dar era la fel de slabă ca și până atunci; nimic din rotunjimile pe care toată lumea părea să le recapete. Nu deschisese ochii. Încă nu mâncase. Perfuzia era cea care o ținea în viață.

Harriet nu era sigură că ar fi putut suporta fără Alex alături. Încă nu-i venea să creadă că îl avea cu adevărat și, deși devenea mai puternic, arăta în continuare atât de slab, de epuizat; indiferent de câte ori ar fi asigurat-o că era bine, era speriată în continuare că ar fi putut să-l piardă. *E la fel și pentru mine, Harriet,* spunea el încet. Abia dacă se despărțiseră de când venise ea; nici unul dintre ei nu ar fi suportat. Adormeau cu fața unul la altul – vorbind despre trecut, trecutul de neschimbat, despre Ivy și Beau cel mai mult –, apoi se uitau unul la celălalt. Era tot ce-și dorise ea vreodată.

Adusese fotografii, i le arătase în prima seară în care se duseseră la Toby și la Elsie. Ea stătuse lângă el, cu genunchii lipiți de genunchii lui, și îl ținuse de mână în timp ce el privise imaginile fiului lor. Se agățase de ea atât de tare și pe Harriet o duruse pieptul din cauza minunării de pe fața lui. Se uitase la toate: Beau în chip de bebeluș dolofan, copil mic în pantaloni scurți; frumos și imposibil de tânăr în ziua nunții.

– Era așa de fericit, îi spusese ea, uitându-se la poză. Nu-ți pot spune cât de fericit. Amândoi erau…

– Arată fericit, spusese Alex. Arată la fel de fericit pe cât cred că aș fi fost eu dacă m-aș fi însurat cu tine.

– Da?

– Da. Se uitase în continuare la Beau, incapabil să se desprindă. Era al nostru, spusese. Al nostru.

Harriet dăduse din cap.
– Era.
Alex nu vorbise câteva clipe. Apoi ridicase ochii sticloși din cauza lacrimilor.
– Vreau înapoi, spusese el. Vreau totul înapoi…
– Știu, spusese ea și se întinsese să-i susțină corpul care tremura, dorindu-și la rândul ei totul înapoi.
Nu făcuseră nici un plan și nici măcar nu vorbiseră despre viitor. Nu puteau, nu în starea în care era Ivy. Deocamdată erau toți în continuare în apartamentul lui Elsie și al lui Toby. Elsie era și ea acasă. Îi amintea lui Harriet de Sally. (*Mai puțin copleșitoare*, a spus Laurie. *Acordă-i timp*, a spus Alma cu unul dintre zâmbetele ei strâmbe pe față.) Luau cina împreună în fiecare seară, convingându-se că ziua următoare avea să fie cea în care Ivy putea să se trezească normal.
Nu se întâmpla așa.
Harriet a luat mâna lui Ivy în mâna ei. Era apusul acum, iar secția albă era nuanțată în roz. Afară păsările de noapte croncăneau. Alex își sprijinea brațul pe scaunul din spatele ei. Tristan era cu ei. Deja venea destul de des, pacient el însuși, recuperându-se după un episod grav de malarie. Îi spuseseră cât de mult urau s-o lase pe Ivy acolo la sfârșitul programului de vizită și el o convinsese pe asistentă să-i lase să rămână. Prietenul lui, Jimmy – pe penicilină din cauza rănilor provocate de soare care se infectaseră –, venea și el în vizită în mod normal, dar fusese trimis la o baie aseptică. (*Bietul de el*, spusese Tristan strâmbându-se, *vă puteți imagina durerea?*)
Harriet a strâns degetele lui Ivy.
– Uită-te la mine, a spus ea, te rog, deschide ochii și uită-te la mine.
A văzut o vagă fluturare a pleoapelor, dar asta a fost tot.
– Încearcă, a spus Alex.
– Trebuie să încerce puțin mai mult, a spus Tristan, nu lipsit de compasiune. Haide, Ivy, a spus el, înclinându-se și el în față, trezește-te și spune-mi din nou cum să fac un foc.
O altă fluturare.
S-au apropiat pași. Era Jimmy, târșâindu-și picioarele în pijamaua de spital, cu smocuri de păr stând ridicate deasupra feței livide și roșii.
– Cum a mers? a întrebat Tristan.
– Destul de neplăcut, a spus el. Cum e?

– Nici o schimbare, a spus Tristan.
– Cred că îl vrea pe Kit, a spus Alex.
Tristan a dat din cap.
– Crezi că ne-a auzit?
– Nu știu ce aude, a spus Harriet.
Tristan a oftat.
La fel și Jimmy. Apoi s-a uitat în tavan.
– Poate e timpul s-o lăsăm să fie cu el.

*

Poate e timpul s-o lăsăm să fie cu el.

S-a întrebat dacă într-adevăr Jimmy fusese cel care vorbise. Obosise să aibă aceste vise, de termometre și injecții. O durea prea tare corpul.

A blocat totul și a alunecat într-un fel de somn tăcut. Mult mai bine. Când s-a trezit din nou, voia să plângă din cauză că se trezise. Secția era liniștită, pustie și întunecată. Păsările de afară dispăruseră, fuseseră înlocuite de greieri.

Apoi, o șoaptă.

– Nu sunt sigur despre asta, până la urmă. Asistenta ei a spus…

– La naiba cu asistenta ei. Ăsta era Tristan? În afară de asta, Alex a fost de acord că ar trebui să facem asta.

Visele astea.

Jimmy a spus:

– Sora Garton mă omoară dacă mă găsește jos din pat.

– Nu te purta ca și cum ți-ar plăcea asta. Acum, ai de gând să mă ajuți?

– Da, a spus Jimmy. Da.

S-a auzit un fâșâit, sunetul metalic al roților.

– Tu ia-i picioarele.

Iar fâșâit. Nu era sigură ce se întâmpla. Dar a simțit cum e ridicată, a auzit un icnet de durere.

– Isuse, a spus Jimmy, pielea mea… Apoi era pe o saltea mai dură, cu o bucată de plastic sub ea. A fost o mișcare, un zgomot de uși deschizându-se. O făcea să i se învârtă capul care o durea.

– Repede, a șuierat Tristan, o văd pe asistentă întorcându-se.

Au mers mai repede. Pleoapele i-au fluturat și s-au deschis, dezlipindu-se unele de altele. Un sentiment atât de ciudat, după tot acest timp. A văzut

tavanul mișcându-se deasupra ei și a știut, cu o claritate pe care nu o avusese de săptămâni de zile, că nu mai dormea. S-a uitat la Tristan și Jimmy care erau deasupra ei, la fețele lor concentrate privind înainte în timp ce alergau pe holul întunecat. Voia să le spună că îi părea bine că trăiau. Voia să-i întrebe unde o duceau. Dar deschiderea ochilor o secase de energie.

Ochii s-au închis din nou.

O călătorie cu liftul, altă ușă și vocea unei asistente: australiană; amuzată, dar încercând să pară supărată.

– Voi doi, a spus. Ați cam întârziat. E trecut de miezul nopții.

– Asistenta ei nu mai pleca, a spus Tristan.

– Poate ar fi trebuit să așteptați dimineața atunci.

– Nu credeam că poate aștepta.

– O, serios?

– Da, a spus Tristan. Se sesiza un zâmbet în vocea lui. Îmi dau seama că nici tu nu considerai asta. Ne lași să trecem?

Ivy nu avea idee despre ce vorbeau. Voia s-o lase în pace. Era așa de obosită.

Asistenta a spus:

– Nu sunt sigură. Nu este chiar felul în care se fac lucrurile.

– Nimic din toate astea nu arată exact cum se fac lucrurile, a spus Jimmy.

Asistenta nu a spus nimic. Dar trebuie să fi dat din cap, pentru că scaunul de sub Ivy s-a mișcat din nou. Apoi s-a învârtit, a dat cu spatele, apoi s-a oprit.

– Am ajuns, a spus Jimmy cu blândețe și nu mai era sigură că vorbea cu ea.

– După cum am promis, a spus Tristan. Îmi pare rău pen-tru întârziere.

– Arată ca și cum ar fi pe moarte, a spus o voce răgușită, abia perceptibilă.

Și a simțit că rămâne încremenită.

– Ivy? a spus din nou vocea.

O lacrimă i-a alunecat pe obraz. I-a simțit răceala.

– Ivy?

Cumva și-a întors capul. Apoi, pentru că ar fi fost mai greu să n-o facă, cu două respirații superficiale, a deschis pleoapele și l-a privit în ochi, așa de verzi pe fața bronzată. Acolo. Chiar acolo. Mai multe lacrimi i-au curs pe obraji. Și el plângea. Fața lui, pustie și sfrijită pe perna albă, era udă din cauza lacrimilor. Era așa de slab. Așa de oribil, înfiorător de slab.

– Ivy, a spus din nou, ce ți-au făcut?

Ce ți-au făcut? Nu a ieșit decât un cârâit. Trecuse prea mult timp de când vorbise. A înghițit dureros, apoi a încercat din nou.

– Eu… Cuvântul i-a zgâriat gâtul. Obrajii i se mișcau. Te-am vrut.

– M-ai găsit. Ochii lui nu s-au mișcat. Rămâi cu mine.

Altă lacrimă.

– Așa vreau.

– Atunci rămâi.

– Sunt așa de obosită.

– Atunci odihnește-te. A urmărit mușchii epuizați ai feței lui mișcându-se. Dar trebuie să rămâi, Ivy. Cu mine… Avem multe lucruri de făcut.

– Da?

– Știi că da.

S-a uitat la el, la fața lui neclară.

– O grădină liniștită?

Ochii lui au strălucit.

– Un inel frumos.

A simțit un suspin urcându-i în piept.

– Am crezut că ai murit.

S-a mișcat spre ea pe pernă.

– Asta ai spus ultima dată.

Buzele ei au tremurat.

– Nu mă face să mai spun asta și altă dată.

El a zâmbit, un zâmbet discret.

Dar umbra s-a ridicat.

– Bine, a spus el, bine.

Epilog

Octombrie 1947 – Whale Beach, Australia

Grădina se deschidea spre ocean. Mai jos valurile se spărgeau de plaja cu nisip. Era un gazon lat mărginit de plumeria și jacaranda. Un hamac se legăna gol între pomi. Ivy deseori trăgea un pui de somn în el după-amiezile, adormind la umbra frunzelor. Dormea foarte puțin noaptea zilele astea. Nici unul dintre ei nu dormea.

Copacii erau ornați cu poleială și baloane. Masa de exterior era plină de pahare goale și de ultimele bucăți de tort care nu fusese mâncat. Nu fusese o petrecere mare. Fuseseră și Phil și Alma; stăteau acolo de o lună de zile de când veniseră în vizită din Singapore, unde locuiau în continuare în casa veche din Bukit Chandu. Phil lucra pentru Alex, ocupându-se de biroul din Singapore, exact așa cum Kit se ocupa de cel din Sydney. (*Am construit toată afacerea pentru cineva până la urmă*, a spus Alex. *Nu vă pot spune ce înseamnă asta pentru mine*.) Venise și Tristan, dar de fapt el era tot timpul acolo. Locuia la mai puțin de zece kilometri distanță, mai jos pe coastă; se însurase cu asistenta aceea australiană din secția lui Kit. Jimmy nu fusese acolo, din păcate. Se întorsese în Anglia, lucrând la Whitehall. Dar trimisese o telegramă. **Vă doresc cele mai fericite zile STOP Ridic un pahar în onoarea voastră STOP.** Unchiul lui Ivy, fratele mamei ei, venise din Melbourne cu cei doi veri ai ei. Fusese și toată familia lui Kit. Totuși, acum grădina era goală. Liniștită. Phil și Alma plecaseră să se plimbe pe plajă. Numai Alex și Harriet mai erau acolo. Locuiau cam la fel de aproape ca Tristan, în casa lor de lângă apă. Se mutaseră odată cu Ivy și Kit. Nici nu se pusese problema dacă să facă asta sau nu.

Soarele apunea. Păsările kookaburra croncăneau. La gramofonul așezat sub copaci cânta piesa *Stardust* a lui Bing Crosby. Ivy știa toate cuvintele pe de rost, toate notele, toate ritmurile. Era singurul lucru care o făcea pe fiica de trei ani a ei și a lui Kit, Lila, să adoarmă. Nu voia niciodată să doarmă.

– Este o petrecăreață, a spus Kit, uitându-se spre pajiște, unde Alex o ținea pe umeri. Exact ca mama ei.

Ivy a râs în surdină, urmărindu-l pe Alex cum se mișca în ritmul muzicii. Bunica îi urmărea și ea, la numai câțiva metri distanță, cu o expresie de mulțumire pe față.

– Nu prea mai sunt petrecăreață, a spus ea.

– A, nu știu, a spus Kit și a zâmbit spre ea. Sunt destul de sigur că încă ai acea energie în tine. Stăteau la masa de pe terasă, bând ultima șampanie de la botez. Mâna lui Kit încă tremura vag când își ținea paharul, la fel cum Ivy avea nevoie să doarmă cu obloanele deschise noaptea. Nu știa dacă asta avea să se schimbe vreodată.

El a inspirat adânc și s-a uitat din nou la grădină, la fiica lor și la mare. Ivy i-a urmărit privirea, simțind căldura soarelui de apus pe fața ei. Apoi a pus jos paharul și s-a întins spre el, știind fără să se uite că făcea același lucru. Degetele li s-au întâlnit. Degetele lui Kit au împresurat degetele ei.

S-au ținut de mână.

Mulțumiri

Mi-a plăcut foarte mult să scriu acest roman și mă simt incredibil de norocoasă că am avut atât de mulți oameni alături de mine în acest timp. Nu pot să-i mulțumesc suficient minunatului meu agent, Becky Ritchie, și tuturor de la A.M. Heath, sau echipei de la Sphere: Manpreet Grewal, pentru susținerea extraordinară chiar de la început, Emma Williams, Thalia Proctor și Stephie Melrose.

Am fost destul de norocoasă să locuiesc în Singapore cu niște ani înainte de a scrie *Insula de la răsărit* și vizitele mele la Muzeul Changi, Reflecții din Bukit Chandu, Fort Canning și la crenelurile de la Silso și Parcul Labrador m-au ajutat enorm în cercetare – la fel ca genialul roman *Bătălia pentru Singapore*, de Peter Thompson. Le datorez o recunoștință deosebită Călătoriilor cu Baza în Singapore, pentru tururile lor excelente și pentru că mi-au aranjat vizita la buncărul Battlebox de la Fort Canning – deși era închis în momentul respectiv și nu avea să se redeschidă înainte de întoarcerea mea în Anglia.

Nu aș fi reușit fără sprijinul minunat al familiei și prietenilor: Kerry Fisher, minunatul meu coleg de scris, Tracy Buchanan, Iona Grey, Karen Hamilton, Isabel Costello, Amanda Jenings, Dinah Jeffries și atâția alții care m-au susținut pe parcurs. În sfârșit, ca întotdeauna, un mulțumesc uriaș soțului meu, Matt, minunaților noștri copii, întregii noastre familii și în special excepționalilor mei părinți, cărora le este dedicată această carte.